

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

pasaklı tanrıça'nın
yazarından

SOPHIE KINSELLA

Bir abla. Bir ruh ikizi. Bir cimri?

BİR
NUMARA
BESTSELLER

alışveriş kolik ve ablası

İNDİRİM

ARTEMİS
çıkıltı

Becky Bloomwood efsanesi iş başında!

alışverişkolik ve ablası

"Merhaba! Ben Becky. Alışveriş yaparken kendini kaybeden biriyim ve yeni evliyim. Durumum şu. Cezalıyım. Yani, yeni evlenmiş olduğum kocam Luke ile aramız yaptığım bir tür müsriflikten dolayı açıldı. Kocam, ki kocam demeye bile alışamadım daha, tüm musluklarımı sıktı. Katı bir alışveriş diyetinde ve işsizim. Ayrıca yalnızım. Kankim Suze'un artık yeni bir Becky'si var. Feci durumdayım! Fakat, bir rivayete göre bir ablam olabilirmiş. Öyle diyorlar. Bir sevindim sormayın. Ruh ikizimdir şimdi o benim. Limitleri de açıktır belki. Sınırsız alışveriş olasılığı! Daha ne isterim!"

Biliyorsunuz, geçen bölümde, yani *Alışverişkolik ve Bebeği*'nde muhteşem Becky'yi bebeği üzerinden yakalandığı bir alışveriş manisi döneminde etüt etmiştik. Şimdi ise bir tık geriye gidiyor, evliliğinin cicim sürecindeki şu mesut günlerine (!) ve birden ortaya çıkan ablasına da kavuştuğu coşkulu anılara dönüyoruz! Abla mı?

Yani bir ruh ikizi!

He, he. Tabii, tabii emin olun öyle!

"Alışverişkolikler'in en komiği."

-Sunday Express

"Gülmekten kırıldığımız anda hıçkırıklara boğulduk. Çok acayip, feci benzersizdi."

-Daily Mail

"Romantik komedi deyince Sophie Kinsella'yı tek geçmek lazım."

-The Washington Post

"Şekerötesi bir karakter, gerçek eğlenceyi vaat eden bir romanlar dizisi."

-Heat

Becky Bloomwood, Luke Brandon ile evli olmanın büyük bir Tiffany kutusunun yaşattığı mutluluğa eş olacağını düşünmüştü. Ancak dürüst olmak gerekirse, hayat umduğu kadar rüya tadında geçmiyordu. Başına açılacak dertlerin tohumu balayında ekildi, hani Becky, Luke'a, yaptığı küçücük bir alışveriş hakkında şu mini minnacık beyaz yalanı uydurduğunda. Şimdiyse Becky çok katı bir bütçeye bağlı kalmak zorunda, üstelik bir işi de yok –ve en kötüsü de sevgili dostu Suze kendine yeni bir en yakın arkadaş bulmuş.

Anlayacağınız Becky oldukça hüzünlü. Ve fakat sonra o inanılmaz haberden haberdar oluverdi. Uzun zamandır hiçbir şekilde ortada olamayan bir ablası vardı!

Becky hayatında hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Hımmm, sonunda gerçek bir ablaya kavuşuyordu! Bir sürü ortak noktaları olacaktı kesin! Birlikte alışverişe gidecekler... ayakkabı seçecekler... manikür yaptıracaklardı. Ya, tabii, her neyse! Hayalleri, ablasıyla tanışıp da hayatının şokunu yaşayana dek devam edebildi.

Gerçek bu olamazdı. Yok canım, Becky Bloomwood'un uzun zamandır kayıp ablası alışverişten... nefret ediyor olamazdı?

ALIŞVERİŞKOLİK **ve** **ABLASI**

SOPHIE KINSELLA

İngilizce'den Çeviren:
Bige Turan

AB/121

ALIŞVERİŞKOLİK VE ABLASI

Sophie Kinsella

Orijinal Adı: *Shopaholic & Sister*

Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Bige Turan

Türkçe Düzenleme: Alkım İrkad

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik Uygulama: Melek Koç

1-3. Basım: 2008

5. Basım: Ekim 2011

ISBN: 978 - 9944 - 485 - 84 - 5

Sertifika No: 10905

Sophie Kinsella © 2004

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Artemis Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Marbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ALİŞVERİŞKOLİK
ve
ABLASI

SOPHIE KINSELLA

KAHİRE ARKEOLOJİ ENSTİTÜSÜ

31 El Şerifin Sokak, Kahire

Bayan Rebecca Brandon
c/o Nil Hilton Otel
Tahrir Meydanı
Kahire

15 Ocak 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mısır'daki balayınızda iyi vakit geçirdiğinizi duyduğuma memnun oldum. Mısırlı insanlarla aranızda bir bağ varmış gibi hissetmeniz çok sevindirici ve sizin de Mısır kanı taşıyor olabileceğinizi kabul ediyorum.

Ayrıca müzenin mücevher bölümüne karşı olan ilginize de saygı duyuyorum. Ne var ki, sorunuza cevaben, bahsettiğiniz 'o tatlı küçük yüzüğün' satılık olmadığını söyleyebilirim. O yüzük bir zamanlar 12. Hanedan Kraliçesi Sobeknefru'ya aitti ve sizi temin ederim, yüzük kesinlikle özlenecektir.

Ziyaretinizin geri kalanında da eğlenmenizi dilerim.

Saygılarımla,

Halit Samir
(Müdür)

BREITLING GEMİCİLİK ŞİRKETİ

Tower House

Kanarya İskelesi Londra E14 5HG

Faks: Bayan Rebecca Brandon

c/o Four Seasons Otel

Sidney

Avustralya

Gönderen: Denise O'Connor

Müşteri Hizmetleri Koordinatörü

6 Şubat 2003

Sayın Bayan Brandon,

Üzülerek bildirmek isteriz ki Bondi Beach 'kumdan denizkızı heykeliniz' gemi nakliyesi sırasında parçalara ayrıldı.

Heykelin güvenliğine dair hiçbir garanti vermediğimizi ve bu eşyayı gemiyle taşıtmamanızı önerdiğimizi hatırlatmak isteriz.

Saygılarımla,

Denise O'Connor

Müşteri Hizmetleri Koordinatörü

BREITLING GEMİCİLİK ŞİRKETİ

Tower House

Kanarya İskelesi Londra E14 5HG

Faks: Bayan Rebecca Brandon

c/o Four Seasons Otel

Sidney

Avustralya

Gönderen: Denise O'Connor

Müşteri Hizmetleri Koordinatörü

6 Şubat 2003

Sayın Bayan Brandon,

Üzülerek bildirmek isteriz ki Bondi Beach 'kumdan denizkızı heykeliniz' gemi nakliyesi sırasında parçalara ayrıldı.

Heykelin güvenliğine dair hiçbir garanti vermediğimizi ve bu eşyayı gemiyle taşıtmamanızı önerdiğimizi hatırlatmak isteriz.

Saygılarımla,

Denise O'Connor

Müşteri Hizmetleri Koordinatörü

ALASKA İZ VE MACERA A.Ş.
P.K. 80034 Chugiak Alaska

Faks: Bayan Rebecca Brandon
c/o Kutup Ayısı Misafirhanesi
Chugiak

Gönderen: Dave Crockerford
Alaska İz ve Macera

16 Şubat 2003

Sayın Bayan Brandon,

Sorularınız için teşekkür ederiz.

İngiltere'ye gemiyle altı haski cinsi köpek ve bir kızak gönderme
çabanızdan vazgeçmenizi önemmiyetle öneririz.

Haski cinsi köpeklerin harika hayvanlar olduğunda sizinle
hemfikirim ve şehirlerdeki kirliliğe çözüm olabileceklerine dair
fikriniz de çok ilgimi çekti. Ancak yetkililerin bu köpekleri kızakla
Londra şehri sokaklarında dolaştırmanıza izin vereceklerini
zannetmiyorum, her ne kadar 'kızağa dört tekerlek ve arkasına da
plaka taktırım' deseniz bile.

Balayınızın tadını çıkarmanız dileğiyle.

En içten saygılar,

Dave Crockerford
İz Müdürü

1

Tamam. Bunu yapabilirim. Sorun yok. Sadece içimdeki yüce varlığın beni sarmasına izin verip aydınlanma yaşamalı ve bembeyaz ışıktan bir varlığa dönüştüğümü hissetmeliyim.

Bebek işi.

Çaktırmadan yoga matımda güneşi doğrudan görebileceğim bir şekilde yer değiştirip ip askılı bluzumun askılarını çözüyorum. Niye aynı anda hem üstün bilince ulaşp hem de güzelce bronzlaşmayalım ki yani?

Sri Lanka'da, Blue Hills Resort and Spiritual Retreat adında insanların manevi huzur aramak için geldiği bir tatil tesisinde bir dağ eteğinde oturuyorum; manzaraysa nefes kesici. Önümüzde alabildiğine dağlar ve çay tarlaları uzanıyor, arkada masmavi bir gökyüzü. Tarlada çay toplayanların kıyafetlerinin parlak rengini seçebiliyorum ve kafamı hafifçe çevirirsem de çalıların arasında ağır adımlar atan bir fil gözüme çarpıyor.

Kafamı azıcık daha çevirince de Luke'u görebiliyorum. Kocam. Üstünde pamuklu eşofman altı ve yırtık pırtık bir ti-

şörtlle mavi yoga matında duruyor, bağdaş kurmuş, gözleri kapalı.

Biliyorum. İnanılmaz bir şey. On aylık balayıdan sonra Luke evlendiğim adamdan bambaşka bir insana dönüştü. Eski şirket sahibi Luke yok oldu. Takım elbiseler ortadan kayboldu. Yerine, yanık tenli ve sıkı vücutlu, saçları upuzun ve güneşten rengi açılmış halde biri geldi, üstelik de Bondi Beach'te taktırdığımız boncukların yarısı saç tellerinde duruyor. Bileğinde Masai Mara'dan aldığı arkadaşlık bilekliği ve kulağında da minicik gümüş bir küpe var.

Luke Brandon küpe takıyor! Luke Brandon bağdaş kurmuş oturuyor!

Sanki ona baktığımı fark etmişçesine gözlerini açıp bana gülümsüyor, ben de mutlu mutlu ona gülüyorum. On aydır evliyiz. Ve ufacık bir tartışma bile yaşamadık.

Eh. Anlarsınız ya. Arada belki; olur o kadicık.

"*Siddhasana*," diyor yoga eğitmenimiz Chandra ve itaatkâr bir biçimde sağ ayağımı sol uyluğumun altına sokuyorum. "Zihninizi tüm gereksiz düşüncelerden arındırın."

Tamam. Zihnimi arındırıyorum. Konsantre ol.

Övünmek gibi olmasın ama zihni boşaltmak çok kolay bence. İnsanlar neden çok zor diyor hiç anlamıyorum! Yani sonuçta, düşün-me-mek, düşünmekten çok daha basit olmalı, öyle değil mi?

Hatta gerçeği söylemek gerekirse, ben doğal bir yogacıyım. Daha beş gündür bu inziva yerindeyiz ve lotus duruşunu falan çok iyi kavradım! Eve dönünce yoga eğitmeni mi olsam diye düşünmüyor değilim hani.

Belki de Trudie Styler ile ortaklık yaparım. Tanrım, evet ya! Sonra yoga giyimi serisi de çıkarırız, yumuşak gri ve beyaz tonları çalışırız, küçük bir logomuz olur...

“Nefes alışınıza odaklanın,” diyor Chandra.

Ah, tamam. Nefes alış.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver. Nefes...

Tanrım, tırnaklarım olağanüstü görünüyor. Spa merkezinde yaptırdım, beyaz fon üstüne küçük pembe kelebekler. Antenleri de minicik parlak taşlardan. Çok şekerler. Bir tanesi düşmüş galiba ama. Bir ara gidip düzelttirmeliyim.

“Becky.” Chandra’nın sesiyle yerimden sıçıyorum. Tepemde dikilmiş o meşhur bakışlarıyla beni izliyor. Nazik ve her şeyi bilen biri gibi, sanki insanın içini okuyormuş havasında.

“Çok iyi yapıyorsun, Becky,” diyor. “Güzel bir ruhun var.”

Tepeden tırnağa zevkle dolduğumu hissediyorum. Ben, Rebecca Brandon, eski soyadıyla Bloomwood, güzel bir ruha sahibim! Biliyordum zaten!

“Dünyevi olmayan bir ruhun var,” diye ekliyor Chandra yumuşacık sesiyle ve ben de tamamen büyülenmiş bakışlarla ona bakıyorum.

“Dünyevi malların gözümde bir değeri yok,” diyorum nefesim kesilerek. “Benim için tek önemli olan şey, yoga.”

“Sen yolunu bulmuşsun.” Chandra gülümsüyor.

Luke’un olduğu taraftan garip ve homurtuya benzer bir ses geliyor ve yan gözle bakınca bizi eğlenerek dinlediğini görüyorum.

Luke’un bu işi ciddiye almadığını *biliyordum* işte.

“Bu benimle gurum arasında özel bir konuşma, teşekkür ederim,” diyorum ters ters.

Gerçi buna neden şaşıyorum ki. Yoga kursunun ilk gününde bizi uyarmışlardı. Belli ki partnerlerden biri ruhani

aydınlanmaya ulaşınca diğeri buna kuşku ve kıskançlıkla tepki gösterebiliyormuş.

“Yakında kızgın kömürlerin üstünde de yürürsün sen.” Chandra gülümseyerek az ilerideki dumanı tüten bir hendek dolusu kor haldeki kömürü işaret ediyor ve gruptan gergin bir kahkaha yükseliyor. Bu akşam Chandra ve en üst düzey yoga öğrencilerinden bazıları bize kızgın kömürün üstünde yürüme gösterisi sunacaklar. Hepimizin amacı bu. Dediklerine göre, öyle bir haz anı yaşıyormuşsunuz ki kömürlerin ayağınızı yaktuğunu hissetmiyormuşsunuz. Acıya bağışıklık kazanıyorsunuz yani!

İçimden tek dileğim, on santimlik stilettolarımı giydiğimde işe yaraması.

Chandra kollarımın pozisyonunu ayarlayıp dolaşmaya devam ediyor, bense gözlerimi kapayıp yüzümü ısıtan güneşe dönüyorum. Uzak diyarlarda bir yerde, bir tepenin ortasında oturduğum şu an, kendimi çok saf ve dingin hissediyorum. Son on aydır değişen tek kişi Luke olmadı. Ben de değiştim. Olgunlaştım. Önceliklerim değişti. Hatta şu an bambaşka bir insanım. Yani, halime baksanıza, bir çeşit ruhsal inziva ortamında yoga yapıyorum. Eski dostlarım beni galiba tanıyamayacak!

Chandra'nın talimatıyla hep birlikte *Vajrasana* pozisyonuna dönüyoruz. Durduğum noktadan yaşlı bir Sri Lankalı adamın elinde iki eski halı torbasıyla Chandra'ya yaklaştığını görebiliyorum. Kısa bir konuşma geçiyor aralarında, Chandra sürekli bir şeyleri başıyla onaylıyor, sonra da yaşlı adam yeşillikli dağ eteğine doğru yürümeye koyuluyor yeniden. Adam bizi duyamayacak uzaklığa ulaşınca Chandra gruba dönüp gözlerini deviriyor.

“Bu adam bir tüccar. İçinizden herhangi birinin mücevherlere meraklı olup olmadığını sordu. Kolyeler, ucuz bilezikler. Ben de sizin aklınızın daha yüce şeylerde olduğunu söyledim.”

Etrafımdaki birkaç kişi inanamayarak kafalarını sağa sola sallıyor. Uzun kızıl saçlı bir kadının ağzı açık kalmış.

“Meditasyonun ortasında olduğumuzu görmemiş mi?” diyor.

“O sizin ruhsal adanmışlığınızı anlayamaz.” Chandra gruba ciddi bakışlar atıyor. “Dünyanın dört bir yanında aynı şeyi hep yaşayacaksınız. Meditasyonun ruhunuzun gıdası olduğunu anlamayacaklar. Sizin... Safir bileziğe ihtiyacınız yok!”

Birkaç kişi onaylayarak kafa sallıyor.

“Platin zincire geçirilmiş deniz mavisi madalyona da,” diye devam ediyor Chandra burun kıvrarak. “Tüm bunlar iç ışığınızla kıyaslanabilir mi?”

Deniz mavisi mi?

Vay. Acaba ne kadardır?

Yani, umurumda falan değil de işte. Kesinlikle değil. Sadece geçen gün bir dükkân vitrininde görmüştüm de. Akademik ilgiden dolayı.

Gözlerim gittikçe uzaklaşan yaşlı adama kayıyor.

“Üç karatlık, beş karatlık, hepsi yarı fiyatına diyip duruyordu.” Chandra başını iki yana sallıyor. “Ben de ona bu insanların bunlarla ilgilenmediğini söyledim.”

Yarı fiyatına mı? Beş karatlık deniz mavisi mücevherler yarı fiyatına?

Dur. Dur. Chandra haklı. Tabii ki aptal deniz mavisi taşlar ilgimi çekmiyor. Ruhsal aydınlanmaya gömülmüş vaziyetteyim.

Neyse, adam neredeyse gözden kayboldu zaten. Tepenin ucunda ufacık bir gölgeye dönüştü artık. Bir dakika sonra görünmeyecek.

“Ve şimdi de,” diyerek gülümsüyor Chandra. “*Halasana* duruşu. Becky, bize gösterebilir misin?”

“Tabii ki.” Ben de Chandra’ya gülümseyip matımda pozisyon için yer değiştiriyorum.

Ama bir terslik var. Tatmin duygum yok. Dinginliğim yok. İçimde garip mi garip bir his kabarıyor ve her şeyi gözümde siliyor. Gittikçe güçleniyor, güçleniyor...

Ve ansızın daha fazla dayanamıyorum. Ne olduğunu anlamadan küçük gölgenin yürüdüğü tepeye doğru tüm hızımla yalınayak koşmaya başlıyorum. Ciğerlerim yanıyor, ayaklarım parçalanıyor ve güneş tam kafamda fakat tepenin doruğuna ulaşana kadar durmuyorum. Nefes nefese durup etrafıma bakıyorum.

İnanmıyorum. Gitmiş. Nereye kayboldu bu adam ya?

Birkaç saniye ayakta dikiliyorum, nefesimi yavaşlatıyorum ve dört bir yana bakıyorum. Ama hiçbir yerde göremiyorum adamı.

Sonunda biraz mahzunlaşarak arkamı dönüp dağın yamacından aşağı, gruba doğru yürümeye başlıyorum. Yakınlaştıkça hepsinin bana bağırdığını ve el salladığını görebiliyorum. Aman Tanrım. Bir sorun mu var?

“Başardın!” diye haykırıyor o kızıl saçlı kadın. “Başardın!”

“Neyi başardım?”

“Kızgın kömürlerin üstünde koştun! Başardın, Becky!”

Ne?

Ayaklarıma bakıyorum ve gözlerime inanamıyorum. İki si de gri küllere bulanmış! Sarhoş olmuşçasına kömürlerin

durduğu hendeğe çeviriyorum bakışımı ve kömürlerin üstünde birtakım bariz ayak izi var.

Aman Tanrım. Aman *Tanrım!* Kömürlerin üstünde koştum! Yanıyor olan, kızgın, kor halindeki kömürlerin üstünde koştum! Başardım!

“Ama... Ama farkında bile değilim!” diyorum şaşkın şaşkın. “Ayaklarım yanmadı bile!”

“Nasıl yaptın?” diye bilmek istiyor kızıl saçlı kadın. “Aklında ne vardı?”

“Ben cevap vereyim.” Chandra gülümseyerek öne çıkıyor. “Becky en yüce karma hazzına ulaştı. Tek bir hedefe, tek arı imgeye yoğunlaşmıştı ve bu da onun bedeninin doğaüstü konuma yükselmesini sağladı.”

Herkes birden Dalai Lama kesilmişim gibi beni süzüyor.

“Önemli bir şey değildi, gerçekten,” diyorum alçakgönüllü bir tebessümle. “Sadece... bilirsiniz işte. Ruhsal aydınlanma.”

“İmgeyi tarif edebilir misin?” diyor kızıl saçlı kadın heyecanla.

“Beyaz mıydı?” diye soruyor birisi.

“Tam olarak beyaz diyemem,” diyorum.

“Işıldayan bir mavi-yeşil olmasın sakın?” diyen Luke’un sesi geliyor arkadan. Ona keskin bir bakış fırlatıyorum. O da tamamen ifadesiz bir suratla bana bakıyor.

“Hatırlamıyorum,” diyorum ağırbaşlı bir tavırla. “Renk mühim değil.”

“Acaba tıpkı...” Luke beynini zorluyormuş gibi görünüyor. “Tıpkı bir zincir seni kendine çekiyormuş gibi bir his olabilir mi?”

“Çok iyi bir imge, Luke,” diye şakıyor Chandra mutlu mutlu.

“Hayır,” diye kestirip atıyorum. “Öyle bir his değildi. Aslında, hence senin anlayabilmen için ruhsal konulara daha yüksek bir saygı duyuyor olman gerek.”

“Anlıyorum.” Luke ciddiyetle kafa sallıyor.

“Luke, çok gurur duyuyor olmalısın.” Chandra, Luke’a sırtlıyor. “Yoksa bu, eşinde gördüğün en sıra dışı hareket miydi?”

Anlık bir sessizlik oluyor. Luke bir bana, bir dumanı tüten kömürlere, sonra sessiz gruba ve en son tekrar Chandra’nın sırttan suratına bakıyor.

“Chandra,” diyor. “Emin ol. Bu hiçbir şey.”

Sınıf dağıldıktan sonra herkes terasa yöneliyor çünkü soğuk içeceklerimiz tepsinin içinde bizi bekliyor. Fakat ben yüce şeylere kendimi ne kadar adadığımı kanıtlamak istercesine matımda kalıyorum. Yarı içimdeki ışığa konsantre oluyor, yarı Trudie ve Sting’in hayran alkışlamaları önünde kızgın kömürlerin üstünde koştuğumu hayal ediyorum ki bir gölge kapatıyor yüzümü.

“Selam sana Ruhani Varlık,” diyor Luke ve gözümü açtığımda onu elinde bir bardak meyve suyuyla karşımda diker buluyorum.

“Senin güzel bir ruhun yok diye beni kiskaniyorsun,” diye karşı geliyorum hemen ve gayet sıradan bir şekilde saçımı geriye atıyorum ki alnımdaki kırmızı nokta görünsün.

“Çılgın gibi,” diye katılıyor Luke. “Hadi iç.”

Yere yanıma oturuyor ve bardağı elime veriyor. Ben de buz gibi, nefis tropikal meyve suyumdan bir yudum alıyorum ve ikimiz de uzaktaki tepelerin arkasındaki hareli ışığa gözlerimizi dikeyoruz.

“Biliyor musun, Sri Lanka’da yaşayabilirim,” diyorum derin bir nefes çekerek. “Mükemmel bir yer. Hava, manzara, insanlar çok sıcak...”

“Hindistan için de aynısını söylemiştin,” diye belirtiyor Luke. “Ve Avustralya için de,” diye ekliyor ağzımı açmama kalmadan. “Ve Amsterdam.”

Tanrım, Amsterdam. Oraya gittiğimizi unutmuşum bile. Paris’ten sonraydı. Yoksa önce miydi?

Ah evet. Şu acayip pastaları yiyip yiyip neredeyse kanalla düştüğüm yer orasıydı.

Meyve suyumdan bir yudum daha alıyorum ve zihnimde son on ayı yeniden yaşıyorum. O kadar çok ülke gezdik ki, her şeyi bir anda hatırlamak zor oluyor. Her şey bulanık bir film gibi canlanıyor, arada göze çarpan keskin görüntüler geçiyor beynimden. Great Barrier Reef’te mavi balıkların arasında şnorkelle dalışımız, Mısır’daki piramitler, Tanzanya’daki fil safarisi, Hong Kong’dan satın aldığım o ipekler, Fas’ta souk dedikleri pazardaki altıncılar, Utah’daki o müthiş Ralph Lauren fabrika satış mağazasını bulmak...

Tanrım, amma da çok deneyimimiz olmuş. Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum ve bir yudum daha içiyorum.

“Sana söylemeyi unuttum,” diyor Luke, bir tomar zarf çıkararak, “İngiltere’den bazı mektuplar gelmiş.”

Heyecanla doğrulup zarfları karıştırmaya başlıyorum.

“*Vogue!*” diye bağıriyorum özel üyelik paketimin parlak torbasını yırtarak. “Ah, şuna bak! Ön kapağa bir Angel çanta koymuşlar!”

Herhangi bir tepki gelir diye bekliyorum ama Luke boş bakıyor. Ufaktan bir hayal kırıklığı duyuyorum. Nasıl boş bakabilir? Geçen ay ona Angel çantalarla ilgili koca bir yazı okuyup resimlerini gösterdim ya.

Biliyorum, balayındayız. Ama bazen Luke keşke kız olsaydı diye geçiyor içimden.

“Biliyorsun ya!” diyorum. “Angel çanta! Gelmiş geçmiş en muhteşem, göz alıcı çanta. Şeyden beri... Şeyden...”

Ah, boşver ya, açıklama zahmetine bile giremeyeceğim. Bunun yerine çantanın fotoğrafına aç gözle bakıyorum. Yumuşacık, kremamsı kahverengi çantanın üstünde güzeller güzeli bir kanatlı melek resmi ön kısma elle çizilmiş ve altında da ‘Gabriel’ adı taşlarla yazılmış. Altı farklı melek var ve bütün ünlüler bu çantalar için kapişıyor. Harrods elindeki bütün ömekleri sattı. Resmin altındaki spot da, *Kutsal Fenomen*, diye belirtiyor.

O kadar dalmışım ki Luke bir başka zarf uzatırken dediğini duymuyorum bile.

“Uz,” diyor sanki.

“Efendim?” diyorum kafamı kaldırarak.

“Dedim ki, bir mektup daha var,” diye yineliyor sabırla. “Gönderen Suze.”

“Suze mu?” *Vogue* dergisini elimden fırlatıp mektubu kapıyorum. Suze bu dünyadaki en yakın arkadaşım. Onu o kadar çok özledim ki.

Zarf kalın ve krem rengi, arkasında da bir Latin sembolü kabartısı var. Suze’un ne kadar birinci sınıf olduğunu hep unutuyorum. Bize Noel kartı gönderdiğinde kartın üstünde kocası Tarquin’in İskoçya’daki kalesinde çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu, içinde de ‘Cleath-Stuart Malikanesinde’ yazıyordu. (Tabii Suze’un bir yaşındaki oğlu Ernie kırmızı mavi boyalı parmaklarıyla yazıyı lekelediğinden okumak biraz zor olmuştu.)

Zarfı yırtıp açmamla birlikte semsert bir kart düşüyor içinden.

“Bu bir davetiye!” diye heyecanlanıyorum. “İkizlerin vaf-tiz törenine.”

Resmî, kıvrık harfli yazıyı dikkatle okuyorum, içim sızlı-yor. Wilfrid ve Clementine Cleath-Stuart. Suze’un iki bebe-ği daha oldu ve henüz onları göremedim. Şimdilerde dört aylık olmuşlardır. Acaba nasıllar, çok merak ediyorum. Aca-ba Suze nasıl? Biz yokken çok şey oldu.

Kartın arkasını çeviriyorum, Suze kendi el yazısıyla bir mesaj karalamış.

“Gelemeyeceğini biliyorum ama davetiyeyi seversin diye düşündüm. Umarım hâlâ müthiş vakit geçirmeye devam ediyorsunuzdur! En büyük sevgilerimizle, Suze. Hamiş: Er-nie Çin kıyafetini çok seviyor, çok teşekkürler!!”

“İki hafta sonraymış,” diyorum kartı Luke’a göstererek. “Yazık oldu hakikaten. Gidemeyeceğiz.”

“Hayır,” diye onaylıyor Luke da. “Gidemeyeceğiz.”

Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra Luke ile göz göze geliyo-rum. “Yani, geri dönmeye hazır değilsin daha, değil mi?” di-yor gayet sıradan.

“Hayır!” diyorum hiç düşünmeden. “Tabii ki değilim!”

Daha sadece on aydır seyahat ediyoruz ve balayını en az bir sene sürdürmeyi planlamıştık. Ayrıca üstümüze başımı-za yol ruhu bulaştı bir kere. Yosun tutmayan gezgin göçe-beler gibiyiz. Belki de bir daha asla yerleşik hayata geri dö-nemeyeceğiz, tıpkı karada yaşayamayan denizciler gibi.

Davetiyeyi zarfına geri koyup ve içeceğimi yudumluyo-rum. Annem ve babam nasıl acaba? Son zamanlarda onlar-dan haber aldığım söylenemez. Babam golf turnuvasında ne yaptı çok merak ediyorum.

Küçük Ernie de ilk adımlarını atıyordur herhalde. Vaftiz annesiyim ve daha yürüdüğünü bile göremedim.

Neyse canım. Önemli değil. Onun yerine baş döndürücü bir dünya tecrübesi yaşıyorum.

-Buradan sonra nereye gideceğimize karar vermeliyiz,- diyor Luke dirseklerine yaslanarak. "Yoga kursunu tamamladıktan sonra. Malezya diyorduk en son."

"Evet," diyorum bir an durakladıktan sonra. Sıcaktan mıdır nedir. Malezya lafı beni o kadar da coşkulandırmıyor.

-Ya da Endonezya'ya geri mi dönelim? Bir parça daha kuzeye çıkalım?"

"Hııı," diyorum yorumsuzca. "Aaa bak. maymun geçiyor."

Maymunu neden bu kadar içi geçmiş bir şekilde gösteriyorum anlamıyorum. Babunları Kenya'da ilk kez gördüğüm zaman o kadar heyecanlanmışım ki altı film bitirmiştım. Şimdiyse sadece, "Aaa bak, maymun geçiyor."

"Nepal de olabilir... Ya da Tayland'a geri dönebiliriz..."

"Ya da dönebiliriz," dediğimi duyuyorum beklenmedik bir şekilde.

Sessizlik.

Ne tuhaf. Bunu demek istememiştım aslında. Yani, *elbette* daha geri dönmeyeceğiz. Tatile çıkalı bir yıl olmadı ki!

Luke doğrulup bana bakıyor.

"Dönmek derken?"

"Yok canım!" diye bir kahkaha atıyorum. "Şaka yapıyorum!" Tereddüt ediyorum. "Gerçi..."

Aramızdaki sessizlik devam ediyor.

"Belki de... Bir sene boyunca seyahat etmek *zorunda* değiliz," diyorum nazikçe. "Eğer canımız istemiyorsa."

Luke elini saçında gezdiriyor ve örgü rastalarının arasındaki küçük boncuklar tıkırdıyor.

"Geri dönmeye hazır mıyız?"

“Bilmem.” İçimde ufak bir heyecan sarsıntısı duyuyorum. “Hazır mıyız?”

Eve dönmekten bahsettiğimize inanamıyorum. Yani, halimize bir bakın ya! Saım kupkuru ve rengi açılmış, ayağım da Hint kınası var ve aylardır doğru düzgün ayakkabı giymedim.

Kendimi birden Londra sokaklarında palto ve botlarla yürürken hayal ediyorum. L K Bennet’tan alınmış, parlak, yüksek topuklu izmelerle. Ve ona takım bir antayla.

Ansızın içimde öyle bir özlem yükseliyor ki neredeyse ağlayacağım.

“Sanırım dünya bana yetti.” Luke’a bakıyorum. “Gerçek hayata hazırım.”

“Ben de.” Luke elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. “Aslında ben bir süredir hazırım.”

“Hiç söylemedin!” Gözlerimi ona dikiyorum.

“Partiyi bozmak istemedim. Ama ben kesinlikle hazırım.”

“Yani sırf benim hatırım için seyahat etmeye devam mı edecektin?” diyorum duygulanarak.

“Yani tam olarak zorla gezdiğim de söylenemez.” Luke bana ifadesiz bakıyor. “Zorla geziyor değiliz herhalde?”

Yanaklarımın hafiften pembeleştiğini hissediyorum. Bu geziye ilk çıktığımızda Luke’a, *Sabil* filmindeki gerçek gezginler gibi olacağımıza kararlı olduğumu ve küçük kulübe-lerde uyuyacağımızı söylemiştim.

Tabii bu küçük bir kulübede bir gece geçirmemden önceydi.

“O halde ‘dönmek’ derken,” Luke duraklıyor, “Londra’dan söz ediyoruz, değil mi?”

Bana soru soran gözlerle bakıyor.

Ah Tanrım. Nihayet karar anı.

On aydır, balayından sonra nerede yaşayacağımızı konuşuyoruz. Evlenmeden önce Luke ve ben New York'ta oturuyorduk. Ve orayı seviyordum. Ama evimi de özledim aslında. Şu aralar Luke'un İngiliz şirketi Avrupa çapında genişliyor, orası tüm heyecanların olduğu kıta. Bu yüzden Luke Londra'ya dönmek istiyor, en azından bir süreliğine.

Benim için bir mahzuru yok, sadece işsiz kalacağım. Eski işim New York'ta, Barneys'de kişisel alışveriş danışmanlığıydı. Ve o işe bayılıyordum.

Ama boşver. Yeni bir iş bulurum nasılsa. Hatta daha bile iyisini bulurum!

"Londra," diyorum kararlı bir edayla ve kafamı kaldırıyorum. "Bu durumda... Vaftiz törenine yetişebilecek miyiz?"

"Eğer istersen." Luke gülümsüyor ve içimde birden coşkulu duygular kabarıyor. Vaftiz törenine gidiyoruz! Suze'u yeniden göreceğim! Annemi ve babamı da! Neredeyse bir yıldan sonra! Bizi gördüklerine çok sevinecekler. Onlara anlatacak o kadar çok hikayemiz var ki!

Birden kendimi etrafım uzak diyarlara ve egzotik maceralarımıza dair öykülerimizi can kulağıyla dinleyen arkadaşlarımla sarılı, mum ışığında yenen bir akşam yemeğinde hayal ediyorum. Ben de Marco Polo gibi bir şey olacağım! Sonra da nadir bulunan, çok kıymetli hediyelerimi dağıtmak üzere sandığımı açacağım... Herkes hayranlıktan küçük dilini yutacak...

"Onlara haber versek iyi olur," diyor Luke ayaklanarak.

"Hayır, dur," diyorum pantolonunu çekerek. "Aklıma bir fikir geldi. Hadi onlara sürpriz yapalım! Herkese sürpriz yapalım!"

"Herkese *sürpriz* mi yapalım?" Luke buna kuşkuyla yaklaşıyor. "Becky, iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

“Hem de müthiş bir fikir! Herkes sürprizleri sever!”

“Ama...”

“Herkes sürprizleri sever,” diye yineliyorum kendimden emin. “Güven bana.”

Bahçelerden yürüyerek otelimizin ana binasına varıyoruz ve burayı terk edeceğimi düşününce içim sızlıyor hafiften. Burası öyle güzel ki... Her yerde bungalovlar, harika kuşlar var ve dereyi takip ederseniz gerçek bir şelaleye ulaşıyorsunuz! Yerel zanaatkarların çalışmasını izleyebildiğiniz ahşap oymacılık merkezini geçiyoruz ve lezzetli tahta kokusunu içime çekerek bir saniye duruyorum.

“Bayan Brandon!” Baş oymacı Vijay girişte peydahlanıyor.

Kahretsin. Onun da ortalıkta olacağını hiç hesap edemiştim.

“Affedersin, Vijay!” diyorum hemen. “Biraz acelem var da. Sonra görüşürüz... Hadi gel, Luke!”

“Sorun yok!” Vijay gülümsüyor ve ellerini önlüğüne siliyor. “Masanızın hazır olduğunu söyleyecektim.”

Kahretsin.

Luke yavaşça bana dönüyor.

“Masa?” diyor.

“Yemek masanız,” diyor Vijay da mutlu bir sesle. “Ve on sandalyeniz. Göstereyim! Eserimizi sergileriz!” Parmaklarını şıklatıyor, etrafa bir iki emir yağdırıyor ve bir anda, duygusal yıkıma sebep olurcasına tam sekiz adam omuzlarında devasa, oymalı kakmalı bir tik masa taşıyarak çıkageliyor.

Ohhh. Hatırladığımdan birazcık daha mı büyükmüş ne... Luke tam anlamıyla nutku tutularak bakıyor zaten.

“Sandalyeleri de getirin!” diyor Vijay övünçle. “Doğru düzgün bakalım!”

“Çok güzel değil mi?” diyorum, fazlasıyla sevinçli bir tonla.

“Yemek masası ve on sandalye siparişi verdin ve bana söylemedin?” diyor Luke gözleriyle tek tek sandalyeleri sayarak.

Evet. Önümde fazla seçenek yok.

“Bu sana benden evlilik hediyesi!” diyorum ani bir ilhamla. “Sürpriz! Mutlu evlilikler, tatlım!” Yanağına bir öpücük kondurup umutla yüzüne bakarak gülüyorum.

“Becky, sen bana zaten evlilik hediyesi aldın ya,” diyor Luke kollarını önünde bağdaştırarak. “Düğünümüzün üstünden de epey bir zaman geçti.”

“Bunu şimdiye sakladım!” Vijay duymasın diye sesimi alçaltıyorum. “Ve gerçekten, o kadar pahalı bir şey değildi.”

“Becky, mesele para değil ki. Yerimiz yok! Bu şey korkunç büyük!”

“O *kadar* da büyük değil ya. Neyse zaten,” diye ekleyiveriyorum Luke’un cevap vermesine fırsat bırakmadan, “iyi bir masaya ihtiyacımız vardı! Her evliliğin iyi bir masaya ihtiyacı vardır.” Kollarımı iki yana açıyorum. “Sonuçta evlilik, günün sonunda karşılıklı masaya oturup sorunlarımızı paylaşmaktan ibaret değilse nedir? Masif ahşap bir masaya oturup bir kâse iyi pişmiş yahni yemekten ibaret değilse nedir?”

“Yahni?” diye yineliyor Luke. “Yahniyi kim pişirecek?”

“Waitrose’dan alırız,” diye açıklıyorum.

Masanın çevresinde dolaşıp Luke’a ciddi bir bakış atıyorum. “Luke, iyi düşün. Bir daha asla Sri Lanka’da otantik masa işçilerinin dibinde olamayacağız. Bu fırsat ele bir daha geçmez. Üstelik de masayı bize özel yaptırdım!”

Masanın kenarında elimi gezdiriyorum. Orada, köşe çiçek desenlerinin arasında kazınmış sözleri buluyorum: “Luke ve Rebecca, Sri Lanka, 2003.”

Luke da elini masada gezdiriyor. Sandalyelerden birini kaldırıyor. Beyninde muhasebe yaptığını görebiliyorum. Sonra birden kaşlarını çatarak kafasını kaldırıyor.

“Becky, benden habersiz satın aldığın başka bir şey var mı?”

Midemde hafif bir hoplama hissediyorum ki, çiçeklerden birini yakından inceliyormuş gibi yaparak saklıyorum.

“Tabii ki hayır!” diyorum nihayet. “Ya da... Bilirsin işte belki de yoldan geçerken ufak tefek birkaç hatırlık eşya almışım. Oradan buradan.”

“Ne gibi mesela?”

“Hatırlamıyorum!” diye sesimi yükseltiyorum. “On ay oldu, Tanrı aşkına!” Tekrar masaya dönüyorum. “Gel hadi Luke, çok sevdin biliyorum. Muhteşem akşam yemeği davetleri verebiliriz ve vasiyetimize yazılır! Bizden sonra çocuklarımıza kalır...”

Garip bir şekilde sesim cılızlaşıyor. Bir saniye gözlerimi Luke’tan kaçırıyorum.

Birkaç ay önce büyük bir tartışma ve fikir alışverişi sonucu çocuk yapmayı denemeye karar vermiştik de. Ama şu ana kadar bir gelişme yok.

Yani, büyük bir şey olduğundan falan da değil. Olacak nasılsa. Tabii ki olur canım.

“Tamam öyleyse,” diyor Luke sesi biraz daha nazik. “Sen kazandın.” Masaya eliyle şöyle bir vuruyor, sonra da kol saatine bakıyor. “Ofise e-posta atmalıyım. Planımızdaki değişiklikten onları haberdar etmeliyim.” Bana ifadesiz bir bakış

atıyor. “Herhalde benim de yönetim kurulu kapısını açıp, ‘Sürpriz, geri döndüm!’ diye bağırmamı beklemezsin?”

“Yok canım, daha neler!” diye karşı çıkıyorum, bir saniye bile oltaya gelmeden.

Aslında sahiden böyle bir şey canlandırmıştım kafamda. Sadece, elimde bir şişe şampanya ve belki birkaç konfetiyle ben de orada olacaktım.

“O kadar da kek değilim,” diye ekliyorum incinmiş gibi.

“Güzel.” Luke bana sırtlıyor. “Sen bir içki sipariş et, ben de iki dakikaya kadar dönerim.”

Gölge terasta bir masaya oturduğumda kafam azıcık meşgul. Luke’a söylemeden satın alıp eve gönderttiğim şeyleri birer birer anımsamaya çalışıyorum.

Yani, endişelendiğimden falan değil de işte. *O kadar* da çok almış olamam ya. Değil mi?

Ah Tanrım. Hatırlamaya gayret ederek gözlerimi kapıyorum.

Malavi’deki tahta zürafalar. Luke’un çok büyük dedikleri. Ki bence çok saçma. Nefis görünecekler! Herkes onlara hayran kalacak!

Sonra Bali’den aldığım o batıklar. Ki Luke’a söylemeye *niyetliydim* de ama sonra bir türlü konuya giremedim.

Bir de yirmi adet Çin ipeği gecelik.

Ki tamam biliyorum, yirmi kulağa fazla geliyor. Ama çok ucuzlardı! Luke hiç anlamıyor ama şimdi yirmi tane alırsak, ömür boyu giyeriz ve gerçek bir yatırım olur. Finansal Hİ’de çalışan birine göre bazen önemli noktayı hemen çakamıyor.

Böylece de bir ara mağazaya geri dönüp hepsini aldım ve eve gönderttim.

Mesele şu ki, gemi nakliyatı her şeyi çok çok kolaylaştırıyor. Bavulun kilo sorununu dert etmeye gerek yok gösterip gemiye yükletiyorsunuz, hepsi bu. “Şunu gemiyle göndermek istiyorum. Şunu da. Şunu da.” Adamlara kredi kartınızı uzatıyorsunuz ve hop, gidiveriyor; Luke da hiçbir zaman görmüyor...

Belki de bir liste falan çıkarmalıydım.

Neyse ya, bir şey olmaz. Olmayacağına eminim.

Ne yani zaten birkaç hatıralık eşya almak istiyorduk, değil mi? Dünyayı gezip eli boş dönmek de ne demekmiş? Tabii canım.

Chandra'nın terasta yürüdüğünü görüyorum ve dostça el sallıyorum kendisine.

“Bugün derste çok iyiydin, Becky!” diyor ve masama yaklaşıyor. “Şimdi de sana bir şey sormak istiyorum. İki hafta içinde yüksek derecede meditasyon kursu vereceğim. Gelenlerin çoğu keşişler ve uzun süredir yoga yapanlar ve senin de katılabileceğine inanıyorum. İlgini çeker mi?”

“Çok isterdim!” Pişmanlık ve üzgünlükle karışık bir ifade takınıyorum. “Ama gelemem. Luke ve ben eve dönüyoruz!”

“Eve mi?” Chandra buna çok şaşıyor. “Ama derslerde çok iyisin. Yoga yolunu terk etmeyeceksin, değil mi?”

“Ah hayır,” diyorum güven verircesine. “Merak etme. Bir DVD alırım.”

Chandra yanımdan uzaklaşırken savaş esirlerinin yaşadığı türde bir beyin sarsıntısı geçiriyora benziyor. Ki hiç şaşırmadım. Yoga DVD'leri satın *alınabileceği* gerçeğinin bilincinde değil galiba. Hatta eminim Geri Halliwell adını bile duymamıştır.

Garsonun teki yanımdan geçerken bir mango ve papaya suyu kokteyli sipariş ediyorum, ki mönüde adı Mutluluk Su-

yu olarak geçiyor. Evet, tam bana uygun. İşte buradayım, güneşin altında, balayında, sevdiğim insanlarla yeniden bir araya gelmek üzereyim. Her şey mükemmel!

Kafamı kaldırıncı Luke'un, elinde bir Palm Pilot ile masaya doğru geldiğini görüyorum. Benim hayal gücüm mü, yoksa aylardır gördüğümünden daha mı hızlı yürüyor ve canlı hareket ediyor?

"Tamam," diyor, "ofisle konuştum."

"Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle." Bastırılmış bir enerjiyle dolu gibi Luke. "Harika hem de. Aslında bu hafta sonuna birkaç toplantı bile ayarladım."

"Ne çabuk!" diyorum hayretler içinde.

Nasıl yani. Bense eve döndükten sonra kendimize gelmenin en az bir hafta süreceğini sanıyordum.

"Ama senin bu yoga kursundan ne kadar olumlu şeyler aldığının farkındayım," diye ekliyor. "Ve teklifim şu, ben yola devam edeyim, sen de sonra bana katılırsın. Ondan sonra da beraber İngiltere'ye döneriz."

"Toplantıların nerede ki?" diye soruyorum kafam karışmış bir halde.

"İtalya."

Garson Mutluluk Suyumu getirince Luke da kendine bir bira söylüyor.

"Ama ben senden ayrı gezmek istemiyorum!" diyorum garson uzaklaşınca. "Balayındayız!"

"Tam on aydır gece gündüz birlikteyiz," diye belirtiyor Luke kibarca.

"Biliyorum. Ama gene de..." Süngüsü düşmüş bir vaziyette Mutluluk Suyumdan bir yudum alıyorum. "İtalya'da nereye gidiyorsun?"

“Heyecan verici bir yer değil ya,” diyor Luke tereddüt ederek. “Sadece kuzeyde bir İtalya şehri. Çok sıkıcı bir yer. Bence sen burada kal. Güneş ışığının tadını çıkar.”

“Eee...” İçim sızlayarak etrafıma bakıyorum. Burası haki-katen de hoş. “Hangi şehir?”

Sessizlik.

“Milan,” diyor Luke gönülsüzce.

“Milan mı?” Heyecandan neredeyse sandalyemden yere yuvarlanıyorum. “Milan’a mı gidiyorsun? Milan’ı daha önce hiç görmedim! Ben de Milan’a gelmek istiyorum!”

“Hayır,” diyor Luke. “Gerçekten mi?”

“Evet! Kesinlikle! Gelmek istiyorum!”

Nasıl olur da Milan’a gitmek istemeyeceğimi düşünür? Kendimi *bildim bileli* Milan’a gitmek istemişimdir!

“Peki.” Luke başını iki yana sallıyor. “Kafayı yediğimin resmidir ama tamam.”

Zevkten dört köşe sandalyemde geriye yaslanıyor ve Mutluluk Suyumdan koca bir yudum yuvarlıyorum. Bu halayı gittikçe daha da güzelleşiyor!

2

Luke'un Milan'a bensiz gitmeyi planladığına inanamıyorum. Buraya bensiz nasıl adım atabilirdi? Ben Milan için *doğmuşum*.

Yok, yok. Milan değil, *Milano*.

Daha bir taksi ve otel odamız dışında şehrin herhangi bir şeyini görmüş değilim ama benim gibi bir dünya gezgini için, bunun bir önemi yok. Ormanda yaşayan vahşi insanlar gibi ziyaret ettiğiniz yerin havasını hemen kapıveriyorsunuz. Otelimizin bekleme salonunda birbirini öperek selamlayan, sıcak espresso'larını yudumlayan, sigaralarını yakan ve parlak saçlarını arkaya savuran, Prada'lar ve D&G'ler içindeki şık kadınları görür görmez, doğal bir içgüdüyle oracıkta anladım: Burası tam benim tipim bir şehir.

Oda servisinin verdiği kapuçinodan bir yudum içip dolaptaki aynadan yansımamı seyrediyorum. Sahiden, ne kadar İtalyan'a benziyorum! Tek ihtiyacım olan bir kapri pantolon ve koyu renk rimel. Belki bir tane de Vespa.

"Çav," diyorum gayet doğal bir tavırla ve saçımı geriye atıyorum. "Si. Çav."

Ben İtalyan doğmalıymışım ya. Sadece birkaç yeni kelime öğrenmek zorundayım, hepsi bu.

“Si,” diyerek kendi kendime kafa sallıyorum. “Si. Milano.”

Gazete okuyarak alıştırma yapabilirim. Kahvaltımızın yanında ücretsiz dağıtılan *Corriera della Sera* gazetesini açıp satırlara göz gezdirmeye koyuluyorum. Hiç de fena değilim yahu! Birinci haber başbakan ve lavabodaki piyanosuyla ilgili. En azından *presidente* ve *lavaro pieno* sözcüklerinin temsil ettiği anlam budur, eminim.

“Biliyor musun, Luke, ben gerçekten de İtalya’da yaşayabiliymişim,” diyorum Luke banyodan çıkarken. “Yani, burası dört dörtlük bir ülkeymiş. Her şey var! Kapuçinolar, lezzetli yemekler, herkes çok şık, Gucci daha ucuz...”

“Ve sanat eserleri,” diyor Luke hayranlıkla.

Tanrım, bazen sinir bozucu olabiliyor.

“Tabii, kesinlikle *sanat* eserleri,” diyorum gözlerimi devirerek. “Zaten onu söylemeye gerek bile yok.”

Corriera della Sera’nın bir sayfasını çeviriyorum ve manşetlere şöyle bir göz atıyorum. Sonra birden beynimdeki zemberek kurulmuş gibi çalışıyor.

Gazeteyi elimden bırakıp Luke’a dönüyorum.

Ona ne olmuş?

Bir zamanlar finansal gazeteciyken tanıdığım Luke Brandon’a bakıyorum tekrar. Sinek kaydı tıraş olmuş, uçuk yeşil bir gömlek ve koyu yeşil kravat üstüne lekesiz, jilet gibi bir takım elbise giymiş. Ayağında doğru düzgün ayakkabı ve çorap var. Küpesi gitmiş. Bilekliği gitmiş. Seyahatimizin tek hatırası saçları çünkü minik boncukları hâlâ duruyor.

İçimde hüsrân ve üzüntüden oluşan bir baloncuğun şiştiğini hissedebiliyorum. Ben onu öyle seviyordum, rahat ve dağınık.

“Sen... Kendine bir çekidüzen vermişsin!” diyorum. “Bilekliğine ne oldu?”

“Bavulumda.”

“Ama Masai Mara’daki kadın hiçbir zaman çıkarmamamızı söylemişti!” diyorum şok geçirir gibi. “O özel Masai duasını okumuştun üstüne!”

“Becky...” diye iç geçiriyor Luke. “Bileğimde eski bir ip parçasıyla toplantıya giremem.”

Eski bir ip parçası mı? Bahsettiği şey kutsal bir bilezik, o da bunu biliyor.

“Örgü rastaların duruyor ama!” diye karşı çıkıyorum. “Rastaların kalabiliyorsa, bileklik de kalabilir demektir!”

“Rastalarım kalmayacak ki!” Luke inanamayarak bir kahkaha atıyor. “Berber randevumu aldım...” Kol saatine danışıyor, “On dakika sonra.”

Saçını mı kestirecek?

Yoo, her şey çok hızlı geliyor. Luke’un güneşten rengi açılmış güzelim saçlarının kırılıp yere düşmesi fikrine katlanamam. Balayı saçlarımızın tümü gidecek.

“Luke, yapma,” diyorum kendimi durduramadan. “Bunu yapamazsın.”

“Ne oldu?” Luke dönüp bana daha yakından bakıyor. “Becky, iyi misin?”

Hayır. İyi değilim. Nedenini de bilmiyorum.

“Saçını kestiremezsin,” diyorum kederle. “O zaman her şey bitecek!”

“Tatlım her şey *bitti* zaten.” Luke yanıma gelip oturuyor. Elimi elinin içine alıp gözlerime bakıyor. “Bunu biliyorsun, değil mi? Balayımız bitti. Eve dönüyoruz. Gerçek hayata geri dönüyoruz.”

“Biliyorum!” diyorum kısa bir duraklamanın ardından.
“Sadece... Saçının uzun olmasını seviyordum.”

“Bu halde bir iş toplantısına katılamam.” Luke kafasını iki yana sallayınca saçındaki boncuklar birbirine çarpıp tı-kırıyor. “Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Ama kestirmek zorunda da değilsin!” diyorum ani bir ilhamla. “İtalyan erkeklerin çoğunun saçları uzun. Boncukları çıkarınız olur biter!”

“Becky...”

“Dur ben yaparım! Hepsini çıkarırım! Otur sen.”

Luke’u yatağa bastırıp ilk birkaç boncuğu yerinden çıkarıp örgülerini dikkatlice açmaya koyuluyorum. Yakınlaştıkça Luke’un işe giderken hep sürdüğü, işadamımsı Armani tıraş sonrası losyonunun kokusunu duyabiliyorum. Evlendiğimizden beri sürmemiştir.

Yatakta yer değiştiriyorum ve kafasının diğer tarafındaki örgüleri çözmeye başlıyorum. İkimiz de sessiziz; odadaki tek ses boncukların yumuşak tıkırtısı. Sonuncu boncuğu da çekip çıkarınca boğazım düğümleniyor. Ki çok saçma.

Yani, sonsuza dek balayında kalacak halimiz yoktu ya. Değil mi? Hem annemle babamı, Suze’u görmeyi, gerçek hayata dönmeyi de iple çekiyorum zaten.

Ama gene de işte. Son on ayı Luke ile birlikte geçirdim. Birbirimizin yanından birkaç saatten fazla ayrılmadık. Ve şimdi hepsi sona eriyor.

Neyse canım. Önemli değil. Ben de yeni işimle meşgul olacağım, arkadaşlarımla takılacağım...

“Bitti!”

Saç bakım kremime uzanıp Luke’a biraz sürüp dikkatlice yayıyorum. Saçları biraz dalgalı kaldı ama bir şey olmaz. Çok Avrupalı görünüyor.

“Bak?” diyorum nihayet. “Harika görünüyorsun!”

Luke birkaç saniye yansımasını inceliyor ve berbat bir an için kabul etmeyecek zannediyorum. Ardından gülümsüyor.

“Tamam. Düzeldi. Ama eninde sonunda kesilecek.”

“Biliyorum,” diyorum birden yine neşelenerek. “Ama bugün değil.”

Luke birkaç kâğıt toparlayıp evrak çantasına koyarken ben de onu izliyorum.

“Eee... Tam olarak ne için Milan’a geldik?”

Luke, Kolombiya’dan buraya uçarken uçakta bana anlattı aslında ama o sırada bedava şampanya servisi yapıldığı için her şeyi can kulağıyla dinlediğimden emin değilim.

“Yeni müşterimiz olacak birileriyle görüşmek için. Arcodas Grubu.”

“Doğru. Şimdi hatırladım.”

Luke’un şirketinin adı Brandon İletişim ve burası bankalar, çevre edinme ya da yatırım evleri gibi finansal meselelerle ilgilenen bir Hİ ajansı. İşin aslı, ben finansal muhabirlik yaparken bu şekilde tanıştık diyebilirim.

“Finans bakımından genişlemek istiyoruz.” Luke evrak çantasını tık diye kapatıyor. “Bahsettiğim, birçok hissesi olan, büyük bir grup. Şehir planlama şirketleri var, hobi merkezleri, alışveriş merkezleri...”

“Alışveriş merkezleri mi?” Aniden kafamı kaldırıyorum. “İndirim alabiliyor musunuz?”

“Anlaşabilirsek. Belki olabilir.”

Tanrım, ne havalı. Belki de Luke’un şirketi moda Hİ sektörüne kayar! Belki de artık eski sıkıcı bankalar yerine Dolce&Gabbana’yı falan temsil ederler!

“Eee, Milan’da da alışveriş merkezleri var mıymış?” diye soruyorum yardımsever bir edayla. “Çünkü istersen gidip gezebilirim. Araştırma amaçlı.”

“Milan’da yok. Buraya sadece perakendeye ilgili bir konferans için gelmişler.” Luke evrak çantasını masaya koyup bana uzun bir bakış atıyor.

“Ne?” diyorum.

“Becky... Biliyorum Milan’dayız. Ama rica ediyorum, bugün çıldırma.”

“Çıldırmak mı?” diyorum hafiften gücenerek “Ne demek istiyorsun?”

“Alışverişe gideceksin, biliyorum...”

Nereden biliyor? Sahiden, Luke çok patavatsız. Ünlü heykelleri falan görmeye gitmeyeceğimi nereden biliyor?

“Alışverişe gitmeyeceğim!” diyorum aksice. “Alışveriş merkezi konusunu sadece senin işinle ilgilendiğimi göstermek için açtım.”

“Anlıyorum.” Luke bana şüpheli bir gözle bakıyor ve bundan rahatsız oluyorum.

“Ben buraya kültürel güzellik için geldim.” Çenemi kaldırıyorum. “Bir de Milan daha önce görmediğim bir şehir olduğu için.”

“Hı hı.” Luke başıyla onaylıyor. “Yani bugün hiçbir tasarımcı mağazasına girmeyi planlamıyorsun?”

“Luke,” diyorum nazikçe, “ben kişisel bir alışveriş danışmanıyım. Birkaç tasarımcı mağazası görünce kalbim yerinden fırlayacak mı sandın?”

“Açıkçası, evet,” diyor Luke da.

Kendi çapımda hırslanıyorum. Birbirimize yeminler etmedik mi biz? Bana saygı göstereceğine, söylediklerimden şüphe etmeyeceğine ant içmedi mi bu adam?

“Buraya sırf alışveriş uğruna geldiğimi mi sanıyorsun? Tamam, al o zaman!” Çantama uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum ve Luke’a fırlatıyorum.

“Becky, saflık etme.”

“Al, sende kalsın! Ben şehirde yürüyüş yapacağım!”

“Tamam o zaman.” Luke omuz silkip cüzdanımı cebine atıyor.

Kahretsin. Gerçekten alacağını hiç düşünmemiştim.

Neyse, fark etmez çünkü çantamda gizli bir kredi kartım daha var, ki Luke’un bundan haberi yok tabii.

“Tamam,” diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Param sende kalsın. Umurumda değil!”

“Hayatta kalacağına eminim zaten,” diyor Luke. “Ne de olsa çantanda gizli duran diğer kredi kartını kullanabilirsin.”

Ne?

Bunu nereden biliyor? Yoksa beni mi *gözetliyordu?*

Yemin ederim, bu boşanma sebebidir.

“Al!” diyorum öfkeyle, çantama uzanarak. “Al bakalım, her şeyimi al! Sırtımdaki hırkayı da al!” Kredi kartımı ona fırlatıyorum. “Beni tanıdığını sanabilirsin, Luke. Ama tanımıyorsun. Tek istediğim biraz kültür edinmek ve belki ufak tefek hatıralık eşya ya da yerel zanaat işlerinden birkaç tane satın almak.”

“Yerel zanaat işleri?” diye yineliyor Luke. “Acaba ‘yerel zanaat’ derken ‘Versace ayakkabıları’ kastediyor olabilir misin?”

“Hayır!” diyorum kısa bir duraklamadan sonra.

Ki bu doğru.

Doğrumsu.

Kafamda daha çok Miu Miu vardı da. Anlaşılan burada çok ucuz!

“Bak Becky, kilo sınırını aşma olur mu?” diyor Luke. “Zaten bavul kilo hakkımızı çoktan doldurduk.” Açık valizlerimize göz atıyor. “Güney Amerika ritüel maskesi ve vudu çubuklarını ne yapacağız? Ah, tabii seremoni dansı yapan kılıçları da unutmamalı...”

Luke bu dans eden kılıçları daha kaç kere kafama kaka-cak acaba? Sırf aptal gömleğini yırttılar diye yani.

“Bir milyonuncu kez söylüyorum ki, onlar hediye!” diyorum. “Gemiye yükletemezdik. Eve *vardığımızda* yanımızda olmak zorundalar, yoksa adamakıllı gezginlere benzeyemeyiz.”

“Tamam, tamam. Tek söylemek istediğim bavulumuzda Güney Amerika maskelerine *artı* altı çift bota yer olmadığı.”

Ah, kendini çok komik zannediyor.

“Luke, ben artık öyle değilim, tamam mı?” diyorum biraz ezilerek. “Ben büyüdüm. Fark etmiş olmanı beklerdim.”

“Öyle diyorsan.” Luke kredi kartımı eline alıyor, inceliyor, sonra bana geri veriyor. “Bunda zaten birkaç yüz pound’luk limitin kaldı.”

Ne?

“Sen nereden biliyorsun?” diyorum kulaklarıma inanamayarak. “O benim özel kredi kartım!”

“O zaman ekstreyi şiltenin altına saklama. Sri Lanka’daki oda görevlisi yatağı yaparken bulup bana verdi.” Luke beni öpüp çantasını alıyor. “Şehrin tadını çıkar!”

Kapı kapanınca hafiften huzurum kaçıyor. Luke’un hiçbir şeyden haberi yok. Bugün aslında ona *hediye* almayı planladığımdan haberi yok. Yıllar önce, onunla ilk tanıştığım zaman, Luke’un muhteşem İtalyan derisinden yapılmış, çok

sevdiği bir kemeri vardı. Sonra bir gün kemeri banyoda unuttu ve üstüne sıcak ağda döküldü.

Ki tamamen benim suçum denemez. Ona da anlattığım gibi, insan büyük bir ıstırap içinde olunca, “Kaval kemiğimdeki kaynar ağdayı en uygun çıkarma aleti ne olabilir acaba?” diye düşünemiyor. En yakındaki şeye sarılıveriyor işte.

Neyse. Bugün ona o kemerin yenisini almayı düşünüyordum. Ufak bir ‘balayı-bitti’ hediyesi. Ama eğer beni gözetlemeye devam ediyorsa ve benim kişisel kredi kartı hesap özetlerimi okuyorsa, belki de bunu hak etmiyordur. Yani, ne yüzüzlük. Ben *onun* şahsi mektuplarını okuyor muyum?

Eh, aslında evet, okuyorum. Bazıları gerçekten çok ilginç! Ama önemli olan...

Aman Tanrım. Dehşetengiz bir fikirle olduğum yere mıhlaniyorum. O zaman Hong Kong’da döviz kurlarını öğrenmeye gittiği gün ne kadar çok harcadığımdan haberi var mı yani?

S.ktir.

Ve tek kelime etmedi. Tamam, belki de iyi bir armağanı hak ediyordur.

Kapuçinomdan bir yudum içiyorum. Neyse, sonuçta son gülen benim, Luke değil. Kendini çok zeki zannediyor ama bilmediği bir şey var ki, o da gizli dahiyane bir planım olduğu.

Yarım saat sonra resepsiyona iniyorum, üstümde daracık siyah pantolon (kapri sayılmaz ama ona yakın bir şey), çizgili bir tişört ve boynumda Avrupai tarzda bağlanmış bir fular var. Doğruca döviz bürosuna yürüyorum ve tezgahtaki kadına sırtıyorum.

“Çav!” diyorum hevesle. “İl...”

Sessizleşiyorum.

Biraz sinir bozucu tabii. Neredeyse, eğer yeterince kendime güvenle başlarsam, el hareketleri mimikler derken, İtalyanca doğal bir biçimde dilimden dökülünecek sanmıştım.

“Bazı yabancı paraları Euro’ya çevirmek istiyorum,” diyorum İngilizce’ye dönerek.

“Tabii ki.” Kadın gülümsüyor. “Hangi para birimini?”

“Para birimlerini.” Çantama uzanıp muzaffer bir edayla bir avuç kırıışık kâğıt para çıkarıyorum. “Rupi’ler, Fas Dirham’ları, Malezya Ringgit’leri...” Banknotları tezgaha bırakıyorum ve elimi atıp biraz daha çıkarıyorum. “Kenya doları...” Tanımadığım değişik, pembe bir kâğıt paraya bakıyorum. “Bu da neyse işte...”

Farkında olmadan yanımda amma da çok para taşıyormuşum! Mesela banyo malzemeleri çantamdan bir yığın Rupi, okuduğum kitaplardan birinden de bir tomar Etiyopya Birr’i çıktı. Artı el çantamın dibinde yuvarlanan bir sürü bozuk para ve garip banknotlar varmış.

Ve önemli nokta şu ki, bu serbest para! Bu *zaten harcadığımız* paraya dahil!

Kadın paraları birer birer ayırırken büyük bir heyecanla izliyorum. “Burada on yedi farklı kur var,” diyor sonunda biraz kafası karışarak.

“Bir sürü ülke gezdik de,” diye açıklıyorum. “Peki toplamda ne kadar ediyor?”

Kadın küçük bir bilgisayarda tuşlara basarken kendi çapımda heyecanlanıyorum. Belki de bu paralardan bazılarının değeri lehimedir. Belki de burada dünya kadar para vardır!

Sonra vicdan azabı duyuyorum. Sonuçta hepsi Luke’un parası. Hemen fikir değiştirip yüz Euro’dan fazla gelirse ya-

nsına ona vermeye karar veriyorum. Böylesi adil. E o zaman bile elimde elli kalır! Hiçbir şey yapmamış birine göre fena değil!

“Komisyonlar da kesildikten sonra...” Kadın kafasını kaldırıyor. “Yedi kırk beş.”

“Yedi yüz kırk beş Euro mu?” Ağzım kulaklarıma vararak zevk içinde kadına bakakalıyorum. Hiç farkında bile değilim, yanımda ne büyük para taşıyormuşum meğer! Tanrım, demek ki doğruymuş! İnsanlar boşuna bozuklukları biriktir, kâğıt paraya dönüşsünler dememiş. Demek haklılarmış! Kimin aklına gelirdi?

Luke’a bir hediye, kendime bir çift Miu Miu, artı...

“Yedi yüz kırk beş değil.” Kadın karalanmış el yazısını bana uzatıyor. “Yedi Euro, kırk beş sent.”

“Ne?” Mutlu gülüşüm yüzümden anında siliniyor. Bu doğru olamaz.

“Yedi Euro, kırk beş sent,” diye tekrar ediyor kadın sabırla. “Nasıl almak istersiniz?”

Yedi sefil Euro’cuk mu? Otel terk ederken hâlâ aklım almıyor. Nasıl olur da o kadar çok orijinal para topu topu yedi Euro eder? Hiç anlamıyorum. Kadına da açıkladığım gibi, Hindistan’da o Rupî’lerle dünyayı alırsınız. Mesela koca bir araba satın alabilirsiniz ya da hatta, bir saray. Ama kanmıyor. Aksine, cömert bile davrandığını iddia ediyor.

Hımm. Yine de yedi Euro da hiç yoktan iyidir. Belki Miu Miu’da %99.9 indirim falan vardır.

Otel konsiyajının verdiği haritayı dikkatlice takip ederek sokakta yürümeye başlıyorum. Ne yardımsever bir adam! Ona Milan’ın kültürel güzelliklerini görmek istediğimi açık-

ladım, o da bazı tablolardan ve Leonardo da Vinci'den söz etmeye koyuldu. Böylece ben de ona daha çok *çağdaş* İtalyan sanatıyla ilgilendiğimi söyleyince bu kez de tutup ölüm üzerine kısa filmler çeken bir sanatçıdan bahsetti.

Ondan sonra ben de ona 'çağdaş İtalyan sanatı' derken Prada ve Gucci gibi kültürel ikonları kastettiğimi açık açık belirttim ve gözleri anlayışla parladı. Haritamda Golden Quadrilateral denen bir bölgede bulunan ve 'takdir edeceğim' bir sürü 'kültürle' dolu olan bir sokağı işaretledi.

Serin esintili, güneşli bir gün, güneş camlardan ve arabalardan yansıyor, dört bir tarafta Vespa vızıltıları. Tanrım, Milan harika bir yer. Yanından geçtiğim her bir insan, tasarımcı elinden çıkma güneş gözlüğü takıyor ve desinatör çanta taşıyor, erkekler bile!

Bir anlığına, Luke'a kemer yerine bir portföy çanta almayı düşünüyorum. Onu birden çantasını bileğine takmış, ofisinden içeri girerken hayal ediyorum...

Hımm. Neyse, kemer kararına sadık kalsam daha iyi olacak.

Birden önümde yürüyen bir kadın dikkatimi çekiyor, üstünde krem rengi bir pantolon ceket takımı, yüksek topuklu bilekten bağlı ayakkabılar, başında da leopar desenli kayışlı pembe bir scooter kaskı var.

Kadına arzuyla bakıyorum. Tanrım, ben de o kasklardan istiyorum. Yani, Vespa'm olmadığını biliyorum ama kaskı takmak da mı yasak? Bana has bir aksesuar olur. İnsanlar bana Vespa Kasklı Kadın der. Artı, beni kapkaççılardan da korur, o yüzden hakiki bir *güvenlik* önlemi görevi görür.

Belki de nereden aldığını sormalıyım.

"Excuse-moi, mademoiselle!" diye sesleniyorum, akıcı telaffuzumdan kendim bile etkilenerek. "J'adore votre chapeau!"

Kadın bana boş boş bakıp köşeyi dönerek gözden yitiyor. Ki doğrusu hiç de dostane olmadı. Yani bir bana bakın, burada onun dilini konuşma çabası içinde...

Ah. Ah doğru ya.

Tamam, biraz utanç verici oldu bu.

Neyse canım, buraya Vespa kask almaya gelmedim zaten. Luke'a bir hediye almak için buradayım. Sonuçta evliliğin özü bu. Partnerinize öncelik tanımak. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koymak.

Artı, ne düşünüyorum, istediğim zaman Milan'a gününbirlik uçabilirim. Londra'dan kaç saat sürebilir ki yani? Suze da gelir, diye geçiriyorum içimden birden sevinçle. Tanrım, çok eğlenceli olur. Birden Suze ve beni sokakta kol kola dolaşırken hayal ediyorum, çantalarımız kolumuzda sallanırken kahkahalar patlatırdık. Milan'a kız kıza bir gezi! *Kesin* yapalım!

Bir başka köşeye ulaşınca durup haritama başvuruyorum. Sanırım az kaldı. Adam o kadar uzakta olmadığını söylemişti...

Tam o sırada önümden elinde Versace torbasıyla bir kadın geçiyor ve heyecanla olduğum yere çakılıyorum. Kaynağa yaklaşıyor olmalıyım! Tıpkı Peru'daki volkanı görmeye gittiğimiz zamanki gibi, rehber volkanın ağzına ulaştığımızı gösteren belirtileri işaret edip durmuştu. Gözlerim birkaç Versace torbası daha yakaladı mı...

Biraz daha ilerliyorum işte bir tane daha! Şu koskocaman güneş gözlüklü kapuçino içen kadında da var, artı Armani'den altı milyon tane torbası da varmış. Arkadaşına bir şey gösterip torbalardan birine uzanıyor ve üstünde Armani markası olan bir kavanoz reçel çıkarıyor.

Tek kelimeyle hayretler içinde bakakalıyorum. Armani reçel mi? Armani *reçel* de mi yapıyormuş?

Belki de Milan'da her şeyin bir moda markası vardır. Belki de Dolce&Gabbana da diş macunu üretiyordur. Prada da ketçap!

Bu şehri seveceğimi *biliyordum!*

Tekrar yürümeye başlıyorum, adımlarım hızlanıyor, içim içime sığmıyor. Havada mağaza kokusunu alabiliyorum. Tasarımcı torbaları yerde gittikçe ağırlaşıyor. Atmosfer pahalı parfüm kokusuyla doluyor. Raylarda asılı duran askıların ve kapanan fermuarların sesini bile *işitebiliyorum...*

Ve ansızın, işte, orada.

Dünyanın en zarif, en tasarımcı giyimli insanların do-laştığı, uzun, şık bir bulvar önümde uzanıyor. Pucci elbise-li ve topuklu ayakkabılı, bronz tenli, manken gibi kadınlar yanlarında filinta gibi, takım elbiseli, güçlü erkeklerle birlik-te yavaş yavaş salınıyor. Beyaz Versace kotlu ve kırmızı ruj-lu bir kadın üstünde Louis Vuitton harfleri yazılı, deri bir bebek arabasını iterek yanımdan geçiyor. Kenarları tavşan kürklü, kahverengi deri mini etekli sarışın bir kadınsa ete-ğiyle takım cep telefonuyla konuşuyor ve tepeden tırnağa Gucci giymiş oğlunun elinden tutmuş yürüyor.

Ve... O mağazalar. Mağaza üstüne mağaza, üstüne ma-ğaza.

Ferragamo. Valentino. Dior. Versace. Prada.

Sokakta yoluma devam ettikçe başım sağa sola oyna-maktan, dönüyor. Tam bir kültür şoku. Etnik el işi ve ahşap boncuk dışında bir şey satan bir mağazayı en son ne zaman görmüştüm? Kendimi bir çeşit açlık küründeymiş ve şimdi de çift kremalı bir tiramisuyla karşılaşmış gibi hissediyorum.

Şu nefes kesici paltoya bakın. Hele şu *ayakkabılar*.

Nereden başlasam? Nereden başla...

Kıpırdayamıyorum. Sokağın ortasında felç oldum, adeta balyalarca saman arasından hangisini yiyeceğine karar veremeyen bir eşek gibiyim. Yıllar sonra gelseler beni gene aynı noktada kredi kartıma sarılmış vaziyette bulabilirler.

Birden gözüm yakın bir vitrindeki deri kemerlere ve cüzdanlara kayıyor.

Deri. Luke'un kemeri. Buraya bunun için geldim. Dikkatini dağıtma.

Ağır aksak mağazaya giriyorum ve başımın dönmesi geçmişim halde kapıyı kapıyorum. Bir anda pahalı deri kokusu beynime ulaşıyor. Hatta koku öylesine güçlü ki beynimi temizliyor.

Mağaza olağanüstü. Yerler uçuk natürel keten rengi halıflex kaplı, raflar hafifçe aydınlatılmış. Erkek cüzdanları, kemerler, çantalar, ceketler... Gelmiş geçmiş en güzel çikolata kahvesi, deri ve satenden oluşan bir ceket giydirilmiş cansız mankenin önünde duruyorum. Keyifle okşuyorum ceketini, sonra fiyat etiketini kaldırıncaya bayılacak gibi oluyorum.

Ama tabii ki İtalyan Lirası. Rahatlayarak gülümsüyorum. O yüzden bu kadar...

Ah yo. Euro üstünden.

Kahretsin be.

Yutkunarak cansız mankenden uzaklaşıyorum.

Bu da kanıtlıyor ki babam başından beri haklıymış, tek kura geçmek büyük bir hata. Ben on üç yaşındayken annemle Roma'ya tatile gitmiştik ve lirayla alışverişin en güzel yanı fiyatların çok yüksek gibi görünmesi, oysaki *gerçekte öyle olmayıştı*. Bir milyon liraya bir şey alıyordunuz ve gerçek hayatta topu topu üç pound ediyordu! Müthişti ya!

Artı diyelim ki yanlışlıkla pahalı bir şişe parfüm aldınız, o zaman da hiç kimse (mesela anne ve babanız) sizi suçlayamıyordu çünkü annemin de söylediği gibi, kim kafasında o rakamları doğru düzgün bölebilir ki?

Hükümetler şımanık kurumlar.

Bir sıra kemere bakmaya başlıyorum ki, heybetli, orta yaşlı bir adam üstünde nefis, kenarları deri, siyah bir ceket ve ağzında tüttürdüğü purosuyla kabinlerin birinden çıkıyor. Ellili yaşlarında, çok yanık tenli, kısacık gri saçlı ve insanın içine işleyen masmavi gözlü biri. Pek güzel görünmeyen tek şeyi burnu, doğrusu biraz eğri büğrüymüş.

“O, Roberto.” diyor çatlak bir sesle.

İngiliz! Ama aksanında bir gariplik var. Sanki denizaşınıyla Kokney karışımı.

Siyah takım elbiseli, siyah kare çerçeveli bir satış temsilcisi elinde mezurayla kabinden dışarı koşturuyor.

“Efendim, Sinyor Temple?”

“Bunun yüzde kaç kaşmir?” Heybetli adam ceketini eliyle düzeltiyor ve bir duman bulutu üflüyor tavana. Duman satış elemanının yüzüne değdiğinde adamın yüzünü ekşittiğini ama geri çekilmediğini görebiliyorum.

“Sinyor, bu ceket yüzde yüz kaşmirdir.”

“En iyi kaşmir mi?” Heybetli adam uyarıcı bir parmak sallıyor. “Beni kazıklamanızı istemiyorum. İlkemi biliyorsunuz. Sadece en iyisi.”

Siyah gözlüklü adam biraz üzölmüş gibi bir ifade takınıyor.

“Sinyor, biz, eee... sizi kazıklamayız.”

Adam birkaç saniye sessizce aynada kendine bakıyor sonra başıyla onaylıyor.

“Tamam. Üç tane alıyorum. Biri Londra’ya.” Şişko parmaklarıyla teker teker sayıyor. “Biri İsviçre’ye. Biri de New York’a. Anladınız mı? Şimdi portföyler.”

Siyah gözlüklü satış elemanı bana bakıyor ve onları dinlediğimin ne kadar bariz olduğunun farkına varıyorum.

“Ah merhaba!” diyorum çabucak. “Bunu satın almak istiyorum. Hediye paketi olsun lütfen.” Seçtiğim kemeri görevliye uzatıyorum.

“Silvia sizinle ilgilenecek.” Beni başından savarcasına kassayı işaret edip müşterisine geri dönüyor.

Kemerini Silvia’ya uzatıyorum ve kadın kemeri bronz parlak kâğıda sararken dalgın dalgın duruyorum. Bir yandan kızın hünerli parmaklarına hayran olurken bir yandan da portföy bakmaya başlayan heybetli adamı dinliyorum.

“Malzemesini beğenmedim,” diye belirtiyor. “Değişik bir dokusu var. Bir şeyi farklı.”

“Son dönemde hammaddecimizi değiştirdik...” Siyah gözlüklü parmaklarını çılatıyor. “Ama çok kaliteli deridir, Sinyor...”

Heybetli adam purosunu ağzından çekip ona bir bakış atınca adamın sesi gittikçe zayıflayıp yok oluyor.

“Beni kazıklıyorsun, Roberto,” diyor. “İyi para ödüyorum, en kaliteliyi istiyorum. Yapman gereken, eski hammaddecinizi kullanarak bana özel bir tane yaptırmak. Anladın mı?”

Kafasını çeviriyor, izlediğimi görünce bana göz kırpmıyor.

“Burası dünyanın en iyi derilerini satıyor. Ama kötü mallarından almayın sakın.”

“Almam!” diyerek sırtıyorum ben de ona. “Bu arada paltoyu beğendim!”

“Çok nazıksınız.” Rahatlık ve kibarlıkla karışık bir tavırla kafa sallıyor. “Oyuncu musunuz? Yoksa manken mi?”

“Eee... hayır. Hiçbiri.”

“Önemli değil.” Adam purosunu havada salıyor.

“Nasıl ödeyeceksiniz, Sinyora?” diye sözümüzü kesiyor Silvia.

“Ah! Eee... işte.”

Visa kartımı kıza uzatırken kalbimde bir hoşluk hissediyorum. Başkalarına hediye almak kendinize bir şeyler almaktan çok daha tatmin edici! Bu da kartımdaki limiti tamamen dolduracak ve bugünlük alışverişim böylece sona erecek.

Sonra ne yapsam? Belki biraz kültür edinirim. Çıkıp konsiyajın bahsettiği o ünlü tabloyu görmeye giderim.

Mağazanın arka tarafından gelen, bir hareketliliğin verdiği sesleri duyabiliyorum ve ne oluyor diye öylesine kafamı çeviriyorum. Aynalı bir dolap bir depoya açılıyor ve siyah takım elbiseli bir kadın çıkıyor içeriden, etrafında şevkle koşturan satış elemanları. Elinde tuttuğu da ne ki? Neden herkes bu kadar...

Sonra birden elinde taşıdığı şeye çarpıyor gözüm. Kalbim duruyor. Tenim ürperiyor.

Olamaz.

Ama oluyor. Kadının elindeki bir Angel çanta.

3

Bir Angel çanta. Kanlı canlı karşımda.
Her yerde tükendiğini sanıyordum. Elde etmenin
imkânsız olduğunu sanıyordum.

Kadın törensel bir edayla çantayı krem rengi bir kaideye
oturtuyor ve hayran kalmak üzere iki adım geri çekiliyor.
Bütün mağaza sessizliğe hürünüyor. Adeta kraliyet ailesin-
den bir üye gelmiş gibi. Ya da bir film yıldızı.

Nefes alamıyorum. Transa geçtim.

İnsanın nutku tutuluyor. Resmen nutku tutuluyor. Vıdala derisi tereyağı gibi yumuşak görünüyor. Elle boyanmış melek resmi deniz mavisi gölgeli. Ve hemen altına taşlarla 'Dante' yazılmış.

Kendime hâkim olmaya çalışarak yutkunuyorum ama bacaklarım titriyor, ellerim terliyor. Bengal'de kar kaplanlarını görmekten bile iyi. Yani, şunu kabul edelim, Angel çantalar bu dünyada muhtemelen kar kaplanlarından daha *en-*
der bulunur.

Ve işte bir tanesi tam önümde, burnumun dibinde.

Satın alabilirim, cümlesi zihnimde çakıyor. *Satın alabili-*
rim!

“Bayan? Sinyora? Beni duyabiliyor musunuz?” Bir ses düşüncelerime işliyor ve kasadaki Silvia’nın dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum.

“Ah,” diyorum kızarıp bozararak. “Evet.” Kalem alıp öylesine bir imza karalıyorum. “O halde... Şu gerçek bir Angel çanta mı?”

“Evet,” diyor ukalaca ve sıkılmış gibi bir sesle, sanki ünlü müzik grubunu şahsen tanıyan ve grubun peşinde koşan hayranlarla uğraşmaya alışkın biri gibi.

“Ne kadar...” Yutkunuyorum. “Ne kadar bu çanta?”

“İki bin Euro.”

“Anladım.” Başım la onaylıyorum.

İki bin Euro. Bir çanta için.

Ama bir Angel çantam olsaydı başka yeni kıyafet almaya ihtiyacım kalmazdı. Şehrin en özenilen çantasına sahip olduktan sonra yeni bir eteği kim ne yapsın?

Ne kadar olduğu umurumda değil. Ona sahip olmak zorundayım.

“Satin almak istiyorum,” diyorum aceleyle.

Mağazada bomba düşmüş gibi bir sessizlik yaşanıyor sonra bütün tezgahlar kopuyor.

“Çantayı satın alamazsınız,” diyor Silvia bana acırcasına. “Bir bekleme listesi var.”

Ah. Bekleme listesi. Tabii ya. Tabii ki bir bekleme listesi vardır. Salak mıyım, neyim.

“Listeye adınızın yazılmasını ister misiniz?” Kredi kartımı geri veriyor.

Tamam, önce mantıklı olalım. Milan’daki bir bekleme listesine kaydolacak halim yok. Mesela, başlangıç olarak, çan-

tayı nasıl alacağım? Kargoyla göndertmem gerekir. Ya da hususi kalkıp geleceğim, ya da...

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Evet, lütfen."

Kâğıttaki kısa formu doldururken kalbim küt küt atıyor. Listeye yazılıyorum. Angel çanta listesine yazılıyorum!

"İşte." Formu kadına uzatıyorum.

"Tamam." Silvia formu bir çekmeceye atıveriyor. "Uygun bir tane çıkınca sizi arayacağız."

"Peki... Bu ne zaman olacak dersiniz?" diyorum fazla endişeli görünmemeye özen göstererek.

"Bilemem." Omuz silkiyor.

"Listede önümde kaç kişi var?"

"Bir şey söyleyemem."

"Doğru."

Ufak çapta hüsrana uğruyorum. Yani, *orada işte*. Çanta orada, birkaç metre uzağımda ve ona sahip olamıyorum.

Boşver. Listedeyim nasılsa. Daha fazla yapabileceğim bir şey yok.

Luke'un kemerinin bulunduğu torbayı elime alıyorum ve yavaşça yürümeye başlıyorum, Angel çantanın önünde bir an duraklıyorum. Tanrım, kalbim duracak sanki. Dünyanın en havalı, en güzel çantası. Bakışlarım çantaya sabitlenirken içimde bir pişmanlık büyüyor. Of, adımlı listeye daha önce yazdırmamak *benim* suçum değil ki. Dünyayı geziyordum! Ne yapsaydım yani, balayımı mı iptal etseydim?

Her neyse. Sakinleş. Fark etmez çünkü mesele şu ki, ben de bir gün *sahip olacağım*. Olacağım. Er ya da geç...

Birden körleştiren bir öngörüyle parlıyor zihnim.

"Sadece meraktan soruyorum," diyorum kasaya geri koşarak. "Bekleme listesindeki herkesin gerçekten bir Angel çanta *istediğinden* emin misiniz?"

“Listedeler dedim ya,” diyor Silvia, sanki ben katıksız gerizekalıymışım gibi.

“Evet, ama hepsi fikrini değiştirmiş olabilir,” diye açıklıyorum, sözcükler ağzımdan heyecanla dökülüyor. “Böylece de sıra bana gelir! Anlamıyor musunuz? Çantayı ben alabilirim!”

Nasıl bu kadar tepkisiz kalabiliyor? Bunun ne kadar mühim olduğunu görmüyor mu?

“Müşterilerle sırayla temasa geçeceğiz,” diyor Silvia. “Siz uygun bir çanta elimize geçtiğinde de sizi arayacağız.”

“İsterseniz ben sizin yerinize bu işi yapabilirim,” diyorum yardımcı olmaya çalışarak. “Bana numaralarını verirsiniz.”

Silvia bana bir an hiçbir şey söylemeden bakıyor.

“Hayır, teşekkür ederiz. Biz arayacağız.”

“Tamam öyleyse,” diyorum hevesim sönerek. “Teşekkür ederim.”

Artık daha fazla yapabileceğim bir şey yok. Bunu aklımdan çıkarıp Milan’ın geri kalanının keyfine varmalıyım. Kesinlikle. Angel çantaya son kez hasret dolu bir bakış attıktan sonra mağazayı terk edip güneşli sokağa çıkıyorum.

Acaba listedeki insanları aramaya başladılar mı?

Hayır. Kes şunu. Yürü git. Bunu kafama takmayacağım. Hatta *düşünmeyeceğim* bile. Beynimi kültüre odaklayacağım. Evet. Şu büyük tablo muydu neydi ya...

Birden sokağın ortasında alnımdan vurulmuşa dönüyorum. Kadına Luke’un Londra’daki dairesinin telefon numarasını verdim. İyi de Luke bir ara yeni telefon hattı çektiirmek gibi bir şeylerden söz etmiyor muydu?

Ya *yanlış numarayı* bıraktıysam?

Çabucak gerisin geri yürümeye başlıyorum ve aniden mağazaya dalıyorum.

"Merhaba!" diyorum nefes nefese. "Düşündüm de, size başka bir telefon numarası daha vermeliyim, ne olur ne olmaz, oradan bana ulaşamazsanız." Çantamı karıştırıp Luke'un kartlarından birini çıkarıyorum. "Kocamın ofisinin numarası."

"Çok güzel," diyor Silvia biraz bıkkınlıkla.

"Sadece düşündüm de, eğer kendisiyle konuşursanız, *çantamın* adını anmayın." Sesimi alçaltıyorum. "Mesela, 'Angel kafese girdi' diyin."

"Angel kafese girdi," diye tekrar ediyor Silvia, aynı zamanda da sanki her gün şifreli telefonlar ediyormuş gibi cümleyi kâğıda not ediyor.

Ki düşününce aslında, olabilir de yani.

"Telefona Luke Brandon'ı istersiniz," diye açıklıyorum kıza kartı uzatırken. "Brandon İletişim. Kendisi kocam."

"Luke Brandon," diye tekrar ediyor Silvia. "Tamamdır." Kartı ortadan kaldırıp bana son bir bakış atıyor.

"Eee, bekleme listesindekileri aramaya başladınız mı?" diye sormadan edemiyorum.

"Hayır," diyor Silvia tersçe. "Henüz değil."

"Ve çantayı bulur bulmaz arayacaksınız? Gece yarısı falan olsa da? Benim için sakıncası yok."

"Bayan Brandon," diye yapıştırıyor Silvia sabrı taşmışçasına. "Listedesiniz! Sıranızı beklemek zorundasınız! Daha fazlasını yapamam!"

"Bundan bu kadar emin misin?" Gevrek bir ses lafa giriyor ve ikimiz de dönüp bakınca az önceki heybetli adamın bu tarafa yaklaştığını görüyoruz.

Hayretler içinde adama bakakalıyorum. Ne yapıyor?

Silvia, "Anlamadım?" diye şaşkın şaşkın sorarken adam da bana göz kırpmıyor.

“Seni kazıklamalarına izin verme, kızım.” Silvia’ya dönüyor. “Eğer istesen çantayı bu bayana satabilirsin.” Tombul başparmağıyla kaidede duran Angel çantayı işaret ediyor ve purosunu tütürüyor.

“Sinyor...”

“Deminden beri konuşmanızı dinliyorum. Eğer bekleme listesindekilerin hiçbirini aramadıysan demek ki çantanın geldiğinden haberleri yok. Varlığından bile haberleri yok.” Anlamli anlamli duraklıyor. “Ve bu genç kadın burada. çantayı almak istiyor.”

“Ama öyle yapamıyoruz, Sinyor.” Silvia gergince gülümüyor. “Katu bir protokol var...”

“Sizin kendi iradeniz ve gizliliğiniz var. Olmadığını söylemeyin. Hey, Roberto!” diye sesleniyor aniden. Köşeden siyah gözlüklü adam çıkıyor koşarak.

“Sinyor Temple?” diyor yumuşakça. bakışları arada bana kayarak. “Her şey yolunda mı?”

“Şu çantayı bayan arkadaşşıma almak istesem. bana satar mıydınız?” Adam bir duman bulutu üflüyor dışarı ve bana bakıp kaşlarını kaldırıyor. Adeta çok eğleniyor.

Roberto, Silvia’ya bir bakış fırlatıyor, kadın da kafasını bana çevirip gözlerini deviriyor. Roberto’nun durumu algıladığını, beyninin hızla çalıştığını görebiliyorum.

“Sinyor Temple.” Etkileyici bir gülüşle adama dönüyor. “Siz çok değerli bir müşterimizsiniz. Ancak bu da biraz farklı bir durum.”

“Satar mıydınız?”

“Evet,” diyor Roberto kısa bir duraklamanın ardından.

“Tamam öyleyse.” Adam Roberto’ya beklentiyle bakıyor.

Sessizlik. Nefes alamıyorum. Kıpırdamıyorum.

“Silvia,” diyor Roberto sonunda, “sinyora için çantayı paket yapar mısın?”

Aman Tanrım. Aman TANRIM!

“Memnuniyetle,” diyor Silvia bana pis bir bakış atarak. İçim gıdıklanıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!” diye keke-liyorum. “Bu hayatım boyunca birinin benim için yaptığı en muhteşem şey!”

“Benim için bir zevk.” Adam başını eğip elini uzatıyor “Nathan Temple.”

Eli güçlü ve dolgun ve ne şaşırtıcıdır ki, iyi nemlendirilmiş.

“Becky Bloomwood,” diyorum tokalaşarak. “Yani, Brandon.”

“O çantayı gerçekten istiyordunuz.” Onaylayarak kaşlarını kaldırıyor. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Alamasam ölecektim!” diye itiraf ediyorum gülerek. “Siz-e müteşekkirim!”

Nathan Temple ‘lafı mı olur canım’ havasında elini şöyle bir sallıyor, bir çakmak çıkarıp sönmüş purosunu yakıyor. Puronun kuru yeniden tütmeye başladığında kafasını kaldırıyor.

“Brandon derken... Luke Brandon.”

“Luke’u tanıyor musunuz?” Hayretler içinde kalarak adama bakıyorum. “Ne tesadüf!”

“Ününü duydum.” Purosundan bir duman bulutu üflüyor. “Kocanız çok iyi isim yapmış biri.”

“Sinyor Temple.” Roberto elinde bir yığın torbayla koş-turuyor ve torbaları Nathan Temple’a veriyor. “Kalanı da sipariş ettiğiniz üzere gemiyle gönderilecek.”

“İyi adamsın, Roberto,” diyor Nathan Temple adamın omzunu sıvazlayarak. “Seneye görüşürüz.”

“Lütfen izin verin size bir içki ısmarlayayım,” diyorum çabucak. “Ya da öğle yemeği! Ya da herhangi bir şey!”

“Maalesef gitmek zorundayım. Yine de hoş teklifti.”

“Ama size teşekkür etmek istiyorum. İnanamayacağınız kadar müteşekkirim size!”

Nathan Temple tevazuuyla elini kaldırıyor.

“Kim bilir. Belki günün birinde siz de bana bir iyilik yaparsınız.”

“Ne isterseniz!” diye bağıriyorum hevesle ve adam da gülümsüyor.

“Çantayı güle güle kullanın. Hadi bakalım, Harvey.”

Nereden geldiği belli olmayan incecik, sarışın, beyaz çizgili takımı olan bir adam peydahlanıyor. Torbaları Nathan Temple’ın elinden alıyor ve ikili mağazadan dışarı yürüyorlar.

Zevkten dört köşe ve ılık saçarak tezgaha yaslanıyorum. Bir Angel çantam var. Bir Angel çantam var!

“Toplam iki bin Euro,” diyor arkamdan kaba ve itici bir ses.

Ah doğru ya. İki bin Euro’luk kısmı bir an unutmuşum.

Otomatik olarak cüzdanıma uzanıyorum, sonra kalıyorum. Tabii ki. Cüzdanım yok ki. Visa kartımın limitini de Luke’un kemeriyle doldurdum ve nakit param yalnızca yedi Euro.

Tereddüdümü gören Silvia’nın gözleri kısılıyor.

“Ödemede güçlük çekiyorsanız...” diye başlıyor.

“Ödemede güçlük çekmiyorum!” diye karşı çıkıyorum anında. “Sadece bir dakika bekleyin.”

Silvia kuşkuyla kollarını göğsünde kavuşturmuş dururken yeniden çantama sokuyorum elimi ve içinden Bobbi Brown marka bir kompakt pudra çıkarıyorum.

“Çekiciniz var mı?” diyorum. “Ya da ağır bir şey?”

Silvia bana tamamen kafayı yemişim gibi bakıyor.

“Ne olursa işte...” Birden gözüme tezgahta duran kocaman bir zimba çarpıyor. Zimbayı kapıp var gücümle pudrayı parçalamaya koyuluyorum.

“*Oddio!*” diye haykırıyor Silvia.

“Yok bir şey!” diyorum nefes nefese kalarak. “Sadece bir dakika... oldu!”

Pudra tuzla buz oluyor. Muzaffer bir edayla arkasına yapıştırılmış Mastercard’ımı kaldırıyorum. Kıyamet günü için sakladığım Kırmızı Alarm Acil Durum kartım. Luke bundan *gerçekten* habersiz. Tabii x ışınli bir tarama cihazına sahip değilse.

Bir pudra kutusunun içine kredi kartı saklama fikrini para idaresiyle ilgili bir makaleden kaptım. Yani parayla öyle bir sorunum falan olduğundan değil de. Ama geçmişte birkaç küçük kriz yaşamışlığım vardır.

O yüzden bu fikir bana çok uydu. Kredi kartınızı, buzun içi ya da çantanın dikilmiş gözü gibi gerçekten ulaşamayacağınız bir yerde saklıyorsunuz, böylece de bir şey satın almadan önce düşünecek zamanınız oluyor. İddiaya göre, bu basit yöntem gereksiz harcamalarınızı yüzde doksan azaltıyormuş.

Ve itiraf etmeliyim ki sahiden işe yarıyor! Tek kusuru, sürekli yeni pudra satın almak zorunda olmam, bu da bana pahalıya patlıyor.

“İşte burada!” diyerek kartı Silvia’ya uzatıyorum, ki kendisi şu an bana tehlikeli bir kaçıkılmış gözleriyle bakıyor.

Kartı yavaşça pos makinesinden geçiriyor ve bir dakika sonra kart fişini imzalıyorum. Fişi önüne iliyorum ve Silvia da kâğıdı bir çekmeceye atıyor.

Ufak bir duraklama. Umuttan patlayıp havaya uçmak üzereyim.

“O halde alabilir miyim?” diyorum.

“Buyurun,” diyor Silvia surat asarak ve krem rengi torbayı elime veriyor.

Parmaklarım torbanın ipini kavlıyor ve arı, saf bir sevinç duyuyorum.

Artık benim.

O akşam otele döndüğümde ayaklarımı yerden kesilmiş vaziyetteydim. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Bütün öğleden sonrayı Via Montenapoleone’de bir aşağı, bir yukarı yürüyerek geçirdim, yeni Angel çantam da omzumdaydı doğal olarak ve herkes ona bayıldı. Hatta bayılmakla kalmadılar çeneleri yere düştü. Sanki birden, çok meşhur biri olup çıkmıştım!

Yaklaşık yirmi kişi yanıma gelip nereden aldığımı sordu ve koyu renk güneş gözlüklü bir kadın, ki *eminim* İtalyan bir aktristi, şoförüyle kaldırıma yanaşıp çantama üç bin Euro teklif etti. Ve en iyisi de, insanların sürekli, “*La ragazza con la borsa di Angel!*” dediğini duyuyordum. Biraz kafa yorunca Angel Çantalı Kadın demek olduğunu çıkardım! Bana böyle diyorlardı işte!

Döner kapıları mutlulukla iterek lobiye giriyorum ve Luke’un resepsiyonda dikildiğini görüyorum.

“Nihayet döndün!” diyor rahatlayarak. “Seni merak etmeye başlamıştım! Taksimiz burada.” Beni dışarıda bekleyen

bir taksiye bindirip kapıyı kapıyor. "Linate Havaalanı," diyor sürücüye ve adam o saniye önümüzdeki trafik nehrine ve korna gürültülerinin arasına süzülüyor.

"Günün nasıldı bakalım?" diyorum, bir başka taksinin bize çarpmasına ramak kaldığında suratımı buruşturmamaya çalışarak. "Toplantı nasıldı?"

"İyi geçti! Arcodas Grubu'nu müşterimiz yapabilirsek ciddi iyi bir haber olacak. Şu anda muazzam boyutlarda genişleyen bir şirketler grubu. Çok heyecan verici günler bizi bekliyor."

"Yani sence onları alabilecek misiniz?"

"Biraz kur yapmamız gerek. Eve dönelim, hemen bir teklif hazırlayacağım. Ama ümitliyim. Kesinlikle çok ümitliyim."

"Tebrik ederim!" Yüzüm aydınlanarak gülüyorum. "Ya saçın nasıldı?"

"Saçım iyiydi." Yamuk bir tebessüm ediyor. "Hatta herkes çok beğendi."

"Gördün mü?" diyorum zevkle. "Biliyordum zaten!"

"Senin günün nasıldı peki?" diye soruyor Luke, taksi bir köşeyi yaklaşık yüz kilometre hızla dönerken.

"Şahaneydi!" diyerek parlıyorum. "Kesinlikle mükemmeldi. Milan'a hayran oldum!"

"Gerçekten mi?" Luke kafası karışmış görünüyor. "Bu olmadan da?" Cebine uzanıp cüzdanımı çıkarıyor.

Tanrım, onu tamamen unutmuşum.

"Cüzdanım olmadan bile!" diyorum ufak bir kahkaha patlatarak. "Gerçi sana küçük bir şey almayı başardım."

Bronz rengi kâğıda sarılı paketi verip Luke'un içinden kemeri çıkarışını heyecanla seyrediyorum.

"Becky, bu harika!" diyor. "Kesinlikle..." Kemerini elinde evirip çevirerek susuyor.

“Mahvettiğim kemerinin yerine,” diye açıklıyorum. “Hani ağda dökmüştüm, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Ciddeden duygulanmışa benziyor. “Ve Milan’dan aldığın tek şey bu mu? Bana bir armağan?”

“Eee...”

Yorumsuzca omuz silkip boğazımı temizleyerek zaman kazanmaya çalışıyorum.

Tamam. Ne yapsam?

Evlilikler dürüstlük ve güvene dayalıdır. Ona Angel çantamdan bahsetmezsem bu güvene ihanet etmiş olacağım.

Ama ona *söylersen* de bu sefer kıyamet gününe sakladığım, Kırmızı Alarm Acil Durum Kartımdan bahsetmem gerekecek. Ki pek aklıma yatmıyor bu çılgın fikir.

Balayımızın son kıymetli anlarını aptal bir tartışma yaşayarak bozmak istemiyorum.

Ama biz *evliyiz*, diye düşünüyorum anlık bir duygu seliyle. Biz karı kocayız! Sırlarımız olmamalı! Tamam, ona söyleyeceğim. Şimdi.

“Luke...”

“Bekle.” Sesi biraz boğuk çıkararak sözümü kesiyor. “Becky, senden özür dilemek istiyorum.”

“Ne?” Bakakalıyorum.

“Bana değiştiğini söyledin. Olgunlaştığını söyledin. Ve doğruymuş.” Ellerini iki yana açıyor. “Doğrusu, senden otele, muazzam ve savurganca bir şeyler satın almış vaziyette dönmeni bekliyordum.”

Ah Tanrım.

“Eee... Luke...” diye öne çıkıyorum.

“Kendimden utanıyorum,” diyor Luke kaşlarını çatarak. “Sense buradasın. Dünyanın moda başkentine ilk ziyaretin ve aldığın tek şey, bana bir hediye. Becky, gerçekten çok

duygulandım." Keskin bir nefes veriyor. "Chandra haklıydı. Hakikaten güzel bir ruhun var senin."

Sessizlik oluyor. İşte gerçeği anlatma fırsatım.

Ama nasıl? Nasıl?

Ona güzel değil de, eski püskü, sıradan, paçavra bir ruhum olduğunu nasıl söylerim?

"Şey..." Yutkunuyorum. "Eee... bilirsin işte. Sadece bir kemer canım!"

"Benim için bir kemerden ibaret değil," diyor Luke kısık sesle. "Evliliğimizin sembolü." Birkaç saniye ellerimi avuçlarında tutuyor, sonra gülümsüyor. "Özür dilerim. Sen ne söyleyecektin?"

Hâlâ temize çıkabilirim.

Hâlâ yapabilirim.

"İı... şey... Sana şey diyecektim... tokasını ayarlayabiliyorsun." Zayıfça, hastalıklı bir gülücük atıyorum ve camdan dışarısını izler gibi yaparak kafamı çeviriyorum.

Tamam. Gerçeği söylemedim, ne yapalım.

Ama savunmamda şunu yazabilirim, eğer ona *Vogue* dergisini okuduğumda bana kulak vermiş olsaydı kendi gözüyle görürdü. Yani, hiçbir şeyi örtbas ettiğim, gizlediğim falan yok. İşte burada, dünyanın en imrenilen statü sembollerinden biri kolumda, duruyorum ve Luke farkına bile varmıyor!

Her neyse zaten, bu ona kesinlikle son yalan söyleyişim. Bundan böyle yalan yok, beyaz yalan yok, gri yalan yok, yalancık yok. Dürüstlük ve gerçeğe dayanan kusursuz bir evliliğimiz olacak. Evet. Herkes bizim uyumlu, sevgi dolu halimize gıpta edecek ve insanlar bize işte Şu Çift diyece...

"Linate Havaalanı!" Sürücünün sesi düşüncelerimi bölüyor. Luke'a ani bir anlayış ve heyecan içinde bakıyorum.

"Geldik," diyor ve gözümün içine bakıyor. "Hâlâ eve gitmek istiyor musun?"

"Elbette!" diye cevap veriyorum kararlı bir biçimde ve midem kasılıyor.

Taksiden inip bacaklarımı esnetiyorum. Yolcular bavullarını taşıdıkları arabalarıyla etrafta geziniyor, neredeyse tam tepemden bir uçak büyük bir gümbürtüyle havalanıyor.

Tanrım, işte yapıyoruz. Birkaç saat sonra Londra'da olacağız. Uzakta geçirdiğimiz bunca aydan sonra.

"Bu arada," diyor Luke, "bu sabah annen cep telefonuma bir mesaj bırakmış. Hâlâ Sri Lanka'da mı kalıyoruz, yoksa Malezya'ya geçtik mi diye soruyordu."

Komik bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ve ben de buna karşılık kıkırdıyorum. Herkes şok geçirecek! Bizi görünce sevinçten havaya uçacaklar!

Ve birden coşkuyla doluyorum. İşte bu! Eve dönüş yolundayız!

Aman Tanrım. Yaptık bitti. Döndük! Gerçek İngiliz toprağına ayak bastık.
Ya da en azından İngiliz asfaltına. Dün geceyi bir otel odasında geçirdik, şimdiyse kiraladığımız bir arabayla Surrey yollarındayız, annem ve babama sürpriz yapmaya gidiyoruz. İki dakika sonra evlerine varacağız!

Heyecandan yerimde duramıyorum resmen. Hatta dizim sürekli Güney Amerika kabile maskesine çarpıyor. Annem ve babam bizi görünce yüzlerinin takınacağı ifadeyi gözümde canlandırabiliyorum! Annemin yüzü aydınlanacak ve babamın nutku tutulacak, sonra koca bir gülümseme yayılacak yüzüne ve dumanların arasından birbirimize doğru koşacağız...

Belki de duman bulutları olmaz gerçi. O sırada aklımdan *Tren Yolu Çocukları* filmi geçiyordu. Ama neyse, şahane olacak sonuçta. Gelmiş geçmiş en şahane bir araya gelme anı!

Doğrusu annemle babam muhtemelen bensiz zor günler geçirmiştir. Ne de olsa tek çocuklarıyım ve benden ilk kez

bu kadar uzun süre ayrı kaldılar. Adamakıllı bir görüşme yapamadan geçen on koca ay.

Eve dönüşümle günlerini nasıl da aydınlatacağım.

Şu anda Oxshott'tayız, eski mahallemdeyiz ve tanıdık sokaklardan arabayla geçerken camdan dışarıyı seyrediyorum, çocukluğumdan beri tanıdığım evleri ve bahçeleri görüyorum. Sıra sıra dükkânların önünden devam ediyoruz ve her şey tam tamına eskisi gibi görünüyor. Biz ışıklarda durunca gazete bayiindeki adam kafasını kaldırıyor ve gayet sıradan bir günmüş gibi eliyle bir selam veriyor. Beni gördüğüne hiç de şaşırmıyor.

Anlamıyor musun? diye bağırmak istiyorum ona. Neredeyse bir yıldır uzaklardaydım! Dünyayı gezdim!

Mayfield Caddesi'ne sapıyoruz ve işte o an ilk kez sınırlarım hopluyor.

"Luke, acaba arasa mıydık?" diyorum.

"Artık çok geç," diye sakince cevap veriyor Luke ve sol tarafı işaret ediyor.

Sokağımıza varmışız. Aman Tanrım. Heyecandan gerçekten de titremeye başlıyorum.

"Ya kalp krizi geçirirlerse?" diyorum birden panik olarak. "Ya bizi görünce geçirdikleri şoktan bir yerlerine inme inerse?"

"Bir şey olmayacağından eminim!" Luke kahkaha atıyor. "Merak etme!"

Ve şu an Elton Yolu'ndayız, annemlerin sokağı. Evlerine yaklaşıyoruz. Geldik.

Luke arabayı otoparka çekip motoru durduruyor. Bir saniye ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Hazır?" diyor Luke boşluğa.

"Sanırım!" diyorum sesim doğal olmayan bir biçimde yüksek çıkarak.

Herkes beni izliyormuş gibi hissederek arabadan inip kapıyı kapıyorum. Parlak, güneşli bir gün ve sokak birkaç kuş civıltısı ve uzaklardan gelen bir çim biçme makinesi vızıltısı dışında oldukça ıssız duruyor.

Ön kapıya yürüyorum, tereddüt edip Luke'a bakıyorum. İşte büyük an. Ani bir heyecan dalgasıyla elimi kaldırıp zile basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Duraksıyorum, yeniden çalışıyorum zili. Ama kapı duvar.

Evde yoklar.

Niye evde yoklar ki?

Ön kapıya hırsla ve azimle, dümdüz bakıyorum. Nereye kayboldu annemler ya? Biricik kızlarının devri alem seyahatinden döndüğünü fark etmiyorlar mı?

"Gidip bir kahve içer, sonra gene geliriz," diye öneriyor Luke.

"Olur herhalde," diyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

Bütün planım mahvoldu. Büyük duygusal birleşmemize ne kadar da hazırdım oysa! Uyduruk bir fincan kahve içmeye değil.

Süngüsü düşmüş vaziyette bahçede yürüyüp demir kapıya yaslanıyorum. Babamın yirmi yıldır tamir edeceğini söylediği, kırk kilidiyle oynuyorum elimde ve annemle babamın geçen sene evliliğimizin şerefine diktikleri güllere bakıyorum. Tanrım, neredeyse bir yıldır evliyiz. Düşünmesi çok garip.

Ansızın sokağın ötesinden uzak sesler duyuyorum. Kafamı kaldırıp gözlerimi kısarak kaldırımın ilerisine bakıyorum.

İki karaltı köşeyi dönüyor. Dikkatlice bakıyorum ve yerimden sıçıyorum.

Onlar! Annem ve babam! Sokakta yürüyorlar. Annem desenli bir elbise giymiş, babamın üstündeyse pembe kısa kollu bir gömlek var, ikisi de yanık tenli ve sağlıklı görünüyor.

“Anne!” diye sesleniyorum cırtlak bir sesle, sesim kaldırıma çarpıp sekiyor adeta. “Baba!” Kollarımı iki yana açıyorum. “*Döndük!*”

Annemle babam kafasını kaldırıp bakıyor ve oldukları yere çakılıyorlar. Birden yanlarında birinin daha olduğunu fark ediyorum. Bir kadın. Ya da bir kız. Bu parlak güneş ışığında doğru düzgün seçemiyorum ki.

“Anne!” diye bağıriyorum tekrar. “Baba!”

Tuhaf olan şey, kıpırdamamaları. Karşılarında beni görünce beyin sarsıntısı gibi bir şey yaşamış olmalılar. Belki de beni hayalet sanıyorlardır.

“Döndüm!” diye sesleniyorum. “Benim, Becky! Sürpriz!”
Garip bir duraklama.

Sonraysa, tüm şaşkınlığım karşısında annemle babam geri çekiliyor.

Ne... Ne yapıyorlar?

Hayretler içinde bakakalıyorum onlara.

Tam hayalimdeki birleşme anımız gibi sadece tam tersi. Bana doğru *koşuyor* olmaları gerekirdi.

Yeniden köşede gözden kayboluyorlar. Sokak sessiz ve boş. Birkaç saniye afallamaktan konuşamıyorum.

“Luke, onlar annemle babam değil miydi?” diyorum nihayet.

“Galiba onlardı.” Luke da benim kadar şaşkın.

“Peki gerçekten benden... Uzaklaştılar mı?”

İstesem de istemesem de sesim gücenmişlik içinde. Kendi anne ve babam, vebalıymışım gibi benden kaçıyorlar.

“Yo!” diyor Luke çabucak. “Tabii ki hayır. Seni görmemişlerdir. Bak!” birden işaret ediyor. “İşte gene geliyorlar.”

Hakikaten de köşeden annemle babam çıkıyor, yanlarındaki kimse yok. Birkaç adım atıyorlar, sonra babam dramatik bir edayla annemin kolunu sıkıp bizden tarafı işaret ediyor.

“Becky gelmiş!” diyor. “Bak!”

“Becky!” diye haykırıyor annem de tiz bir sesle. “Olmaz!” sesi tıpkı geçen sene katıldığı Agahta Christie amatör tiyatro kursundaki gibi çıkıyor, o zaman da cesedi keşfeden kadını oynamıştı.

“Becky! Luke!” diye sesleniyor babam.

İşte şimdi gerçekten bize doğru koşuyorlar ve içimde duyguların kabardığını hissedebiliyorum.

“Anne!” diye bağıyorum. “Baba! Döndük!”

Kollarımı iki yana açarak onlara doğru atılıyorum. Babamın kollarına gömülüyorum, bir saniye sonra annem de katılıyor ve üçümüz birbirimize sarılıyoruz.

“Eve döndün!” diye bağıyor babam heyecanla. “Hoş geldin tatlım!”

“Her şey yolunda mı?” Annem içime işleyen, tedirgin bir bakış atıyor. “İyi misin?”

“İyiyiz! Sadece eve dönmek istedik! Sizi görmek istedik!” Annemi sıkıyorum. “Bizi özlediğinizi biliyorduk!”

Üçümüz eve doğru yürüyoruz, kapıya varınca da babam Luke ile tokalaşıyor, annem de ona sarılıyor.

“İnanamıyorum,” diyor annem, bir Luke’a, bir bana bakarak. “Gözlerime inanamıyorum. Luke, saçların. Ne kadar uzamış!”

“Biliyorum.” Luke bana sırtıyor. “İşe gitmeden önce ke-silecekler.”

O kadar neşeliyim ki onunla bu konuyu tartışamayaca-ğım. *İşte* tam hayal ettiğim gibi. Herkes bir arada ve mutlu.

“İçeri girin de bir kahve içelim!” diyor annem ev anahta-rını çıkararak.

“Ne kahvesi yahu!” diyor babam hemen. “Şampanya is-tiyoruz! Bu kutlanacak bir gün!”

“Şampanya istemiyor olabilirler!” diye karşı çıkıyor an-nem. “Belki yol yorgunudurlar! Yol yorgunluğunuz var mı, hayatım? Uzanmak ister misiniz?”

“Ben iyiyim!” Tek kolumla anneme sarılıyorum. “Sizi görmek harika.”

“*Seni* görmek de harika, canım!” Annem de bana sarılın-ca o tanıdık Tweed parfümünün kokusunu soluyorum, kendimi bildim bileli bu kokuyu sıkar.

“Bunu duyduğuma çok rahatladım!” Kahkaha atıyorum. “Çünkü sanki neredeyse benden...” Cümleyi tamamlayamı-yorum, kendimi garip hissediyorum.

“Ne tatlım?”

“Şey, sanki uzaktan bakınca benden... kaçıyor *gibiydi-niz* de!” Bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu ima eder-cesine ufak bir kahkaha daha atıyorum.

Kısa bir duraklama oluyor ve annemle babam birbirleri-ne bakıyorlar.

“Baban gözlüğünü düşürdü!” diyor annem yüzü parlaya-rak. “Değil mi şekerim?”

“Bu doğru!” diye katılıyor babam da içten bir şekilde. “Gözlüğümü düşürdüm.”

“Dönüp almak zorunda kaldık,” diye açıklıyor annem.

İkisi de beni telaşlı bakışlarla süzüyor.

Neler oluyor? Benden bir şey mi *saklıyorlar* yoksa?

“Becky mi bu?” Tiz bir ses lafımızı kesiyor ve kafamı çevirince çitlerin üstünden bakan yan komşumuz Janice’i görüyorum. Pembe çiçekli bir elbise giyip aynı tonda bir far sürmüş, saçları da çok acayip bir kumral tonuna boyanmış. “Becky!” Nefesi kesilerek ellerini göğsüne kapıyor. “Senmişsin!”

“Merhaba Janice!” diyorum, yüzüm aydınlanarak. “Döndük!”

“Çok iyi görünüyorsun!” diyor heyecanla. “Ne kadar iyi görünüyorlar, değil mi? *Kap kara* olmuşlar!”

“Gezimizin izleri,” diyorum kayıtsızca.

“Hele Luke! Timsah Dundee’ye benzemişsin!” Janice ikimizi de büyük bir hayranlıkla süzüyor ve koltuklarım kabarıyor.

“Hadi içeri girelim de,” diyor annem, “bize yaptıklarınızı anlatın!”

İşte kafamda yüzlerce kez canlandırdığım an buydu. Dostlarım ve ailemle oturup yabancı ülkelerdeki maceralarımızı konuşmak. Buruşuk bir harita çıkarmak, dağlarda doğan güneşi tarif etmek, hevesli yüzlerini görmek, hayran hayran iç çekişlerini duymak...

Sadece artık gerçek oluyor ama tam olarak hayalimdeki gibi değilmiş.

“Eee, nerelere gittiniz?” diye soruyor Janice mutfak masasına oturduğumuz anda.

“Her yere gittik!” diyorum gururla. “Dünyada herhangi bir ülke ismi söyle!”

“Ah! Tenerife’e gittiniz mi?”

"Eee... hayır."

"Fas'a gittiniz mi?"

"Eee... hayır," diyorum sinirim bozulmaya başlayarak. "Afrika'ya, Güney Amerika'ya, Hindistan'a gittik..." Kollarımı iki yana açıyorum. "Her yeri gezdik!"

"Tanrım!" diyor Janice gözleri büyüterek. "Afrika sıcak mıydı?"

"Oldukça." Gülümsüyorum.

"Ben sığa dayanamam." Janice başını iki yana sallıyor. "Asla dayanamam. Florida'da bile." Birden seviniyor. "Disneyland'e gittiniz mi?"

"Eee... hayır."

"Ah, tamam." Janice anlayışla bakıyor. "Üzülmeyin. Bir dahaki sefere!"

Bir dahaki sefere? Bir dahaki sefere on ay boyunca dünyayı gezdiğimiz zaman mı yani?

"Gerçekten de çok güzel bir tatil yapmışsınız," diye ekliyor yüreklendirircesine.

Ama *tatil* değildi ki! diye bağırarak istiyorum. Bir *gezi deneyimi*di! Cidden ya. Bahse girerim Kristof Kolomb Amerika'dan döndüğünde bottan inerken ona el sallayan insanlar, "Aaa Kristof, Disneyland'e gittin mi?" diye sormamıştır.

Annemle babama dönüyorum ama dinlemiyorlar bile. Lavabonun kenarında dikilmişler, annem babama bir şeyler fısıldıyor.

Bunu hiç beğenmedim. Kesinlikle bir şeyler dönüyor. Luke'a bakıyorum, o da annemle babamı seyrediyor.

"Size hediyeler getirdik!" diyorum yüksek sesle, torbama uzanarak. "Anne! Baba! Gelin bakın!"

Biraz zorlanarak Güney Amerika maskesini çıkarıyor ve anneme uzatıyorum. Büyük dişleri ve yusuvarlak kocaman

gözleriyle bir köpek suratı ve söylemek zorundayım, oldukça etkileyici görünüyor.

“Paraguay’dan getirdim!” diye ekliyorum koltuklarım kabarak.

Kendimi tam bir kaşif gibi hissediyorum ya! İşte buradayım, kalkmış Güney Amerika’nın ender bulunur el işçiliği ürünlerini Oxshott’a getiriyorum. Düşünsenize, İngiltere’de kaç insan bunları *görmüştür* acaba? Belki de müzelerden bile sergileme teklifi gelir!

“Tanrım!” diyor annem, maskeyi elinde gergince evirip çevirerek. “Bu ne?”

“Chiriguano Kızılderilileri tarafından yapılmış bir ritüel maskesi, değil mi?” diyor Janice neşeyle.

“Sen Paraguay’a mı gittin, Janice?” diyorum hayretler içinde.

“Yok canım.” Janice kahvesini yudumluyor. “John Lewis’te görmüştüm bunları.”

Bir saniye konuşamıyorum.

“Sen bunlardan John Lewis’te mi gördün?” diye soruyorum sonunda.

“Kingston’da. Hediyelik eşya reyonunda.” Sırıttıyor. “Bugünlerde her şey John Lewis’te bulunabiliyor!”

“Kıymetini bilmeden satıyorlardır işte,” diye araya giriyor annem.

Buna inanmıyorum. Ben bu maskeyi dünyanın diğer ucundan, yaklaşık altı bin kilometre mesafeden buraya bavulumda taşıdım. Nadir ve egzotik bir define olması gerekiyordu. Oysa başından beri John Lewis’te satılıyormuş zaten.

Annem yüzüme bir bakış atıyor.

“Ama seninki hakikisi, tatlım!” diyor çabucak. “Şömine rafına, babanın golf ödülünün hemen yanına koyacağız!”

“Tamam,” diyorum hevesim kaçarak. Babama bakıyorum, oysa hâlâ tek kelimesine kulak vermeden camdan dışarıyı izliyor. Onun hediyesini sonra versem daha iyi belki.

“Eee, buralarda neler oldu?” diye soruyorum, annemin uzattığı kahve fincanımı alarak. “Martin nasıl? Tom?”

“İkisi de iyi, sağlam!” diyor Janice. “Tom bir süredir bizimle oturuyor.”

“Ah.” Anladığımı belirten bir şekilde kafa sallıyorum.

Tom, Janice ve Martin’in oğlu ve evliliğinde ufak bir felaket yaşadı. Eşi Lucy, ondaki dövmenin aynısından yaptırmadığı için Tom’u terk etti.

“Evlerini sattılar,” diyor Janice pişmanlıkla. “Oldukça da iyi paraya gitti aslında.”

“Peki Tom iyi mi?”

Annemle Janice birbirlerine bakıyor.

“Kendini bazı uğraşlara verdi,” diyor Janice nihayet. “Kafasını meşgul tutuyor. Yeni takıntısı marangozluk işleri. Evimize neler yaptı!” Konuşurken hafiften zorlanıyormuş gibi. “Bahçeye üç çit, iki kuş kafesi... Şu anda da iki katlı bir yazlık ev üzerinde çalışıyor!”

“Vay canına!” diyorum kibarca. “Harika!”

Fırının saati birden ötüyor ve şaşkınlık içinde kafamı kaldırıyorum. Biz yokken annem fırında yemek yapmaya mı başladı?

“Bir şey mi pişiriyorsun?” Fırını inceliyorum ama içi boş gibi.

“Hayır!” Annem ufak bir kahkaha atıyor. “Bana eBay’e bakmayı hatırlatması için kurdum.”

“eBay?” Anneme bakakalıyorum. “Ne demek eBay?”

Annem eBay’i nereden bilsin? Bilgisayar hakkında hiçbir bilgisi yoktur ki. İki sene önce Luke’a Noel hediyesi olarak

bir mouse pad almasını söylediğimde evcil hayvan dükkânına gitmişti.

“Biliyorsun hayatım! İnternette alışveriş. Şu anda bir vok tava, iki uzun mum açık arttırmasına girdim...” Cebinden çiçekli bir not defteri çıkarıp notlarına başvuruyor. “Ve evet, bir de baban için bir çalı budayıcı. Sadece bir kere kullanılmış!”

“eBay olağanüstü bir şey!” diye araya giriyor Janice. “Çok eğlenceli. Sen hiç kullandın mı, Becky?”

“Şey... yo.”

“Ah, bayılırsın,” diyor annem anında. “Gerçi dün gece nedense Portmeirion yemek tabaklarımın durumunu kontrol edemedim.” Dilini damağına vurup cıklatıyor. “Sorun *neydi*, bilmiyorum.”

“Ana server bağlantısında zayıflık olmuştur kesin,” diyor Janice bilgi dolu bir edayla. “Benim de modemim hafta başından beri sorun çıkarıyor. Bisküvi, Becky?”

Yok, kafam almıyor. Annem? eBay’de? Bir dahaki sefere de Tomb Raider oyununda 6. seviyeye yükseldiğini ilan edecek.

“Ama sizin bir bilgisayarınız bile yok ki,” diyorum. “Modern teknolojiden nefret edersiniz.”

“Artık etmiyoruz, tatlım! Janice ve ben bir kursa katıldık. Hızlı internet bağlantısı kurdurduk!” Bana ciddi bir bakış atıyor. “Benden sana bir tavsiye, Becky. Eğer sen de yüksek hızda internet bağlantısı kurduracaksan, kesinlikle firewall yüklemenı öneririm.”

Tamam. Bu işte bir terslik var. Anne babalar bilgisayarlar hakkında çocuklarından daha çok şey bilemez. Umarsızca başımla onaylıyor ve firewall’un ne anlama geldiğini bilmiyor olduğum gerçeğini gizlemeye çalışarak kahvemden bir yudum içiyorum.

“Jane, saat on ikiye on var,” diyor Janice anneme temkinlice. “Sen şey yapacak mısın...”

“Sanmıyorum,” diyor annem de. “Sen git.”

“Ne oldu?” Yüzlerine bakıyorum sırayla. “Bir sorun mu var?”

“Elbette yok!” diyor annem kahve fincanını sehpayaya koyarak. “Sadece bugün Janice ve Martin’le, Marshall’ların içki davetine gideriz diye sözleşmiştik de. Ama üzülme. Özür dilediğimizi iletirler.”

“Saçmalamayın ya!” diyorum hemen. “Gitmelisiniz. Gününüzü batırmak istemiyoruz.”

Bir duraklama.

“Emin misin?” diyor annem.

İçim sızlıyor. Böyle dememesi gerekiyordu. “Bir tanecik kızım nasıl günümü batırabilir?” demesi gerekiyordu.

“Herhalde!” diyorum aşırı sevinçli bir tonla. “Siz gidin içkilerinizi için, daha sonra gene adamakıllı sohbet ederiz.”

“Eh, peki öyleyse,” diyor annem. “Madem ısrar ediyorsun.”

“Ben hemen hazırlanayım,” diyor Janice. “Geri döndüğüne çok sevindim, Becky!”

Janice mutfak kapısından çıkıp gözden kaybolduğunda babama dönüyorum, ki kendisi pencerenin önünde kara kara düşünmeyi bırakmış değil.

“İyi misin, baba? Çok az konuştun bugün.”

“Affedersin,” diyor, çabucak gülümseyerek. “Şu anda biraz dikkatim dağınık sadece. Aklımda önümüzdeki hafta yapacağım bir golf maçı var. Çok, çok önemli de.” Sopayla topa vuruyormuş gibi bir hareket yapıyor.

“Doğrudur,” diyorum, kendimi neşeli konuşmaya zorlayarak.

Ama içten içe huzursuzluğum iyice artıyor. Golf düşündüğü yok. Neden bu kadar içine kapalı?

Neler oluyor ya?

Birden kaldırımda gördüğüm kadını hatırlıyorum. Annemle babam uzaklaşmadan hemen önce yanlarında gördüğüm kadını.

“Eee... yanınızda gördüğüm kimdi?” diyorum gayet sıradan. “Birlikte yürüdüğünüz kadın.”

Sanki mutfağın ortasında tüfek patlattım. Annem de, babam da donakalıyor. Gözlerinin birbirlerine kaydığını, sonra bakışlarının yine benden kaçtığını görüyorum. İkisi de tek kelimeyle panikliyor.

“Kadın mı?” diyor annem nihayet. “Ne kadını...” Babama bakıyor. “Sen bir kadın gördün mü, Graham?”

“Belki de Becky o yanımızdan geçeni söylüyordur,” diye ekliyor babam tok bir sesle.

“Evet, herhalde!” diye haykırıyor annem yine o yapmacık teatral sesiyle. “Tam yanımızdan geçen bir kadın vardı, evet. Yabancı. Onu görmüşsündür herhalde, canım.”

“Evet. Tabii ya.”

Gülümsemeye çalışsam da içimde mutlu değilim. Annemle babam bana *yalan* mı söylüyor?

“Eh... hadi artık gidin içkilerinizi içmeye!” diyorum. “İyi eğlenceler!”

Ön kapı çarptığında gözyaşlarına boğulacak gibiyim. Bugünü *nasıl* da iple çekmişim. Oysa şimdi, neredeyse keşke dönmeseydik diyeceğim. Kimse bizi gördüğüne heyecanlanmış falan değil. Ender bulunan, egzotik hazinem hiç de ender *ya da* egzotik değil. Hem annemle babamın nesi var öyle? Niye bu kadar tuhaflar?

“Bir fincan kahve daha içer misin?” diyor Luke.

“Hayır, teşekkürler.” Sersefil vaziyette mutfak zemininde ayaklarımı sürüyerek geziyorum.

“İyi misin, Becky?”

Sessizlik.

“Hayır,” diye itiraf ediyorum ağzım kapalı konuşarak. “Pek sayılmaz. Eve dönmek hiç de düşündüğüm gibi olmadı.”

“Gel buraya.” Luke kollarını açıp öne uzatınca göğsüne gömülüyorum. “Sen ne bekliyordun bakalım? Bütün planlarını iptal edip şerefine bir parti vermelerini mi?”

“Hayır! Tabii ki hayır!” Kısa bir sessizlik yaşanıyor. Kafamı kaldırıyor ve Luke ile göz göze geliyorum. “Şey... belki de. Ne bileyim yani. Bunca zamandır uzaktayız ve sanki birden bir delikten fırlamış gibiyiz!”

“Herkes sürpriz yapmak başından beri bir kumardı,” diyor Luke mantıklıca. “Bizi daha iki ay beklemiyorlardı. Onların da biraz sersemlemesi doğal.”

“Biliyorum. Ama sadece bu değil.” Derin bir nefes alıyorum. “Luke, sence annemle babam benden bir şey mi saklıyordu?”

“Evet,” diyor Luke.

“*Evet* mi?”

Ağzım açık kalıyor. Ben her zamanki gibi, “Becky, yine kafandan bir şeyler uyduruyorsun,” demesini bekliyordum.

“Ortalıkta kesinlikle bir şeyler dönüyor.” Luke duraklıyor. “Ve sanırım ne olduğunu biliyorum.”

“Neymiş?” diye şaşkınlıkla bakıyorum ona.

“Yanlarındaki o kadın. Hani bize kim olduğunu söylemedikleri? Tahminimce kadın emlakçı. Galiba evden taşınmayı düşünüyorlar.”

“Taşınmayı mı?” diye tekrar ediyorum kederle. “Niye böyle bir şey yapsınlar ki? Evleri çok güzel! Mükemmel!”

“Artık sen olmadığın için bu ev onlara fazla büyük.”

“Peki bana neden söylemesinler o zaman?” Sesim stres-ten yükseliyor. “Ben onların kızıyım! Tek çocuklarıyım! Bana güvenmeleri gerek!”

“Belki de senin üzüleceğini düşündüler,” diye öneriyor Luke.

“Üzülmezdim ki!” diye heyecanlanıyorum azimle.

Ve anında *üzüldüğümü* fark ediyorum.

“Şey. Tamam. Belki biraz. Ama yine de, bunu bir sır gibi tuttuklarına inanamıyorum!”

Luke’un kollarından ayrılıp pencereye yürüyorum. Annemle babamın burayı satması fikrine katlanamam. Gözlerim ani bir nostalji duygusuyla bahçeyi tanıyor. Bu bahçeyi terk *edemezler* ya. Edemezler işte. Babam begonyalara o kadar emek verdikten sonra hem de.

Birden yan bahçedeki Tom Webster dikkatimi çekiyor. Altına bir kot, üstüne de önünde ‘Karım beni terk etti ve elimde kalan tek şey bu pespaye tişört’ yazan bir tişört giymiş ve hayatımda gördüğüm en kocaman tahta parçasını taşımak için cebelleşiyor.

Vay canına. Oldukça vahşi görünüyor.

“Belki de bu değildir ama,” diyor Luke arkamda. “Belki yanıliyorumdur.”

“Yanılmıyorsun.” Elem içinde arkamı dönüyorum. “Kesin böyle. Başka ne olabilir ki?”

“Neyse, düşünme artık. Hadi gel. Yarın vaftiz töreni var. Suze’u göreceksin.”

“Evet.” İçimin açıldığını hissedebiliyorum. “Doğru.”

Luke haklı. Belki bugün o kadar da planladığım gibi geçmemiş olabilir ama yarın muhteşem olacak. Suze ile yeniden bir araya geleceğim, tüm dünyadaki en iyi, en yakın dostumla. *Sabırsızlanıyorum.*

5

İkizlerin vaftiz töreni Suze'ların Hampshire'daki evinin arka bahçesinde yapılıyor çünkü Tarquin'in İskoç malikanesinin doğu kanadı yeniden inşa edilirken burada oturuyorlar. Aslında Tarquin'in Pembrokeshire'daki evini kullanırlardı fakat orada da şu aralar uzak bir kuzenleri yaşıyor, Sussex'teki evleriye bir Jane Austen filminde set olarak kullanılıyormuş.

İşte Suze'un ailesi hep böyle. Kimsenin bir tane evi yok. Öte yandan, kimsenin gövde gösterisi sergilediği de yok.

Tanıdık garaj yoluna takır tukur girdiğimizde heyecandan zıplıyorum resmen.

“Çabuk ol!” diyorum Luke arabayı boş bir yere park ederken. Motoru durdurmasını bekleyemeden kendimi dışarı atıp eve koşuyorum. Artık geldim ya, Suze'u görmek için sabredemiyorum.

Ağır ön kapı aralık, yavaşça itiyorum. İçeride, devasa seramik taşlı hol hayatımda gördüğüm en nefes kesici nergislerle süslenmiş. İki garson, bir tepside taşıdıkları şampanya bardaklarıyla geziniyor. Ve şöminenin hemen yanındaki ar-

tika sandalyedeyse kullanılmayan bir eyer duruyor. Burada hiçbir şey değişmemiş o halde.

Garsonlar koridorun sonunda gözden yitiyor ve yalnız kalıyorum. Yer karolarına dikkatlice basarak yürürken birden geriliyorum. Ya Suze da annemle babam gibi benden kaçarsa? Ya o da garipleşmişse?

Ve sonra yerimden sıçrayarak açık kapıların birinde görüyorum onu, salonda ayakta dikiliyor. Sarı saçlarını tepeden topuz yapmış ve üzerinde muhteşem, desenli bir elbise var. Kucağında da vaftiz elbisesi giymiş, ufacık bir bebek. Vay be. İkizlerden biri olmalı.

Tarquin elinde yine vaftiz elbisesi giymiş bir başka bebekle yanında duruyor. Ve dünyanın en eski takım elbisesini üzerine geçirmiş olmasına rağmen, oldukça hoş görünüyor! Yani eskisi kadar garip değil. Belki de Tarquin yaşlandıkça daha da hoş olur, diye düşünüyorum. Muhtemelen elli yaşında, bir seks tanrısına dönüşecek!

Sarı saçlı bir çocuk bacağına yapışmış ve ben seyrederken Tarquin çocuğun parmaklarını paçasından yavaşça çekiyor.

“Ernie,” diyor sabırla.

Ernie? Müthiş bir şok geçiriyorum. Vaftiz annesi olduğum Ernie mi? Ama son gördüğümde minicik bir bebektir.

“Wilfie kıza benzedi!” diyor Suze, Tarquin’e, yüzünde o tanıdığım alnı kırışık ifadeyle. “Clementine da oğlana!”

“Tatlım, ikisi de aynen vaftiz töreni yapılacak çocuklara benziyor,” diyor Tarquin’si.

“Ya ikisi de eşcinselse?” Suze kocasına tedirgin bir bakış atıyor. “Ya ana rahminde hormonları birbirine karıştıysa?”

“Bir şeyleri yok ya!”

Kapıda takıldığım için saçma bir utangaçlık duyuyorum. Konuşmalarını bölmek istemiyorum. Onlar bir aile gibi görünüyor. Onlar bir *aile*.

"Saat kaç?" Suze kol saatine bakmaya çalışıyor fakat Ernie koluna yapışmış, inmiyor. "Ernie, hayatım, rujumu tazelemem gerekiyor! Annenin kolunu bırakır mısın? Tarkie, bir saniye alır mısın onu?"

"Dur, Clemmie'yi bir yere koyayım." Tarquin sanki sihirli bir biçimde ansızın odada bir karyola bitiverecekmiş gibi etrafına bakınıyor.

"İsterseniz ben alabilirim," diyorum sesim biraz tiz ve çatlak çıkarak.

Sessizlik. Suze hızla arkasını dönüyor.

"Bex?" Beni görünce gözleri servis tabağı kadar büyüyor. "*Bex?*"

"Geri döndük!" Titrek bir kahkaha atıyorum. "Sürpriz!"

"Aman Tanrım! Aman *Tanrım!*"

Suze bebeği Tarquin'in eline tutuşturuyor, o da erkeksi bir hamleyle ikisini de kavlıyor. Suze da bana koşup kollarını boynuma doluyor.

"Bex! Bayan Brandon!"

"Bayan Cleath-Stuart!" diye karşılık veriyorum ben de gözlerim dolarak. Suze'un değişmeyeceğini biliyordum. *Biliyordum.*

"Geri döndüğüne inanamıyorum!" Suze'un yüzü parlıyor. "Balayını en ince ayrıntısına kadar anlat! Yaptığınız her şeyi tek tek..." Birden çantama bakarak cümlesini yarıda kesiyor. "Aman Tanrım," diyor nefes nefese. "Bu *gerçek* bir Angel çanta mı yoksa?"

Ha! Gördünüz mü? Bilen bilir.

"Herhalde yani." Umarsızca çantayı omzuma itiyorum. "Milan'dan bir hatıralık eşya. Eee... Gerçi Luke'un önünde

bahsi geçmese iyi olur,” diye ekliyorum sesimi alçaltarak. “Haberi olduğu söylenemez.”

“Bex!” diyor Suze, yarı gülerek, yarı onaylamayarak. “O senin kocan!”

“Kesinlikle.” Göz göze geliyor ve kıkırdıyoruz. Tanrım, tıpkı eski zamanlardaki gibi.

“Eee, evlilik hayatı nasıl?” diye soruyor Suze.

“Mükemmel.” Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. “Tek kelimeyle büyük bir mutluluk. Yani anlarsın ya. Sanki balayına çıkmış çiftler gibi!”

“Balayımızda ben hamileydim.” Suze neşesi kaçmış gibi görünüyor. Elini uzatıp huşu içinde Angel çantayı okşuyor. “Milan’a gittiğinizden haberim bile yoktu! Başka nereleri gezdiniz?”

“Her yeri! Bütün dünyayı!”

“Mahakala’daki tarih öncesi tapınağı gördünüz mü?” diyen bir ses dolduruyor odayı. Arkamı dönünce içeri giren Suze’un annesi, Caroline ile karşılaşıyorum. Bezelye yeşili kanvas kumaştan yapılmışa benzeyen, hayatımda gördüğüm en acayip elbiseyi giymiş.

“Evet!” diyorum zevkle. “Gördük!”

Zaten seyahat fikrini kafama sokan da Caroline’di, bu dünyadaki en yakın arkadaşının Bolivyalı bir köylü olduğunu söylemişti bana zamanında.

“Antika İnka şehri Ollantaytambo’yu?”

“Orada kaldık!”

Sanki bir testi geçmişim gibi Caroline’in gözleri parlıyor ve ben de gururlanıyorum. Ben hakiki bir gezginim! Beş yıldızlı spa merkezinde kaldığımızı belirtme gereği duymuyorum bu arada.

“Az önce papazı gördüm de,” diyor Caroline, Suze’a. “Vaftiz için ılık suyla ilgili bir şeyler zırvalıyordu. Ben de ke-

sinlikle olmaz dedim! İki damla soğuk su bu bebeklere iyi gelir.”

“Anne!” diye inliyor Suze. “Ben özellikle ılık su istedim! Bebekler hâlâ çok ufak!”

“Saçmalık!” diye bastırıyor Caroline. “Sen onların yaşındayken gölde yüzüyordun! Altı aylıkken benimle birlikte Botsvana’nın Tsodila Tepelerinde yürüyüş yapıyordun. Orada da ılık su yoktu!”

Suze bana çaresiz bir bakış atıyor ve ben de anlayışla sırtıyorum ona.

“Ben gideyim,” diyor. “Bex, sonra görüşürüz. Bir iki gün kalacaksın, değil mi?”

“Çok isteriz!” diyorum mutlu mutlu.

“Ve ah, Lulu ile *tanışmalısın!*” diye ekliyor kapıdan çıkarken.

“Lulu da kim?” diye seslensem de duymuyor.

Ah neyse. Yakında öğrenirim. Büyük ihtimalle, Suze’un yeni atı falandır.

Dışarı çıkıp aynı Suze’un düğünündeki gibi kiliseyle ev arasındaki yürüme yoluna gerilmiş çadır bezinin altında Luke’u buluyorum. Yerdeki uzun paspasta yürümeye başlayınca içimde nostaljik duygularım kabarıyor. İlk kez burada, evlilik meselesini dolaylı olarak konuşmuştuk. Sonra da Luke evlenme teklif etmişti.

Ve işte buradayız. Neredeyse bir yıldır evliyiz!

Arkamızdan yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ve bakınca Tarquin’in, kucağında bebekle yürüme yolunda acele ettiğini görüyorum.

“Merhaba Tarkie!” diyorum bize katılınca. “Bu, ikizlerden hangisi?”

“Bu Clementine,” diyor Tarquin yüzü aydınlanarak. “Küçük Clemmie’miz.”

Daha yakından bakıp şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Sahiden ya. Suze haklı. Bu kız oğlana benziyor.

“Çok güzel!” diyorum çabucak. “Tam bir fıstık!”

Aynı anda da bebeğin çok *feminen* özelliklerini belirten bir sıfat arıyorum ki, o sırada yukarıdan cılız bir ses geliyor. Bir çeşit pervane sesi. Ve yükseliyor. Kafamı kaldırıyorum ve hayretler içinde, kocaman siyah bir helikopterin yaklaştığını görüyorum. Hatta... evin arkasındaki açık alana iniyor.

“Helikopteri olan bir arkadaşınız mı var?” diyorum kafam karışarak.

“Immm... İşin aslı, o benim. Bir arkadaşıma bir tur atması için ödünç vermiştim de.”

Tarquin’in *helikopteri* mi var?

Tamam, bir helikopteri ve sayılamayacak kadar çok evi olan bir erkeğin kendine doğru düzgün bir takım elbise almaya gücünün yetebileceğini sanırsınız, değil mi?

Artık kiliseye vanyoruz, içerisi insan uğultusuyla dolu. Luke ve ben arkalarda bir banka kayarak oturuyoruz ve Suze’un akrabalarını süzüyorum tek tek. Patlıcan moru bir takım elbise giymiş olan Tarquin’in babası ve Tarquin’in kız kardeşi Fenella. O da mavilere bürünmüş ve tanımadığım sarışın bir kadına çığlık çığlığa bağırıyor.

“O kim, Agnes?” diye bir ses kulağımı deliyor arkamdan. Kafamı çevirince gri saçlı, koca gözlüklü bir kadının saplı gözlüğünün altından aynı sarışını süzdüğünü görüyorum.

“Fenella işte tatlım!” diyor yanında oturan yeşilli kadın.

“Fenella’yı demiyorum! Onunla konuşan diğer kadını soruyorum.”

“Lulu’yu mu? O Lulu Hetherington.”

Ben de kendi çapımda şaşıyorum. Lulu bir at değilmiş demek ki. Bir kadınmış.

Ona biraz daha dikkatli bakıyorum. İşin aslı, bayağı da ata benziyor. Çok zayıf ve sıkı vücutlu, tıpkı Suze gibi ve üstünde pembe tüvit bir takım var. Ben onu seyrederken Fenella’nın söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyor, dişlerini ve dişetlerini ortaya seren bir gülümseyişi var.

“Vaftiz annelerinden biri,” diyor Agnes. “*Süper-kadın*. Susan’ın en yakın arkadaşı.”

Ne?

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıyorum. Ne saçma. Suze’un en yakın arkadaşı *benim*. Bunu herkes bilir.

“Lulu altı ay önce bu kasabaya taşındı ve o günden beri etle tırnak gibiler!” diye devam ediyor Agnes. “Her gün birlikte ata biniyorlar. Lulu da Susan’a o kadar benziyor ki. İkinin haline baksana zaten!”

Suze, elinde Wilfrid’le kilisenin önünde beliriyor. Ve sanırım Lulu ile aralarında yapay bir benzerlik var. İkisi de uzun boylu ve sarı saçlı. İkisi de saçını aynı şekilde topuz yapmış. Suze, yüzünde canlı bir ifadeyle Lulu ile konuşuyor ve ben onları seyrederken kahkahadan kırılıyorlar.

“Tabii bir de bir sürü ortak yanları var!” diyen Agnes’in sesi havayı kesiyor. “Atları, çocukları... Birbirleri için müt-hiş birer destekler.”

“Her kadının bir dosta ihtiyacı vardır,” diyor diğer kadın da bilgiççe.

Kilise orgu çalmaya başlayınca susuyorlar. Toplanan insanlar ayağa kalkıyor ve ben de herkes gibi ilahilerin yazdığı kâğıdı elime alıyorum. Ama tek kelimesini bile okuyamıyorum. İçim içimi yiyor çünkü.

Bu insanlar yanlış anlamış kesin. O kadın Suze'un en yakın arkadaşı değil. *Benim.*

Tören sona erdikten sonra hep birlikte eve giriyoruz, kordorda yaylılardan oluşan bir dörtlü canlı müzik yapıyor ve garsonlar ellerinde içkilerle etrafı turluyorlar. Luke anında kendisini iş dünyasından tanıyan, Tarquin'in bir arkadaşı tarafından esir alınıyor ve ben de bir süre kendi kendime dikilip kilisede kulağıma çalınanları düşünüyorum kara kara.

"Bex!" Suze'un sesini arkadan işitince rahat bir soluk alarak olduğum yerde dönüyorum.

"Suze!" Yüzüme içten bir gülüş yayılıyor. "Harika bir törendi!"

Suze'un dostça yüzünü görmek bile tüm endişelerimi silip götürüyor. Tabii ki hâlâ en yakın arkadaşız. Tabii ki öyleyiz!

Unutmamalıyım ki, uzun zamandır uzaklardaydım. Bu yüzden Suze da elbette mahalleden ya da bir yerlerden insanlarla arkadaşlık kurmak zorundaydı. Ancak önemli olan şu ki artık döndüm!

"Suze, yarın alışverişe çıkalım!" diyorum içgüdüsel bir hevesle. "Londra'ya ineriz... Çocuklara bakmana yardım ederim..."

"Bex, gelemem." Alnı buruşuyor. "Lulu'ya sabah beraber ata bineriz diye söz vermiştim."

Bir saniye sesim kesiliyor. Ata binme randevusunu iptal edemez mi ki?

"Ya, tamam." Gülümsemeye çalışıyorum. "Peki, sorun değil. Başka zaman yaparız!"

Suze'un kucağındaki bebek hırsıyla inlemeye başlıyor ve Suze yüzünü ekşitiyor.

“Şimdi gidip şunları beslemeliyim. Ama ondan sonra seni Lulu’yla tanıştırmak zorundayım. Birbirinizi çok seveceksiniz!”

“Eminim!” diyorum coşkulu görünmeye çabalayarak. “Sonra görüşürüz!”

Suze’un arkasından bakıp kütüphaneye doğru gözden kayboluşunu seyrediyorum.

“Şampanya, madam?” diyor arkamda garsonun teki.

“Ah evet. Teşekkürler.”

Tepsiden bir kadeh şampanya alıyorum. Sonra ani bir kararla bir tane daha kapıyorum. Kütüphanenin kapısına yollanıyorum ve tam kapının koluna erişmek üzereyken Lulu çıkıyor içeriden ve kapıyı da arkasından kapatıyor.

“Ah merhaba!” diyor Lulu abartılı, cakalı bir ses tonuyla. “Suze içeride emziriyor da.”

“Biliyorum.” Gülümsüyorum. “Ben onun arkadaşı, Becky. Ona şampanya getirdim.”

Lulu da bana gülüyor ama elini kapının kolundan çekmiyor.

“Bence bir süre rahatsız edilmemeye ihtiyacı var,” diyor kibarca.

Bir an cevap veremeyecek kadar afallıyorum.

Rahatsız edilmek mi? *Benim* tarafımdan mı?

Suze, Emie’yi doğururken ben yanındaydım be! diye karşı çıkmak geliyor içimden. Ben onu, senin *ömrün* boyunca gördüğünden çok gördüm!

Ama yok. Daha ilk tanışmada eksi puan almayacağım. Hadi ama. Biraz çaba göster.

“Sen de Lulu olmalısın,” diyorum mümkün olduğu kadar sıcakça ve elimi öne uzatıyorum. “Ben Becky.”

“Sen Becky’sin. Evet. Hakkında çok şey duydum.”

Neden muzip bir bakış atıyor? Suze ona neler anlatmış olabilir?

“Sen de Clementine’in vaftiz annesisin!” diyorum içten. “Ne kadar hoş!”

Bir bağ kurmak için elimden gelen her şeyi deniyorum. Fakat bu kadında beni içime kapatan bir şey var. Dudakları fazla ince. Bakışları fazla donuk.

“Cosmo!” diye havlıyor birden. Baktığı yeri takip edince yaylı çalan adamlara sataşan bir iki yaşında küçük bir çocuk görüyorum. “Bu tarafa gel, tatlım!”

“Cosmo! Harika isim,” diyorum arkadaşlık etmeye çalışarak. “Dergiden mi esinlendiniz?”

“*Dergi* mi?” Bana tam bir embesilmişim gibi gözlerini diyor. “Aslında antik Yunanca’daki Kozmos kelimesinden geliyor. ‘Kusursuz düzen’ anlamında.”

Pişmanlıkla karışık bir utanç hissediyorum. Ben nereden bileyim ki bunu?

Her neyse, aptal durumuna düşen o, çünkü dünyada kaç kişi *Cosmo* dergisini duymuştur? Yaklaşık bir milyon. Ve kaç eski Yunanca’da geçen bir kelimeyi duymuştur? Yaklaşık üç. Aynen.

“Senin çocuğun var mı?” diye soruyor nezaketen ilgi göstererek.

“Eee... Yok.”

“Ata biniyor musun?”

“Eee... Hayır.”

Sessizlik. Lulu’nun soruları tükenmiş gibi görünüyor. Sahnım sıra bende.

“Peki senin kaç çocuğun var?”

“Dört,” diye cevaplıyor. “Cosmo, Ludo, Ivo ve Clarissa. İki, üç, beş ve sekiz yaşındalar.”

"Vay canına. Başını kaşıyacak vaktin olmuyordur."

"Ah, çocuklu olduğun zaman bambaşka bir dünyada yaşıyorsun," diyor ukalaca. "Her şey değişiyor. Hayal bile edemezsin."

"Edebilirim," diyorum kahkaha atarak. "Ernie yeni doğduğunda Suze'a yardım ediyordum. O yüzden nasıl bir duygu olduğunu bilirim..."

"Hayır." Bana patronluk taslayarak gülüyor. "Gerçekten anne olana kadar hiçbir fikrin olmuyor. Hiç hem de."

"Doğru," diyorum kendimi ezik hissederek.

Suze bu kadınla nasıl arkadaşlık kurabiliyor acaba? Nasıl?

Birden kütüphane kapısından bir çingirak sesi duyuluyor ve Suze çıkıyor dışarı. Bir elinde bebeği, diğer elinde de cep telefonu ile tam bir adanmışlık timsali.

"Merhaba Suze!" diyorum çabucak. "Ben de sana bir bardak şampanya getiriyordum!" Kadehi ona doğru uzatsam da Suze farkına varmıyor galiba.

"Lulu, Wilfie isilik olmuş!" diyor endişeyle. "Seninkilerde de olmuş muydu hiç?"

"Bir bakalım," diyor Lulu, bebeği ustalıkla Suze'un kucağından alarak. Bir saniye inceliyor. "Bence sıcaktan olmuş."

"Sahi mi?"

"Bana kurdeşen döküyormuş gibi geldi," diyorum konuşmaya katılmaya çalışarak. "Son zamanlarda ısırgan otu olan bir yerde gezindi mi?"

Kimse fikrime metelik vermiyor.

"Sana Sudocrem gerek," diyor Lulu. "İstersen senin için alıp getireyim. Buradan sonra eczaneye uğrayacağım."

"Sağol Lulu. Sen bir meleksin!" Suze minnet içinde Wilfie'yi Lulu'dan geri alıyor, tam o sırada cep telefonu çalıyor.

“Alo!” diyor telefona. “Nihayet! Neredesin?” Telefondakini dinlerken suratı üzüntüyle buruşuyor. “Dalga mı geçiyorsun!”

“Ne olmuş?” diyoruz Lulu ile bir ağızdan.

“Bay Mutlu arıyor!” diye yakınıyor Suze, Lulu’ya dönerek. “Lastiği patlamış! Tiddlington Marsh civarlarındaymış.”

“Bay Mutlu kim?” diyorum anlamayarak.

“Çocukları eğlendirecek olan kişi!” diyor Suze çaresizce. “İçeride onu bekleyen, bir oda dolusu çocuk var!” Eliyle bir çift kanatlı kapıyı işaret ediyor, kapının ardında parti kıyafetleri, şık gömlekler giymiş bir sürü çocuk görebiliyorum; koşuşuyorlar, birbirlerine yastık fırlatıyorlar.

“Ben atlayıp bir koşu onu almaya gidiyorum,” diyor Lulu, bardağını bırakarak. “En azından nerede olduğunu biliyoruz. On dakikaya kalmaz dönerim. Ona olduğu yerde kalmasını ve Range Rover’ı beklemesini söyle.”

“Lulu, sen günün yıldızısın,” diyor Suze içi rahatlayarak. “Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum.”

Kıskançlık duyuyorum. Suze’a yardım eden kişi *ben* olmak istiyorum. *Ben* günün yıldızı olmak istiyorum.

“Ben de gidip alabilirim!” diyorum. “Hemen çıkayım!”

“Nerede olduğunu bilmiyorsun ki,” diyor Lulu nazıkçe. “Ben gitsem daha iyi olur.”

“Ya çocuklar ne olacak?” Suze çocuk çığlıklarının gittikçe yükseldiği odaya gergin bir bakış atıyor.

“Beklemek zorundalar. Eğlendirecek biri yoksa yoktur.”

“Ama...”

“Onları eğlendirebilirim!” diyorum kendime mani olmadan.

“*Sen* mi?” İkisi de dönüp ağızları açık bana bakıyorlar.

“Evet, ben,” diyorum kendimden emin.

Hah. Gösteririm onlara kim Suze'a daha çok destek oluyor.

"Bex... emin misin?" diyor Suze endişeli görünerek.

"Dert değil!" diyorum.

"Ama..."

"Suze..." Elimle koluna dokunuyorum. "Lütfen. Sanırım birkaç çocuğu on dakika oyalayabilirim."

Aman Tanrım.

Burası tam bir keşmekeş.

Odada bağırış çağırış koşuşan, birbirlerini itip kakan yirmi taşkın çocuktan başka hiçbir şey duyamıyorum ki. Kendi beynimin sesini bile duyamıyorum.

"Eee... affedersiniz..." diye başlıyorum.

Çığlıkların yüksekliği azalıyor. Burada birinin katledildiğine eminim, sadece ben göremiyorum çünkü her şey bir sis bulutu ardında gibi.

"Oturun!" diye çıgırıyorum gürültüyü bastırarak. "Herkes otursun!"

Bir nabız atışı kadar bile durmuyorlar. Bir sandalyeye tırmanıp iki elimi ağızımın kenarlarına koyuyorum.

"Yerine oturana..." diye kükrüyorum, "bir ŞEKER vereceğim!"

Bağırışlar anında kesiliyor ve yirmi çocuk aynı anda kendini yere atınca bir gümbürtü kopuyor.

"Merhaba millet!" diyorum neşeyle. "Ben... Bakla Becky!" Başımı yana yatırıp sallıyorum. "Herkes Bakla Becky'ye merhaba desin!"

Sessizlik.

"Şekerim nerede?" diye atılıyor küçük bir kız.

“Eee...”

Çantamı kurcalıyorum fakat jet-lag olma ihtimaline karşı aldığım bitkisel uyku hapları dışında hiçbir şey bulamıyorum. Portakallı olanlardan.

Acaba diyorum...

Yok. Yok.

“Sonra!” diyorum. “Hareketsizce oturmalısınız... ondan sonra herkese bir şeker.”

“*Ne biçim şaklaban,*” diyor Ralph Lauren gömlekli bir oğlan çocuğu.

“Hiç de değil!” diyorum azimle. “İzleyin bakalım! Eee...” Çabucak ellerimi yüzüme götürüp çekiyorum.

“Bö!”

“Biz bebek değiliz,” diyor çocuk burun kıvrarak. “Biz numara görmek istiyoruz!”

“Size güzel bir şarkı söylesem?” diyorum yatıştırıcı bir sesle. “Çek, çek kürekleri... La, la, la... Keyifle...”

“Bize numara göster!” diye çıgırıyor küçük kız.

“Numara isteriz!” diye bağırıyor oğlan da.

“Nu-ma-ra İs-te-riz! Nu-ma-ra is-te-riz!”

Aman Tanrım. Tezahürat yapıyorlar. Oğlanlar da yumruklarıyla yere vuruyor. Her an yeniden ayaklanıp birbirlerini itip kakmaya başlayabilirler. Bir numara. Bir numara. Zihnim çılgınca araştırıyor. *Bildiğim* numara var mı hiç?

“Tamam!” diyorum ümitsizce. “Size bir numara göstereceğim! İzleyin!”

Bir çalımla kollarımı iki yana uzatıyorum, sonra dairesel, vurgulu hareketlerle sırtıma uzanıyorum, sırtımı yapabildiğim kadar kamburlaştırıyorum.

Sonra gömleğimin altından sutyenimin kopçasını çözüyorum, bu arada da hangi renk olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Ah evet. Kurdeleli, canlı pembe olan. Mükemmel
Bütün odanın nutku tutulmuş vaziyette.

"Ne yapıyorsun?" diyor gözleri faltaşı gibi açılmış küçük
bir kız.

"Bekleyin ve görün!"

Gizem havasını sürdürmeye çalışarak çaktırmadan kolu-
mun üstünden sutyen askısının tekini indiriyorum, sonra di-
ğerini. Bütün çocuklar hevesle beni izliyor.

Eh artık güvenimi de kazandığıma göre, galiba oldukça
da iyi gidiyorum. Hatta doğal bir yetenekmişim anlaşılan!

"Çok dikkatli izleyin," diyorum ağırbaşlı bir sihirbaz eda-
sıyla, "çünkü şimdi ortaya bir şey... ÇIKARACAĞIM!"

İki çocuk nefesini tutuyor.

Arkada bir davul sesi olsa tam olacaktı.

"Bir... iki... üç..." Gömleğimin yakasından pespembe
sutyenimi dışarı çekiveriyor ve havada sallandırıyorum. "Ta-
taaa!"

Odadakiler müthiş bir alkış koparıyor.

"Sihir yaptı!" diye bağıyor kızıl saçlı bir oğlan.

"Bir daha!" diye cırtlıyor küçük bir kız. "Bir daha yap!"

"Bir daha mı görmek istiyorsunuz?" diyorum zevkten
dört köşe gülerek.

"Eveeeeetttt!" diye bağıyor hepsi.

"Hiç *sanmıyorum!*" diye aksanlı bir ses geliyor kapının
oradan. Arkamı dönüyorum, Lulu orada dikilmiş, yüzünde
saklamadığı bir dehşetle beni izliyor.

Ah yo.

Tanrım. Sutyenim hâlâ elimde döne döne sallanıyor.

"Bir numara yapmamı istediler," diye açıklıyorum, umar-
sızca omuz silkmeye çalışarak.

"Bu tür 'numaraların' çocukların onaylayacağı tarzda
oyunlar olduğunu düşünmekte zorlanıyorum!" diyor kaşla-

rını kaldırarak. Parlak, annesel bir gülüşle odaya dönüyor. “Kim Bay Mutlu’yla tanışmak ister?”

“Biz Bakla Becky’yi istiyoruz!” diye sesleniyor çocuk. “Sutyenini çıkardı!”

Siktir.

“Bakla Becky artık... Eee... Gitmek zorunda!” diyorum gülümseyerek. “Ama sonra görüşürüz, çocuklar!”

Lulu ile göz göze gelmeden sutyenimi dertop edip çantama tıkıyorum ve odayı terk ediyorum. Büfeye doğru ilerliyorum ve Luke’u kendine somon balığı koyarken yakalıyorum.

“İyi misin?” diyor şaşırarak. “Al al olmuşsun.”

“Ben... iyiyim.” Elinden bardağını kapıp şampanyasını kafama dikiyorum. “Her şey yolunda.”

Aslında hiç yolunda değil.

Suze ile adamakıllı muhabbet edebilmek için Lulu’nun çıkmasını bekliyorum fakat çıkmıyor. Ortalıkta takılıyor, çocukların çaylarının servisine ve temizliğe katkıda bulunuyor. Ne zaman yardıma koşmaya kalksam elinde ıslak bir bezle ya da annesel bir öğüt benden önce olay yerine varmış oluyor. Suze ile ikisi boyuna çocuklarla ilgili konuşuyorlar ve diyaloglarına asla dahil olamıyorum.

Gitmesi gece onu buluyor ve sonunda Suze ile mutfakta baş başa kalabiliyoruz. Suze fırının yanında oturuyor, ikizlerden birini besliyor ve üç dakikada bir ağzı yırtılacakmışçasına esniyor.

“Demek balayınız çok güzel geçti?” diyor özlemle.

“Şahaneydi. Tek kelimeyle mükemmeldi. Avustralya’daki şu olağanüstü tüplü dalış merkezine gittik ve...”

Suze bir daha esneyince cümlemi tamamlamıyorum. Belki yarın anlatırım.

“Senden ne haber? Üç çocukla yaşam nasıl?”

“Ah, bilirsin işte.” Yorgun bir tebessüm ediyor. “Güzel. Yorucu. Her şey çok farklı.”

“Ve vaktinin büyük bir kısmını Lulu’yla geçiriyordun,” diyorum gayet sıradan.

“Ne harika biri, değil mi?” diyor Suze yüzü ışıldayarak.

“Eee... Müthiş.” Dikkatlice duraklıyorum. “Gerçi çok *halfen* patronluk taslayan bir havası da var...”

“*Patronluk taslayan* mı?” Suze hayretler içinde. “Bex, nasıl böyle diyebiliyorsun? Buradaki kurtarıcımdı! Bana o kadar yardım etti ki!”

“Doğrudur.” Çabucak geri adım atıyorum. “Öyle demek istemedim de...”

“Neler yaşadığımı tam anlamıyla çok iyi biliyor.” Suze iç geçiriyor. “Yani, dört çocuğu var! Hakikaten *anlıyor*.”

“Doğru.”

Ve ben anlamıyorum. Bunu kast ediyor.

Şarap kadehime gözlerimi dikince başıma bir ağırlık oturuyor. Bir araya gelme planlarımın hiçbirisi hayalimdeki gibi gerçekleşmedi.

Ayağa kalkıp fırına doğru geziniyorum, arkasındaki metal duvar kaplamasına asılan aile fotoğraflarına yaklaşıyorum. İçlerinden biri Suze ile ben bir partiye giderken çekilmiş, yüzümüzde simli makyaj, boynumuzda koca bir otriş. Bir tanesinde de Suze’la hastanedeyiz, yanımızda yeni doğmuş Ernie.

Sonra içim sızlayarak Suze ile Lulu’nun atlarına binerkenki fotoğrafı dikkatimi çekiyor, ikisi de bir örnek binici kıyafeti giymiş ve topuz tokası takmış. Merceğe sırtırken tıpkı ikiz kardeşlere benziyorlar.

Fotoğrafa bakmayı sürdürdükçe de hırslanıyorum. En yakın dostumu, patronluk taslayan at suratlı bir binicilik kraliçesine kaptırmayacağım. Lulu her ne yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

“Belki ben de yarın sizinle ata binmeye gelirim,” diyorum gayet sıradan. “Fazla atınız varsa eğer.”

Gerekirse saçıma topuz filesi bile takarım.

“Bizimle mi geleceksin?” Suze kekeleyerek kafasını kaldırıp bakıyor. “Ama... Bex. Sen ata binmezsin ki.”

“Evet, biniyorum,” diyorum havalı havalı. “İşin aslı Luke ile balayımızda biraz binicilik de yaptık.”

Ki doğru sayılır. Hemen hemen. Dubai’de deve üstünde bir tur atacaktık, onun yerine şnorkelle daldık.

Neyse canım, ne fark eder. Bir şey olmaz. Nedir yani ya? Ata binmek o kadar da zor olamaz. Atın üstünde oturup dizginleri tutuyorsunuz işte. Çok kolay.

6

Ertesi sabah saat on sularında hazırdım. Ve övünmek gibi olmasın ama kendimi aynada inceliyorum da, 'harika görünüyorum! Bu sabah ilk iş, Luke beni arayla en yakın kasabadaki binici kıyafetleri satan mağazaya götürdü ve her türlü alet edevatı edindim. Üstümde karlı beyaz ağı düşük jokey pantolonu, siyah bir binici ceket ve yepyeni, kadife bir binici şapkası var.

Gururla *gösteriş nesneme* uzanıyorum parlak kurdeleli, büyük, kırmızı bir rozet. İndirimde bir sürü kalmıştı, o yüzden her rengini aldım! Yakama özenle iğneliyorum, ceketimi elimle düzeltiyorum ve yarattığım etkiye bakıyorum.

Tanrım, çok havalı görünüyorum. Tıpkı Crufts'ta kupayı kazanacak birine benziyorum.

Yok, yok. Crufts köpeklerin gösterisiydi. Ötekini diyorum ben. Atlar için olanını yani.

Belki de her gün Hyde Park'ta ata binmeye başlarım, diye düşünüyorum ani bir heyecan fırtınasıyla. Belki de kendimi sahiden geliştiririm. Ondan sonra her hafta sonu buraya gelip Suze'la birlikte binebilirim. Yerel at koşusu yarış-

malarına falan katılabilir, bir ekip olabiliriz! Suze da aptal Lulu'yu unutuverir.

“Vay anasını!” diyor Luke yatak odasına girerek. “Çok çarpıcı görünüyorsun.”

“Havalı olmuşum, değil mi?” diye sınıtıyorum ona.

“Çok seksi.” Luke kaşlarını kaldırıyor. “Çizmeler yakıyor. Ne zaman döneceksin?”

“Uzun sürmez,” diyorum çok biliyormuş gibi. “Ormanda şöyle bir gezinip döneriz.”

Bu cümleyi de binici kıyafeti satan dükkândan kaptım.

“Becky...” Luke dikkatlice süzüyor beni. “Hayatında hiç, bir atın üstünde oturdun mu?”

“Evet!” diyorum biraz durup. “Herhalde yani!”

Bir kere. On yaşımdayken. Ve düşmüştüm. O zaman konsantre olmamıştım galiba.

“Çok dikkatli ol, tamam mı?” diyor. “Dul kalmaya hiç hazır değilim.”

Cidden. Niye bu kadar endişeleniyor ki?

“Ben çıkayım artık!” diyorum, kendiliğinden pusulalı, ‘at binicilerine özel’ kol saatime bir bakış atarak. “Geç kalacağım!”

Atların hepsi evden biraz uzaktaki bir ahırda tutuluyor ve yaklaştıkça kişneme seslerini, ahırın yerine çarpan nalların tıkırtısını duymaya başlıyorum.

“Merhaba!” diyor Lulu, köşede belirerek, üzerinde fi tarihinden kalma bir potur ve kuzu postu var. “Her şey hazır...” Beni görünce birden duruyor. “Aman Tanrım.” Kıkırdamasını bastırmaya çalışıyor. “Suze, gel de Becky'ye bak!”

“Ne oldu?” Suze da köşeden acele ediyor ve olduğu yerde kalıyor.

“Vay be Bex,” diyor. “Tam teşekküllü giyinmişsin!”

Suze'un kir pas içindeki eski poturunu, çamurlu çizmelerini ve paçavraya dönmek üzere olan şapkasını inceliyorum.

"Bir çaba göstermek istedim!" diyorum kafama takmaya-rak ve bir gerçeği açıklarcasına.

"Bu ne?" Lulu gözlerine inanamayarak rozetime bakıyor.

"Bu bir broş. Binicilik dükkânında satılıyordu," diye ek-liyorum imalı imalı.

"Atlar için," diyor Suze kibarca. "Bex, onlar atlara takılı-yor."

"Ya."

Bir saniye huzurum kaçıyor. Ama sonra... niye insanlar da takamasın ki? Tanrım, ata binen insanlar amma dar gö-rüşlüymüş.

"İşte geldik!" Suze'un anne babasının evinde atları koş-turan Albert konuşmamızı bölüyor. Kocaman, kahverengi bir atı dizginlerinden tutmuş getiriyor. "Bugün seni Zence-fil'e bindireceğiz. Oldukça usludur, değil mi oğlum?"

Dehşetle donakalıyorum. Bu mu? Bu canavarın üstüne çıkmamı mı bekliyor?

Albert dizginleri elime tutuşturuyor ve düşünmeden alı-yor, paniklememeye çalışıyorum. At kallavi ve ağır bir adım atarak öne ilerlemeye kalkıyor ve korkudan yerimden fırlı-yorum. Ya ayağıma basarsa?

"Binmeyecek misin?" diyor Lulu, benimkinden büyük ol-duğu bariz bir atın üstüne rahat bir sallanma hareketiyle yerleşip.

"Tabii ki!" diyorum umursamaz bir kahkahayla.

Nasıl? Oraya nasıl tırmanacağım?

"Bacak desteği ister misin?" diyor Tarquin, birkaç metre ötede Albert ile konuşurken. Arkama gelip ben ne olduğu-nu anlamadan beni eyerin üstüne kaldırıyor.

Aman Tanrım.

Çok *yüksekteyim*. Aşağı bakınca başım dönüyor. Birden Zencefil bir adım öne atıyor ve korkudan felç geçirmeme-ye çalışıyorum.

“Gidelim mi?” diye sesleniyor Suze, o da eski siyah atı Karabiber’e binmiş ve iki nal tıkırtısıyla giriş kapısından geçiyor, dışarıdaki yeşilliklere varıyor. Lulu dilini damağına çarparak bir ses çıkarıyor ve atını savurup Suze’u takip ediyor.

Tamam. Bende sıra. Git.

Gitsene, at. *Kıpırda*.

Şimdi ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Tekmelesem mi? Deneysel bir tavırla dizginlerden birini çekiyorum ama bir şey olmuyor.

“Deh!” diye mırıldanıyorum nefesimin altından. “Deh, Zencefil!”

Birden, sanki arkadaşlarının gittiğini fark etmişçesine o da ileri yürümeye başlıyor. Ve sorun yok. Bir şey yok. Sadece tahminimden biraz daha *çarpmalı*. İleriye, Lulu’ya bakıyorum, tam bir rahatlık içinde. Hatta dizginleri tek elinde toplamış, ki bence gösteriş yapmaktan başka bir amacı yok.

“Kapıyı kapa!” diye sesleniyor bana.

Kapıyı mı kapatayım? diye düşünüyorum telaşla. Nasıl kapatacağım ki?

“Ben yaparım,” diye bağılıyor Tarquin. “İyi eğlenceler!”

“Tamam!” diye bağırarak cevap veriyorum ben de neşeyle.

Tamam. Bu şekilde takılmaya devam ettiğimiz sürece iyiyim. Hatta neredeyse tadını çıkardığım bile söylenebilir. Güneş parıldıyor, rüzgâr çimenleri okşuyor, atlarımız güzel ve parlak, hepimiz bir kartpostalıdan fırlamış gibiyiz.

Ve hava atmak için söylemiyorum ama galiba aralarında en hoş görüneni benim. Kıyafetlerim *kesinlikle* en iyisi. Bazı insanlar yayan bir şekilde yeşilliklerde yürüyor ve yanlarından geçerken onlara umarsız bir, 'Atımın üstünde harika görünmüyor muyum doğrusu?' bakışı fırlatıyor, atımı onlara doğru çeviriyorum. Ve gerçekten etkilenmiş görünüyorlar! Beni büyük ihtimal bir profesyonel falan sanıyorlar.

Belki de doğal yeteneğimi keşfetmiş bulunuyorum. Luke ve ben de birer at ve birkaç dönüm arazi satın almalıyız belki de. Çok başarılı olabiliriz. Partiler verebilir, engelli koşu gösterileri yapabilir...

Hoppa. Ne oluyor be? Birdenbire Zencefil aşağı yukarı savrulmaya başladı.

Tırıs gitmek bu mu oluyor?

Suze ve Lulu'ya bakıyorum, ikisi de atlarıyla ahenk içinde aynı anda oturup zıplıyorlar.

Nasıl yapıyorlar acaba?

Onları taklit etmeye çalışıyorum ama tek başıma gelen şey, acı içinde eyere çakılmak. Uf. Tanrım, eyerler amma sertmiş. Niye şöyle süngerli falan tasarlamıyorlar şunları? Ben bir at eyeri tasarımcısı olsaydım, bunları gerçekten çok yumuşak ve rahat yapardım, tüylü yastıklar çizerdim, belki bardak koyma yeri...

"Eşkin gitmeye başlasak mı?" diye sesleniyor Suze omzunun üzerinden. Cevap vermeme kalmadan atına bir tekme atıyor ve Ulusal bir jokey misali öne fırlıyor, hemen dibinde de Lulu takip ediyor onu.

"Biz eşkin gitmek zorunda değiliz, Zencefilciğim," diyorum ata çabucak. "Biz sadece..."

Aman Tanrım. Diğerlerinin arkasına takılıyor bu da.

S.ktir. Ha s.ktir. Düşeceğim. Eminim. Bütün bedenim kas-katı kesildi. Dizginlere öyle bir yapışıyorum ki elim acıyor.

“İyi misin Bex?” diye bağıyor Suze.

“Evet!” diye sesleniyorum ben de boğuk bir sesle.

Bunun bitmesini istiyorum, o kadar. Rüzgâr yüzüme çarpıp geçiyor. Dehşet ve korkudan midem bulanıyor.

Öleceğim. Hayatım sona erdi. Düşünebildiğim tek artı, olayı gazetede yazdıklarında çok havalı duracağı.

Meraklı bir at binicisi kadın Rebecca Brandon (eski soyadıyla Bloomwood) arkadaşlarıyla eşkin giderken hayatını kaybetti.

Aman Tanrım. Galiba yavaşlıyor benimki. Sonunda. Tırıs gidiyoruz... Hafifçe koşuyor gibiyiz... Ve nihayet duruyoruz.

Bir şekilde ellerimi çözebiliyorum.

“Çok güzel bir duygu, değil mi?” diyor Suze, Karabiber’le bize doğru dönerek. Sarı saçları şapkanın altından dökülüyor, yanakları pembe pembe olmuş. “Şöyle iyi bir dörtnala koşsak mı?”

Dörtnala mı?

Dalga geçiyor herhalde. Zencefil bir adım daha atarsa kusacağım.

“Engellerden atlayabiliyor musun, Bex?” diye ekliyor. “Bir iki ufak engel var da ileride. Ama bence başarabilirsin,” diyor yüreklendirircesine. “Çok iyisin!”

Bir saniye konuşamıyorum.

“Sadece... eee... üzengilerimi ayarlamalıyım,” diyebiliyorum sonunda. “Siz gidin.”

İkisinin de gözden kaybolmasını bekliyorum, sonra da yere ayak basıyorum. Bacaklarım titriyor, midem çalkalanıyor. Bir daha toprağı asla terk etmeyeceğim. Asla. İnsanlar bunu niye zevkine yapar ki?

Kalbim güm güm atarken çimenlere çöküyorum. Yeni binici şapkamı çıkarıyorum -dürüst olmak gerekirse taktı-

ğımdan beri kulaklarımı acıtiyordu- ve sıkıntı içinde yere fırlatıyorum.

Suze ve Lulu şu an kilometrelerce ötededir. Dörtmala koşuyor, bebek bezlerinden bahsediyorlardır.

Birkaç dakika oturup kendime geliyor, Zencefil'in çimlerde otlayışını izliyorum. En sonunda da ayaklanıp etrafıma, bomboş alana bakıyorum. Şimdi ne yapacağım?

"Hadi," diyorum Zencefil'e. "Geri yürüyelim." Ayağa kalkıp dikkatlice dizginlerini çekiyorum ve tüm şaşkınlığıma rağmen, at da itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor.

Böylesi daha iyi. İşte bunu böyle yapmak çok daha iyi.

Çimlerde yürürken biraz rahatlıyorum. At da oldukça havalı bir aksesuarmış ya. Üstüne binmek zorunda olduğumu kim söylemiş? Yine de her gün Hyde Park'a gidebilirim. Güzeller güzeli bir at satın alıp köpekmiş gibi elimde gezdiririm. Ve yoldan geçenler 'Neden binmiyorsunuz?' diye sorarsa da onlara bilen bir tebessümle, 'Bugün dinleniyoruz,' derim.

Bir süre dolaşıyoruz ve boş bir yola varıyoruz. Bir saniye boyunca bir sağa, bir sola bakarak duruyorum. Bir yönde yol dağın eteklerinde yok oluyor ve köşeyi dönüyor. Diğer yöndeysse çok şeker bir köye benzer bir yer görüyorum. Işıklı evler, bir parça yeşillik ve...

Aaah. Yoksa bunlar... Mağaza mı?

Tamam. Bugün güzelleşiyor.

Yarım saat sonra çok daha iyi hissediyorum kendimi.

İçi fındıklı harika peynirler buldum, ayrıca yaban mersini ve devasa turplar aldım ki, Luke bayılacak. Ve en iyisi de şapka satan harika bir mağaza keşfettim. Burada, bu köyde!

Anlaşılan üreticisi yerel ve yeni nesil Philip Treacy. Yani çok sık şapka taktığımdan değil ama yakında Ascot'a ya da öyle bir yere bir düğün daveti falan alabilirim. O yüzden de kuş tüylü beyaz bir şapkayla, taşlarla bezeli kadife siyah bir şapka satın aldım. Şapka kutularının içinde biraz fazla yer kaplıyorlar ama *değerler*.

Zencefil beni görünce onu bağladığım elektrik direğinde kişniyor ve ayağını yere vuruyor.

“Merak etme!” diyorum. “Seni burada bırakıp gitmedim.” Ona da bir torba dolusu Chelsea kurabiyesi ve yelesi için ‘ekstra parlatici’ şampuan aldım. Torbaya elimi daldırıp kurabiyelerden birini yediriyorum ve elimi yalayınca geri çekilmemek için kendimi zorluyorum.

Tek ufak sorun... alışveriş torbalarımı nasıl taşıyacağım. Bu kadar torbayı ve Zencefil'i aynı anda tutmam mümkün görünmüyor. Düşünceli düşünceli ata bakıyorum. *Elimde* torbalarla ona binmeye mi kalksam? Eski insanlar ne yaparmış?

Sonra birden Zencefil'in eyer kayışlarından birinde devasa, kemerimsi tokamsı bir şeye rastlıyorum. Torbalardan birini buna asabilirim. Kâğıt torbalardan birini alıp kemerden geçiriyorum ve mükemmel duruyor! Şimdi bu amaçla inceleyince Zencefil'in üstünde başında bir sürü uygun asılacak yer fark ediyorum. Dahiyane! Zaten bu yüzden yapılmış olmalılar!

Mutluluk içinde gördüğüm her kancaya, askıya, kayışa bir torba asıyorum. Harika bir olay ya. Bir atın bu kadar çok alışveriş kaldırabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Son olarak da iki şapka kutumu eyerinin kenarına bağlıyorum. Ne kadar güzel görünüyorlar, pembe beyaz çizgili.

Tamam. Hazırız.

Zencefil'i çözüp yanından sallanan şapka kutularının kenarlarına fazla çarpmasını engellemeye çalışarak onu köyden çıkan yola yönlendiriyorum. Yanlarından geçerken bir iki insanın ağzı açık kalıyor ama mühim değil. Buralarda yabancı görmeye alışkın değiller herhalde.

Tam ilk viraja ulaştığımız sırada ileriden bir nal sesi işitiyorum. Bir saniye sonra da Suze ve Lulu atlarının üstünde beliriyor.

"İşte orada!" diyor Lulu, elini gözlerine siper ederek.

"Bex!" diye haykırıyor Suze. "Çok merak ettik seni! İyi misin?"

"İyiyim!" diye sesleniyorum onlara. "Çok güzel vakit geçirdik!"

Yaklaştıklarında da birbirlerine hayret dolu bakışlar attıklarını fark ediyorum.

"Bex... Zencefil'e ne yaptın?" diyor Suze, gözlerine inanamayarak torbaları ve kutuları süzerek.

"Hiç," diyorum. "Bir şeyi yok. Onu alışverişe götürdüm. Kendime de iki harika şapka aldım!"

Suze'un, "Hadi göstərsene!" demesini bekliyorum, oysa sadece afallamış halini sürdürüyor.

"Bir atı alışverişe götürmüş," diyor Lulu yavaşça. Bana bakıyor, sonra da eğilip Suze'un kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Suze da birden ister istemez kıkırdıyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

Yüzümün yandığını hissediyorum.

Suze bana gülüyor.

Nedense Suze'un asla bana gülmeyeceğini zannederdim.

"Ata binme konusunda o kadar yetenekli değilim," diyorum, sesimin titremesini önlemeye çalışarak. "İkiniz rahatça dörtnala gidin istedim. Her neyse. Hadi. Dönsek iyi olur."

Diğer ikisi de atlarını çeviriyor ve ağır ağır Suze'un evinin yolunu tutuyoruz, neredeyse tek kelime daha etmeden.

Eve döner dönmez de Lulu doğruca evine koşuyor, Suze'un da hemen ikizleri beslemesi gerekiyor. Ben de ahırda Albert ile baş başa kalıyorum, çok tatlı biri, torbalarımı ve paketlerimi Zencefil'in üstünden çözmeme yardımcı oluyor.

Elim kolum dolu dışarıda yürüyorum, o sırada Luke Barbour'ı ve lastik çizmeleriyle bana doğru yaklaşıyor.

"Nasıl geçti?" diyor neşeyle.

"Bilmem güzeldi," diyorum yere bakarak. Luke'un bana ne oldu diye sormasını bekliyorum ama aklı başka yerde.

"Becky, az önce Gary aradı ofisten," diyor. "Arcodas teklifini hazırlamamız gerekiyor. Çok üzgünüm, acilen şehre dönmeliyim. Ama dinle. Sen birkaç gün daha kalabilirsin?" Gülümsüyor. "Suze'u görmeye ne kadar can attığını biliyorum."

Ansızın içimde duygular kabarıyor. Luke haklı. Suze'u görmeye can atıyordum ve onu göreceğim de. Aptal Lulu kimin umurunda ki? Yakın arkadaşım la uzun uzun sohbet edeceğim, şu an.

Alelacele eve giriyorum, Suze ikizlerin ikisini de aynı anda emziriyor ve Ernie de kucağında bir yer kapmak için eteklerinde.

"Suze, dinle," diyorum hevesle. "Doğum günün yaklaşıyor. Sana gerçekten çok özel bir hediye vermek istiyorum. Hadi Milan'a gidelim! Sadece ikimiz!"

"*Milan?*" Kafasını kaldırıyor, suratında gergin bir ifade. "Ernie, yapma bebeğim. Bex, Milan'a gelemem! Çocuklar ne olacak?"

"Onlar da bizimle gelir!"

"Hayır, *gelemezler*," diyor Suze neredeyse keskin bir tonlamayla. "Bex, hiç anlamıyorsun!"

Sözcüklerinde bir ukalalık seziyorum. Niye insanlar bana sürekli anlamadığımı söyleyip duruyor? Onlar nereden biliyor?

"Tamam o zaman," diyorum neşemi korumaya çaba göstererek. "Burada müthiş bir doğum günü yemeği yiyelim! Bütün yiyecekleri ben getireceğim, sen parmağını bile oynatmayacaksın..."

"Yapamam," diyor Suze yüzüme bakmadan. "Aslında ben doğum günüm için bir plan yapmıştım bile. Lulu ile bir günlüğüne spa merkezine gideceğiz. Özel bir anne-çocuk günü olarak. O ismarlıyor."

Yaşadığım şoku gizleme gereği görmeden Suze'a dik dik bakıyorum. Suze ve ben doğum günlerimizi her zaman birlikte geçiririz.

"Peki." Birkaç kez yutkunuyorum. "Eh... İyi eğlenceler. Tadını çıkarın!"

Mutfakta sessizlik oluyor. Söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Hayatımda hiç Suze ile birlikteyken ne diyeceğimi bilemediğim olmamıştı.

"Bex, sen burada değildin," diyor Suze ansızın ve sesindeki üzünlüğü duyabiliyorum. "Sen yoktun. Ne yapmam gerekiyordu? Hiç kimseyle arkadaşlık etmemem mi?"

"Tabii ki hayır!" diyorum gülümseyerek. "Saçmalama!"

"Lulu olmasaydı hayatta kalamazdım. Burada bana çok destek oldu."

"Elbette olmuştur." Birden gözyaşlarım akın etmeye başlıyor ve bastırmak için yüzümü öteki tarafa çeviriyorum.

“Evet, ikiniz güzel güzel eğlenin. Eğleneceğinize eminim de. Ortaya çıkıp aranıza girdiğim için kusura bakmayın.”

“Bex, böyle yapma. Bak Lulu ile spa meselesini konuşurum. Üçüncü kişilik bir yer bulacağımıza eminim.”

Kendimi nedense aşağılanmış hissediyorum. Bana acıyor. Buna dayanamam.

“Yok canım!” Tüm gücümle kendimi zorlayıp gülmeyi başarıyorum. “Gerçekten, önemli değil. Zaten vakit bulamayacaktım. Aslında sana Londra’ya dönmek zorunda olduğumuzu söylemek için gelmiştim. Luke’un işleri çıktı.”

“Şimdi mi?” Suze çok şaşırıyor. “Ama birkaç gün burada kalacaksınız sanıyordum?”

“Yapacak bir yığın işimiz var!” Çenemi kaldırıyorum. “Biliyorsun, benim için de her şey değişti. Artık evli bir kadı-
nım! Daireyi yerleştirmeliyim, Luke’a bakmalıyım, Akşam yemeği davetleri...”

“Doğru.” Suze tereddüt ediyor. “Şey, seni görmek çok güzeldi yine de.”

“Seni de! Çok eğlendim! Bunu tekrar yapmalıyız.”

Bu konuşma çok yanlış. İkimiz de.

Bir suskunluk yaşıyor. Boğazım geriliyor. Ağlayacağım.

Hayır, ağlamayacağım.

“O zaman ben gidip toplanayım,” diyorum sonunda. “Teşekkür ederim, çok güzel vakit geçirdim.”

Alışveriş torbalarımı falan toparlayıp odadan çıkıyor, yürüyorum. Ve parlak gülüşüm merdivenlere kadar dayanıyor.

NETHER PLEATON AT KOŞUSU KARŞILAŞMALARI

Manor

Ahırları Pleaton

Hampshire

Bayan Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

30 Nisan 2003

Sayın Bayan Brandon,

Nether Pleaton At Koşusu Karşılaşmalarıyla ilgili mektubunuz için
teşekkür ederiz. Aşağıdaki sınıflardan adınızı sildiğimi onaylarım:

Genel Binicilik
Engelli Koşu
Usta Dresaj

Belki 'En Bakımlı Midilli' dalında yarışmaya katılmak isteyip istemediğinizi bana bildirebilirsiniz.

Saygılarımla,
Marjorie Davies
(Organizatör)

Neyse. Önemli değil zaten. Suze'a ihtiyacım yok. İnsanlar evlenir, hayatlarına devam ederler, arkadaşları değişir. Hepsi bu. Bu tamamen doğal bir şey. Suze'un kendi hayatı var, benim de kendi hayatım. Sorun yok. Vaftiz töreninin üstünden bir hafta geçti ve Suze aklıma gelmiyor bile.

Portakal suyumdan bir yudum içiyorum, Luke'un mutfak tezgahında bıraktığı *Financial Times* gazetesini elime alıp sayfalara göz atmaya koyuluyorum.

Artık evli olduğuma göre bir sürü yeni arkadaş edinmeyi bekliyorum. Suze'a bağımlı değilim ki. Ben de bir akşam sınıfına yazılır ya da bir okuma kulübüne falan katılırım. Ve *benim* yeni arkadaşlarım da gerçekten hoş insanlar olur, ata binmeyen ve çocuklarının Cosmo Mosmo gibi aptal isimleri olmayan insanlar...

Öyle bir hışımla sayfaları çeviriyorum ki son sayfaya gelivermişim. Gazeteye şaşırarak bakıyorum. Vay. Ne kadar çabuktu. Belki de farkında olmadan hızlı okuyucu falan olmuşumdur.

Kahveni yudumlayıp kızarmış ekmeğimin üstüne bir parça çikolata sürüyorum. Luke'un Maida Vale'daki dairesinin mutfağında oturuyor, geç kahvaltımı ediyorum.

Yani *bizim* Maida Vale'daki dairemizde. Hep unutuyorum ya, burası artık benim de sayılır! Luke biz evlenmeden önce yıllar yılı burada oturmuş ve New York'ta geçirdiğimiz süre içinde evi yeniden döşetip kiralamış. Üstelik de dünyanın en sükseli yeri. Minimal bir dekor, paslanmaz çelik mutfak, uçuk bej rengi halılar ve orada burada birkaç parça modern sanat eseri.

Burayı seviyorum. Tabii ki seviyorum.

Gerçi sanırım *tamamen* dürüst olmam gerekirse, burası benim zevkime göre biraz fazla çıplak. İş dekorasyona gelince, Luke'un benden farklı bir tarzı var. Onun yaklaşımı daha çok 'hiçbir yerde hiçbir şey olmasın'ken, benimki de ağırlıklı olarak 'her yerde bir sürü şey olsun.'

Ama önemli değil çünkü bir ev dekorasyon dergisinde, çiftlerle ilgili bir yazı okudum, iki farklı stilin karışımı bir sorun yaratmamalıymış. Anlaşılan tek yapmamız gereken bireysel fikirlerimizi aynı potada eritmek, birlikte ruh halimize göre tablo çıkarmak ve kendi imza görüntümüzü yaratmakmış.

Ve bugün başlamak için mükemmel bir gün. Çünkü her an balayı alışverişlerimiz kargo şirketi tarafından evimize gönderilebilir! Luke da özellikle yardım etmek için işyerinde uzun kalmayacak.

Gerçekten çok heyecanlıyım. Bütün hatıralık eşyalarımızı yeniden göreceğiz! Balayımızın ufak tefek anılarını evde yerleştireceğiz. Kıyıya köşeye serpiştirilmiş birkaç kişisel eşya buraya ciddi bir değişiklik katacak.

"Sana bir mektup gelmiş," diyor Luke mutfaka girerek. Kaşlarını kaldırıyor. "Önemli bir şeye benziyor."

"Ah olabilir!" Gergince yerimden sıçrayarak zarfı elinden kapıyorum.

Londra'ya döndüğümüzden bu yana bütün büyük mağazalara kişisel alışveriş danışmanlığı görevi için başvuruyorum. Barneys'den büyük bir referansım var ve herkes bana karşı çok nazik fakat şu ana kadar aldığım cevaplar, boş yer açılacağı zaman beni düşüneceklerini belirtmekten öteye gitmedi.

Ki doğrusu, ufak çapta bir darbe etkisi yaratıyor bende. Oysaki kapıma gelen teklifleri nasıl değerlendireceğimi şaşıracağımı zannediyordum ben. Hatta Harrods, Harvey Nichols ve Selfridges'in baş kişisel alışveriş danışmanlarının beni öğle yemeklerine çıkarıp ikna etmek için bana bedava kıyafetler getirecekleri gibi ufak bir hayal bile kurmuştum.

Kalbim güm güm atarak mektubu zarfından çıkıyorum. Bu seferki The Look diye yeni bir mağazadan gelmiş, daha açılmadı bile. İki gün önce görüşmeye gittiğimde fena olmadığımı düşünüyordum ama...

"Aman Tanrım!" Gözlerime inanamıyorum. "İşe alınmışım! Beni istiyorlar!"

"Müthiş!" Luke'un yüzü de gülümsemenin etkisiyle kırı-şıyor. "Tebrik ederim!" Kolunu omzuma dolayıp beni öpüyor.

"Sadece... önümüzdeki üç ay bana ihtiyaçları olmayacakmış," diyorum mektubun aşağısını okuyarak. "Mağaza o zaman açılıyormuş." Mektubu masaya koyup Luke'a bakıyorum. "Koskoca üç ay. İşsiz gezmek için oldukça uzun bir süre."

Ya da parasız, diye düşünüyorum sessizce.

"Eminim kendine yapacak bir uğraş bulursun sen," diyor Luke neşeyle. "Herhangi bir proje. Seni meşgul tutacak bir sürü işin olacak."

Koridordan kapı zili'nin vızıltısı gelince birbirimize bakıyoruz.

"Kargoyu getirdiler herhalde!" diyorum içim açılarak. "Hadi aşağı inelim!"

Luke'un çatı katının ön kapıya açılan, kendine has asansörü var ve bu çok havalı! Buraya ilk taşındığımızda bir dönem sırf aşağı inip yukarı çıkmakla geçiriyordum günümü. Komşulardan şikâyet gelene kadar tabii.

"Eşyaları nereye koymalarını söyleyelim?" diyor zemin katın düğmesine basarak.

"Bence oturma odasının bir köşesine yığabiliriz," diye öneriyorum. "Kapının arkasına. Sonra sen isteyken ben ayarlamaları yaparım."

"İyi fikir." Luke başıyla onaylıyor.

Birkaç saniye sessiz kalıyorum. Aklıma birden yirmi Çin ipeği gecelik geliyor da. Belki Luke görmeden onları kaçırabilirim.

"Sığmayan olursa da," diye ekliyorum gayet sıradan, "ikinci yatak odasına koyarız."

"Sığmayan mı?" Luke kaşlarını çatıyor. "Becky, toplamda ne kadar eşya gelmesini bekliyorsun?"

"Fazla değil canım!" diyorum çabucak. "Hemen hemen hiçbir şey! Hani olur da her şeyi koca koca kutulara sardılarsa diye dedim. Hepsi bu yani."

Luke biraz şüpheli bakıyor, bense kol saatimin kayışını düzeltir gibi yaparak kafamı çeviriyorum. Beklenen anı yaşamak üzereyiz ya, hafiften, ufacık bir endişe kırıntısı duyuyorum içimde.

Keşke Luke'a ahşap zürafalardan bahsetseydim zamanında. Hemencecik itiraf ediversem mi acaba?

Yok. Önemli değil. Bir şey olmaz. Luke'un evi kocaman. Yani, devasa! Birkaç fazla eşyanın farkına bile varmayacaktır.

Luke'un binasının çift kanatlı kapılarını iterek açıyor ve dışarı yürüyoruz, yolun kenarında kot pantolonlu bir adam durmuş küçük bir kamyonetin yanında bekliyor.

"Bay Brandon?" diyor kafasını kaldırıp.

İçimden rahat bir soluk veriyorum. O kadar çok şey almadığımızı *biliyordum* işte. Yani, baksanıza şu kamyonete. Ufacık bir şey!

"Evet. Benim." Luke memnun bir tebessümle elini öne uzatıyor.

"Kamyonları nereye park edebiliriz?" Adam alnını kaşıyor. "Köşeyi dönünce sadece biz iki şeridi kapladık da."

"Kamyonlar?" diye tekrar ediyor Luke. "Nasıl yani kamyonlar?"

Luke'un o kibar gülüşü yüzünde donuyor.

"Boşaltılacak iki kamyonumuz var. Şuradaki cebe park edebilir miyiz?" Adam binanın önünü işaret ediyor eliyle.

"Elbette!" diyorum çabucak, Luke'un konuşacak hali kalmadığından. "Devam edin!"

Adam gözden kayboluyor ve sessizlik.

"Ya!" diyorum neşeyle. "Ne kadar eğlenceli!"

"İki kamyon?" diyor Luke inanamayan bir ses tonuyla.

"Ortak yüktür!" diyorum çabucak. "Başka birinin eşyalarıyla bir aradadır. Yani bizim iki kamyon eşya almadığımızı *su götürmez* bir gerçek."

Ki doğru da hani.

Demek istediğim, çok saçma ya! On ay içinde mümkün mü?

Eminim o kadar almış olama...

Ah Tanrım.

Köşeden bir gümbürdemeye beyaz bir kamyon görünüy-
yor, hemen arkasında da bir diğeri takip ediyor. Luke'un bi-
nasının önüne geri geri yanaşıyorlar ve kasalarını yere yaklaştı-
rırken müthiş bir öğütme sesi çıkıyor. Luke ve ben de kam-
yonlara koşturup içindeki kalabalık derinliği süzüyoruz.

Vay be. Göz kamaştırıcı bir manzara. Bütün kamyon
nesneler ve mobilyalarla ağzına kadar dolu. Bazıları plastik
torbalara sarılmış, bazıları kâğıtlara ve bazıları da neredey-
se hiç sarılmamış. Gözlerim bütün bunlar karşısında bayram
ederken birden duygulanıyorum. Sanki balayımızın vide-
osunu izler gibiyim. İstanbul'dan aldığımız kilimler. Pe-
ru'dan aldığımız su kabakları. Ve şu heybeleri aldığımı da
tamamen unutmuşum!

Tulum giymiş birkaç erkek kamyondakileri sırtlanıp aşağı
indirmeye koyuluyor. Geçmelerine izin vermek için kenarda
dikiliyoruz fakat bakışlarım, anı denizinde kaybolmuş vaziyet-
te hâlâ kamyonun içinde. Tam o sırada ufacık bronz bir hey-
kele takılıyor gözüm ve gülümseyerek yana dönüyorum.

"Buda heykeli! Bunu aldığımız zamanı hatırlıyor musun?
Luke?"

Dediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyor. Bakışını ta-
kip edince ne olduğunu çakıyorum. Gözleri kocaman ol-
muş, adamlardan birinin diğer kamyondan kâğıtlara sarıp
sarmalanmış kocaman tahta bir heykeli taşıyışını izliyor; kâ-
ğıdın arasından tahta bir zürafa bacağı fırlamış.

Sıçtık.

Ve işte heykelin eşini yüklenmiş diğer tulumlu adam.

"Becky... bu zürafaların burada ne işi var?" diye soruyor
Luke doğrudan. "Bunları satın *almamaya* karar verdiğimizizi
sanıyordum."

“Biliyorum,” diyorum çabucak. “Biliyorum öyleydi. Ama bu kararımızdan pişmanlık duyacaktık. O yüzden ben de çok özel bir karar aldım. Sahiden Luke, harika görünecekler! Bütün dairenin odak noktası olacaklar!”

“Ya *şunlar* nereden geldi?” Luke şu anda da Hong Kong’dan aldığım iki dev porselen vazoya bakıyor.

“Ah evet,” diyorum çabucak. “Sana bunlardan bahsedecektim. Bil bakalım ne? Bunlar gerçek Ming’in birer kopyaları! Satan adam demişti ki...”

“Tamam da burada ne bok arıyorlar?”

“Ben, onları satın aldım. Koridorda mükemmel duracaklar. Ev dekorasyonunun odak noktası olacaklar! Herkes onlara hayran kalacak!”

“Ya şu halı?” Luke bir adam boyundaki, rengarenk, rulo yapılmış sosisi işaret ediyor.

“O halılara ‘dhurrie’ deniyor aslında...” Yüz ifadesini görünce cümlemi tamamlamıyorum. “Hindistan’dan almıştım,” diye ekliyorum cılız bir tonla.

“Bana sormadan.”

“Eee...”

Luke’un surat ifadesinin hoşuma gittiğini söylesem yalan olur.

“Ah bak!” diye heyecanlanıyorum dikkatini dağıtmaya çalışarak. “Kenya’daki marketten aldığın baharatlıklar.”

Luke bana hiç kulak asmıyor. İlk kamyonundan indirilen kocaman, hantal bir zamazingoya bakıyor. Bir ksilofon ve paslanmaz çelik tencere tava asacağının bir birleşimine benziyor alet.

“Peki bu neyin nesi? Bir çeşit çalgı mı?”

Adamlar kamyonundan indirirken gonglar yüksek sesle birbirine vuruyor ve yoldan geçen bir iki kişi birbirlerini dürtüp gülüşüyorlar.

Ben bile bunun hakkında şüpheyeye düşüyorum.

“Eee... Evet.” Boğazımı temizliyorum. “Aslında bu bir Endonezya gamelanı.”

Kısa bir suskunluk.

“Bir Endonezya gamelanı?” diye tekrarlıyor Luke sesi boğuklaşarak.

“Bu kültürel bir nesne!” diyorum savunma halinde. “Çalmayı öğreniriz diye düşünmüştüm! Hem de ev için harika bir odak noktası olur...”

“Acaba evimiz için kaç ayrı odak noktası oluşturmayı tasarlıyoruz?” Luke kendinden geçmişe benziyor. “Becky, bu eşyaların *hepsi* bizim mi?”

“Yemek masası geliyor!” diye sesleniyor tulumlu bir adam. “Dikkat edin.”

Tanrıya şükür. Tamam, çabuk. Hemen durumu kurtarmalıyım.

“Bak sevgilim,” diyorum aceleyle. “Sri Lanka’dan aldığımız yemek masası. Hatırladın mı? Kişiyeye özel masamız! Evliliğimizin ve aşkımızın sembolü.” Ona sevgi dolu bir bakış atıyorum fakat Luke kafasını iki yana sallıyor.

“Becky...”

“Lütfen, bu anın büyüsunü bozma!” Kolumu omzuna atıyorum. “Bu bizim özel balayı masamız! Geleceğin yadigarı! Eve taşınışını izlemeliyiz!”

“Tamam,” diyor Luke sonunda. “Neyse.”

Adamlar masayı tahta rampadan aşağı dikkatlice taşıyor ve itiraf etmeliyim ki çok etkileniyorum. Masanın ne kadar ağır olduğu göz önüne alındığında oldukça rahat kaldırıyorlar.

“Çok heyecanlı değil mi?” Luke’un koluna yapışıyorum. “Sadece bir düşün! Nasıl da Sri Lanka’daydık...”

Kafam karışarak susuyorum.

Bu ahşap masa değilmiş ki. Kıvrımlı, metal ayaklı cam bir masaymış. Ve arkalarından gelen iki adam da son moda, iki kırmızı keçe sandalye getiriyor.

Dehşetle bakakalıyorum. İçimde soğuk hisler uyanıyor. Hayır. Olamaz.

Kopenag Tasarım Fuarından aldığım masa. Bunu *tamamen* unutmuştum.

Tam bir yemek masası satın aldığımı nasıl unuturum ya? Nasıl?

“Bir dakika,” diye sesleniyor Luke kolunu kaldırarak. “Arkadaşlar, yanlış masa. Bizimki ahşap olacaktı. Sri Lanka’dan büyük, oymalı bir masa.”

“Ondan da var zaten,” diyor taşıyıcı adam. “Diğer kamyonunda.”

“Ama biz böyle bir şey almadık ki!” diyor Luke.

Luke bana soran bakışlarla bakıyor ve ben de sanki, ‘Ben de senin kadar şaşkınım!’ dercesine ayarlıyorum yüzümü ve duruşumu.

İçten içeyse beynim hızla çalışıyor. Böyle bir masa gördüğümü inkar ederim, geri göndeririz ve olur biter...

“Bayan Rebecca Brandon tarafından gemiye yükletilmiş,” diye okuyor adam etiketin üstünden. “Masa ve on sandalye. Danimarka’dan. İmza da burada.”

Bittim.

Çok yavaşça, Luke bana dönüyor.

“Becky, Danimarka’dan bir masa ve on sandalye mi aldın?” diyor neredeyse hoşnutlukla.

“Eee...” Gergince dudaklarımı ısııyorum. “Eee... ben... ben... almış olabilirim.”

"Anlıyorum." Luke bir matematik problemi çözercesine bir saniye gözlerini yumuyor. "Sonra da başka bir masa ve on sandalye daha aldın, Sri Lanka'dan?"

"İlk aldığım masayı unutmuştum çünkü!" diyorum çaresizce. "Tamamen aklımdan çıkmış! Luke, çok uzun bir hayatıydı, birkaç şey aklımdan silinivermiş..."

Yan gözle görüyorum ki, adamın teki bu sefer de aldığı yirmi Çin ipeği sabahlığı indiriyor. Sıçtık.

Bence Luke'u en kısa zamanda şu kamyonların çevresinden uzaklaştırmalıyım.

"Hepsini halledeceğiz," diyorum çabucak. "Söz. Sen şimdi yukarı çıkıp bir şeyler içsene? Biraz gevşe! Ben burada kalıp taşıma olayını yönetirim."

Bir saat sonra bitiyor. Adamlar kamyonları kapatıyor ve ellerine kabarık bir bahşiş veriyorum. Kamyonlar gümbürtüyle uzaklaşırken Luke'un binadan çıktığını görüyorum.

"Merhaba!" diyorum. "Eh, çok kötü sayılmaz, değil mi?"

"Bir dakika yukarı gelmek ister misin?" diyor Luke garip bir sesle.

İçim bir hoş oluyor. Luke huysuzlanıyor mu? Belki de Çin ipeği sabahlıkları keşfetmiştir.

Asansörde yukarı çıkarken Luke'a bir iki kez gülümsüyorum fakat hiç karşılık vermiyor.

"Eee... Gelenleri oturma odasına mı koydurdun?" diyorum ön kapıya yaklaşırken. "Yoksa..."

Kapı açılınca daha fazla konuşamıyorum.

Aman Tanrım.

Luke'un dairesi tanınamaz halde.

Bej rengi halı bir kargo, kutu ve mobilya denizi altında kaybolmuş. Koridora Utah'daki outlet mağazasından hatır-

ladığım kutular, artı Bali'den aldığım batıklar ve iki Çin vazosu yığılı. Bunlara sürtünerek yan yan geçip oturma odasına giriyorum ve etrafı görünce bir yutkunuyorum. Yer gök paket. Bir köşeye halı, kilim ruloları dayanmış. Diğer köşede Endonezya gamelanı, üstüne ters çevrilip konmuş bir sehpa ve Amerika yerlilerinin totemleri arasında kendine yer bulma çabası içinde duruyor.

İçimden bir ses konuşma sırasının bende olduğunu söylüyor.

“Vay!” Ufak bir kahkaha atıyorum. “Bayağı bir... halı varmış, değil mi?”

“On yedi,” diyor Luke, hâlâ aynı garip sesle. “Saydım.” Tayland'dan aldığım bambu sehpa takılıyor ve büyükçe, ahşap bir sandığın üstündeki etiketi okuyor. “Bu kutuda yaklaşık kırk adet kupa yer alıyor.” Kafasını kaldırıyor Luke. “Kırk mı?”

“Biliyorum kulağa çok geliyor,” diyorum. “Ama tanesi 50 kuruştur! Çok ucuza geldi! Artık ömür boyu kupa almamıza gerek kalmadı!”

Luke beni bir saniye süzüyor.

“Becky, ben ömür boyu başka hiçbir şey almak istemiyorum.”

“Dinle...” Ona doğru bir adım atmaya çalışıyorum fakat dizim ahşap bir Ganesh heykeline, Bilgi ve Başarı Tanrısına çarpıyor. “O kadar... O kadar da kötü değil! Göze çok fazla *göründüğünün* farkındayım. Ama bu optik bir yanılsama gibi bir şey. Her şey kutudan çıktıktan ve kaldırıldıktan sonra harika görünecek!”

“Beş ayrı sehparamız var,” diyor Luke bana aldırmayarak. “Farkında mıydın?”

"Eee... Şey." Boğazımı temizliyorum. "Pek sayılmaz. O halde biraz orantılı yerleştirmek gerekecek."

"Orantılı mı?" Luke inanamayıp dolu bir ifadeyle odada etrafına bakıyor. "Bu kalabalığı orantılamak mı? Tam bir hengame bu!"

"Biliyorum, şu anda bir parça karışık duruyor," diyorum çabucak. "Ama ben hepsini halledebilirim! Halledebilirim! Bize has bir görüntü oluşturacağız. Birkaç ruh hali tablosu çıkarırsak..."

"Becky," diye sözümü kesiyor Luke, "şu anda nasıl bir ruh hali içinde olduğumu öğrenmek ister misin?"

"Eee..."

Luke'un Guatemala'dan gelen iki paketi havaya kaldırıp koltuğa göçüşünü gerilim içinde izliyorum.

"Tek bilmek istediğim, tüm bunları neyle ödedin?" diyor alnını kırıştırarak. "Faturalarımıza hızlıca bir göz gezdirdim, herhangi bir Çin vazosu kaydı yok. Ya da tahta zürafa. Ya da Kopenag'dan alınmış masa..." Bana sert bir bakış atıyor. "Neler oluyor, Becky?"

Gerçek anlamda kapana kısıldım. Kaçıp kurtulmaya çalışsam bile Ganesh heykellerine takılır tökezlerim.

"Şey..." Gözünün içine bakamıyorum. "Bende şu, şu kredi kartı var."

"Çantanda saklı tuttuğun mu?" diyor Luke anında kaparak. "Onu da kontrol ettim."

Ah Tanrım.

Bundan kaçış yok.

"Aslında, o değil." Zorla yutkunuyorum. "Başka bir tane."

"Başka bir tane mi?" Luke gözlerini bana dikeyyor. "İkinci bir gizli kredi kartın mı var?"

“Sadece acil durumlar için! Herkes zaman zaman acil ihtiyaç yaşayabilir...”

“Ne, acil ihtiyaçtan yemek masası gibi mi? Acil ihtiyaç Endonezya gamelanı mı?”

Çıt çıkmıyor. Cevap veremem. Yüzüm alev alev yanıyor, parmaklarım arkamda burulmuş, düğüm olmuş.

“Yani her şeyi saklıca ödüyordun, öyle mi?” İstirap dolu yüzüme bakınca ifadesi değişiyor. “Ödemiştin?”

“Mesele şu ki...” Parmaklarım birbirine daha da sıkı dolanıyor. “Bana oldukça geniş bir limit verdiler.”

“Tanrı aşkına, Becky!”

“Sorun değil! Öderim! Sen hiç endişe etme. Ben icabına bakarım.”

“Neyle?” diye tersliyor Luke.

Keskin bir sessizlik oluyor ve incinmiş bir şekilde ona bakıyorum.

“İşe başlayınca,” diyorum sesim titreyerek. “Benim de gelirim olacak, Luke, biliyorsun. Ben *beleşçi* değilim.”

Luke birkaç saniye bana bakıyor, sonra derin bir iç geçiriyor.

“Biliyorum,” diyor kibarca. “Özür dilerim.” Kolunu uzatıyor. “Buraya gel.”

Bir saniye sonra kalabalık yerde zar zor koltuğa ulaşıyorum. Oturacak minicik bir yer buluyorum ve Luke kolunu boynuma doluyor. Bir saniye ikimiz de suskunluk içinde dâğınlık deryasını seyrediyoruz. Adeta ıssız bir adada hayatta kalan iki insan gibiyiz.

“Becky, bu şekilde devam edemeyiz,” diyor Luke sonunda. “Balayımızın bize ne kadara mal olduğundan haberin var mı?”

“Eee... Hayır.”

Birden hiçbir şeyin ne kadara mal olduğundan haberim olmadığı kafama dank ediyor. Dünyayı dolaşmak için uçak biletlerini alan bendim. Ama onun dışında baştan sona kadar her şeyi Luke ödedi.

Yoksa balayımız bizi *yıktı* mı?

Luke'a acil bir bakış fırlatıyorum ve ilk kez ne kadar stresli görüldüğünü fark ediyorum.

Aman Tanrım. Birden içimde derin bir korku duyuyorum. Bütün paramızı tükettik ve Luke benden saklamaya çalışıyordu. Anlayabiliyorum. Bir eş içgüdüleriyle sezinliyorum bunu.

Kendimi birden *Şabane Hayat* filmindeki kadın gibi hissediyorum, James Stewart eve gelir ve çocukları döver. Büyük bir mali darboğazdan geçiyor olsak da, cesaretimi ve metanetimi daima korumalıyım.

"Luke, *çok* mu fakiriz?" diyorum, elimden geldiğince sakin.

Luke kafasını çevirip bana bakıyor.

"Hayır, Becky," diyor sabırla. "Çok fakir değiliz. Ama sen dağ gibi *zimbirtı* almayı sürdürürsen öyle olacağız."

Dağ gibi *zimbirtı* mı? Tam azimle karşı çıkmak üzereyken yüz ifadesini görüyorum. Onun yerine ağzımı kapayıp alçakgönüllüce başımı sallıyorum.

"Bu yüzden de düşündüm ki..." Luke duraklıyor. "Artık bir bütçe oluşturmamız."

Bir bütçe.
Tamam, sorun yok. Bir bütçeyi idare edebilirim.
Çok kolay. İşin aslı, bunu iple çekiyorum. Daha özgürleştirici olacak, tam olarak ne kadar harcadığımı bileceğim.

Artı herkes bilir ki, bütçelerin asıl amacı, kendi *faydanı*-za hizmet etmesidir. Kesinlikle.

“Eee... bugünkü bütçem ne kadar acaba?” diyorum, çalışma odasının kapısından uzanıp. Yaklaşık bir saat geçti ve Luke masasında bir şey arıyor. Biraz stresli görünüyor.

“Efendim?” diyor bana bakmadan.

“Sadece bugünkü bütçemin ne kadar olduğunu merak ediyordum. Yirmi pound falan mı?”

“Öyle bir şey işte,” diyor Luke dikkati dağınık halde.

“Immm... alabilir miyim?”

“Ne?”

“Yirmi pound’umu alabilir miyim?”

Luke bir saniye bana gerçekten keçileri kaçırmışım gibi dümdüz bakıyor, ardından cüzdanını çıkartıyor, içinden yirmi pound çekip bana uzatıyor. “Tamam mı?”

"Güzel. Teşekkürler."
Kâğıt paraya bakıyorum. Yirmi pound. İşte büyük mücadele. Kendimi eline yemek karnesi verilen savaş zamanı kadınlarından biri gibi hissediyorum.

Kendi gelirim olmaması çok garip bir duygu. Ya da işimin olmaması. Üç ay boyunca. Üç koca ay nasıl ayakta kalacağım ki? Arayı doldurmak için başka bir iş mi bulsam? Belki de bu büyük bir fırsat benim için, diye geliyor aklıma. Yepyeni bir şey deneyebilirim!

Kafamda birden kendimi bir peyzaj mimarı olarak görüyorum. Çok havalı lastik botlar satın alır ve özellikle bodur çalılar konusunda uzmanlaşırdım.

Ya da evet! Dünyada kimsenin vermediği, eşi bulunmaz bir hizmet veren bir şirket kurabilir ve milyonlar kazanabilirim! Herkes arkamdan, 'Becky bir dahi! Biz niye bunu düşünemedik?' derdi. Ve eşi benzeri bulunmayan hizmet de... Şöyle bir oluşum olurdu...

Neyse, buna sonra döneceğim.

Ardından Luke'un Brandon İletişim dosyasına birkaç belge koyuşunu izlerken aklıma parlak bir fikir geliyor. Tabii ya. Ona işinde yardım edebilirim.

Yani, evlilik bunun için vardır. Bir ortaklık olmalıdır. Herkes bilir ki, en iyi yürüyen evlilikler karı kocanın birbirlerini her konuda destekledikleri evliliklerdir.

Artı, dün gece izlediğim televizyon filminde de aynısı vardı, karısı adamın işine ilgi göstermiyor, sekreteri gösteriyor diye çift ayrılıyordu. O yüzden de adam karısını terk ediyordu, kadın da adamı öldürüp firar ediyor ve sonunda kendini vuruyordu. Bu da neler olabileceğinin bir örneği mesela.

İlhamla doluyorum. İşte yeni projem. Proje adı: Kocasına Destek Olan Eş. Hilary Clinton misali, şirketinin yöneti-

minde tamamen aktif bir rol üstelenebilirim ve gerçek iyi fikirlerin benden çıktığını herkes bilir. Kendimi Luke'un yanında pastel tonlarında bir takım elbiseyle dikilirken canlandırıyorum gözümde, üzerimize konfetiler atılırken mutlu mutlu gülüyorum.

"Luke, dinle," diyorum. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Yardım mı?" Luke boş bir ifadeyle kaşlarını çatıyor.

"Sana işlerinde yardım etmek istiyorum. *Bizim* işimizde," diye ekliyorum biraz kendimden emin.

Yani, orası benim de şirketim sayılır. Adı Brandon İletişim değil mi? Ben de Rebecca Brandon olduğuma göre?

"Becky, bundan emin değilim..."

"Sana gerçekten destek olmak istiyorum ve önümüzdeki üç ay da boşum! Mükemmel işte! Şirkete gelip danışman olabilirim. Bana dolgun bir maaş ödemek zorunda da değilsin."

Luke'un hafiften ağzı açık kalıyor.

"Özellikle hangi konuda danışılacaksın?"

"Şey... Henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama birkaç yeni fikir üretebilirim. Mavi düşünce."

Luke iç geçiriyor.

"Hayatım, şu anda Arcodas teklifiyle sahiden çok meşgüllüz. Seni işe alacak vaktim yok. Belki anlaşma sona erdikten sonra..."

"Vaktinizi *almam* ki!" diyorum hayretler içinde. "Size zaman *kazandırırım*! Yardım ederim! Bana bir keresinde iş teklif etmiştin, hatırlıyor musun?"

"Ettiğimi biliyorum. Ama gerçek, tam zamanlı bir iş istemek üç ayı doldurmaktan farklıdır. Eğer kariyer değiştirmek istiyorsan, o zaman durum değişir."

Kâğıtlarını ayıklama işine geri dönüyor ve ona ters ters bakıyorum. Büyük bir hata yapıyor. Herkes şirketlerin baş-

ka endüstrilerle imece yapması gerektiğini bilir. Benim kişisel alışveriş danışmanlığı tecrübem onun için bulunmaz değerde. Hem de finansal gazetecilik altyapımı da saymıyorum. Bir haftada bütün şirkete devrimsel bir yenilik getirdim. Ona milyonlar kazandırırdım!

Ben onu seyretmeye devam ederken Luke bir dosyayı kaldırmaya çalışıyor ve o sırada omzunu sarı dolu karton bir kutuya çarpıyor.

“Tanrım ya,” diyor sinir olarak. “Becky, gerçekten yardım etmek istiyorsan...”

“Evet?” diyorum hevesle.

“Bu evi derleyip toplayabilirsin.”

Harika. Ne harika.

İşte kendimi Luke’un şirketine adamaya hazır vaziyette bekliyorum. İşte dünyanın en destek olan eşi rolüne soyunmaya razıyım. Ve Luke’un tek düşünebildiği evi *toplamak*.

Tahta bir kutuyu yavaşça kaldırıp yan sehpalardan birinin üstüne koyuyorum, bir bıçakla kapağını kesiyorum ve içinden kar taneleri gibi beyaz köpükler fışkırıyor. Köpüğe elimi daldırıp hava kabarcıklı plastiğe sarılmış bir şey çıkarıyorum. Birkaç saniye boş boş bakıyorum elimdekine, sonra birden hatırlıyorum. Japonya’dan aldığım elle boyanmış yumurtalar. Her biri Ejderha Kral efsanesinden bir sahneyi resmediyor. Sanırım bunlardan beş tane aldım.

Kalabalık odayı inceliyorum. Beş kırılğan, el yapımı yumurtayı nereye yerleştireceğim ki? Tek bir boş alan bile yok. Şöminenin çerçevesi bile ıvır zıvırla dolup taşıyor.

Elimde değil, içim karanyor. Hiçbir şeyi koyacak *hiçbir* yer yok. Bütün dolaplar, kendi gardırobum ve yatağın altındaki boşluk doldu.

Elle boyanmış o aptal yumurtaları ne diye almışım ki? Hangi akla hizmet? Bir saniye kutuyu yanlışlıkla-bilerek yere düşürmeyi düşünüyorum. Ama yapmaya cesaretim yok. Bu da 'sonra ilgilenilecekler' yığınınına katılacak.

Yumurtayı tekrar tahta kutuya sokuyorum, bir halı öbeğine takılıp öbeği altı rulo Tay ipeğinin üstüne, kapının arkasına tikiştiriyorum. Büyük bir bitkinlikle yere çöküyorum. Tanrım, çok yorucuymuş. Artı şimdi bir de yere dökülen kahrolası köpükleri temizlemek zorundayım.

Alnımı silip kol saatime bakıyorum. Şu anda yaklaşık bir saattir uğraşıyorum ve dürüst olmak gerekirse, oda öncekinden daha iyi görünmüyor. Hatta daha da beter oldu. Kalabalığı inceleyince iyice daralıyorum.

İhtiyacım olan şey, bir fincan kahve. Evet.

Mutfağa yollanıyorum, şimdiden hafiflemiş gibiyim, hemen su ısıtıcıyı açıyorum. Belki bir parça bisküvi de yerim. Paslanmaz çelik dolaplardan birini açıyorum, teneke kutuyu bulup içinden bir bisküvi seçiyor, kutuyu yerine kaldırıyorum. Her bir hareketim sessizlikte bir tıngırtı yapıyor ve yankılanıyor.

Tanrım, burası fazla sessiz değil mi? Radyo almamız lazım.

Tımaklarımı granit tezgahta gezdiriyorum ve sertçe bir nefes veriyorum.

En iyisi annemi arayıp onunla biraz sohbet edeyim. Gerçi o da hâlâ garip. Geçen gün gene evi arayayım dedim, annemin sesi dalgındı ve baca temizleyicisi geldiği için kapatması gerektiğini söyledi. Sanki hayatım boyunca eve baca temizleyicisi geldiğini görmüşüm gibi. Muhtemelen evi gezmeye gelen birileriydi.

Suze'u arayabilirim...

Hayır. İçim sızlıyor. Suze olmaz.

Ya da Danny! diye düşünüyorum ani bir esinle. Danny New York'taki en yakın arkadaşım. O zamanlar çok çalışkan, çabalayan bir moda tasarımcısıydı fakat birden işleri yoluna girdi. Hatta adını *Vogue*'da gördüm! Ama geri döndüğümüzden beri onunla konuşmadım.

New York'u aramak için en uygun zaman değil ama olsun. Danny'nin düzenli saati yoktur zaten. Numarasını çevirip sabırsızlıkla bekliyorum.

"Selamlar!"

"Merhaba!" diyorum. "Danny, ben..."

"Gün geçtikçe büyüyen Danny Kovitz İmparatorluğu'na hoşgeldiniz!"

Ah tamam. Telesekreter.

"Danny'den moda tavsiyeleri için bire basın. Katalog istiyorsanız ikiye basın. Danny'ye bir hediye göndermek ya da onu bir partiye davet etmek istiyorsanız üçe basın..."

Listenin sona ermesini ve bip sesinin gelmesini bekliyorum.

"Selam!" diyorum. "Danny, ben Becky! Döndüm! Yani bir ara beni ara!" Numaramı bırakıp ahizeyi yerine koyuyorum.

Su kaynatıcı gürültülü bir şekilde fokurduyor, fincana birkaç kaşık kahve koyuyorum, bu arada da kimi arasam diye düşünüyorum. Ama başka kimse yok. Gerçek şu ki, iki yıldır Londra'ya adım atmıyorum. Ve eski dostlarımdan koptum desem yalan olmaz.

Yalnızım, cümlesi çakıyor zihnimde, beklenmedik bir anda.

Hayır değilim. İyiyim.

Keşke eve hiç dönmeseydik.

Saçmalama. Çok eğleniyoruz. Muhteşem! Artık kendi soyadımla, evli bir kadının ve uğraşacak bir sürü işim var.

Birden kapı aşağıdan çalıyor ve şaşıyorum. Kimseyi beklemiyordum da.

Muhtemelen kargodur. Ya da belki de Luke eve erken dönmeye karar vermiştir! Koridora yürüyüp megafonun ahizesini açıyorum.

“Kim o?”

“Becky, tatlım?” diye cızırdıyor tanıdık bir ses. “Benim, annen.”

Ahizeye bakakalıyorum. Annem? Aşağıda mı?

“Babanla seni görmeye geldik,” diye devam ediyor. “Uğramamızın bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok!” diye haykırıyorum sevinçle ve otomatige basıyorum. Annemle babamın burada ne işi var yahu?

Çabucak mutfığa koşuyorum, kahveyi koyup bisküvileri tabağa diziyorum, sonra tekrar asansöre koşuyorum.

“Merhaba!” diyorum kapı açılınca. “İçeri gelin! Size kahve hazırladım!”

Annemle babama sarıldığım sırada birbirlerine mânâlı bakışlar attıkları gözümünden kaçmıyor.

Neler oluyor?

“Umarız seni rahatsız etmedik, canım,” diyor annem evde peşimden yürürken.

“Hayır! Tabii ki etmediniz!” diyorum. “Yani, açıkçası işim başımdan aşkın ama... Halledilecekler birikti falan...”

“Ah evet,” diye başıyla onaylıyor annem. “Şey, vaktini almak istemeyiz. Sadece...” Susuyor. “Oturalım mı?”

“Ah. Eee...” Oturma odasının kapısından içeri bakıyorum. İçindekilerin dökülüp saçılmaya başladığı kutulardan, halılar ve beyaz köpükten koltuklar görünmüyor za-

ten. "Oturma odasını daha yerleştiremedik. Mutfığa geçelim."

Tamam. Son moda mutfak sandalyelerimizi kim tasarladıysa anne babası hayatta kahve içmeye gelmeyen biri olduğu belli. Annemle babam yaklaşık beş dakika debelendikten sonra tabureye tımanabiliyor ve bu arada ben de tepetaklak düşecekler diye gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

"Kaygan ayakları var, değil mi?" diyor babam beşinci tırmanış denemesinde otlarken. Bu arada annemse sandalyeye santim santim yerleşiyor, ölmek için de granit tezgaha tüm gücüyle asılmış.

Nihayet, bir şekilde ikisi de güvenlice kuruluyorlar çelik taburelere ve sanki bir televizyon programına konuk olmuş gibi görünüyorlar.

"İyi misiniz?" diye soruyorum tedirgince. "İsterseniz gidip başka sandalye getirebilirim..."

"Saçmalama!" diyor babam anında. "Bunlar çok rahatmış!"

Nasıl da yalan söylüyor. Kaygan taburenin kenarlarına yapışan ellerini ve bir binanın 44. katında dengede duruyormuşçasına yere dikilen gözlerini görebiliyorum.

"Oturma yeri biraz sertçeymiş, değil mi tatlım?" diye yelteniyor annem. "John Lewis'ten yumuşak sandalye minderini almalısın."

"Eee... Olabilir."

Annemle babama fincanlarını uzatıyorum, kendime bir bar taburesi çekip gayet kayıtsızca sallanarak oturuyorum. Kahretsin. Acıttı.

Tanrım, üstüne çıkması ne kadar zormuş. Aptal parlak minderler. Denge olayı da yanlış mıdır nedir.

Tamam. Çıktım. Hallettim.

“Eee... İyi misiniz bakalım?” diyorum kahve fincanımı alarak.

Kısa bir sessizlik.

“Becky, buraya gelmemizin bir nedeni var,” diyor babam. “Sana bir şey söyleyeceğim.”

O kadar ağırbaşlı duruyor ki panikliyorum. Belki de mesele ev değildir. Belki daha kötüsüdür.

“Benimle ilgili bir şey,” diye devam ediyor.

“Hastasın,” diyorum kendime engel olamadan. “Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım zaten...”

“Hasta değilim. Öyle bir şey yok. Bu, başka bir şey.” Birkaç saniye duraklayıp şakaklarını ovuyor, sonra kafasını kaldırıyor. “Becky, yıllar önce...”

“Nazikçe söyleyiver işte, Graham!” diye araya giriyor annem.

“Ben de nazikçe *söylüyorum* işte!” diye karşı çıkıyor babam, taburede dönerek ve tehlikeli bir şekilde yana sallanarak. “Ben de aynen öyle yapıyorum!”

“Hayır yapmıyorsun!” diyor annem. “Lafı uzatıyorsun!”

Şimdi kafam karışıyor işte.

“Neyi kibarca söyleyiverecekmiş?” diyorum birinden diğerinin yüzüne bakarak. “Neler oluyor?”

“Becky, ben annenle tanışmadan önce...” Babam benimle göz göze gelmekten kaçınıyor. “Hayatımda başka bir bayan vardı.”

“Tamam,” diyorum boğazım düğümlenerek.

Annemle babam boşanıyor ve bu yüzden evi satıyorlar. Bense yıkılan bir yuvanın evladı olacağım.

"Sonra temasımız koptu," diye devam ediyor babam.
 "Ancak son zamanlarda birtakım olaylar yaşandı."

"Kafasını allak bullak ettin, Graham!" diye haykırıyor annem.

"Etmedim! Becky, allak bullak mı oldun?"

"Evet, biraz," diye itiraf ediyorum.

Annem öne eğilip elimi elinin içine alıyor.

"Becky, tatlım, uzun lafın kısası, bir ablan var."

Bir *ablam* mı?

Anneme ifadesizce bakıyorum. Neden bahsediyor?

"Yarı abla, demekte fayda var," diye yankılıyor babam ağırbaşlılıkla kafa sallayarak. "Senden iki yaş büyük."

Beynim kısa devre yapıyor adeta. Hiç mantıklı değil. Nasıl olur da bir ablam olur ve benim haberim olmaz?

"Babanın bir kızı var, tatlım," diyor annem nazikçe. "Yakın zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir kızı. Sen balayındayken o bizimle temasa geçti. Birkaç kez görüştük, değil mi Graham?" Babama bakış atınca babam da başıyla onaylıyor. "O çok iyi biri!"

Mutfakta çıt çıkmıyor. Birkaç kez yutkunuyorum. Bu bilgiyi sindirmek zor olacak.

Birden kafama dank ediyor. Başımı kaldırıyorum.

"O kız! Döndüğümüz gün." Kalbim hızlanıyor. "Birlikte gezdiğiniz kız. Yoksa o...?"

Annem gene babama bakıyor ve babam gene kafa sallıyor.

"Evet, oydu. Senin ablandı. Bizi ziyarete gelmişti."

"Seni karşımızda görünce bebeğim... Ne yapacağımızı şaşırdık!" diyor annem tedirgin bir kahkaha atarak. "Sana hayatının şokunu yaşatmak istemedik!"

“Buraya biraz daha yerleştğin zaman sana açıklamaya karar verdik böylece de,” diye araya giriyor babam. “Biraz toparlandğın zaman.”

Şimdi başım dönüyor işte. Demek oymuş. Yarı ablamı görmüşüm.

“Adı... Adı ne?” diyebiliyorum ancak.

“Adı Jessica,” diyor babam durakladıktan sonra. “Jessica Bertram.”

Jessica. Ablam Jessica.

Merhaba. Ablamla tanışmış mıydınız?

Bir babamın endişeli yüzüne, bir annemin parlak, umutlu gözlerine bakıyorum ve birden kendimi çok garip hissediyorum. Sanki içimde bir balon şişiyor. Sanki bir yığın çok güçlü duygu bedenime sığamayarak çıkmaya çalışıyor.

Tek çocuk değilim.

Kendime ait bir ablam var. *Bir ablam var.*

Bir ABLAM var!

Son bir haftadır gözümü bile kırpmadım. Ya da herhangi bir şeye dikkatimi vermedim. İşin aslı, her şey bir sis perdesinin ardında gibi. ‘Ben Rebecca Brandon, eski soyadıyla Bloomwood, bir ablaya sahibim’ gerçeğinden başka hiçbir şey düşünemiyorum ki. Hayatım boyunca bir ablam varmış meğer!

Ve bugün nihayet onunla tanışacağım!

Düşüncesi bile bir anda içimi kıpır kıpır yapıyor ve moralimi yükseltiyor. Hangi yönlerimiz aynı olacak? Hangi huylarımız farklı olacak? Sesi neye benziyor acaba? Acaba nasıl *giyinecek*?

“İyi görünüyor muyum?” diyorum Luke’a bir milyonuncu kez ve endişeli endişeli aynada dış görünüşümü inceliyorum. Annemlerin evinde, eski odamda ayakta dikiliyor, ‘uzun zamandır kayıp ablayla tanışma’ giysime son dokunuşları yapıyorum.

Karar vermek günlerimi aldı fakat uzun kafa yormalar sonucu, gündelik ama özel bir görüntü sağlayacak parçaları birleştirdim. Altıma en cici Seven kotumu, ayağıma hafif

sivri topuklu botlarımla Danny tarafından yıllar önce bana özel yapılmış bir tişört ve muhteşem, uçuk pembe bir Marc Jacobs ceket giydim.

“Harika görünüyorsun,” diyor Luke sabırla, cep telefonundan gözünü ayırıp.

“Tam şey gibi oldu, resmîyle gündeliğin dengelenmiş hali,” diye açıklıyorum. “Ceket, ‘Bugün özel bir gün,’ derken kot pantolon, ‘İkimiz kardeşiz, birçok ortak yönümüz olabilir!’ fikrini vurguluyor. Tişörtse...”

Duruyorum. İşin aslı, tişörtün, ‘Danny Kovitz ile arkadaşım,’ dışında ne dediğinden emin değilim.

“Becky,” diyor Luke, “bence ne giydiğinin hiçbir önemi yok doğrusu.”

“Ne?” Kulaklarıma inanamayarak olduğum yerde dönüyorum. “Tabii ki var! Bu, hayatımın en can alıcı anlarından biri! Ablamla ilk tanıştığım gün neler giydiğimi hep hatırlayacağım. Yani mesela... Sen benimle ilk tanıştığın gün üstünde neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Sessizlik. Luke ifadesizce duruyor.

Hatırlamıyor mu? Nasıl hatırlamaz ya?

“Ama ben hatırlıyorum,” diyorum tersçe. “Üstünde gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve koyu gri bir Hermés kravat vardı. Bense siyah mini eteğimi, süet botlarımı ve kollarımı şişko gösteren o korkunç beyaz bluzumu giymiştim o gün.”

“Öyle diyorsan.” Luke kaşlarını kaldırıyor.

“Herkes ilk izlenimin her şey olduğunu bilir.” Elimle tişörtümü düzeltiyorum. “Sadece düzgün görünmek istiyorum. Bir kardeş gibi.”

“Hadi ya, kardeşler nasıl görünür ki?” diye soruyor Luke eğlenerek.

"Kardeşler, eğlenceli görünürler!" Bir saniye düşünüyorum. "Ve arkadaşça. Ve destek olan. Mesela sutyen askın görünüyorsa sana söyleyecek şekilde."

"O halde sen şu anda tam bir kardeş gibi görünüyorsun." Luke beni öpüyor. "Becky, rahatla! Her şey çok eğlenceli olacak!"

"Tamam. Rahatlayacağım."

Biraz fazla kafayı taktım, farkındayım. Ama elimde değil! Bu kadar uzun zamandır tek çocuk yaşadıktan sonra kardeş olma fikrine hemen alışamadım.

Yani, tek çocuk olmak dert değildi, gene de. Annem, babam ve ben birlikte çok güzel vakit geçirirdik. Yine de anlarsınız ya. Bazen insanların ağabeylerinden ya da ablalarından söz ettiğini duyardım ve nasıl bir duygu olduğunu merak ederdim. Günün birinde öğreneceğim aklımın ucundan geçmezdi!

En ürkütücü olansa, son bir haftadır sürekli etrafımdaki kardeşleri fark etmeye başlamam. Her yerdeler! Örnek olarak, *Küçük Kadınlar* filmi geçen gün televizyonda yayınlanıyordu, hemen ardından da Beverley Kardeşler hakkında bir program verdiler! Ne zaman sokakta iki kadını yan yana görsem, ne giydiklerine dikkat etmek yerine artık beynimde, 'Kardeşler mi?' sorusu var hep.

Dışarıda bir kardeşler dünyası var adeta. Ve nihayet, ben de o dünyanın bir parçasıyım.

Gözlerim yaşarır gibi olunca hızlı hızlı kırıştıyorum. Çok saçma belki ama Jessica'nın adını duyduğum andan beri duygusallığım her yana bulaştı. Geçen gece *Uzun Zamandır Kayıp Kız Kardeşler: Sahip Olduklarını Bilmedikleri Sevgi* adlı bir kitap okuyordum ve gözyaşlarım sel gibi iniyordu yanaklarımdan aşağı! Hikayeler o kadar dokunaklı-

dı ki. Bir tanesi mesela savaş zamanı aynı esir kampında olup bunu bilmeyen üç Rus kız kardeş hakkındaydı.

Sonra bir de kız kardeşinin öldüğü söylenen ama buna asla inanmayan kadının hikayesi vardı, kadın kanser oluyor ve üç çocuğuna bakacak kimsesi yok ama sonra kız kardeşinin hayatta olduğu öğreniliyor ve kadın çocuklarına veda edip...

Aman Tanrım, düşününce gene ağlayacak gibi oluyorum.

Derin bir nefes alıp Jessica'nın hediyesini koyduğum masaya yürüyorum. İçi Origin banyo malzemeleri, çikolatalar, artı küçüklük fotoğraflarımdan oluşan bir albümle dolu bir sepet.

Ona bir de Tiffany'den benimkiyle takım gümüş bir kolye de almıştım ama Luke ilk tanışmada mücevher hediye etmenin biraz fazla olacağını söyledi. Ki anladım desem yalan olur. Yani, biri bana Tiffany kolye verse ben sevinirdim! 'Aklım başımdan gitmezdi' ya da Luke'un dediği gibi olmazdım işte.

Ama çok ısrar etti, bu yüzden kolyeyi sonraya sakladım.

Biraz tatminsiz bir ifadeyle sepeti süzüyorum. Acaba bir...

"Hediye yeterlidir," diyor Luke tam ağzımı açacakken. "Başka bir şey eklemene hiç gerek yok."

Ne diyeceğimi *nereden* bildi?

"Tamam," diyorum gönülsüzce. Kol saatime bakınca yüreğim hopluyor. "Az kaldı! Her an burada olabilir!"

Planımız şu, Jessica treni Oxshott istasyonuna varınca telefon edecek, babam da onu almaya gidecek. Bu hafta Londra'ya gelecek olmasıysa tam bir tesadüf. Jessica Cumbria'da yaşıyor, yani buradan kilometrelerce ötede fakat an-

laşılan zaten burada bir akademik konferansa katılacakmış. Böylece de benimle tanışmak için bir gün erken geliyor!

“İnelim mi?” diyorum, yeniden kol saatime bakıp. “Belki erken gelir!”

“Bekle.” Luke cep telefonunu pat diye kapatıyor. “Becky, bütün heyecan başlamadan önce seninle kısa bir konuşma yapmak istiyorum. Balayı harcamalarımız hakkında.”

“Peki, tamam.”

İçimde pişmanlığa benzer bir burkulma duyuyorum. *Şu anda* bu konuyu açmak zorunda mı? Bugün özel bir gün! Savaş zamanı Noel günü maç yapmaları gibi, böyle bir günde de bütün tartışmalardan kaçınmak gibi bir kural olmalıydı.

Yani, savaşta falan olduğumuzdan değil de. Ama dün Luke yatağın altında yirmi Çin ipeği sabahlığı keşfedince ufak bir sürtüşme yaşadık. Ve bana *evi ne zaman toplayacağımı* sorup duruyor. Ben de ona çalışmalarım devam ediyor diyorum.

Ki doğru. Üzerinde çalışıyorum. Sayılır.

Ama o kadar *yorucu* ki. Üstelik hiçbir şeyi koyacak yer yok. Artı, uzun zamandır kayıp ablamın haberini almışım! Biraz dikkatimin dağınık olması olağandır.

“Sana mobilya satıcılarıyla konuştuğumu söylemek istiyorum,” diyor Luke. “Danimarka masasını iade almak için gelecekler.”

“Ah tamam,” diyorum melun melun. “Teşekkürler. Paramızı geri ödüyorlar mı?”

“Hemen hemen.”

“Ah yaşasın! O zaman sonuçta, o kadar da zararda değiliz!”

“Hayır, değiliz,” diye katılıyor Luke da. “Depo kirası, kargo parası, yeniden paketleme ücretini falan saymazsan...”

“Doğru,” diyorum çabucak. “Tabii ki. Neyse, iyi biten her şey iyi demektir!”

Uzlaşmacı bir gülüş çakmayı deniyorum ancak Luke oralı olmuyor. Evrak çantasını açıp içinden bir tomar, oh Tanrım!

Kredi kartı ekstresi çıkarıyor. Kesin söylemek gerekirse. Kıyamet Günü, Kırmızı Alarm Acil Durumlar Kartımın faturaları. Luke iki gün önce istemişti ve onları sakladığım yerden çıkarıp vermek dışında bir seçeneğim yoktu.

Gerçi hepsini tek tek okumamasını ümit ediyordum.

“Tamam!” diyorum, sesim iki oktav artarak. “O zaman hepsini gömüştün!”

“Hepsini ödedim,” diyor Luke kısaca. “Kartı kestin mi?”

“Eee... Evet.”

Luke dönüp bana sert bir bakış atıyor.

“Gerçekten kestin mi?”

“Evet!” diyorum canım sıkılarak. “Parçaları çöpte!”

“Tamam.” Luke tekrar faturalara dönüyor. “Bundan başka gelecek yok, değil mi? Son zamanlarda satın aldığın herhangi bir şey?”

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

“Eee... Hayır,” diyorum. “Hepsi bu.”

Ona Angel çantadan bahsedemem. Yapamam işte. Milan'dan sadece ona hediye aldığımı sanıyor hâlâ. Şu anda tek kurtarıcı özelliğim.

Hem neyse canım, kendim öderim zaten, hiç dert değil. Demek istediğim, üç ay sonra bir işim ve kendi gelirim olacak! Çok kolay!

Cep telefonum o anda çalıyor da rahatlıyorum. Çantamı karıştırıp telefonu çıkartıyorum ekranda Suze'un numarası yanıp sönüyor.

Suze.

Bir anda sinirlerim yeniden geriliyor. İsmi okurken tanıdık bir incinmişlik yükseliyor içimde.

Evinden ayrıldığımdan beri Suze ile bir kere konuşmadım. Aramadı ben de onu aramadım. Eğer o yepyeni harika hayatında çok meşgul ve mutluyorsa, ben de öyleyim o zaman. Daha bir ablam olduğunu bile bilmiyor.

Henüz.

Cevap ver tuşuna basıp derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba Suze!" diyorum heyecanla ve takmayan bir ifadeyle. "Nasılsın? Aile nasıl?"

"İyiyim," diyor Suze. "Hepimiz iyiyiz. Bildiğin gibi aynı tas, aynı hamam..."

"Lulu nasıl?" diyorum rahatça. "Herhalde vaktinizin çoğunu birlikte bir sürü eğlenceli şey yapmakla geçiriyorsunuzdur?"

"O da iyi." Suze bir tuhaf. "Dinle, Bex o konuda... Sana..."

"Aslına bakarsan benim de heyecanlı bir haberim var." Sözüünü kesiveriyorum. "Bil bakalım ne oldu? Uzun zamandır kayıp bir ablam olduğunu öğrendim!"

Şok sessizliği.

"Ne?" diyor Suze en sonunda.

"Doğru duydun! Ömrüm boyunca hiç tanımadığım bir ablam varmış meğer. Bugün onunla ilk kez tanışacağım. Adı da Jessica."

"Şey, inanamıyorum." Suze yıldırım arpışa dönüyor adeta. "Senin bir *ablan* mı var?"

"Harika değil mi ya? Hayatım boyunca hep bir kardeşim olsun istemişimdir!"

“Kaç yaşında peki?”

“Benden sadece iki yaş büyük. Neredeyse akranız yani! Gerçekten can ciğer dost olacağımızı umuyorum,” diye ekliyorum şefkatle. “Aslında *dosttan* da çok daha yakın olacağız birbirimize. Yani, aynı kanı taşıyoruz falan ya. Ömür boyu bağımız hiç kopmayacak.”

“Evet,” diyor Suze durakladıktan sonra. “Sanırım öyle olacak.”

“Her neyse, şimdi kapatmalıyım! Her an gelebilir! Sabırsızlanıyorum!”

“Tamam, bol şans. İyi eğlenceler.”

“Bundan emin olabilirsiniz!” diyorum son derece neşeyle. “Ah, unutmadan, Lulu’ya sevgilerimi ilet. Doğum gününde birlikte çok eğlenin!”

“Olur,” diyor Suze yenik bir sesle. “Hoşça kal Bex. Ve gözün aydın.”

Telefonu kapattığımda yüzümün ısındığını hissediyorum. Suze ile birbirimize hiçbir zaman böyle davrandığımız olmamıştır.

Ama benim hatam değil.

Gidip kendine yeni bir dost bulan oydu. Ben değil.

Cep telefonumu tekrar çantama fırlatıyorum ve beni kaşları kalkık izleyen Luke’la göz göze geliyorum.

“Suze iyi mi?”

“İyi,” diyorum biraz fazla cesurca. “Hadi gel. Aşağı inelim.”

Merdivenleri tek tek inerken heyecandan her yerim karıncalanıyor. Neredeyse düğün gününden daha heyecanlıyım. Bu, hayatımın gelmiş geçmiş en büyük günü!

“Her şey hazır mı?” diyor annem mutfağa girdiğimizde. Üstüne mavi gündelik bir elbise giymiş ve Özel Günler makyajını yapmış çünkü ‘gözleri daha da açmak için’ kaşının altına simli far sürmüştü. Bu taktiği Janice’in anneme Noel hediyesi olarak verdiği makyaj sırları kitabında okumuştum.

“Mobilya sattığınızı mı duydum?” diye ekliyor çaydanlıkla ilgilenirken.

“Aldığımız bir masayı iade ediyoruz,” diyor Luke rahatça. “Yanlışlıkla iki tane ısmarlamışız. Ama halledildi.”

“Ben de size eBay’de satabilirsiniz diyecektim!” diyor annem. “İyi fiyat verirlerdi!”

eBay.

Bu da bir fikir.

“Yani eBay’de her şey satılabiliyor, öyle mi?” diye soruyorum gayet sıradan.

“Herhalde!” diyor annem. “Aklına gelebilecek her şey.”

O zaman, mesela, Ejderha Kral efsanesini resmeden el yapımı yumurtalar... Tamam. Aradığım cevap bu olabilir.

“Hadi şöyle güzel bir kahve içelim,” diyor annem kupalara uzanıp. “Beklerken.”

Hepimiz isteksizce duvardaki saate çeviriyoruz gözlerimizi. Jessica’nın treni beş dakika içinde Oxshott’a ulaşacak. Beş dakika!

“Huu huuu!” Arka kapı tıklatılıyor ve kafamızı çevirince camın arkasından içeriği gözetleyen Janice’le karşılaşıyoruz.

Aman Tanrım. O parlak mavi farı da nereden bulmuş?

Ne olur anneme de vermesin, diye dua ederken buluyorum kendimi.

“İçeri gel, Janice!” diyor annem kapıyı açarak. “Ve Tom! Bu ne güzel sürpriz!”

Vay be, Tom çok kaba görünüyor. Saçı darmadağın ve yıkanmamış, elleri kuru, çatlak ve kesik içinde ve alnına da derin bir kırışik yerleşmiş.

“Size bol şans dilemeye geldik,” diyor Janice. “İhtiyacınız olduğundan değil de!” Canderel kutusunu mutfak tezgahına koyuveriyor, sonra da dönüp bana bakıyor. “Evet Becky. Bir abla!”

“Tebrikler,” diyor Tom da. “Ya da her ne denirse işte.”

“Biliyorum!” diyorum. “Muhteşem değil mi?”

Janice başını iki yana sallayıp annemi daha yakından inceliyor.

“Bu sırrı bizden sakladığına inanmıyorum, Jane!”

“İlk öğrenenin Becky olmasını istedik,” diyor annem de omzumu sıvazlayarak. “Cevizli kurabiye, Janice?”

“Bayılırım!” diyor Janice ve tabaktan bir kurabiye alıp oturuyor. Birkaç saniye düşünceli düşünceli kurabiyeyi dişliyor, sonra kafasını kaldırıyor. “Anlamadığım şey... Bu kız sizi neden aradı? Bunca zaman sonra?”

Hah! Ben de birinin bunu sormasını bekliyordum işte.

“Çok geçerli bir nedeni vardı,” diyorum, ağırbaşlı bir dram havasına bürünerek. “Ailemizde irsi bir hastalık olduğu için.”

Janice ufak bir çığlık atıyor.

“Hastalık mı! Jane! Bana hiç söz etmedin bundan!”

“*Hastalık* değil,” diyor annem. “Becky, hastalık olmadığını biliyorsun! Sadece bir özellik.”

“Bir ‘özellik’ mi?” diye yankılıyor Janice, öncekinden de dehşete kapılarak. “Ne tür bir özellik?” Sanki onu zehirleyecekmiş gibi kurabiyesine yan yan baktığını görebiliyorum.

“Hayati bir şey değil!” diye kahkaha atıyor annem. “Sadece kanın pıhtılaşmasına neden oluyor. Damarlarda meydana gelen bir olay.”

"Aman yapma!" Janice yüzünü ekşitiyor. "Kandan bahsetmeye dayanmamam!"

"Doktorlar Jess'e ailesinin diğer üyelerini de test yaptırmaları için uyarmasını söylemiş, işte bu da sebep olmuş. Jess'in her zaman bir yerlerde öz babasının yaşadığından haberi varmış da kim olduğunu bilmiyormuş."

"Böylece de annesine uzun süredir kayıp babasının kim olduğunu sormuş..." diye araya giriyor Janice tahminleriyle, sanki televizyondaki bir Ruth Rendell polisiye dizisini çözer gibi.

"Annesi ölmüş," diye açıklıyor annem.

"Ölmüş!" Janice'in nefesi kesiliyor.

"Ama teyzesinin eski günlüklerinden birinde Jessica'nın öz babasının ismi yazılıymış," diye anlatıyor annem. "O da günlüğü çıkarıp Jessica'ya vermiş."

"İsim neymiş peki?" diyor Janice nefes nefese.

Bir sessizlik.

"Anne, Graham'mış!" diyor Tom gözlerini devirerek. "Graham Bloomwood. Bariz."

"Ah tabii," diyor Janice, hayal kırıklığına uğramışçasına. "Tabii ki. Ve sonra kız sizi aradı?"

"Mektup yazdı," diyor annem. "İzimizi sürdükten sonra. İnanamadık! Günlerce şokta kaldık. Hatırladın mı, o yüzden kilisedeki Havai bilgi yarışması gecesine katılamadık," diye ekliyor. "Graham'ın migreni tutmamıştı aslında."

"Biliyordum!" diyor Janice muzaffer bir edayla. "O zaman Martin'e söylemiştim, 'Bloomwoodlar'da bir şeyler dönüyor,' demiştim. Ama uzun zamandır kayıp bir akraba olduğunu tahmin edememiştim!"

"Tabii," diyor annem rahatlatıcı bir şekilde, "nereden aklına gelsin ki?"

Janice bir saniye duyduklarını sindirme sessizliği içinde duruyor. Sonra birden dikleşip elini annemin koluna koyuyor.

“Jane, çok dikkatli ol. Graham’ın mirasında hak iddia etti mi? Graham onun isteği karşılığı vasiyetinde değişiklik yaptı mı?”

Tamam. Janice televizyonda çok fazla cinayet öyküsü izliyor.

“Janice!” diyor annem ufak bir kahkahayla. “Hayır! Öyle bir durum değil bu. Anlaşıldığı üzere Jess’in ailesinin durumu...” Annem hükümet sırrı verir gibi sesini alçaltıyor, “oldukça iyiymiş.”

“Ah!” diye nefes veriyor Janice.

Annem sesini daha da alçaltıyor. “*Dondurulmuş gıda* sektöründe büyük bir isimler.”

“Ah *anlıyorum*,” diyor Janice. “O halde bu dünyada yapayalnız değil.”

“Hayır canım,” diyor annem eski haline dönerek. “Üvey babası ve iki ağabeyi var. Yoksa üç müydü?”

“Ama kız kardeşi yok,” diye araya giriyorum. “İkimizin de hayatında bu boşluk yer alıyor. O giderilmemiş özlem.”

Herkes dönüp bana bakıyor.

“Senin giderilmemiş bir özlemin mi vardı, Becky?” diyor Janice.

“Ah evet. Kesinlikle.” Ağırbaşlılıkla kahvemi yudumluyorum. “Geri dönüp düşününce galiba bir ablam olduğunu hep *biliyordum*.”

“Gerçekten mi tatlım?” diyor annem şaşkınlıkla. “Hiç bahsetmemiştin.”

“Hiçbir şey söylemedim.” Janice’e cesur bir gülüş çakıyorum. “Ama derinlerde bir yerde hissediyordum.”

"Tanrım!" diyor Janice. "Nasıl anlamıştın?"
Elimi kalbime götürüp, "Buramda hissediyordum," diyo-
rum. "Sanki bir parçam eksik gibiydi."

Elimle havayı siler gibi bir hareket yapıyorum ve Luke
ile göz göze gelme hatasında bulunuyorum.

"Özellikle hangi parçan eksikti?" diyor samimi bir ilgiyle.
"Hayati bir organın değildi umarım."

Tanrım, ne kalpsiz adam. Kalpsiz. Dün gece *Uzun Za-
mandır Kayıp Kız Kardeşler* kitabımdan parçalar okuyup
okuyup, "Ciddi olamazsın," dedi zaten.

"İşin aslı, *ruh ikizi* parçam," diye cevabı veriyorum he-
men.

"Teşekkürler." Kaşlarını kaldırıyor.

"O *tür* bir ruh ikizi değil! Kardeşsel bir ruh ikizi!"

"Ya Suzie?" diyor annem hayretle kafasını kaldırarak. "O
da senin için kardeş gibiydi. Çok hakikatli kız."

"Arkadaşlar gelir geçer," diyorum başka tarafa bakarak.
"O ailem gibi değil. Beni gerçek bir kız kardeş gibi anlaya-
maz."

"Ne büyük bir şok olmuştur bu!" Janice anlayışla anne-
me bakıyor. "Özellikle de senin için, Jane."

"Öyleydi," diyor annem masaya oturup. "Olmadı desem
yalan olur. Gerçi tabii, bu ilişki Graham'ın benimle tanışma-
sından çok önce yaşandı."

"Tabii canım!" diyor Janice aceleyle. "Tabii ki öyle! Ben
kesinlikle öyle bir şey... Yani kocanın... Sen..."

Kıpkırmızı kesildiğinden cümlesini tamamlayamıyor.

"Ve bazı açılardan..." Annem duruyor, kuru ve cılız bir
tebessümle kahvesini karıştırıyor. "Bazı açılardan böyle bir
şey olasıydı. Graham gençliğinde bir Don Juan'dı. Kadınlar
kendilerini onun kollanına atıyordu."

“Bu da doğru,” diyor Janice şüpheyle.

Hepimiz dışarı bakıyoruz ve babamın bahçede arka kapıya doğru yürüdüğünü görüyoruz. Gri saçları dağılmış, yüzü kırmızı ve ona bir milyon kere yapmamasını söylediğim halde gene sandaletin içine çorap giymiş.

“Kadınlar ona karşı koyamazdı,” diyor annem. “İşin gerçeği buydu.” Hafiften yüzü aydınlanıyor. “Ama bu krizi atlatmak için terapiye gidiyoruz.”

“Terapi mi?” diye tekrar ediyorum şaşkınlık içinde. “Ciddi misin?”

“Kesinlikle!” diyor babam, arka kapıdan içeri girerek. “Üç seans bitti bile.”

“Terapistimiz çok tatlı bir kadın,” diye devam ediyor annem. “Gerçi biraz *gergin*. Tüm genç insanlar gibi.”

Vay. Bunu da ilk kez duyuyorum. Annemle babamın terapiye gittiğinden haberim yoktu. Ama yine de işte, çok akla yatkın. Yani, kahretsin. Ya Luke günün birinde kalkıp da uzun zamandır kayıp bir kızı olduğunu ilan etseydi ne hissederdim?

“Terapi!” diyor Janice. “İnanamıyorum size!”

“Gerçekçi olmak zorundayız, Janice,” diyor annemse. “Ortaya çıkan böyle bir hakikatin hiçbir yan etkisi olmayacağına düşünemeyiz.”

“Bu raddede bir keşif, bir yuvanın dağılmasına bile neden olabilir,” diye onaylıyor babam, ağzına bir cevizli kurabiye atmadan önce. “Bir evliliğin temel taşlarını sarsabilir.”

“Tanım.” Janice eliyle ağzını örtüyor, faltaşı gibi açılmış gözleriyle bir anneme, bir babama, tekrar anneme bakıyor.

“Ne tür yan etkiler bekliyordunuz acaba?”

“Mesela öfke olmasını beklerdim,” diyor annem bilgiççe.

“Suçlama. Kahve, Graham?”

"Evet, sağol canım." Babam anneme gülümsüyor.

"Terapi bir saçmalık," diyor Tom birden. "Lucy'yle dene-miştim."

Bütün kafalar ona dönüyor. İki eliyle kahve fincanını kavramış ve bardağın üstünden kuş bakışı bakıyor bize.

"Terapist bir kadındı," diye ekliyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bence çoğunluğu öyle," diyor annem dikkatlice.

"Lucy'nin tarafını tuttu. Onun yaşadığı hayal kırıklıklarını anlayabildiğini söyledi." Tom'un elleri bardağa daha da sıkı sarılıyor. "Peki ya *benim* hayal kırıklıklarım? Lucy benim karımdı! Ama hiçbir projemle ilgilenmiyordu. Ne kış bahçesiyle, ne misafir banyosuyla..."

Tamam, galiba bu biraz daha sürecek.

"Ben yazlık evini sevdim, Tom!" diye sözünü kesiyorum çabucak. "Çok büyük olmuş!"

Ki doğru da.

İşin aslı, devasa ve korkunç. Bu sabah penceremizden görünce neredeyse düşüp ölecektim. Üç katlı ve bir üçgen oluşturacak kadar büyük ve yere inen bir çatısı var.

"Sadece plan düzenlemeleri konusunda biraz endişeliyiz, değil mi?" diyor Janice, Tom'a gergin bir bakış atarak. "Konut sınıfına girmesinden korkuyoruz."

"Eh, bu da gerçek bir başarı!" diyorum yüreklendirircesine. "Öyle bir şey inşa etmek!"

"Tahtayla çalışmayı seviyorum," diyor Tom boğuk bir sesle. "Tahta insanı yarı yolda bırakmıyor." Kupasını kafaya dikeyor. "Hatta, ben işe dönsem iyi olur. Umarım buluşmanız yolunda gider."

"Teşekkürler Tom!" diyorum. "Sonra görüşürüz!"

Arka kapı Tom'un gitmesiyle kapanınca garip bir sessizlik oluyor.

“Tatlı bir çocuk,” diyor annem sonunda. “O da kendi yolunu bulacak.”

“Sırada bir bot yapma planı var,” diyor Janice gerilmiş gibi görünerek. “Çimlerde bir bot!”

“Janice, bir kahve daha alsana,” diyor annem yatıştırıcı bir edayla. “İçine bir damla şeri dökeyim mi?”

Janice bir saniye kırılgan görünüyor.

“Dökmesen daha iyi,” diyor sonunda da. “Saat on ikiden önce içmeyeyim.”

El çantasına elini daldırıp küçük bir hap çıkarıyor ve ağzına atıyor. Sonra çantasının fermuarını çekip sırtlıyor.

“Evet! Şu Jessica nasıl bir tip? Resmi var mı?”

“Beraber çekildik ama daha yaptıramadık!” diyor annem pişmanlıkla. “Ama çok... çok güzel bir kız, değil mi Graham?”

“Çok ama çok güzel!” diyor babam. “Uzun... ince...”

“Koyu renk saçlı,” diye ekliyor annem. “Oldukça *mazbut* bir kız, ne demek istediğimi anlıyorsanız.”

Jessica'yı anlatışlarını can kulağıyla dinliyorum. Gerçi döndüğümüz gün sokakta uzaktan gördüm onu ama güneş ışığı o kadar parlaktı ve dikkatim o kadar annemlerin tuhaf davranışına kaymıştı ki doğru düzgün anlayamamıştım. Böylece de hafta başından beri neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum.

Annem ve babam onun ne kadar uzun ve ince olduğunu söyleyip duruyor, o yüzden onu kafamda bir çeşit Courtney Cox gibi canlandırıyorum. Kırılgan ve zarif, belki beyaz ipek bir pantolon ceket takımı içinde...

İlk buluşmamızın görüntülerini zihnimde oluşturup duruyorum. Kollarımızı birbirimize açıp sarmaş dolaş olur, sımsıkı sarılırız. Sonra da bana gülümseyip gözyaşlarını eliy-

le siler, ben de ona gülümserim ve hemen, o anda güçlü bir bağ kurarız. Sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi olur ve birbirimizi dünyadaki herkesten daha iyi anlarız.

Yani, kim bilebilir ki? Belki de kardeşsel psişik güçlerimiz olduğu ortaya çıkar. Ya da bakarsınız, doğdukları gün birbirlerinden ayrılıp yıllar sonra aynı soyadı taşıyan adamlarla evlenen, o *Uzun Zamandır Kayıp Kız Kardeşler* kitabında okuduğum ikizler gibi oluruz.

Fikir beni sarıyor. Belki Jessica da bir kişisel alışveriş danışmanıdır ve Luke adında bir adamla evlidir! O da benimle aynı Marc Jacobs ceketini giyerek gelir ve kahvaltı saati yayınlanan bir televizyon programımız olur, bizi görenler de şöyle der...

Ah, gerçi o kişisel alışveriş danışmanı değil, diye hatırlıyorum birden. Doktora yapıyor. Coğrafya doktorası.

Yok, yok. Jeoloji.

Gene de işte. Ben de bir keresinde doktora yapmayı düşünmemiş miydim? Demek istediğim, *bu da mı* tesadüf yani?

"Nerede oturuyor?" diyor soruyor Janice.

"Kuzeyde," diyor annem. "Cumbria'da, Scully diye bir kasabada."

"Kuzey!" diyor Janice, sanki annem Kuzey Kutbu demişçesine sarsıntı geçirerek. "Uzun bir yolu varmış! Saat kaçta varacak buraya?"

"Eee." Annem duvar saatine bakarak kaşlarını çatıyor. "Önemli bir noktaya değindin. Şu anda varmış olması gerekiyordu. Graham, hayatım, Jess'in treni kaçta bu istasyona geliyordu?"

"Ben şu anda olduğunu sanıyordum..." Babamın alnı kırışıyor. "İstasyonu arasam iyi olur sanırım. Bir sorun mu çıktı diye sorayım."

“İsterseniz ben arayabilirim,” diyor Luke, okuduğu gazeteden kafasını kaldırarak.

“Ararım demişti ama...” diyor annem, babam holdeki telefona doğru yürürken.

Birden kapı çalıyor.

Hepimiz donup birbirimize bakıyoruz. Birkaç saniye sonra babamın sesi duyuluyor koridordan. “Galiba geldi!”

Aman Tanrım.

Kalbim pistonlu bir motor gibi çarpmaya başlıyor.

Burada. Yeni ablam. Yeni ruh ikizim!

“Ben kaçayım,” diyor Janice. “Siz özel ailevi anınızı yaşayın.” Elimi sıkıp arka kapıdan çıkıyor ve gözden kayboluyor.

“Ben bir saçımı tarayayım,” diyor annem koridordaki aynaya koşarak.

“Çabuk!” diyorum. “Hediyem nerede?”

Daha fazla bekleyemeyeceğim. Onunla tanışmalıyım! Şimdi!

“İşte burada,” diyor Luke, bana naylon kâğıda sarılı hediyeye sepetimi uzatarak. “Ve Becky...” Elini omzuma koyuyor.

“Ne?” diyorum sabırsızca. “Ne var?”

“Jessica ile tanışmak için can attığınızı biliyorum,” diyor. “Ben de heyecanlanıyorum. Ama unutma, siz birbirinize yabancısınız. Yerinde olsam biraz rahat davranırdım.”

“Yabancı değiliz!” diyorum hayretler içinde. “O benim ablam! Aynı kanı taşıyoruz!”

Hakikaten ya. Luke hiçbir şey mi bilmiyor?

Sepeti sıkı sıkı tutarak koridora koşturuyorum. Ön kapının buzlu camından belli belirsiz, bulanık bir silüet seçiliyor. İşte bu o!

“Bu arada,” diyor annem, kapıya yaklaştığımızda, “kendisine Jess denmesini seviyor.”

“Hazır mısınız?” diyor babam göz kırparak.

İşte büyük an! İşte bu! Çabucak ceketimi düzeltiyorum, elimle saçımı yatıştırıyorum ve en geniş, en açık ve sevgi dolu gülüşümü takınıyorum.

Babam kapının koluna erişip bir çalımla kapıyı öne çekiyor.

Ve orada, eşikte dikilen kişi benim ablam.

10

İlk düşüncem, Courtney Cox'a *hiç* benzemiyor olduğu. Ayrıca beyaz ipek bir takım da giymemiş. Koyu renk saçları kısacık kırpılmış ve üstünde dümdüz, işçi kadın tarzı kahverengi bir gömlek, altında da kot var. Sanırım bir tür hizmetli güzel tarzı yaratmış.

Ve güzel biri! Güzelce! Gerçi makyajının biraz *fazla* doğal olduğunu söyleyebilirim.

“Merhaba,” diyor dümdüz, gayet gerçekçi bir ses tonuyla.

“Merhaba!” diyorum ben de hezeyanlar içinde. “Ben Becky! Uzun süredir kayıp kardeşin!”

Tam ona koşacak, kollarımı iki yana savurup boynuna sarılacakken ansızın elimde sepet olduğunu fark ediyorum. O yüzden bunun yerine sepeti ona uzatıveriyorum. “Bu benden sana!”

“Bir hediye, tatlım!” diyor annem yardım edercesine.

“Teşekkürler,” diyor Jess de, başını eğip sepete bakarak. “Harikaymış.”

Kısa bir suskunluk. Jess’in meraktan dayanamayıp paketi yırtmasını ya da, “Hemen açabilir miyim?” diye sormasını

ya da en azından, "Aaah, Origins! En sevdiğim!" diye haykırmasını bekliyorum. Ama öyle bir şey yapmıyor.

Fakat sonra birden kafama dank ediyor, kibar davranmaya çalışıyor. Yani, beni hayatında ilk kez görüyor. Belki de beni çok resmi ve doğrucu buldu, kendisinin de öyle davranmasının beklendiğini düşünüyor. Yapmam gereken, onu rahat ettirmek.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum hevesle. "Sahip olduğumu bilmediğim ablam." Elimi koluna koyuyorum ve ufacık benekleri olan gözlerinin içine bakıyorum.

Aman Tanrım. Bir bağ kuruyoruz. Tam da *Uzun Zaman-
dır Kayıp Kız Kardeşler* kitabımdaki sahnelerden biri yaşıyor!

"Biliyordun, değil mi?" diyorum ve içimde yükselen hisleri gizlemek adına gülümsüyorum. "Bir kardeşin olduğunu başından beri bir şekilde bilmiyor muydun?"

"Hayır," diyor Jess ifadesizce. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Ah, tabii," diyorum biraz huzurum kaçarak.

Bu cevabı vermemesi gerekiyordu. "Seni daima yüreğimde hissediyordum," diyip gözyaşlarına boğulması gerekiyordu.

Bundan sonra ne diyeceğimden emin değilim.

"Her neyse!" diyor annem neşeyle, "İçeri gel, Jess! Yolculuktan sonra bir kahve içmek istiyorsundur!"

Annem Jess'i içeri alırken bense arkasında taşıdığı sırt çantasına şaşıyorum. Hiç de büyük değil. Ve konferans için bir hafta burada kalacak!

"Bütün eşyan bu kadar mı?" diyorum.

"Sadece bunlara ihtiyacım var." Omuz silkiyor. "Ben hafif seyahat ederim."

Hafif seyahat mi? Hah! Anlamıştım zaten!

“Kalanı kargoya mı verdin?” diyorum bıyık altından ve ona dostça bir ‘Seni anlıyorum’ bakışı atıyorum.

“Hayır.” Jess anneme bakıyor. “Getirdiklerimin hepsi bunlar.”

“Tamam canım.” İşbirlikçi bir edayla gülümsüyorum.

“Kimseye söylemem.”

Ruh ikizi olacağımızı biliyordum. *Biliyordum.*

“Jess mi bu?” Babamın sesi geliyor merdivenden. “Hoş geldin, sevgili kızım!”

Babam Jess’e sarılırken kendimi biraz garip hissediyorum. Sanki ilk kez çıkıyorum. Babamın bir kızı daha var. Sadece ben değilim. Ailemiz artık daha geniş.

Olsun, yine de aile böyle bir kavramdır zaten, değil mi? Büyümek. Yeni üyeler katılması.

“Bu kocam Luke,” diyorum çabucak.

“Merhaba, nasılsınız?” diyor Luke kibarca ve bir adım öne çıkarak. İkisi tokalaşırken ben de kendimce gururlanıyorum. Anneme bakıyorum ve yüreklendirici bir biçimde gülümsüyor bana.

“Hadi oturalım!” diyor. Oturma odasına en önden gidiyor, masaya çiçekler yerleştirilmiş ve tabaklarda kurabiyeler ikram edilmek üzere hazırlanmış. Hep birlikte oturuyoruz ve birkaç saniye susuyoruz.

Bu gerçek dışı.

Ablamın tam karşısında oturuyorum. Annem kahveleri koyarken ona yan gözle bakıyorum, suratını benimkiyle kıyaslıyorum, aramızdaki benzerlikleri bulmaya uğraşıyorum. Ve bir sürü var! Ya da en azından birkaç tane.

Tıpatıp ikiz değiliz, tamam ama dikkatli bakılınca kesinlikle bir benzerlik bulunuyor. Mesela onun gözleri de benimkiler gibi, sadece rengi değişik ve şekli biraz farklı. Ar-

tı, ucu kalkık olmasa burnu da aynı. Saçları da *tamamen* aynı! Sadece biraz uzatması ve boyatması, bir de yoğun bakım kremi kullanması lazım, o kadar.

Birden fark ediyorum ki, muhtemelen o da beni aynı ayrıntıcılıkla inceliyordur.

"Bu gece uyuyamadım bile!" diyor ve ona utangaçça gülüyorum. "Nihayet seninle tanışmak çok heyecan verici!"

Jess başıyla onaylasa da bir şey söylemiyor. Tanrım, çok *mazbutmuş*. Onu biraz açmalıyım.

"Hayal ettiğin tipe benziyor muyum?" Herkesin bana baktığını hissederek gülüp saçımı geriye atıyorum.

Jess beni bir saniye süzüyor, bakışları yüzümde dolaşıyor.

"Neye benzeyeceğini hayal etmemiştim," diyor sonunda.

"Ah, tamam."

"Ben fazla hayal kurmam," diye ekliyor. "Nasılsa öyle kabullenirim her şeyi."

"Bir kurabiye al, Jess," diyor annem nazikçe. "Bunlar pıkan cevizli ve Akça ağaç şuruplu."

"Teşekkürler!" diyor Jess de. "Pıkan cevizini severim."

"Ben de!" Hayrete düşerek kafamı kaldırıyorum. "Ben de çok severim!"

Tanrım, nasıl da belli oluyor ya. Genler baskın çıkıyor. Birbirimizden kilometrelerce uzakta, farklı aileler tarafından yetiştirildik ama damak zevkimiz aynı!

"Jess, neden istasyondan bizi aramadın?" diyor babam, annemin uzattığı bir fincan kahveyi alarak. "Gelir, seni alırdım. Taksi tutmana gerek yoktu!"

"Taksi tutmadım," diyor Jess. "Yürüdüm."

"Yürüdün mü?" diyor babam şaşırarak. "Oxshott istasyonundan mı?"

“Kingston'dan buraya yürüdüm. Arada minibüse bindim.” Kahvesini yudumluyor. “Çok daha ucuzdu. Yirmi beş pound kârdayım.”

“Kingston'dan buraya tüm o yolu yürüdün mü?” Annemin aklı almıyor resmen.

“Hiç uzak değil ki,” diyor Jess.

“Jess yürümeyi çok seviyor, Becky,” diye açıklıyor annem. Jess'e gülümsüyor. “Asıl hobin bu, değil mi canım?”

Bu kadarı da fazla. Belgeselimiz falan çekilmeliymiş yani!

“Ben de!” diye heyecanlanıyorum. “Benim hobim de yürümektir! Baş döndürücü, değil mi?”

Sessizlik. Ailemin afallamış suratlarına bakıyorum. Gerçekten. Nesi var bunların?

“Yürüyüş yapmak senin hobin mi, bebeğim?” diyor annem emin olamayarak.

“Tabii ki öyle! Sürekli Londra'da yürüyorum! Yürümüyorumuyum, Luke?”

Luke bana şaşkın bir bakışla karşılık veriyor.

“Londra'nın bazı sokakları ayakların altında çiğnenmiştir, evet,” diye onaylıyor.

“Dayanıklılık yürüyüşü de yapıyor musun o zaman?” diyor Jess ilgilenerek.

“Şey...” Birkaç saniye düşünüyorum. “Daha çok ben bunu diğer aktivitelerle birleştiriyorum. Çeşitlilik olsun diye.”

“Çapraz alıştıрма gibi mi?”

“Evet, sayılır.” Başımla onaylayıp kurabiyemi ısıyorum. Bir suskunluk daha yaşıyoruz. Herkes bir diğerinin konuşmasını bekliyor sanki. Tanrım, neden bu kadar tuhafız ki? Doğal olmalıyız. Sonuçta hepimiz bir aileyiz!

"Film izlemeyi sever misin?" diye soruyorum sonunda.

"Bazılarını," diye cevaplıyor Jess, düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak. "Bir şey ifade eden filmleri seviyorum. İnsanlara mesaj veren."

"Ben de," diye onaylıyorum şevkle. "Her film kesinlikle bir mesaj vermeli."

Ki doğru da. Örneğin *Grease*. İçinde bir sürü mesaj taşıyor. Mesela, "Okulun en havalısı değilseniz üzülmeyin, saçınıza perma yaptırıp üstesinden gelebilirsiniz," gibi.

"Daha kahve isteyen?" diyor annem etrafına bakarak. "Mutfakta bir demlik daha var."

"Ben alırım," diye atılıyorum oturduğum koltuktan fırlayarak. "Luke, sen de gelip bana yardım etsene? Olur da demliği bulamam."

İkna edici konuşmadığımın farkındayım ama umurumda değil. Luke ile kaynatmazsam ölebilirim.

Mutfağa girer girmez kapıyı kapayıp şevkle Luke'a dönüyorum. "Eee? Ablamı nasıl buldun?"

"Tatlı birine benziyor."

"Harika bir kız, değil mi? Birbirimize ne kadar benziyoruz! Sence de öyle değil mi?"

"Efendim?" Luke bana dik dik bakıyor.

"Jess ve ben! Aynınız!"

"*Aynı?*" Luke'un nutku tutuluyor sanki.

"Evet!" diyorum bir parça sabırsızlıkla. "Konuşulanları dinlemiyor muydun? O da pikan cevizi seviyor, ben de... O da yürüyüş yapmayı seviyor, ben de... İkimiz de film izlemeyi seviyoruz..." Elimle daha çok var dercesine havada daireler çiziyorum. "Adeta aramızda inanılmaz bir anlaşma var şimdiden!"

“Öyle diyorsan.” Luke kaşlarını kaldırıncı hafif alınıyor.

“Onu sevmedin mi yoksa?”

“Tabii ki sevdim! Ama onunla iki kelime konuşmadım. Sen de öyle.”

“Evet biliyorum,” diye kabulleniyorum. “Bunun sebebi de hepimizin orada çok resmi olması. Doğru düzgün sohbet edemiyoruz ki. O yüzden ben de ikimiz birlikte bir yerlere gidelim diye teklif edeceğim. Gerçek bir bağ kurma fırsatımız olur.”

“Nereye mesela?”

“Bilmem. Yürümeye. Ya da ufak bir alışveriş turuna!”

“Hah,” diye kafa sallıyor Luke. “Küçük bir alışveriş turu. İyi fikir. Sanırım bu da günlük yirmi pound bütçenin bir parçası olacak.”

Ne?

Böyle bir zamanda bütçe konusunu gündeme getirdiğine inanmıyorum. Yani insan hayatında kaç sefer uzun zamandır kayıp olan ablasıyla ilk kez alışverişe çıkar?

“Bu bir kereliğe mahsus, olağandışı bir durum,” diye açıklıyorum. “Ekstra bütçeye ihtiyacım olduğu çok açık.”

“Hiçbir ‘bir kereliğe mahsus’lar olmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” diyor Luke. “Eşsiz fırsatlar olmayacağı da. Hatırladın mı?”

Ufaktan öfkelendiğimi hissediyorum.

“Tamam!” diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Ablamla aramda bağ kurmam ben de.”

Mutfakta bir sessizlik oluyor. Çok derin bir nefes verip çaktırmadan Luke’a bakıyorum ama hiç etkilenmiş benzemiyor.

“Becky!” Annemin sesiyle bölünüyoruz. “Kahve nerede? Hepimiz bekliyoruz!” Mutfığa giriyor ve telaşla bir Luke’a,

bir bana bakıyor. "Bir sorun yok, değil mi? Tartışmıyordunuz?"

Anneme dönüyorum.

"Jess'i alışverişe götürmek istiyorum ama Luke, bütçeme uymak zorunda olduğumu söylüyor."

"Luke!" diye haykırıyor annem duruma el koyarak. "Ben-
ce bu harika bir fikir, Becky! İki kız birlikte vakit geçirme-
lisiniz. Kingston'a uğramaya ne dersiniz? Öğle yemeği de
yersiniz."

"Kesinlikle!" Pişmanlık dolu bir bakış atıyorum Luke'a.
"Ama yirmi pound dışında hiç param yok."

"Ben de bunu anlatıyordum işte, artık bütçe tutuyoruz,"
diyor Luke hiç istifini bozmadan. "Başarılı bir bütçenin,
mutlu evliliğin anahtarı olduğu konusunda benimle hemfi-
kirsindir eminim, Jane?"

"Evet, evet, tabii öyle..." diyor annem dikkati dağılarak.
Birden yüzü aydınlanıyor. "Greenlow'lar!"

Kimler, kimler?

"Avustralya'daki kuzenlerin! Sana oradan düğün hediye-
si olarak bir çek göndermişlerdi! Ne zamandır aklımda.
Avustralya doları şeklinde ama gene de, yüklü bir miktar
sayılır." Çekmecenin tekine elini daldırıp çeki çıkarıyor. "Al
bakalım! Beş yüz Avustralya doları!"

"Vay!" Çeki annemden kapıyorum. "Şahane!"

"Böylece artık kendine ve Jess'e güzel bir şeyler ısmarla-
yabilirsin!" Annem gülümseyerek kolumu sıkıyor.

"Gördün mü?" Luke'a zafer kazanmışçasına bir bakış fırlatıyorum, o ise gözlerini deviriyor.

"Tamam. Sen kazandın. Bu seferlik."

Birden heyecandan duramayarak oturma odasına koşu-
veriyorum.

“Merhaba Jess!” diyorum. “Dışarı çıkmak ister misin? Mağaza falan gezelim mi?”

“Ah.” Jess afallıyor. “Şey...”

“Hadi canım!” diyor annem arkamdan gelip. “Biraz kendinizi şımartın!”

“Bir yerlerde öğle yemeği yiyebiliriz. Birbirimizi gerçekten tanırız. Ne dersin?”

“Şey, olur,” diyor Jess en sonunda.

“Mükemmel!”

Umut ve beklentiyle fırlıyorum. Ablamla gelmiş geçmiş ilk alışveriş gezimiz! Aşırı derecede heyecan verici!

“Ben gidip hazırlanayım hemen.”

“Bekle,” diyor Jess. “Gitmeden önce. Ben de sana bir şey getirmiştım. Büyük bir şey değil ama...”

Sırt çantasına yürüyor, çantayı açıp her tarafında ‘Hoş geldin 1999’ yazan bir kâğıda sarılı bir paket çıkarıyor.

Ne kadar havalı!

“Kiç paket kâğıtlarına bayılırım!” diyorum hediye hayran kalarak. “Nereden buldun?”

“Bankadan bedava veriyorlardı,” diyor Jess.

“Ya,” diyorum şaşırarak. “Eee... Müthiş!”

Paket kâğıdını yırtınca içinde üç bölmeye ayrılmış, plastik bir kutu buluyorum.

“Vay!” diye heyecanla bağıriyorum anında. “Göz kamaştırıcı bir şey! Çok teşekkür ederim! Tam ihtiyacım olan şey!” Bir kolumu Jess’in omzuna atıp yanağından öpüyorum onu.

“Ne çıktı içinden hayatım?” diyor annem ilgiyle hediyemi inceleyerek.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

“Yiyecek saklama kabı,” diye açıklıyor Jess. “Artık yemekleri bunun içinde saklayabiliyorsunuz ve hiçbiri birbiri-

ne değmiyor. Pilav, fırın makarna, ne olursa. Benimki olmadı yaşıyamam.”

“Çok başarılı! O kadar işime yarayacak ki.” Düşünceli düşünceli üç bölmeye bakıyorum. “Rujlarımın hepsini buna dizeceğim.”

“Rujlarını mı?” diyor Jess, ağzı açık kalarak.

“Sürekli kaybedip duruyorum! Sen de aynı şeyi yaşıyor musun?” Kapağını kapayıp birkaç saniye daha kutuya hayran oluyorum. Sonra paket kâğıdını elime alıp dertop ediyorum.

Jess sanki biri ayağına basmış gibi yüzünü buruşturuyor.

“Kâğıdı katlasaydın,” diyince allak bullak olarak ona bakıyorum.

Neden kullanılmış paket kâğıdını *katlayayım* ki?

E belki bu da, onda alışmak durumunda olduğum garip huylarından biridir. Herkesin tuhaf bir yanı vardır.

“Ah tabii!” diyorum. “Doğru ya. Salaklaştım işte!”

Buruşturduğum kâğıdı elimle açıp düzleştiriyor ve dörde katlıyorum.

“Oldu işte.” Jess’e içtenlikle gülümsüyorum ve kâğıdı çöp kutusuna atıyorum. “Hadi gidelim!”

Kingston'a gitmek arabayla yalnızca on beş dakika sürüyor, burası annemle babamın evine en yakın alışveriş merkezi. Boş bir yer buluyorum ve yaklaşık yirmi denemeden sonra arabamı düz bir şeritte park etmeyi başarıyorum.

Tanrım, park etme işi ne büyük bir stres ya. Başından sonuna kadar insanlar size korna çalıyor. Ve herkesin sizi izlediğini bile bile, belli bir yere geri geri girmek de çok zor. İnsanlar birbirini dürtüp parmakla göstermekten vazgeçse ya.

Her neyse, önemli değil. Önemli olan, geldik! Muhteşem bir gün, güneşli fakat sıcak değil, mavi gökte dolaşan birkaç ufak bulut var. Arabadan inince güneşin parladığı sokakta çevreme bakıyorum, beklenti ve umut içinde içim karıncalanıyor. Ablamla ilk alışveriş gezim! Başlangıç olarak ne yapsak acaba?

Parkomat fişimi alırken kafamda seçenekleri gözden geçiriyorum. Bir kere kesin gidip bedava makyaj yaptırmalıyız. Sonra annemin bahsettiği şu yeni iç çamaşırcıyı teftiş etmeliyiz...

"Burada tam olarak ne kadar kalmayı planlıyoruz?" diye soruyor Jess, altı poundluk jetonumu makineye atarken ben.

"Eee..." Makineye doğru gözlerimi kısıyorum. "Bu kadarı saat altıya kadar kalma parasını ödüyor ondan sonra da zaten bedava!"

"Altı mı?" Jess kalakalıyor.

"Merak etme!" diyorum onu temin edercesine. "Mağazalar altıda kapanmıyor! En az sekize kadar açıktırlar!"

Bir de bir kıyafet mağazasına girip bütün gece elbiselerini *denemeliyiz*. Hayatımda geçirdiğim en eğlenceli anlardan biri Suze ile birlikte koca bir öğleden sonrası boyunca Harrods'taki bütün kokoş elbiseleri denediğimiz gündü. Akıl almaz fiyatlı elbiseleri denedikçe deniyor, ortalıkta geziniyorduk ve ukala satış elemanlarının hepsi bize gıcık olmuştu, gidip gelip karar verdik mi diye soruyorlardı...

En sonunda da Suze karar vermek üzere olduğunu söylemişti ama elbiseyi bir de Cartier pırlanta kolyeyle görmek istediğini anlatarak mücevher departmanından bir tane gönderebilirler mi diye sormuştu.

Sanırım o zaman dükkânı terk etmemiz istenmişti.

Hatırlayınca kıkırdamak geliyor içimden ve aynı anda da göğsüm daralıyor. Tanrım, Suze ve ben ne kadar da eğlendirdik. Şu dünyada bana, "Boşver ya! Al gitsin!" diyen tek insandı. En züğürt olduğum günlerde bile, "Al bunu! Ben öderim! Sen bana sonra ne zaman istersen ödersin," derdi. Sonra o da kendine bir tane alır ve beraber bir kahve içmeye giderdik.

Aman neyse. Nostaljik duygulara kapılmanın bir anlamı yok.

"Evet!" Jess'e dönüyorum. "İlk önce ne yapmak ister cain? Burada bir yığın dükkân var. İki büyük mağaza..."

“Mağazalardan nefret ederim,” diyor Jess. “Midemi bulandırıyorlar.”

“Anladım.” Duruyorum.

Olabilir. Mağazalardan nefret eden bir sürü insan var şu dünyada.

“Bir sürü butik de var içeride,” diyorum yüreklendirici bir gülüşle. “Hatta ben kusursuz yeri düşündüm bile!”

Jess'i Arnavut kaldırımli bir yan yoldan yürütüyorum, geçerken bir vitrinden de görünüşüme hayran kalıyorum. Şu Angel çanta her kuruşuna değdi. Tıpkı bir film yıldızı gibi görünüyorum!

Jess'in henüz bu konuda hiçbir yorum yapmaması da beni ayrıca şaşırtıyor açıkçası. Yeni, uzun süredir kayıp ablamın bir Angel çantası olsaydı, bu bahsedeceğim *ilk* konu olurdu. Neyse, belki de şu an serin ve kayıtsız oynuyordur. Bunu anlayabilirim.

“O zaman sen alışverişini nereden yaparsın?” diyorum muhabbet açmaya çalışarak.

“En ucuz neresiyse oradan,” diye yanıtlıyor Jess.

“Ben de!” diyorum hevesle. “Utah'daki tasarımcı mağazaları outlet'inden nefes kesici bir Ralph Lauren üst aldım. Yüzde doksan indirimli!”

“Ben daha çok toptan almaktan yanayım,” diyor Jess hafiften kaşlarını çatarak. “Yeterince büyük miktarda satın alınca kayda değer bir tasarruf yapmış oluyorsun.”

Aman Tanrım. Resmen aynı dalgaya kapılmışız. Öyle olacağımızı *biliyordum!*

“Çok haklısın!” diye bağıriyorum zevkten dört köşe. “Ben de Luke'a bunu açıklamaya çalışıyorum hep! Ama o mantığı bir türlü kavrayamadı.”

“O halde üye olduğun bir toptancı kulübü var mı?” Jess ilgiyle bakıyor gözlerime. “Ya da bir yiyecek şirketi?” İfadesizleşiyorum.

“Eee... Hayır. Ama balayındayken bir sürü muhteşem toptan alım yaptım! Kırk tane kupa ve yirmi ipek sabahlık satın aldım!”

“Yirmi ipek sabahlık mı?” diye yankılıyor Jess, nutku tutularak.

“Çok kârlı bir yatırım oldu! Finansal bakımdan çok anlamlı olduğunu Luke’a anlattıysam da beni dinlemedi... Tamam! İşte geldik! Burası.”

Georgina’s mağazasının cam kapılarına varıyoruz. Büyük, ferah bir butik, içinde takı, kıyafet ve en göz alıcı çantalar satılıyor. On iki yaşımdan beri buraya gelirim ve dünya üzerinde en sevdiğim mağazalardan biridir.

“Bu mağazayı *seveceksin*,” diyorum Jess’e mutlu mutlu ve kapıyı iterek açıyorum. Satış elemanlarından biri olan Sandra bir kaidenin üstüne boncuklu el çantaları koleksiyonunu dizmekle meşgul; kapının çingirdadığını duyunca kafasını kaldırıyor. Anında yüzü parlıyor.

“Becky! Uzun zamandır görüşemiyoruz! Nerelerdesin?”

“Balayındaydım!”

“Tabii ya. Eee, evli olmak sana iyi geldi mi?” Sırıttıyor. “Yataktan çıkamamaktan bir yerlerine kramp girmiştir?”

“Ha ha,” diyorum ben de ona sırtarak. Tam onu Jess ile tanıştıracakken Sandra çığlık atıyor.

“Aman Tanrım! Bu bir Angel mı? *Gerçek* mi?”

“Evet.” Neşeyle ışıldıyorum. “Beğendin mi?”

“İnanmıyorum. Angel çantası var!” diye sesleniyor diğer satış görevlilerine ve bir iki kişinin nefesini tuttuğunu duyuyorum. “Nereden *buldun*? Dokunabilir miyim?”

“Milan.”

“Sadece Becky Bloomwood.” Kafasını iki yana sallıyor. “Sadece Becky Bloomwood buraya kolunda bir Angel çantayla girebilir. Kaça patladı sana?”

“Eee... Bu kadarı yeter!”

“Vay be.” Çantayı itinayla okşuyor. “Tek kelimeyle *olağanüstü*.”

“Bu kadar özel olan nedir?” diye bilmek istiyor Jess. “Yani, sonuçta bir çanta işte.”

Bir sessizlik, ardından herkes kahkahalara boğuluyor. Tanrım, Jess bayağı esprili biri!

“Sandra, seni biriyle tanıştırmak istiyorum,” diyip Jess’i öne çekiyorum. “Bu ablam!”

“*Ablan* mı?” Sandra şok geçirerek Jess’i süzüyor. “Bir ablan olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de! Biz uzun zamandır kayıp kız kardeşleriz, değil mi Jess?” Kolumu Jess’in omzuna doluyorum.

“Yarı kardeş,” diye düzeltiyor Jess biraz sertçe.

“Georgina!” diye sesleniyor Sandra mağazanın arka tarafına. “Georgina, biraz dışarı çıkar mısın! Gözlerine inanamayacaksın! Becky Bloomwood burada ve bir ablası var! On-
dan *iki* tane varmış!”

Bir saniyelik sessizlik, ardından perde yarıya kadar çekiliyor ve mağazanın sahibi Georgina dışarı çıkıyor. Ellilerin-
de, parlak gri saçlı ve dünyanın en etkileyici, türkuaz rengi gözlerine sahip bir kadın. Üstüne kadife bir tunik giymiş, elinde de dolmakalem tutuyor, ben ve Jess’i görünce gözleri parlıyor.

“İki Bloomwood kardeş,” diyor yumuşakça. “Ne harika bir şey.”

Satış elemanlarıyla birbirlerine bakışlarını yakalıyorum.
“İki kabin ayıralım size,” diyor Sandra vakit kaybetme-
den.

“Yeteri kadar yoksa aynı kabini paylaşıyoruz, değil mi Jess?” diyorum.

“Efendim?” Jess kafası karışmış görünüyor.

“Ne de olsa kardeşiz!” Ona sevgiyle dokunuyorum. “Bir-
birimizden utanmamalıyız!”

“Önemli değil,” diyor Sandra, Jess’in yüzüne bakarak.
“Bir sürü kabinimiz mevcut. Dilediğiniz gibi dolaşın iyi eğ-
lenceler!”

“Sana buranın güzel bir yer olduğunu söylemiştim!” di-
yorum Jess’e mutluluk içinde. “O zaman şuradan başlaya-
lım!”

İnsanın ağzının suyunu akıtan üstlerle dolu bir rafa yol-
lanıyorum ve askıları karıştırmaya koyuluyorum. “Şu müthiş
değil mi?” Üstünde ufak bir kelebek olan, pembe bir tişör-
tü çekiyorum. “Şu papatyalı da sana çok yakışır!”

“Denemek ister misiniz?” diyor Sandra. “Sizin için kabi-
ne bırakayım.”

“Evet lütfen!” Tişörtleri ona verip Jess’e sırtıyıyorum.

Ama Jess gülmüyor. Hatta durduğu noktadan kıpırdamı-
yor bile. Elleri ceplerinde öylece dikiliyor.

Herhalde yeni tanıdığı biriyle alışverişe çıkmak biraz ga-
rip geldi ona. Bazen her şey çorap sökücü gibi yaşanır, me-
sela Suze ile ilk alışverişe çıkışımızda olduğu gibi, ikimiz de
aynı Lulu Guinness makyaj çantasına *aynı anda* uzanmış-
tık.

Ama bazen de biraz garipleşir insan. Birbirinin zevkini
bilmiyordur... Sürekli değişik bir şeyler deneyip, “Be-
ğendin mi? Bu nasıl?” diye sorar durursun.

Bence Jess'in de biraz teşvik edilmeye gereksinimi var.

"Bu etekler harika!" diyorum, gece kıyafetleriyle dolu başka bir rafa yürüyüp. "Şu fileli siyah sana tam olur!" Eteği yerinden çıkarıp Jess'in üstüne tutuyorum. Jess ise fiyat etiketine uzanıyor, üstünü okuyor ve bembeyaz kesiliyor.

"Bu fiyatlara inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Çok makuller, değil mi?" diye mırıldanıyorum ben de ona.

"Eteği de alayım mı?" diyor Sandra arkamızda bitiverip.

"Evet lütfen! Ben de grisini deneyeceğim... Aaah, bir de pembesini!" diye ekliyorum, arkada kalmış gül rengi bir eteği fark ederek.

Yirmi dakika sonra bütün mağazayı dolaşmış vaziyetteyiz ve arka taraftaki kabinlerde iki öbek giysi bizi bekliyor. Jess kötü bir yorum yaptı denemez. İşin aslı, biraz fazla sessiz. Ama ben onun yerini doldurdum, ona yakışacağını düşündüğüm her parçayı seçip yığımıza ekledim.

"Tamam!" diyorum, içim içime sığmayarak. "Hadi gidip deneyelim! O eteğin içinde nefes kesici olacağına her iddiasına girerim! Omuzları düşük üstle birlikte giymelisin ve belki..."

"Ben hiçbir şey denemeyeceğim," diyor Jess. Ellerini cebine sokuyor ve boş bir duvara sırtını dayıyor.

Aklım iyice karışarak ona bakıyorum.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey denemeyeceğim." Kabinlere doğru kafa sallıyor. "Ama sen devam et. Ben burada beklerim."

Mağazada hayret sessizliği yaşanıyor.

"Ama neden hiçbir şey denemiyorsun?" diyorum.

"Yeni giysiye ihtiyacım yok," diye cevap veriyor Jess.

Afallayarak bakıyorum Jess'e. Mağazanın içinde satış elemanlarının birbirine anlamlı bakışlar attığının da bilincindeyim.

"Muhakkak *bir şeye* ihtiyacın vardır!" diyorum. "Bir tişört, bir pantolon..."

"Hayır. Ben iyiyim."

"Şu muhteşem üstlerden birini de mi denemek istemiyorsun yani?" Bir tanesini elimle havaya kaldırıp tutuyorum. "Üstünde nasıl duracağını görmek için?"

"Satın almayacağım ki." Jess omuz silkiyor. "O zaman niye deneyeyim?"

"Ben ısmarlıyorum!" diyorum birden çakarak. "Bugün bendensin, biliyorsun değil mi?"

"Senin paranı harcamak istemem. Ama seni engellemeyeyim," diye ekliyor. "Dene."

Ne yapacağımı kestiremiyorum. Jess'in hiçbir şey deneyeceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Seçtikleriniz kabinde sizi bekliyor, Becky," diye araya giriyor Sandra.

"Hadi." Jess başıyla onaylıyor.

"Şey... Tamam," diyorum sonunda. "Uzun sürmez."

Kabine girip seçtiğim kıyafetlerin çoğuna sığmaya çalışıyorum. Ama tüm heyecanım uçtu. Tek başına aynı şey değil ki. Ben ikimizin *birlikte* bir şeyler denemesini istemiştim. *Eğlenceli* olsun istedim. İkimizi kabinlerin içinde ve dışında dans ederken, aynaya bakarak dönerken, kıyafetleri değiş tokuş yaparken hayal etmiştim...

Hiç anlamıyorum. Nasıl olur da hiçbir şey denemez? Zevkimden nefret etmiş olmalı, diye fark ediyorum çaresizlikle. Ve kibarlıktan bir şey diyemedi.

“Uygun bir şey?” diye soruyor Georgina ben nihayet kabininden çıkınca.

“Eee... Evet!” diyorum heyecanlı konuşmaya çalışarak. “Üstlerden ikisini ve pembe eteği alacağım. Üstümde gerçekten müthiş durdu!”

Jess'e bakış atıyorum, boşluğa dikmiş gözlerini. Birden beni fark etmiş gibi dünyaya dönüyor.

“Hazır mısın?” diyor.

“Evet. Kasaya gidip ödeme yapayım.”

Ön masaya yollanıyoruz ve Sandra aldıklarımı barkot okuyucudan geçiriyor. Bu aradaysa Georgina meraklı gözlerle Jess'i süzüyor.

“Eğer kıyafet alma havanda değilsen,” diyor aniden, “takıya ne dersin?” Kasa masasının altından bir tepsi çıkarıyor. “Çok güzel yeni bileziklerimiz geldi. Sadece on pound. Şu sana yakışır.” Tepsiden desensiz oval gümüşlerden yapmış, çok güzel bir bilezik çıkarıyor. Nefesimi tutuyorum.

“Çok hoşmuş,” diyor Jess başıyla onaylayarak ve derin bir oh çekiyorum.

“Becky'nin ablası için...” diyor Georgina ve gözlerini kısınca beyninde hesapladığını anlıyorum, “üç pound.”

“Vay!” Gözüm parlıyor. “Müthiş! Çok teşekkür ederiz, Georgina!”

“Hayır, teşekkürler,” diyor Jess. “Bir bileziğe ihtiyacım yok.”

Ne?

Şok içinde yüzüne çeviriyorum kafamı. Anlamadı mı acaba?

“Ama sadece üç pound,” diyorum. “Çok kârlı bir alışveriş!”

“İhtiyacım yok.” Jess omuz silkiyor.

"Ama..."

Söyleyecek kelime bulamıyorum. İnsan üç poundluk bileziği niye satın almaz? Niye?

Demek istediğim, fizik kanunlarına falan aykırı bir durum bu.

"Al bakalım, Becky!" diyor Sandra, torbamın ip kordonunu elime tutuşturarak. İki tane kordon -uçuk pembe, simli ve enfes- ama parmaklarım kordonları kavradığında her zamanki müşterisel sevincimi hissedemiyorum. İşin aslı hiçbir şey hissetmiyorum. O kadar kafam karıştı ki.

"Şey... Hoşçakalın o zaman!" diyorum. "Ve sağol! Yakında görüşürüz!"

"Güle güle, Becky'ciğim!" diyor Georgina. "Ve Jess," diye ekliyor, sıcak ses tonu azalarak. "Umarım seninle de görüşürüz."

"Becky!" diyor Sandra. "Çıkmadan dur da sana indirim broşürümüzden vereyim."

Aşağıya eğiliyor, bana parlak bir broşür veriyor ve öne uzanıyor.

"Komiklik yapmaya çalışmıyorum," diyor kulağıma. "Ama... Ablan olduğundan *emin* misin?"

Sokağa çıktığımız sırada hafif başım dönüyor. Pek de umduğum gibi bir deneyim olmadı.

"Eee!" diyorum emin olamayarak. "Eğlenceliydi!" Yan gözle Jess'e bakıyorum ama yüzünde aynı ser verip sır vermeyen, ciddi ifade var ve aklından neler geçtiğini kestiremiyorum. Keşke *bir* kerecik gülümsese. Ya da, "Evet, müthişti!" dese.

"Georgina's'da alacak bir şey bulamaman çok yazık oldu," diyorum bir cesaretle. "Peki kıyafetleri beğendin mi?"

Jess omuz silkiyor fakat bir şey demiyor ve ümitsizliğe kapılıyorum. Biliyordum işte. Zevkimden nefret etti. 'Tüm o kıyafete ihtiyacım yok' numarası kibarlıktandı.

Yani, kimin bir tişörte ihtiyacı olmaz ki? Kesinlikle. Hiç kimsenin.

Eh, boşver, farklı dükkânlar bulmamız lazım, o kadar. Jess'in hoşlandığı dükkânlar. Güneşli sokakta yürürken beynimi zorluyorum. Etek istemiyor, bilezik istemiyor... Kot pantolon! Herkes kot pantolonu sever. Kusursuz seçim.

"Yeni bir kot pantolona ihtiyacım var," diyorum gayet sıradan.

"Neden?" Jess kaşlarını çatıyor. "Üstündekinin nesi var ki?"

"Şey... Hiçbir şeyi yok. Ama biraz daha lazım bana!" diyorum bir kahkaha atarak. "Bundan biraz daha uzun bir tane istiyorum, bu kadar düşük bel olmasın, belki koyu lacivert renk olabilir..."

Umutla Jess'e bakıyorum, *onun* da nasıl bir kot pantolon istediğini tarif ederek konuşmaya katılmasını bekliyorum. Fakat sessizliğini koruyor.

"Peki, senin kot pantolona ihtiyacın var mı?" diyorum, kendimi ağır bir yükü sırtlanıyormuş gibi hissederek.

"Hayır," diyor Jess. "Ama sen keyfine bak."

Yine hayal kırıklığına uğruyorum.

"Belki başka zaman bakarım." Zorla gülüyorum. "Önemli değil."

Şu anda köşeye varmış bulunuyoruz ve evet! L K Bennett indirime girmiş!

"Şunlara bak!" diye bağırıyorum büyük bir heyecanla ve rengarenk ipli sandaletlerin sunulduğu vitrine koşuyorum.

"Muhteşem degiller mi? Sen nasıl ayakkabı seversin?"

Jess satılan ürünlere şöyle bir göz atıyor.

"Ayakkabıya fazla önem vermem," diyor. "Ayakkabıları hiç kimse fark etmez."

Bir saniye şoktan dizlerimin bağı çözülüyor.

Ayakkabıları hiç kimse fark etmez mi?

Ama tabii ki de. Şaka yapıyor! Onun kuru espi anlayışına da zamanla alışmak zorundayım.

"Aaaahhh sen!" diyip onu dostça itekliyorum. "Evet... Sakıncası yoksa ben içeri girip birkaç çift denemek istiyorum."

İçimden: Eğer yeterince çok ayakkabı dersenem, Jess de bana katılmak durumunda kalır.

Sadece o böyle yapmıyor. Bir sonraki mağazada da. Space NK'da hiçbir parfüm sıkıyor, makyaj yaptırmıyor. Elim kolum torbalarla doldu fakat Jess bir iğne bile almadı. Eğleniyor olduğu söylenemez. Berbat bir kız kardeş olduğumu düşünüyor kesin.

"Herhangi bir mutfak gerecine ihtiyacın var mı?" diye öneriyorum çaresizlikten.

Son derece havalı önlükler ya da krom aletler satın alabiliriz. Ama yok, Jess olumsuz anlamda kafa sallıyor.

"Ben benimkileri indirimli depo mağazalarından alıyorum. Böyle dükkânlardan çok daha ucuz oluyor."

"Eh, bavula ne dersin!" diye haykırıyorum ani bir ilhamla. "İnsan bavula ihtiyacı olduğunu unutabiliyor!"

"Bavula gerek yok," diyor Jess. "Sırt çantam var."

"Doğru."

Kafamdaki fikirler tükeniyor. Başka ne kaldı? Lamba olabilir mi? Ya da... halı?

Birden Jess'in gözü parlıyor.

"Bir dakika," diyor, sabahtan beri olduğundan daha canlı bir halde. "Buraya girsem, senin için bir sakıncası var mı?"

Olduğum yerde kalıyorum. Hayatımda hiç girmedğim, ufacık, dışarıdan görünmeyen bir kırtasiye dükkânının önündeyiz.

"Kesinlikle yok!" Sözcükler ağızımdan büyük bir rahatlatma hissiyle dökülüyor. "Devam et! Harika!"

Kırtasiye! *Bunu* seviyor. Tabii ya! Ben neden daha önce düşünemedim? O bir öğrenci, bütün gün yazı yazıyor, takıntısı bu olmalı!

Dükkân o kadar dar ki elimdeki torbalarla içeri sığabileceğimden emin değilim, böylece de umutla içim titreyerek kaldırımda bekliyorum. Jess ne satın alıyor? Şık defterler mi? Ya da el yapımı kartlar mı? Belki de güzeller güzeli bir dolmakalem.

Yani, onu tebrik etmek istiyorum. Bu dükkânı daha önce hiç fark etmemiştim!

"Ne satın aldın?" diye öğrenmek istiyorum hevesle, elinde iki koca torbayla dükkândan dışarı çıkınca. "Göstersenene! Göstersene!"

Jess boş bakıyor.

"Hiçbir şey satın almadım," diyor.

"Ama o torbalar! İçinde ne var?"

"İlanı okumadın mı?" Camdaki, el yazısıyla yazılmış bir kâğıdı işaret ediyor. "Kullanılmış korunmalı zarfları veriyorlarmış."

Elindeki torbaları açıyor ve içinden türlü çeşit kalın, korunmalı zarf ve sıkıştırılmış, katlanmış grileşen hava kabarcıklı paket kâğıdı görülüyor. Heyecanım buharlaşarak bakıyorum torbanın içine.

“En az on pound kârdayım,” diye ekliyor Jess tavanın içinde. “Bunlar her zaman işe yarar.”

Sanırım dilimi yuttum.

Bir yığın eski zarf ve hava kabarcıklı naylon karşısında nasıl yerimden sıçrayabilirim ki?

“Eee... Harika!” diyorum en sonunda. “Gerçekten çok güzeller! Ben etiketlerini sevdim. Evet ikimiz de gerçekten çok başarılıydık. Hadi gidip bir fincan kahve içelim!”

Köşede bir kahve dükkânı var ve oraya yaklaşıpça morallim düzeliyor. Alışveriş maceramız hayal ettiğim şekilde geçmemiş olabilir. Ama önemi yok. Önemli olan, iki kız kardeş buradayız, kapuçinolarımızı almaya ve birlikte dedikodu yapmaya gelmişiz! Çok güzel mermer bir masada oturup kahvemizi yudumlayacağız ve birbirimize kendimizi anlatacağız...

“Ben yanımda termos getirdim,” diyor Jess’in sesi arkamdan.

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum ki, Jess’in sırt çantasından beyaz plastik bir matara çıkardığını görüyorum.

“Ne?” diyorum zayıf bir sesle.

“O aşırı pahalı kahveyi istemiyoruz.” Kafeyi gösteriyor başparmağıyla. “Bu tür yerlerde etiketler çok iticidir.”

“Ama...”

“Şu banka oturabiliriz. Ben silerim istersen.”

İçim karararak ona bakıyorum. Uzun zamandır kayıp ablamla hayatımın ilk kahvesini köhne bir bankta mataradan yudumlayarak içemem.

“Ama ben güzel bir kafeye girmek istiyorum!” Kelimeler kendimi tutamadan ağzımdan çıkıyor. “Ve mermer bir

masada oturup doğru düzgün bir kapuçino içmek istiyorum!"

Sessizlik.

"Lütfen?" diyorum dümdüz.

"Ah," diyor Jess. "Peki, tamam." Matarasını kapatıyor. "Ama kendi kahveni yapma alışkanlığını edinmelisin. Sene de yüzlerce pound biriktirebilirsin bu yolla. İkinci el bir matara sayesinde. Üstelik öğütülmüş kahveleri en az iki kez kullanabilirsin. Tadı kaçmıyor."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum neredeyse hiç kulak asmayarak. "Hadi!"

Kahve dükkânı sıcacık ve aromatik, mis gibi kahve koyuyor. Mermer masalara vuran spot ışıklar var, müzik çalıyor ve mutlu, neşeli bir uğultu duyuluyor.

"Gördün mü?" diye gülüyorum Jess'e. "Güzel bir yer değil mi?"

"Bana ve ablama bir masa lütfen," diye ekliyorum kapıda bekleyen garsona.

Bunu söylemeyi öyle çok seviyorum ki! *Ablam.*

Oturuyoruz ve bütün alışveriş torbalarımı yere bırakıyorum – gevşediğimi hissediyorum. Böylesi daha iyi. Hoş, sıcak ve samimi bir sohbet edebilir, güçlü bir bağ kurabiliriz. İşin aslı, en başta yapmamız gereken buydu.

On iki yaşında gibi görünen ve yakasında 'Bugün benim ilk günüm!' yazan rozet takmış bir garson yanımıza geliyor.

"Merhaba!" diye sırtıyorum. "Bana bir kapuçino... Ama ablam ne ister emin değilim."

Ablam. Her söyleyişimde yüzüm hoş bir şekilde ısınıyor!

"Aslında şampanya içiyor olmalıydık," diye eklemekten edemiyorum. "Uzun zamandır kayıp kardeşleriz de!"

"Vay!" diyor garson. "Çok hoş!"

"Ben sadece düz içme suyu alacağım, teşekkürler," diyor Jess mönüyü kapatarak.

"Şöyle güzel, köpüklü bir kahve istemiyor musun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Global para kazanan bir şirkete aşırı derecede şişirilmiş fiyatlar ödemek istemiyorum." Garsona pis bir bakış atıyor. "Sence yüzde 400 kâr oranı etik midir?"

"Eee..." Garson kalakalıyor. "Suyunuza buz ister misiniz?" diyor sonunda da.

"Sen de kahve iç," diyorum çabucak. "Hadi. O da kapuçino alacak."

Garson yanımdan uzaklaşınca Jess onaylamayarak başını iki yana sallıyor.

"Kapuçino yapmak gerçekte ne kadara mal oluyor, haberin var mı? Birkaç kuruşa. Buradaysa neredeyse 2 pound isteniyor."

"Ama yanında bedava çikolata getiriyorlar," diye açıklıyorum.

Tanrım, Jess'in kahveyle ilgili bir takıntısı var galiba? Aman neyse. Boşver. Konuyu değiştir.

"Eh!" Arkama yaslanıp kollarımı açıyorum. "Bana kendini anlatsana."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diyor Jess.

"Her şeyi!" diyorum coşkuyla. "Mesela yürüyüş yapmak dışındaki hobilerin neler?"

Jess birkaç saniye derin derin düşünüyor.

"Mağaraya girmeyi seviyorum," diyor sonunda, garson iki kapuçinoyu önümüze getirdiğinde.

"Mağaraya girmek!" diye tekrar ediyorum. "Yani bildiğimiz mağaranın içine mi giriliyor?"

Jess fincanının tepesinden bana bir bakış fırlatıyor.

“Temelde, evet, öyle.”

“Vay! Bu gerçekten de...”

Bir kelime arıyorum. Mağaralar hakkında ne diyebilirim? Kapkaranlık, soğuk ve ürkütücü oldukları dışında yani.

“Gerçekten ilginç!” diyorum nihayet. “Ben de bir mağaraya girmek isterdim!”

“Ve tabii ki taşlar,” diye ekliyor Jess. “Asıl ilgimi çeken şey onlar.”

“Benim de! Özellikle de Tiffany’s’den alınmış, büyük, parlak taşlar!” diye kahkaha atıyorum şaka yaptığımı gösterircesine fakat Jess hiç tepki vermiyor.

“Doktoramı, florit-hematit atıkların petrojenetikleri ve jeokimyaları üzerine yaptım,” diyor sabahtan beri gösterdiğinden çok daha canlılık göstererek.

Bir şey anladıysam ne olayım.

“Eee... Harika!” diyorum. “Peki... taşlar üzerine çalışmaya nasıl karar verdin?”

“Babam beni yönlendirdi,” diyor Jess ve yüzü hafiften gülüyor. “Onun da böyle bir tutkusu vardı.”

“Babamın mı?” diyorum hayretler içinde. “Taşlara hevesi olduğunu hiç bilmiyordum!”

“Senin baban değil.” Bana ters bir bakış atıyor. “*Benim* babam. Üvey babam. Beni yetiştiren adam.”

Doğru.

Tabii ki babamı kastetmedi. Ne kadar aptalım.

Garip bir sessizlik yaşıyor, fincan tıkırtıları duyuluyor yalnızca. Söyleyecek başka bir şey bulamıyor gibiyim nedense. Ki bu çok saçma. Karşımdaki benim ablam! Yapmayın ya!

“Bu sene tatile çıkacak mısın?” diye soruyorum sonunda. Tanrım, çok ümitsizim. Kuaförlere döndüm iyice.

"Henüz bilmiyorum," diyor Jess. "Duruma göre değişir."
Birden aklıma olağanüstü bir fikir geliveriyor.

"Birlikte tatile gidebiliriz!" diyorum büyük bir heyecanla.
"Harika olmaz mıydı? İtalya'da falan bir villa kiralardık...
Birbirimizi iyice tanırdık..."

"Rebecca, dinle," diye sözümü kesiyor Jess dümdüz bir sesle. "Ben kendime başka bir aile aramıyorum."

Keskin bir sessizlik. Yüzüm alev gibi yanıyor.

"Ben bi... biliyorum," diyorum kekeler gibi. "Öyle demek istemedim."

"Başka bir aileye *ihtiyacım* da yok," diye bastırıyor. "Bunu yazın Jane ve Graham'a da söyledim. İzinizi bu yüzden sürmedim. Medikal durumdan dolayı sizi bulmak benim sorumluluğumdur. Hepsi bu."

"Ne demek 'hepsi bu'?" diye geveliyorum.

"Yani, seninle tanışmak çok güzel. Annenle baban da harika insanlar. Ama senin kendine ait bir hayatın var," diyor. "Benim de kendime ait..."

Beni yakından tanımak istemediğini mi söylüyor?

Kendi *kardeşini*?

"Ama birbirimizi yeni bulduk!" diyorum telaşla. "Bunca yıldan sonra! Sence de olağanüstü bir durum değil mi bu?" Öne eğilip elimi elinin yanına koyuyorum. "Bak! Damarlarımızda aynı kan var!"

"Ne olmuş?" Jess etkilenmiyor. "Bu sadece biyolojik bir gerçek."

"Ama hep bir kız kardeşin olsun istemez miydin? Nasıl bir duygu olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Pek sayılmaz." Yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. "Beni yanlış anlama. Seninle tanışmak çok ilginçti."

İlginç mi? *İlginç* miydi?

Kafamı eğip kapuçinoma bakıyor, kaşığımın köpüğünü karıştırıyorum.

Beni tanımak istemiyor. Kendi ablam beni tanımak istemiyor. Neyim var benim?

Hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Bugün ömrümün en güzel günlerinden biri olacak zannetmiştim. Ablamla alışverişe gitmenin *eğlenceli* olacağını düşünmüştüm. Şu ana kadar aramızda bir bağ kurulmuş olacağını sanıyordum. Kahvemizi içecek, etrafımızda yeni aldığımız havalı şeylerle kıkırdaşacak, birbirimizle dalga geçecektik... Bundan sonra nereye gideceğimizi konuşacaktık...

"Annenin evine dönelim mi artık?" diyor Jess fincanını kafaya dikip.

"Ne, şimdi mi?" diyorum şaşırarak. "Ama önümüzde saatler var. Hem sen daha bir şey almadın!"

Jess bana bakıp sabırsızlıkla iç geçiriyor.

"Bak Becky. Nazik davranmak istedim, bu yüzden bugün buraya geldim. Ama gerçeği istersen, ben alışverişe tahammül edemem."

Yüreğime bir şey oturuyor. İyi vakit geçirmediğini anlamıştım. Günü kurtarmak zorundayım.

"Doğru dükkânları henüz bulamadığınızı biliyorum." Hevesle öne eğiliyorum. "Ama daha çok yer var. Değişik olanlara gidebiliriz..."

"Hayır," diye sözümü bölüyor Jess. "Anlamıyorsun. Ben alışverişi sevmiyorum. Nokta."

"Kataloglar!" diyorum ani bir ilhamla. "Eve gideriz. Bir yığın katalog alırız, çok eğlenceli olur!"

"Şunu kafana sokamıyor musun?" diye sesini yükseltiyor Jess sabrı taşarak. "Dudaklarımı çok dikkatli oku. Alışverişten. Nefret. Ediyorum."

Tam bir şok vaziyetinde eve sürüyorum arabayı. Beynim kısa devre yapmış gibi. Her düşünmeye çalıştığım da her şey inanamayışın verdiği ufak kıvılcımlarla patlıyor.

Eve vardığımızda Luke ön bahçede babamla konuşuyor. Garaj yoluna girdiğimizi görünce çok şaşıyor.

"Niye bu kadar erken döndünüz?" diyor arabaya yetişerek. "Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda!" diyorum başım dönerek. "Sadece, tahminimden çabukluk."

"Bıraktığın için teşekkür ederim," diyor Jess arabadan inmeden önce.

"Benim için bir zevkti."

Jess babama doğru yürürken Luke da arabada yanıma oturuyor. Kapıyı kapayıp bana durumu çakmış gibi bir bakış atıyor.

"Becky, iyi misin?"

"Ben, iyiyim. Galiba."

Bugünü kafamda oturtamıyorum. Zihnim sürekli fantezisini kurduğum şekli oynatıyor. İkimiz bütün gün aylak aylak yürüyor, torbalarımızı savurup mutlu kahkahalar atıyoruz, aldıklarımızı deneyip, birbirimize dostluk bilekliği satın alıyoruz, birbirimize küçük takma isimler takıyoruz...

"Eee? Nasıl geçti?"

"Bugün harikaydı!" Zorla mutlu bir gülüş çakıyorum. "Gerçekten eğlenceliydi. İkimiz de çok iyi vakit geçirdik."

"Neler aldın?"

"İki tane üst, çok tatlı bir etek... Biraz ayakkabı..."

"Hı hı." Luke başıyla onaylıyor. "Jess ne aldı peki?"

Bir saniye konuşamıyorum.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum sonunda da.

"Ah Becky." Luke iç geçirip kolunu omzuma doluyor. "İyi vakit geçirmediniz, değil mi?"

"Hayır," diyorum cılız bir sesle. "Pek sayılmaz."

"Bundan şüpheliydim zaten." Yanağımı okşuyor. "Dinle Becky, bir ruh ikizi bulmak istediğini biliyorum. Jess'in yeni dostun olmasını istediğini biliyorum. Ama belki de kabul etmen gerekiyor ki ikiniz biraz farklısınız."

"Çok da farklı değiliz aslında," diyorum inatla. "Biz kardeşiz."

"Hayatım, önemli değil," diyor Luke. "Anlaşamadıysanız bunu itiraf edebilirsin. Kimse senin başarısız olduğunu düşünmeyecek."

Başarısız?

Kelime beni can evimden vuruyor.

"Anlaştık!" diyorum. "Anlaşıyoruz! Sadece biraz daha fazla ortak nokta bulmamız lazım. Jess alışverişi sevmiyormuş." Birkaç kez yutkunuyorum. "Olsun, önemli değil ki! Benim alışveriş dışında sevdiğim şeyler de var!"

Luke başını iki yana sallıyor.

"Kabul et şunu. İkiniz farklı insanlarsınız ve uyuşabilmeniz için hiçbir sebep yok."

"Ama aynı kanı taşıyoruz! O kadar da farklı olamayız! Olamayız ya!"

"Becky..."

"Bu kadar çabuk vazgeçmeyeceğim! Bahsettiğimiz kişi, benim uzun süredir kayıp ablam, Luke! Bu onu tanımak için elime geçen tek fırsat olabilir."

"Tatlım..."

"Arkadaş olabiliriz, biliyorum," diye kesiyorum Luke'un sözünü. "*Biliyorum* işte."

Ani bir azimle kapıyı açıp dışarı fırlıyorum.

"Hey Jess!" diye sesleniyorum, çimlerde koşturarak. "Konferanstan sonra hafta sonu kalmaya gelmek ister misin? İyi vakit geçireceğimize söz veriyorum."

"Ne güzel fikir, tatlım!" diyor babam yüzü sevinçle parlayarak.

"Emin değilim," diyor Jess. "Gerçekten eve dönmem gerekiyor."

"Lütfen. Sadece bir hafta sonu. Alışverişe gitmek zorunda değiliz!" Kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Bugün gibi olmayacak. Ne istersen yapabiliriz. Gerçekten rahat, gevşek davranırız. Ne dersin?"

Sessizlik. Parmaklarımı boğum boğum sıkıyorum. Jess babamın umut dolu yüzüne bakıyor.

"Tamam," diyor nihayet. "Çok hoş olur. Teşekkürler."

PGNI First Bank Visa

7 Camel Meydanı

Liverpool L1 5NP

Bayan Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

12 Mayıs 2003

Sayın Bayan Brandon,

Yüksek Statü Golden Kredi Kartı başvurunuz için teşekkür ederiz.
Başarılı olduğunuzu duyurmaktan memnuniyet duyarız.

Sorularınıza cevap olarak, kartınız ev adresinize postalanacak ve
bir kredi kartına benzeyecektir. Önerdiğiniz gibi 'bir pasta kılığına
sokulması' mümkün değildir.

Geldiğı zaman dışarıda dikkat dağıtıcı bir olay da yaratamayız.

Başka herhangi bir sorunuz olursa benimle temasa geçmekten
çekinmeyin; umarız yeni kartınızın sağladığı fırsatlardan sonuna
kadar faydalanırsınız.

Saygılarımla,

Peter Johnson
Müşteri Hizmetleri Yöneticisi

PGNI First Bank Visa

7 Camel Meydanı

Liverpool L1 5NP

Bayan Jessica Bertram

12 Hill Rise

Scully

Cumbria

12 Mayıs 2003

Sayın Bayan Bertram,

Mektubunuz için teşekkür ederiz.

Size Yüksek Statülü Golden Kredi Kartı teklifimizle yaklaştığımız için sizden özür dileriz. Herhangi bir kötü niyetimiz yoktu.

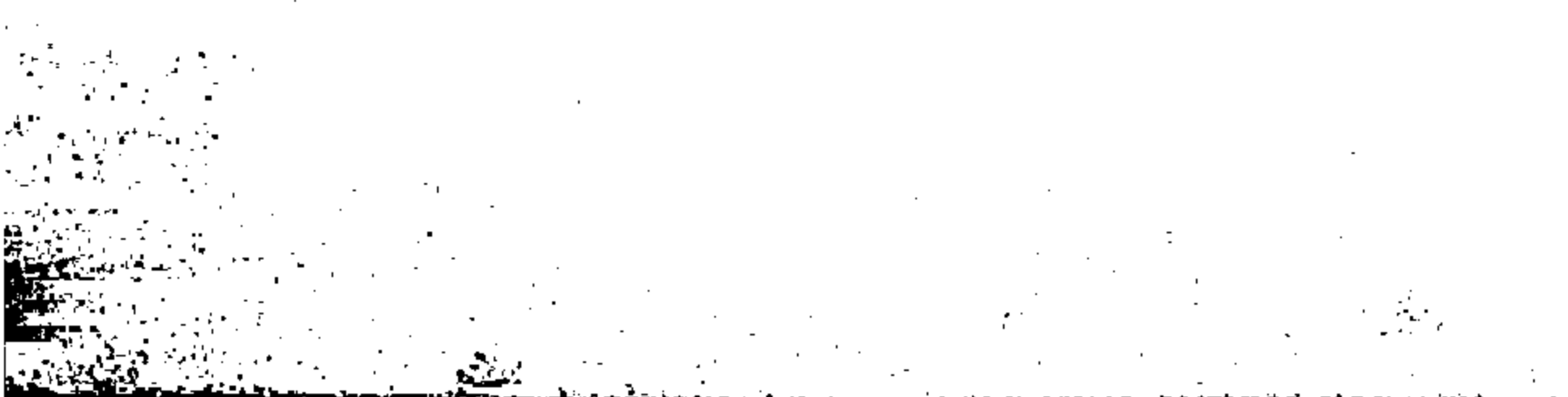
Yirmi bin pound'luk bir kredi kartı sahibi olabilmek için özel olarak seçildiğinizi söylerken sizin karakterinizi aşağılamaya yönelik 'boğazınıza kadar borca batmış ve sorumsuz' biri olduğunuzu kastetmek istememiştim.

İyi niyetimizin bir sembolü olarak size zarfta 25 £'luk bir hediye çeki gönderiyor ve kredi kartı konusunda fikrinizi değiştirirseniz size hizmet etmeyi bekliyoruz.

Saygılarımla,

Peter Johnson

Müşteri Hizmetleri Yöneticisi

Vazgeçmeyeceğim. Hayatta olmaz. Evet, belki Jess ile ilk buluşmam planladığım gibi gitmemiş olabilir. Belki düşündüğüm gibi bir başlangıç yapmamış olabiliriz. Fakat bu hafta sonu daha iyi olacak, öyle olacağını biliyorum. Yani, dönüp düşününce anlıyorum, ilk buluşmanın *kaderidir* bu, biraz garip geçebilir. Ancak bu sefer o ilk aksaklığı atlattık, çok daha rahatız ve birbirimize de öyle davranacağız. Kesinlikle!

Artı, bu kez çok daha hazırlıklıyım. Jess geçen cumartesi gittikten sonra annemle babam biraz moralimin bozuk olduğunu fark etti, o yüzden çay demlediler ve oturup adanmakıllı sohbet ettik. Karşındaki insan hakkında hiçbir şey bilmiyorsan tanışır tanışmaz can ciğer olman imkânsızdır, buna kanaat getirdik. Böylece annem ve babam, Jess hakkında bildikleri her bir detayı araştırdı ve bir kâğıda yazdılar. Ben de bütün haftayı bunları öğrenmekle geçirdim.

Mesela: GCSE sınavına dokuz dersten girmiş ve hepsinden de A almış. Avokadoyu ağzına sürmüyor. Mağaracılık ve yürüyüş dışında, potholing denen çukur mağaracılığı tar-

zı bir şeyle uğraşıyor. Şiiri seviyor. En sevdiği köpek türü. se...

Kahretsin.

Buruşmuş kâğıdı kapıp gözümle tarıyorum.

Hah evet. Bir border koli.

Cumartesi sabahı ve misafir odasındayım, Jess'in gelişi için son hazırlıklarımı tamamlıyorum. Bu hafta *İyi Ev Sahibi* adlı bir kitap satın aldım, orada diyor ki, misafir odası 'iyi düşünülmüş olmalı ve misafirinizi evinde gibi hissettirebilmesi için küçük bireysel dokunuşlar barındırabilmeli'ymiş.

O yüzden, tuvalet masasına çiçekler ve bir şiir kitabı yerleştirdim ve yatağın yanına da dikkatlice seçtiğim dergiler koydum: *Rambling News*, *Caving Enthusiast* adlı mağaracılık dergisi, *Potholing Aylık* dergisi, ki bu dergi de sadece internetten siparişle elde edilebiliyor. (İşin aslı, bir kopya edinebilmek için iki yıllık abonelik ödemek zorunda kaldım. Ama sorun değil. Diğer yirmi üç kopyayı da Jess'e göndertirim.)

Duvar da dekorumun temel taşı duruyor, kendisiyle gurur duyuyorum. Devasa bir mağara poster! Esir kampına benzer bir yerde.

Yastıkları kabartıyorum, içim umut dolu. Bu gece son seferden tamamıyla farklı olacak. Başlangıç olarak, hiçbir dükkânın *yakınından* geçmeyeceğiz bir kere. Evde hoş, basit, sıcak bir akşam planladım. Mısır patlatıp bir film seyredebilir, birbirimize manikür pedikür yapabiliriz, gerçekten gevşeriz. Daha sonra ben onun yatağına otururum, aynı takım pijamalardan giyip naneli kremşanti yeriz ve sabaha kadar konuşuruz.

"Her şey çok güzel görünüyor," diyor Luke arkamdan odaya gelerek. "Çok iyi iş çıkarmışsın."

-Teşekkürler," diyorum utangaç bir gülüşle.

-Açıkçası bütün ev olağanüstü olmuş!" Dışarı yürüyor ve ben de peşinden koridora çıkıyorum. Kendi kendime diyor olsam da, evet, *oldukça* güzel görünüyor. Gerçi hâlâ orada burada bir iki kutu kaldı ama etraf çok daha derli toplu!

-Henüz bitirmedim," diyorum yatak odamıza bakış atarak, yatağın altında hâlâ bir yığın eşya duruyor.

-Görüyorum. Yine de, muazzam bir başarı bu!" Luke çevresine hayranlıkla bakınıyor.

-Sadece bir parça yaratıcı bakış açısı gerekiyordu, o kadar." Alçakgönüllüce tebessüm ediyorum. "Çok yönlü düşünce."

Oturma odasına yürüyoruz, burası da gerçek anlamda dönüşüme uğradı. Bütün o halı öbekleri, kutular ve kargo paketleri yok oldu. Ortada yalnızca iki koltuk, iki sehpa ve Endonezya gamelanı yer alıyor.

"Sana şapka çıkarıyorum, Becky," diyor Luke başını iki yana sallayarak. "Bu haliyle nefis olmuş."

"Hiç önemli değil canım!"

"Hayır." Luke kaşlarını çatıyor. "Sana bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Hepsini düzeltirim demiştin ve bundan şüpheliydim. Fakat bir şekilde altından kalktın. Onca kalabalığın bu kadar iyi bir biçimde düzenleneceği hayatta aklıma gelmezdi." Gözlerine inanamayarak odayı inceliyor. "Burada ne kadar çok şey vardı! Hepsi nereye *gitti* peki?" Kahkaha atıyor ve bir saniye sonra ben de ona katılıyorum.

"Sadece hepsine birer, ev buldum!" diyorum neşeli neşeli.

"Eh, hakikaten beni çok etkiledin," diyor Luke, şömine-nin çerçevesinde gezdiriyor elini, beş adet elle boyanmış yumurta dışında üstünde hiçbir şey yok. "Sen bir depo danışmanı olmalıymışsın."

“Belki olurum!”

Tamam, sanırım artık bu konuyu kapatmak istiyorum. Luke her an daha yakından bakabilir ve “Çin porseleni vazolara ne oldu?” ya da “Ahşap zürafalar nerede?” gibisinden bir soru sorabilir.

“Eee... Bilgisayar açık mı?” diye soruyorum gayet sıradan.

“Hı hı,” diyor Luke ve yumurtalardan birini eline alıp bakıyor.

“Harika!” Ona sırtıyım. “O zaman ben e-postalarımı kontrol edeyim ve sen de bize kahve yapsana?”

Luke’un mutfağa girdiğinden emin olana kadar bekliyorum, sonra bilgisayara koşup www.eBay.co.uk adresini tuşluyorum.

eBay resmen hayatımı kurtardı. Resmen.

Zaten ben eBay olmadan ne yapmışım bunca yıldır? Bence dünyanın en parlak, en dahiyane icadı, aynı... Ne bileyim işte, mağazaları kim icat ettiyse işte, onun gibi.

Geçen cumartesi annemin evinden döndüğüm saniye eBay’e üye oldum ve Çin vazoları, ahşap zürafaları ve üç halımızı satışa sundum. Üç gün içinde hepsi satıldı! Şıp diye! Böylece ertesi gün beş halı ve iki sehpa daha koydum. O andan itibaren de durmadım.

Çabucak ‘Satıştaki Ürünlerim’ düğmesine tıklıyorum, dakika başı da kapıdan dışarı bakıyorum. Uzatmamalıyım, yoksa Luke gelip beni görebilir ama totem heykeline bir teklif verilmiş mi diye görmezsem de çatlayabilirim.

Bir saniye sonra sayfa açılıyor... ve evet! Sonuç! Birisi el-li pound vermiş! Birden adrenalinimin yükseldiğini hissedip

bir çalımla yumruğumu havaya kaldırıyorum (tabii tezahüratsız bir çalım oluyor, ne de olsa Luke duyabilir). Bir şeyler satmak, güç verici bir olay! Tam anlamıyla bağımlısı oldum!

Ve en iyi yanıysa bir taşla iki kuş vurmam. Hem evdeki kalabalığa bir çare bulmuş oluyorum *hem de* para kazanıyorum. Hatta bayağı çok para kazanıyorum! Övünmek gibi olmasın da, bu hafta her gün kâra geçmiş haldeyim. Büyükşehir borsacılarından bir farkım kalmadı!

Örneğin mermer sehpa karşılığında 200 £ kazandım ve yüzden fazla ödemediğimize eminim. Çin porselen vazolanın her birini 100 £'a, 5 kilimi de 150 £'a sattım, ki bunlara da Türkiye'de parça başına 40 £ en fazla ödemişizdir. Bir numaralı kazancımsa 10 Tiffany masa saatinden elde ettiğim 2000 £ ve onları satın aldığımı bile hatırlamıyorum! Alan kişi peşin ödedi ve saatleri bizzat kendi elleriyle teslim aldı! Doğrusu bu işte o kadar ilerledim ki, eBay ticareti üzerine kariyer yapabilirim.

Luke'un mutfakta kupaları çıkarışını duyuyorum ve 'Satıştaki Ürünlerim' sayfasını kapatıyorum.

Ardından da çabucak 'Satın Almayı Beklediğim Ürünler' düğmesini tıklıyorum.

Açıkçası eBay'e alıcı olmaktan çok, *satıcı* olmak üzere üye oldum ancak geçen gün şöyle bir gezinirken ellili yıllardan, iri siyah düğmeli, muhteşem vintage bir turuncu kaban gördüm. Kesinlikle eşsiz bir parça ve henüz kimse teklif vermemiş. O yüzden sadece o kaban için bir istisna yaptım.

Bir de yalnızca bir kişinin 50 kafa fiyat verdiği bir çift Prada ayakkabı için. Tekrar ediyorum, elli pound'a Prada ayakkabı!

Ve sonunda başka bir alıcıya yar olan o güzelim Yves Saint Laurent gece elbisesi. Tanrım, ne kadar sinir bozucuydu. Bir daha o hatayı asla tekrar etmeyeceğim.

Vintage paltonun sayfasına giriyorum –ve inanmıyorum. Dün 80£ teklif etmişim, şimdiyse biri 100£ verdiği için aradan çekilmişim. Tamam, bu seferkini kesinlikle kaybetmem. Hayatta olmaz. Çabucak 120£ yazıveriyorum ve sayfayı kapatıyorum, tam o sırada Luke geliyor.

“E-posta var mıymış çok?” diyor.

“Eee... biraz işte!” diyorum neşeyle ve kahvemi alıyorum. “Teşekkürler!”

Luke’a eBay hikayesi hakkında tek laf etmedim çünkü onun, ev giderleriyle ilgili her türlü gündelik ayrıntıdan haberi olmak zorunda değil. İşin aslı, benim işim onu tam da bundan korumak.

“Bunları mutfakta buldum.” Luke tepsideki bir kutu lüks Fortnum and Mason çikolatalı bisküviyi işaret ediyor kafasıyla. “Çok güzelmiş.”

“Ufak bir hediye olarak düşün.” Ona gülümsüyorum. “Ve endişelenme. Her şey bütçe dahilinde.”

Ki doğru da! Şu anki bütçem o kadar genişledi ki arada bir savurganlık yapabiliyorum!

Luke bir yudum kahve içiyor. Sonra gözleri masasında duran pembe bir dosyaya kayıyor.

“Bu nedir?”

Ne zaman fark edecek diye *meraktan* ölüyordum. Bu hafta üzerinde çalıştığım diğer proje. Proje adı: Kocasına Destek Olan Eş.

“Senin için,” diyorum gayet sıradan. “Sana yardım edebilmek için bir araya getirdiğim küçük bir şey. Şirketin geleceğine dair fikirler.”

Geçen gün banyodayken aklıma geldi. Eğer Luke bu büyük teklifi kazanırsa şirketi büyütmek zorunda kalacak. Ve ben, büyümeden anlarım.

Sebebini açıklayayım, ben Barneys'de kişisel bir alışveriş danışmanıyken Sheri adında bir müşterim vardı ve işini büyüttü. O zamanlar nasıl da hızla büyüdüğünü, yaptığı tüm hataların destanını dinlemiştim; mesela TriBeCa'da hiç kullanmadığı altı bin metrekarelik bir yer tutmak gibi. Yani, o zaman ne kadar sıkıcı diye düşünmüştüm. Hatta onun randevularını dehşetle beklerdim. Ama şimdi anlıyorum ki, Luke'un alanıyla çok bağlantılıymış!

Bunun üstüne ben de, anahtar pazarlarına başvurmak ve rakibini kazanmak gibi o kadının o zamanlar anlattığı her şeyi not etmeye karar verdim. İşte o zaman daha da iyi bir fikir geldi aklıma. Luke bir Hİ şirketi daha satın almalı!

Hangisini alacağını da biliyorum. Eskiden Farnham Hİ için çalışan David Neville üç yıl önce ayrılıp kendi işini kurdu, ben daha finansal muhabirliği sürdürürken. Hakikaten çok yetenekli biri ve insanlar da ne kadar başarılı olduğunu söyler durur. Fakat ben onun gizliden gizliye yaşam mücadelesi sürdürdüğünü biliyorum çünkü geçen hafta karısı Judy'yi gördüm kuaförde ve kadın bana her şeyi anlattı.

"Becky..." Luke kaşlarını çatıyor. "Buna ayıracak zamanım yok."

"Ama çok işine yarayacak!" diyorum hemen. "Barneys'de çalışırken bir sürü şey öğrenmiştim..."

"Barneys mi? Becky, ben bir Halkla İlişkiler şirketi yönetiyorum. Bir moda mağazası değil."

"Ama aklıma bir sürü fikir..."

"Becky," diye sözümü bölüyor Luke, "şu anda bir numaralı önceliğim yeni işi bünyemize kazandırmak. Başka hiç-

bir şey değil. Senin fikirlerine ayıracak zamanın yok, tamam mı?" Dosyayı açmadan evrak çantasına atıyor. "Bir ara bakarım."

Süngüsü düşük vaziyette yerime oturuyorum. Kapı çalıyor ve şaşırarak kafamı kaldırıyorum.

"Ah! Belki Jess'tir, erken gelmiştir!"

"Hayır, Gary olması gerek," diyor Luke. "Ben onu içeri alayım."

Gary, Luke'un sağ kolu. Biz New York'ta yaşarken ve balayındayken Londra ofisini o yönetti; Luke ile ikisi çok iyi anlaşır. Hatta Gary düğünde Luke'un sağdıcı olmuştu.

Bir çeşit.

Düğünümüz de aslında uzun hikaye.

"Gary burada ne arıyor?" diye soruyorum hayretle.

"Burada buluşalım demiştin," diye cevaplıyor Luke, megafona yürüyüp otomatiğe basıyor. "Teklifle ilgili halletmemiz gereken bir iş var da. Sonra öğle yemeğine çıkacağız."

"Ah tamam," diyorum, hayal kırıklığımı saklamaya çalışarak.

Bugün Jess gelmeden önce Luke'la biraz birlikte olmayı planlıyordum da. Bu günlerde çok yoğun. Bütün hafta boyunca eve sekizden önce dönmedi ve dün gece geldiğinde saat on birdi.

Yani, şu anda çok çalıştıklarının farkındayım. Arcodas teklifinin çok önemli olduğunu da biliyorum. Ama yine de. Aylar, aylar boyu, Luke ile günün yirmi dört saati bir aradaydık ve şimdiyse onu neredeyse hiç görmüyorum.

"Belki ben de teklif konusunda size yardım ederim!" diyorum ani bir beyin dalgasıyla. "Ekibe dahil olabilirim!"

"Sanmıyorum," diyor Luke bana bakma zahmetine bile katlanmadan.

“Yapabileceğim bir şey olmalı muhakkak,” diyorum hevesle öne atılarak. “Luke, şirket işlerinde size yardım etmeyi sahiden çok istiyorum. Ne dersen yaparım!”

“Hemen hemen her şey kontrol altında,” diyor Luke. “Gene de sağol.”

Bozuluyorum buna. Neden katılmama izin vermiyor? Bir de *minnettar* kalacak sanırdım.

“Bizimle öğle yemeğine çıkmak ister misin?” diye ekliyor kibarca.

“Hayır. Sağol.” Hafifçe omuz silkiyorum. “İyi eğlenceler. Merhaba Gary,” diye ekliyorum, adam kapıda belirince.

“Merhaba Becky!” diyor Gary de neşeyle.

“İçeri gir,” diyor Luke ve onu oturma odasına götürüyor. Kapı kapanıyor ve aynı saniye tekrar açılıyor, Luke kafasını uzatıyor. “Becky, telefon çalarsa sen açar mısın? Birkaç dakika boyunca rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Tamam!” diyorum.

“Teşekkürler.” Gülümseyip kafama dokunuyor Luke. “Gerçekten çok yardımcı oldun.”

“Önemli değil!” diyorum gülümseyerek. Kapı tekrar kapandığında içimden tam oraya bir tekme savurmak geçiyor.

Şirket işlerine yardım etmek derken kesinlikle telefona cevap vermeyi *kastetmemiştim*.

Asık suratla koridorda yürüyüp oturma odasına gidiyorum ve üzgün bir halde kapıyı sertçe kapatıyorum. Ben akıllı, yaratıcı bir insanım. Onlara yardımım dokunabilir, bunu biliyorum. Yani, hani sözde ortak olacaktık. Bir şeyleri *birlikte* yapacaktık.

Telefon çalınca yerimden sıçıyorum. Belki Jess'tir. Belki de buradadır! Ahizeye koşup açıyorum.

"Alo?"

"Bayan Brandon?" diyor boğuk bir erkek sesi.

"Evet!"

"Ben Nathan Temple."

Beynim bomboş. Nathan? Herhangi bir Nathan tanıımıyorum.

"Belki hatırlarsınız, birkaç hafta önce Milan'da tanışmıştık."

Aman Tanrım. Çantacıdaki adam! Sesini şıp diye çıkarmalıydım.

"Merhaba!" diyorum zevkle. "Tabii ki hatırlıyorum! Nasılsınız?"

"İyiyim, sağolun," diyor Nathan Temple. "Ya siz? Yeni çantanızın sefasını sürüyor musunuz?"

"Ona bayılıyorum!" diyorum heyecanla. "Hayatımı değiştirdi! Yaptığınız şey için tekrar *çok* teşekkür ederim!"

"Benim için zevkti."

Kısa bir suskunluk anı yaşanıyor. Sırada ne söyleyeceğimi kestiremiyorum.

"Size öğle yemeği ısmarlayabilirim," diyorum içgüdüsel bir biçimde. "Doğru düzgün teşekkür etmek için. İstedığınız yer olur!"

"Hiç gerek yok." Adamın mest oluyor sanki. "Hem zaten doktorum bana sıkı bir perhiz uygulatıyor."

"Ya. Ne kadar yazık."

"Ancak, mademki lafı açtınız..." Gevrek sesi cümlemi kesiyor. "Milan'da sizin de söylediğiniz gibi, bir iyiliğin karşılığı, gün gelir alınır."

"Aynen öyle! Size gerçekten borçluyum! Yapabileceğim bir şey varsa, *herhangi* bir şey..."

"Aklıma kocanız Luke geldi de. Belki onun bana minicik bir iyiliği olabilir."

“Çok memnun olur!” diye sevinyorum “Bundan eminim!”

“Kocanız evde mi? Onunla da bir iki laf edebilir miyim?”
Zihnim hızlı çalışıyor.

Eğer Luke’u şimdi telefona çağırırsam onu rahatsız etmiş olurum. Ve Nathan Temple’in kim olduğunu açıklamak durumunda kalırım, onunla nasıl tanıştığımı... Angel çantayı...

“Biliyor musunuz?” diyorum telefona dönerek. “Şu anda evde değil maalesef. Mesajınızı ben iletebilirim ama?”

“Durum şu. Kıbrıs adasında beş yıldızlı bir otel açacağım. Birinci sınıf bir konaklama yeri olacak ve büyük bir açılış planlıyorum. Ünlülerin davet edildiği bir parti, basın toplantısı. Kocanızın da dahil olması beni çok sevindirirdi.”

Kulaklarıma inanamayarak telefona bakakalıyorum. Kıbrıs’ta ünlülerin davet edildiği bir parti? Beş yıldızlı otel? Aman Tanrım, daha havalı bir şey var mı?

“Eminim çok memnun olacaktır!” diyorum, sesimi geri kazanarak. “Kulağa müthiş geliyor!”

“Kocanız çok yetenekli. Birinci sınıf bir şöhreti var. Bizim istediğimiz de bu.”

“Evet,” diye kabarıyorum gururla, “yaptığı işte oldukça iyidir.”

“Anladığım kadarıyla uzmanlık alanı finansal kurumlar, gerçi. Bir otel açılışı sorun olur mu acaba?”

Kalbim hızlanıyor. Bu fırsatın elimden kaymasına izin veremem. Brandon İletişim’i pazarlamalıyım.

“Yok canım,” diyorum yumuşakça. “Biz Brandon İletişim olarak, Halkla İlişkiler sektörünün her alanında yetenekliyizdir, finanstan tutun da, büyük işletmelere, otelciliğe kadar. Çeşitlilik ilkemizdir.”

Evet! Çok profesyonel konuşuyorum!

“O halde siz de şirket için çalışıyorsunuz?”

“Benim ufak bir danışmanlık rolüm var,” diyorum orta parmağımı işaret parmağımın üstüne geçirerek. “Strateji dalında uzmanlaştım. Ve ne şanstır ki, şu anki büyüme stratejilerimizden biri de... Eee... Beş yıldızlı konaklama seyahat alanıydı.”

“O zaman karşılıklı olarak birbirimize yardım edeceğiz demek oluyor,” diyor Nathan Temple hoşnutluk içinde. “Belki bu hafta bir toplantı ayarlarız? Dediğim gibi, kocanız Luke’u bir an önce uçakla buraya getirmek için sabırsızlanıyoruz.”

“Lütfen Bay Temple,” diyorum en etkileyici halimle. “Siz bana bir iyilik yaptınız. Şimdi de önüme bunu ödeme fırsatı çıkıyor. Kocam size yardım etmekten zevk duyacaktır. Hatta bunu bir öncelik haline getirecektir!” Telefona resmen sırtıyorum. “Numaranızı not edeyim, Luke bugün ilerleyen saatlerde sizi arasın.”

“Kocanızın aramasını iple çekiyorum. Sizinle yeniden konuşmak çok güzeldi, Bayan Brandon.”

“Rica ederim! Bana Becky diyin!”

Ahizeyi yerine yerleştirirken ağzım kulaklarıma varıyor.

Ben bir yıldızım.

Tam ve bütün bir yıldızım.

Luke ve Gary bir tarafta yeni teklifleri üzerine kafa yoradursun, arada derede ben de onlara özel bir çaba sarf etmeden yepyeni, harika bir müşteri bağlamış bulunuyorum! Hem de yillanmış, köhne bir banka falan değil. Kıbrıs’ta beş yıldızlı bir otel! Kocaman, prestijli bir iş!

O anda çalışma odasının kapısı açılıyor ve Luke elinde bir klasörle çıkageliyor. Evrak çantasını da eline alırken bakıyor ve dikkati dağınık halde gülümsüyor.

“Tamam mısın, Becky? Biz yemeğe çıkıyoruz. Arayan kimdi?”

“Ah, hiç canım, bir arkadaşım,” diyorum umursamadan. “Bu arada Luke, ben de sizinle yemeğe gelsem diye düşündüm.”

“Tamam,” diyor Luke. “Harika!”

Beni *ne* kadar hafife aldı. En ufak bir fikri bile var mı acaba? Onun adına nasıl da iş dünyasının zirvelerindeki kilit isimlerle ne danslar ettiğimi duyduğunda ağzı açık kalacak. İşte *o zaman* belki ona ne kadar çok yardımcı olabileceğimi kabullenir. *O zaman* belki beni biraz daha takdir eder.

Ben haberi verene kadar beklesin bakalım. Beklesin!

Restoran yolu boyunca sırrımı mutluluk içinde kendime saklıyorum. Doğrusu, Luke beni işe almalı! Şirket için bir çeşit büyükelçi falan olmalıyım!

Yani iletişim ağı kurmada kabiliyetliyim bir kere. Bende doğal bir yeti bu. Milan’da şans eseri bir tanışma ve işte sonuç. Şirkete yepyeni bir müşteri. Üstelik de en ufak bir gayret harcamaksızın!

Her şey içgüdüye bakar. İnsanda varsa vardır, yoksa yoktur.

“İyi misin, Becky?” diyor Luke restorana girerken.

“İyi, iyi!” Ona gizemli bir tebessüm çakıyorum. Haberi patlattığımda çok etkilenecek. Muhtemelen hemen bir şişe şampanya sipariş eder. Ya da hatta şerefime küçük bir parti verir. Büyük bir teklifi kazandıklarında öyle yapıyorlar da.

Bu seferki de çok, çok büyük olacak. Luke için akıl almaz, yeni bir iş fırsatı olabilir! Beş yıldızlı oteller ve spa

merkezlerine adanmış tam bir departman kurabilir. Brandon İletişim Lüks Seyahat. Bakarsınız ben de o bölümün müdürü olurum.

Ya da spaları test eden kişi.

"Eee... Vereceğimiz akşam yemeğiyle ilgili," diyor Gary. Luke'a oturur oturmaz. "Hediyeleri hallettin mi?"

"Evet," diyor Luke. "Evdeler. Ya aktarmalar? Onlar için araba ayarladık mı?"

"Birini bu işte görevlendireceğim." Gary defterine not alıyor, sonra da bana dönüyor. "Affedersin Becky. Çok sıkıcı geliyordur sana da. Bu teklifin bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ama."

"Sorun değil," diyorum alçakgönüllü bir gülüşle. "Luke da bana yeni işler ayarlamamanın bu aralar öncelik sıralamasında bir numarada yer aldığını anlatıyordu zaten."

"Kesinlikle." Gary başıyla onaylıyor.

Hah!

"Yeni müşteri kazanmak oldukça zor iş sanırım," diye ekliyorum masumca.

"Evet, öyle olabiliyor." Gary gülüyor.

Hah ha ha ha ha!

Garson Luke ve Gary'ye soda doldururken yakınlardaki bir masada birbirini dürtükleyen ve Angel çantamı işaret eden üç kadın dikkatimi çekiyor. Aldığım zevki gizlemeye çalışarak sandalyemde asılı duran çantamı gelişigüzelce düzeltiyorum, öyle ki melek motifi ve 'Dante' yazısı iyice görülsün.

Baş döndürücü bir durum. Gittiğim her yerde insanlar çantamı fark ediyor. Her yerde! Şu ana kadar, *ömrüm* boyunca aldığım en güzel şey! Şimdi de Luke'a yeni bir iş kazandırdı. Uğur getirdi!

“Şerefimize!” diyorum garson çekilince kadehimi kaldırarak. “Yeni müşterilere!”

“Yeni müşterilere,” diye yineliyor Luke ve Gary aynı anda. Gary suyundan bir yudum içip Luke’a dönüyor. “Luke, son yaptığımız öneriyi düşünüyordum da. Geçen gün Sam Church ile konuştum...”

Bir saniye daha dayanamayacağım. Onlara söylemeliyim.

“Kiliselerden bahsetmişken!” diye kesiyorum sesini neşeli bir tonla.

Şaşkın bir sessizlik oluyor.

“Becky kiliseden söz etmiyorduk ki,” diyor Luke.

“Evet, konuşuyordunuz! Sayılır işte.”

Luke şaşırmış görünüyor. Tamam, biraz daha yumuşak bir geçiş yapabilirdim. Ama neyse.

“Eee, evet, kilise *demişken*...” diye ısrar ediyorum. “Ve genel anlamda soyadını dini binalardan alan insanlardan, sanırım Nathan Temple diye birinin adını duymuşsunuzdur?”

Hazzımı saklayamaz halde Luke ve Gary’ye dönüyorum. İki erkek de bana meraklı gözlerle bakıyor.

“Tabii ki Nathan Temple diye birini duydum,” diyor Luke.

Evet! Biliyordum.

“Oldukça büyük bir oyuncu, değil mi? Oldukça önemli biri.” Bilmecemsi bir edayla kaşlarımı kaldırıyorum. “Bir alanınızın olmasını isteyeceğiniz adamlardan biri herhalde? Ya da belki de yeni bir müşteri olarak kazanmayı isteyeceğiniz?”

“Pek sayılmaz!” Luke patlayarak gülüyor ve suyundan bir yudum içiyor.

Emin olamayarak susuyorum. Ne demek ‘pek sayılmaz’?

"Tabii ki isterdiniz!" diye ısrar ediyorum. "Harika bir müşteri olurdu!"

"Hayır Becky. Olmazdı." Luke bardağını masaya koyuyor. "Affedersin Gary, ne diyordun?"

Mağlup bir ifadeyle ona bakakalıyorum.

Durum hiç de plana göre gitmiyor. Oysa beynimde konuşmanın bir haritasını çıkarmıştım. Luke, 'Tabii ki Nathan Temple yeni müşterimiz olsa bayılırım ama insan ona nasıl ulaşabilir ki?' diyecekti. Ardından Gary de iç geçirip, 'Nathan Temple'a kimse ulaşamaz,' diyecekti. Ve o esnada kendimden emin bir biçimde dirseklerimi masaya koyacaktım, hafifçe gülümseyerek...

"Sam Church'le konuştum," diye kaldığı yerden devam ediyor Gary, çantasından evrakları çıkararak. "Bana bunları verdi. Bir baksana."

"Bir dakika!" diye kesiyorum, konuşmamızı rayına oturtmak için. "Luke, peki neden Nathan Temple'ın müşterin olmasını istemezdin? Yani hem zengin hem ünlü..."

"Kötü ünlü desek," diye araya giriyor Gary sırtarak.

"Becky, sen Nathan Temple'ın kim olduğunu biliyor musun?" diyor Luke.

"Elbette biliyorum," diyorum. "Kendisi bir numaralı bir işadamı ve otelci."

Luke kaşlarını kaldırıyor.

"Becky, adam ülkenin en alengirli otellerinin sahibi."

Gülüşüm sıratımda donuyor. Birkaç saniye konuşamıyorum.

"Ne?" diyebiliyorum sonunda.

"Artık değil," diyor Gary. "Hakkını yeme."

"O zaman bir zamanlar," diyor Luke da. "Parasını böyle kazandı yani. Değerli otellerden. Bedavaya dağıtılan su ya-

taklarıyla. Ve kapalı kapılar ardında başka ne tür işler döndüyse artık." İğrendiğini gösteren bir mimik yapıp suyunu içiyor.

"*Daily World*'ü satın almayı düşünüyormuş, bu dedikoduyu duymuşsundur," diyor Gary.

"Evet," diyor Luke genişçe gülerek. "Benden uzak dursun. Adam yaralamaktan hüküm giymişliği var. Herif bir suçlu."

Beynim dönüyor. Nathan Temple? Bir suçlu? Ama çok kibar görünüyordu. Çok tatlıydı! Bana Angel çantamı aldırıldı!

"Anlaşılan değişmiş." Gary omuz silkiyor. "Yeni bir insan olmuş. Öyle diyor."

"Yeni bir insan mı?" diyor Luke burun kıvrarak. "Gary, o adam gangsterin biraz iyisi."

Neredeyse bardağımı yere düşürüyorum. Bir *gangstere* mi iyilik borçluyum?

"Gangster kelimesi biraz sert kaçır," diyor Gary. "Bu, yıllar önceydi."

"Bu tip insanlar asla değişmez," diyor Luke kararlı bir şekilde.

"Amma da zor adamsın, Luke!" diyor Gary kahkaha atarak. Sonra birden yüzümü görüyor. "Becky, ne oldu, iyi misin?"

"İyiyim!" diye kestirip atıyorum ve şarabımdan bir yudum yuvarlıyorum. "Çok hoş!"

Her yanımda hem üşüyor, hem ısınıyor. Plana göre gitmeyecek bu iş.

Planla uzaktan yakından ilgisi yok.

İlk parlak iletişim zaferim. Brandon İletişim için kurduğum ilk büyük müşteri. Meğerse hüküm giymiş, suçlu bir oteller kralıymış.

İyi de nereden bilebilirdim ki? Nereden? Büyüleyici bir havası vardı. Çok güzel giyinmişti!

Birkaç kez üst üste yutkunuyorum.

Bir de tutup Luke'un onun için çalışacağını söyledim.

Sayılır.

Yani herhangi bir şey için söz vermedim aslında, değil mi?

Aman Tanrım.

Kendi sesimin ciklediğini duyar gibi oluyorum: "Kocam size yardım etmekten zevk duyacaktır. Hatta bunu bir öncelik haline getirecektir!"

Sakinliğimi korumaya çalışarak mönüye bakıyorum. Tamam, yapmam gereken şey bariz. Luke'a söylemek zorundayım. Evet. Tüm hikayeyi itiraf etmeliyim. Milan, Angel çanta, bugünkü telefon konuşması, her şeyi.

Yapmam gereken bu. Yetişkin insanın seçeneği bu.

Önündeki kâğıdı okurken gerilen yüzüne bakıyorum Luke'un ve içimi sıkan bir korku spazmı hissediyorum.

Yapamam.

Yapamam işte.

"Nathan Temple'in adını anman ne komik, Becky," diyor Gary suyundan içmeden önce. "Sana bunu henüz söylememiştim Luke, ama adam yeni bir otelinin Hİ'ni yaptırmak konusunda konuşmak için bütün hafta bizi aradı."

Gary'nin geniş, dostane yüzüne dimdik bakıyorum ve içimin yağları eriyor.

Tanrıya şükür. *Tanrıya şükür.*

Tabii ki resmi bir yaklaşımda da bulunacaklardı. Tabii ki! Boşu boşuna endişeleniyormuşum! Luke işi yapacak ve ben de Nathan Temple ile ilişkiyi noktalayacağım, her şey de çok güzel olacak...

“Geri çevireceğiz anladığım kadarıyla?” diye ekliyor Gary.

Geri çevirmek mi? Başım dikiliyor.

“Ünümüze nasıl bir gölge düşürür, tahmin edebiliyor musun?” diyor Luke kısa bir kahkaha atarak. “Teklifi reddet. Ama üsluplu bir şekilde,” diye ekliyor kaşlarını çatarak. “Adam *Daily World* gazetesini satın alıyorsa, onu gücendirmek istemeyiz.”

“Reddetmeyin!” diye ağzımdan kaçırıyorum kendime hâkim olamayıp.

İkisi de şaşırarak bana dönüyor ve kendimi sıkıp rahatça gülüyorum. “Yani tartışmaya bir de karşı tarafın açısından bakmanız gerekmez mi? Kararınızı vermeden önce.”

“Becky, benim bildiğim kadarıyla ortada sadece *bir* tartışma var,” diyor Luke gevrekçe. “Nathan Temple, adının şirketimle birlikte anılmasını istediğim karakterde biri değil.” Mönüsünü açıyor. “Hadi artık sipariş verelim.”

“Biraz önyargılı olduğunuzu düşünmüyor musunuz?” diyorum çaresizce. “Günahsızsanız ilk paçavrayı atmayın, falan filan.”

“Ne?” Luke afallıyor.

“İncil’de yazıyor ya!”

Luke bana bir bakış atıyor.

“Taşı mı demek istedin?” diyor.

“Eee...”

Aman, belki de haklı. Ama cidden. Ha taş ha paçavra... Ne fark eder ki?

“Önemli olan...” diye başlıyorum.

“Önemli olan,” diye lafımı bölüyor Luke, “Brandon iletişimim, sabıkalı bir geçmişi olan biriyle bir arada anılmak istemez. Geri kalanı bırakın bir yana.”

“Ama bu düşünce çok dar kafalıca! Bu günlerde büyük olasılıkla herkesin bir sabıka geçmişi vardır!” Kollarımı iki yana savuruyorum. “Yani, bu masada oturan kimin yok ki?”
Kısa bir sessizlik.

“Evet,” diyor Luke. “Benim yok. Gary’nin yok. Senin de yok.”

Neye uğradığımı şaşırarak bakıyorum. Galiba haklı. Benim yok.

Epey bir afallıyorum doğrusu. Ben de kendimi hep sınırlarda yaşayan biri zannederdim.

“Öyle bile olsa...”

“Becky, bu konu nereden açıldı ki?” diye kaşlarını çatıyor Luke. “Niye Nathan Temple’a bu kadar kafayı takmış vaziyettesin?”

“Kafayı *takmadım* ya!” diyorum çabucak. “Sadece senin müşterilerinle ilgileniyorum. Muhtemel müşterilerinle de.”

“Eh, o benim müşterim değil. Muhtemel müşterim de değil,” diyor Luke konuyu sonlandırırçasına. “Ve hiçbir zaman da olmayacak.”

“Tamam,” diye yutkunuyorum. “Evet, orası oldukça açık.”

Üçümüz de sessizlik içinde mönüleri inceliyoruz. Beynim fırıldak gibi dönerken yemekleri okuyormuş numarası yapıyorum.

Demek Luke’u ikna edemiyorum. O halde durumu idare etmek zorundayım. Kocasına destek eşler böyle davranır zaten. Çaktırmadan ve etkin bir biçimde sorunlarla başa çıkarlar. Bahse girerim, Hilary Clinton bu tür şeyleri milyonlarca kez yapmıştır.

Bir şey olmayacak. Doğruca Nathan Temple’a telefon edeceğim, kibar teklifi için teşekkürlerimi sunup Luke’un gerçekten, gerçekten çok meşgul olduğunu söyleyeceğim...

Yok. Luke'un aramaya çalıştığını ama kimsenin telefonu açmadığını söyleyeceğim...

"Becky? İyi misin?"

İki adamın da bana dik dik bakışlarıyla karşılaşıyorum. O anda Gary'nin kalemlerinden biriyle masaya hızlı hızlı vurduğumu fark ediyorum.

"Harikayım!" diyip kalemi masaya bırakıyorum.

Tamam. Bir planım var. Yapacağım şey, Luke hasta demek.

Evet. Dahiyane. Kimse buna karşı çıkamaz.

Böylece de, eve döner dönmez ve Luke, Gary ile çalışma odasına kapanınca yatak odamızdaki telefona koşuyorum. Yatak odasının kapısını bir tekmeye kapıyorum ve telaşla Nathan Temple'in verdiği numarayı tuşluyorum. Telesekreter çıkınca derin bir oh çekiyorum.

Ve şimdi doğru düzgün dinleyince anlıyorum, adam *kesinlikle* sabıkalı bir geçmişi olan, bir oteller kralı gibi konuşuyor. Nasıl oldu da daha önce duymadım? Sağır falanmışım herhalde!

Bip sesi çalıyor ve korkuyla yerimden hopluyorum.

"Merhaba!" diyorum, sesimi yumuşak ve rahat tonlarda tutmaya çalışarak. "Bay Temple için mesaj bırakacağım. Ben Becky Brandon. Eee... kocama oteliniz hakkında her şeyi anlattım ve kulağa müthiş geldiğini söyledi! Ancak maalesef bu aralar kendisi biraz hasta. O yüzden açılışa katılamayacak. Gerçekten çok yazık oldu! Neyse, umarım başka birini bulursunuz! Hoşçakalın!"

Telefonu yerine koyup yatağa çöküyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi.

İşte. Halloldu.

“Becky?” Luke kapıyı açınca dehşetle yerimden fırlıyorum.

“Ne? Ne oldu?”

“Yok bir şey,” diyor kahkaha atarak. “Bir şey olmadı. Haber vermeye geldim, Jess burada.”

“**A**sansörle yukarı çıkıyor,” diyor Luke ön kapıyı açarak. “Bu arada, telefonda kiminle konuşuyordun?”

“Hiç kimseyle,” diyorum çabucak. “Sadece... Uyandırma servisini arıyordum.”

Bir şey yok, diyorum kendi kendime. Halledildi. Her şey yoluna kondu.

Asansörün aşağılardan hareketini duyabiliyorum. Jess yolda!

Hemen not kâğıdımı elime alıp son kez göz gezdiriyorum. Border koli, avokadodan nefret ediyor, matematik öğretmeninin adı Bay Lewis...

“Becky, yerinde olsam o gelmeden bunu ortadan kaldırırdım,” diyor Luke şaşırmış gibi.

“Ah. Evet.”

Kâğıdı cebime tıktırıyorum ve kendimi hazırlamak üzere birkaç derin nefes alıyorum. Artık burada ya, hafif bir gerginlik hissediyorum.

“Dinle, Becky,” diyor Luke beni izleyip. “Jess gelmeden önce... Bu sefer kafaca uyuşmanızı içtenlikle ümit ediyorum. Ama ölçülü davranmaya dikkat ediyor musun? Bütün umutlarınla bu ziyarete bel bağlamadın değil mi?”

“Cidden Luke ya!” diyorum. “Sen beni ne sandın?”

Elbette bütün umutlarımla bu ziyarete bel bağladım. Ama mühim değil çünkü bu kez işe yarayacağını biliyorum. Bu sefer her şey farklı olacak. Başlangıç olarak, Jess’in yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmayacağız. Onun yolunu takip edeceğim.

Ve bir diğer hatırlamam gereken şey de Luke’un verdiği bir ipucu. Jess’e karşı çok arkadaşça yaklaşmamın harika olduğunu söyledi ancak Jess biraz içine kapanık biriymiş ve kocaman, sımsıkı kucaklaşmalar onun tarzı olmayabilirmiş. O yüzden de biraz daha oturaklı davranmamı önerdi, birbirimizi daha yakından tanıyana kadar. Ki bence adil bir yaklaşım.

Apartman koridorundan asansörün gürültüsü geliyor, yaklaşıyor. Neredeyse nefes alamıyorum. Şu asansör neden bu kadar *yavaş*?

Sonra birden kapılar açılıyor ve Jess elinde sırt çantası, üstünde kot pantolon ve gri bir tişörtle beliriveriyor içeride.

“Merhaba!” diye bağıriyorum öne atılarak. “Hoş geldin! Bu hafta sonu canın ne isterse yapabiliriz! Ne istersen! Söyle! Patron sensin!”

Jess kıpırdamıyor. Hatta olduğu yerde donmuş gibi.

“Merhaba Jess,” diyor Luke sakince. “Londra’ya hoş geldin.”

“İçeri gir!” Kollarımı iki yana açıyorum. “Kendi evin gibi davran! Burada avokado yok!”

Jess afallamış gibi bana bakıyor sonra sanki geldiği gibi dönmek istercesine asansörün düğmelerine kaçıyor bakışları.

“Çantanı alayım,” diyor Luke. “Konferansınız nasıl geçti?” Jess’i eve sokuyor ve Jess de etrafa tetik bakışlar atarak içeri yürüyor.

“Güzel geçti, teşekkür ederim,” diyor. “Merhaba Becky.”

“Merhaba! Burada olman ne kadar güzel! Sana odanı göstereyim!”

Gururla misafir odasının kapısını açıyorum ve Jess’in mağara resmi ya da *Potholing Aylık* dergisi hakkında bir yorum yapmasını bekliyorum. Ama bir şey söylemiyor, yalnızca, “Sağol,” diyor, Luke onun çantasını yere bırakırken.

“Bak,” diye gösteriyorum. “Mağara!”

“Eee... Evet,” diyor Jess biraz şaşırarak.

Bir duraklama oluyor ve içimde telaş sinyalleri çalıyor. Sakın sürekli böyle garip anlar yaşayacağımızı söylemeyin.

“Hadi bir şeyler içelim!” diye haykırıyorum. “Bir şişe şampanya açalım!”

“Becky... saat daha dört,” diyor Luke. “Belki bir fincan çay daha uygun olur?”

“Bir fincan çay çok iyi olurdu,” diyor Jess de.

“Çay o zaman!” diyorum. “Mükemmel bir fikir!”

Ben önden, Jess arkamdan yürüyerek mutfağa yollanıyorsunuz, Jess yol boyunca evi inceliyor.

“Güzel bir yer,” diyor.

“Becky, harika bir iş çıkardı,” diyor Luke nazikçe. “Geçen hafta bugün buranın halini görmek lazımdı. Balayından dönüşte yüklüce eşyamız geldi kargoyla ve eşyadan *hareket* edemiyordun.” Başını iki yana sallıyor. “Nasıl becerdin, hâlâ anlamış değilim, Becky.”

-Ah, bilirsin işte." Alçakgönüllü bir gülücük atıyorum.
-Organizasyon meselesi."

Tam su ısıtıcının düğmesine bastığım sırada Gary mutfağa giriyor.

"Bu işyerindeki partnerim, Gary," diyor Luke. "Bu da Becky'nin babaları bir olan ablası, Jess. Cumbria'dan geldi."

"Ya!" diyor Gary, Jess ile tokalaşırken. "Cumbria'yı biliyorum! Çok güzel bir yer. Neresindensiniz?"

"Scully diye bir kasaba," diye yanıtlıyor Jess. "Oldukça kırsaldır. Buradan çok farklı."

"Scully'de bulundum!" diyor Gary. "Yıllar önce. O yakınlarda ünlü bir yürüme parkuru vardı sanırım?"

"Büyük ihtimal Scully Tepesi'nden söz ediyorsunuz."

"Evet! Tırmanmaya çalışmıştık ama hava birden değişmişti. Neredeyse kahrolası şeyden aşağı düşüyordum."

"Çok tehlikeli olabiliyor," diyor Jess. "Ne yaptığınızı iyi bilmeniz gerek. Güneyli salaklar gelip her türlü belaya bulaşıp duruyorlar."

"Ben yani," diyor Gary neşeyle. "Fakat manzarası için değer. O taşlar, kayalar olağanüstü," diye ekliyor Luke'a dönüp. "Sanat eseri gibi. Kilometrelerce uzuyor, o kırların arasında."

Konuşmayı yüzde yüz merakla dinliyorum. Ben de kırsal İngiltere'yi daha yakından tanımak isterim. Ben de kuru kayalar görmek isterim. Yani koca ülkede tek bildiğim yer Londra ve Surrey, ki ikisi de pratikte Londra.

"Cumbria'sa bir kulübe satın almalıyız!" diyorum coşkuyla, herkese çaylarını dağıtırken. "Jess'in kasabasında! O zaman seni hep görürüz," diye ekliyorum Jess'e. "Harika olmaz mıydı?"

Oldukça uzun bir suskunlukla cevaplanıyorum.

“Evet,” diyor Jess nihayet. “Harika.”

“Yakın gelecekte kulübe satın alacağımızı sanmıyorum,” diyor Luke bana kaşlarını kaldırarak. “Bütçemiz var, unutun mu?”

“Evet, biliyorum,” diye karşı çıkıyorum, ben de kaşlarımı kaldırarak. “Ve buna uyuyorum, uymuyor muyum?”

“Evet, uyuyorsun,” diyor Luke. “İnanılmaz bir şekilde uyuyorsun.” Tezgahtaki Fortnum bisküvi kutusuna bakıyor. “Gerçi açıkçası nasıl başarıyorsun, hiçbir fikrim yok.” Buzdolabını açıyor. “Şuraya bak. Çekirdekleri çıkarılmış zeytinler, tutsülenmiş istakoz, ve hepsi de *bütçe* dahilinde.”

Elimde olmadan koltuklarım kabarıyor. Tüm bu yiyecekler, o Tiffany saatleri satmanın nimetleri! O kadar mutluydum ki doğruca çıkıp Luke’un sen sevdiği şeylerle dolu bir araba yiyecek aldım.

“Sadece iyi ev geçindirme meselesi,” diyorum umarsızca ve tabağı ona uzatıyorum. “Lüks çikolatalı bisküvi alsana.”

“Hımm.” Luke bana şüpheli bir bakış atıp Gary’ye dönüyor. “Devam etmeliyiz.”

İki erkek mutfaktan çıkıyor ve Jess ile yalnız kalıyorum. Ona bir fincan çay daha koyuyorum ve karşısında bir tabureye tünüyorum.

“Eee!” diyorum. “Ne yapmak istersin?”

“Ben rahatım,” diyor Jess omuz silkerek.

“Sana kalmış! Kesinlikle!”

“Gerçekten fark etmez.” Jess çayını yudumluyor.

Yavaşça lavaboya damlayan musluğun sesi dışında hiç ses yok.

Ki önemli değil. Bu da aile üyelerinin yanındayken yaşayabileceğiniz, rahat ve dostane sessizliklerden biri. Hatta birbirimizin yanında ne kadar rahat olduğumuzu *gösteriyor*. Gariplikle uzaktan yakından alakası yok...

Ah Tanrım, *konuş*. Lütfen.

"Biraz ağırlık çalışmak istiyorum," diyor Jess ansızın. "Her gün düzenli olarak çalışırım da. Ama bu hafta hiç fırsatım olmadı."

"Tamam!" diyorum zevkle. "Çok güzel bir fikir! Ben de yaparım!"

"Gerçekten mi?" Jess çok şaşıyor.

"Herhalde yani!" Çayımı yudumlayıp fincanı tabağına koyuyorum. "Gidip hazırlanayım!"

Ne müthiş fikir ya. Birlikte vücut çalışmak insanları birbirine bağlayan bir etkinlik. Köşedeki Taylor's Sağlık Kulübü'ne gidebiliriz, oranın altın üyesiyim, biraz çalışır, sonra da meyve suyu barında takılırız. Meyve suyu barı açıktır, biliyorum çünkü günün bu saatlerinde çok gitmişliğim var.

Ve galiba jimnastik salonu da açık oluyor, alt kattaki.

Yoksa üst katta mıydı?

Her neyse. Neredeyse işte.

Gardırop kapaklarımı sonuna kadar itiyor ve jimnastik gereçleriyle dolu çekmecemi açıyorum. Juicy eşofmanlarımı giyebilirim, ama onlar çok terletir ya da şu havalı pembe üstü, gerçi onu da meyve suyu barında bir kadının üstünde görmüştüm...

En sonunda siyah tayt, artı beyaz bir tişört ve Amerika'dan aldığım son teknoloji spor ayakkabıları seçiyorum. Ayakkabılar bayağı tuzluydu ama ne de olsa, ikili yoğunluk tabanı sayesinde biyomekanik olarak dengeliler. Artı, yüksek seviye mühendislikleri onları maraton yolundan zor koşu patikalarına kadar her yerde dağda, taşta kullanabilmelerini sağlıyor.

Tam takım giyiniyor, saçımı arkadan atkuyruğu yapıyorum, son olarak koluma da şık Adidas saatimi takıyorum. (Bu da Luke'un ne kadar yanıldığını gösteriyor. Günün birinde bir spor saatine ihtiyacım olacağını *biliyordum*.) Misafir odasına koşup kapıyı tıkladıyorum.

"Merhaba!"

"İçeri gel." Jess'in sesi biraz boğuk ve tuhaf geliyor. Dikkatlice kapıyı itiyorum. Şaşkınlık içinde, üstüne eski püskü gri bir tişörtle şort geçirmiş, yerde yattığını görüyorum.

Mekik çekiyor, diye fark ediyorum birden bütün üst bedeni yerden kalkınca. Vay canına. Çok da iyi.

Şimdi de hayatta beceremediğim yana kıvrılarak kalkılan harekete geçiyor.

"Eee... Gidelim mi?" diyorum.

"Nereye gidelim mi?" diye yanıtlıyor Jess, temposunu düşürmeden.

"Spor salonuna! Ben de seni oraya gitmek istersin san..." Bacaklarını da yerden kaldırmaya başladığını görünce cümlemi tamamlayamıyorum.

Tamam, şu anda gösteriş yapıyor.

"Hiçbir yere gitmeme gerek yok ki. Burada çalışabilirim."

Burada? Ciddi mi? Ama burada hiç ayna yok. MTV yok. Meyve suyu barı yok.

Jess'in uyluğunun üstündeki yılanı benzer bir yara izine kayıyor bakışım. Tam nasıl oldu diye soracakken bakışımı yakalıyor ve kızarıyor. Belki de hassas noktasıdır. Bu konuyu açmasam daha iyi.

"Ağırlığa ihtiyacın yok mu?"

"Ağırlıklarım var zaten." Sırt çantasına uzanıp içinden kum dolu iki su şişesi çıkarıyor.

Bunlara ağırlık mı diyor?

“Ben spor salonunun yakınından geçmem,” diyor şişeleri kafasının üstüne kaldırarak. “Para ziyanı. Spor salonuna yazılan insanların yarısı hiç gitmiyor zaten. Pahalı kıyafetler satın alır ve asla giymezler. Ne anlamı var ki bunun?”

“Ah, kesinlikle!” diyorum çabucak. “Sana tamamen katılıyorum.”

Jess duruyor ve ağırlıklardan birini daha da sıkı kavıyor. Sonra bakışları taytımın arkasına kayıyor.

“O ne?” diyor.

“Eee...” Elimle yakalıyorum.

Kahretsin. Fiyat etiketi sarkıyormuş.

“Eee... Hiçbir şey!” diyorum, etiketi çabucak içeri tikiştirerek. “Ben gidip kendime ağırlık alayım.”

Mutfaktan elimde iki şişe Evian maden suyuyla dönerken ister istemez huzursuz oluyorum. Zihnimde canlandığı hiç böyle bir görüntü değildi. Ben, arka planda canlı bir müzik çalarken ve spot ışıkları saçlarımızı pırl pırl gösterirken yan yana iki koşu bandında yorulmadan koştuğumuzu hayal etmişim.

Neyse. Boşver.

“O zaman ben de sana bakarak yapayım, tamam mı?” diyorum, halıda Jess'e katılarak.

“Ben şimdi biseplere geçiyorum,” diyor Jess. “Oldukça dik olmalı.” Kollarını indirip kaldırmaya başlıyor, ben de onu taklit ediyorum. Tanrım, bayağı da hızlı çalışıyor, değil mi?

“Müzik açayım mı?” diyorum birkaç saniye sonra.

“Müziğe ihtiyacım yok,” diyor Jess.

“Yok. Benim de yok,” diyorum çabucak.

Kollarım acımaya başlıyor. Bunun onlara iyi gelmediğini eminim. Jess'e yan gözle bakıyorum ama o tempoya sa-

dık devam ediyor. Ayakkabı bağcıklarını bağılıyormuş gibi yaparak eğiliyorum. Sonra birden aklıma bir fikir geliyor.

“Hemen dönerim,” diyorum ve yeniden mutfağa koşuyorum. Birkaç saniye sonra elimde incecik, gümüş rengi iki şişeyle geri dönüyorum.

“Al sana sağlık içeceği,” diyerek şişenin tekini gururla Jess’e veriyorum. “Su kaybını dengeleyebilmek için.”

“Ne için, ne için?” Jess ağırlıklarını yere koyuyor.

“Şişede öyle yazıyor, bak,” diye açıklıyorum. “İçinde eşsiz bir güçlendirici vitamin ve ot karışımı varmış.”

Jess etiketi gözüyle tarıyor.

“Sadece şeker ve su. Bak. Su, glikoz şurubu...” Şişeyi bırakıyor. “Almayayım, sağol.”

“Ama değişik özellikleri var!” diyorum şaşırarak. “Dengeliyor, canlandırıyor ve cildi içten nemlendiriyor.”

“Nasıl yapıyor bunu?”

“Şey, bilmem.”

“Ne kadar bu sıvı?” Jess şişeyi yeniden alıp fiyat etiketine bakıyor. “2,95 £ mu?” Dehşete düşüyor adeta. “Şeker ve su karışımı için üç pound mu? O paraya yirmi kiloluk bir çuval patates alırsın!”

“Ama ben yirmi kilo patates istemiyorum ki,” diyorum kafam karışarak.

“O zaman istemelisin!” diyor Jess. “Patates en besleyici, fiyatı düşük gıdadır.” Beni onaylamayarak süzüyor. “İnsanlar bunun değerini bilmiyor. Acaba bir patatesten portakaldan daha çok cildin ihtiyacı olan C vitamini bulunduğunu biliyor muydun?”

“Eee... yoo,” diyorum gergince. “Hayır, bilmiyordum.”

“İnsan sırf patates ve sütle bile yaşamını sürdürebilir.” Tekrar ağırlıklarını yükleniyor. “Sırf o ikisinde vücudun ihtiyacı olan bütün vitamin ve mineraller yer alıyor.”

“Doğrudur!” diyorum. “Ne kadar güzel! Eee, ben gidip duş alayım.”

Yatak odasının kapısını kapatıp şaşkın şaşkın duruyorum içeride. O patates muhabbeti de neydi öyle ya? Konuya nereden geldik, onu bile anlamadım.

Koridorda yürüyüp Luke’u görüyorum çalışma odası kapısının aralığından, raftan bir şey indiriyor.

“Çok sportif görünüyorsun,” diyor kafasını kaldırarak. “Spor salonuna mı?”

“Jess’le birlikte vücut çalışıyorduk da,” diye cevap veriyorum, saçımı geriye atarak.

“Harika. Yani iyi anlaşıyorsunuz?”

“Tabii, mükemmel anlaşıyoruz!” diyorum koridorda yoluma devam ederek.

Ki sanırım doğru.

Gerçi doğrusu, Jess hakkında konuşması biraz zor. Tam olarak *beyecandan* insanın *başını döndürmüyor*.

Ama neyse, şu ana kadar iyi. Mademki vücut çalışmamızı bitirdik, kendimizi ödüllendirebiliriz! İhtiyacımız olan birkaç içki, biraz parti atmosferi ve biraz müzik. İşte o zaman gerçekten gevşeyeceğiz.

Duş alırken içim kıpır kıpır oluyor. Evde kız kıza bir gece ne kadar da doyulmaz oluyor. Suze ile aynı evde yaşarken ne kadar eğlenirdik. Bir keresinde Suze berbat erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti ve bütün geceyi o çocuk adına, iktidarsızlık tedavisi formları doldurup göndermekle geçirmiştik. Bir keresinde de nane likörlü kokteyli yapıp neredeyse alkol zehirlenmesi yaşıyorduk. Sonra kızıl saçlı olmaya karar verdiğimiz gece yana yakıla 24 saat açık kuaför aramıştık.

Ayrıca bir de, özel bir olay olmayan bir sürü gece yaşamışızdır sadece film izler, pizza yer, sohbet eder, gülerdik ve çok mutlu olurduk.

Saçımı kurularken duruyorum. Artık Suze'la konuşmuyor olmak çok tuhaf. Ona bir ablam olduğunu söylediğim günden beri beni hiç aramadı. Ben de onu aramadım.

Ama neyse. Çenemi kaldırıyorum. Hayat bu olabilir. İnsanlar, yeni dostlar, yeni ablalar edinir. Buna doğal seleksiyon deniyor.

Ve bu gece Jess ile muhteşem vakit geçireceğiz. Suze ile yaşadığımdan *daha iyi*.

İçim beklentiyle dolarak kot pantolonumu giyiyor, üstüne de gümüş rengi harflerle 'Kardeşlik' yazılmış bir tişört geçiriyorum. Tuvalet masamın ışıklarını yakıyorum ve sahip olduğum her bir makyaj malzemesini çıkarıyorum. Yatağın altındaki kutuları karıştırıp üç peruğumu, dört postişini, takma kirpiklerimi, sprey sim ve yalancı dövmelemlerimi buluyorum. Sonra bütün ayakkabılarımın bulunduğu özel dolabımı açıyorum.

Ayakkabı dolabımı severim.

Yani, ayakkabı dolabımı *severim*. Bu dünyadaki en güzel şey! Bütün ayakkabılarım müthiş raflarda düzenli duruyor ve hepsi rahatça görülebilsin diye içine monte ışıkları da var. Birkaç saniye raflara hayranlıkla bakıyorum, sonra da en eğlenceli, abartı derecede yüksek topuklu olanları çıkarıp yatağa atıyorum.

İşte giyinme, süslenme partisine hazırız!

Bundan sonra oturma odasını hazırlıyorum. En sevdiğim filmleri çıkarıp yelpaze şeklinde yere diziyorum, yanına dergiler yığıp birkaç mum yakıyorum. Mutfığa girip cipsleri, patlamış mısırları ve şekerleri kâselere boşaltıyorum, bi-

raz daha mum yakıp şampanyayı çıkarıyorum. Mutfakta etrafıma bakıyorum, granitler şıkır şıkır parlıyor, paslanmaz çelikler de mum ışığıyla ışıltıyor. Çok güzel görünüyor.

Kol saatime bakıyorum, neredeyse altı olmuş. Jess artık vücut çalışmayı bitirmiştir. Misafir odasına yürüyüp kapıyı vuruyorum.

“Jess?” diyorum yumuşakça.

Cevap yok. Duşta falandır herhalde. Ah tamam canım, acelem yok.

Ama mutfağa dönerken birden çalışma odasından onun sesinin geldiğini duyuyorum. Garip. Kapıya yaklaşıp yavaşça kapıyı itiyorum ve işte Jess orada, iki yanında Luke ve Gary ile bilgisayarın başına oturmuş, ekrana gözlerini kısıyor, Luke da bir yandan yeşil bir fona doğru konuşuyor.

“Grafikleri bu şekilde daha koyu vurgulayabiliyorsunuz,” diyor Jess klavyede tuşlara basıp. “Arka müzikle senkronize edebiliyorsunuz. İsterseniz ben sizin için yaparım.”

“Neler oluyor?” diyorum şaşkınlık içinde.

“Ortaklar için hazırladığımız yeni CD-Rom’umuz,” diyor Luke. “Hazırlayan herifler bir halt bilmiyormuş. Hepsinin baştan düzeltilmesi lazım.”

“Ablan meğer bir yazılım sihirbazıymış!” diyor Gary.

“Sadece tersten biliyorum,” diyor Jess, hızlı hızlı bir yerleri klikleyerek. “Bütün üniversite bir yıl önce bu sisteme geçti. Ben de teknolojiye biraz meraklıyım. Bu tür şeyler hoşuma gidiyor.”

“Olağanüstü!” diyorum. Jess tuşlara basmaya devam ederken ben de kapıda oyalanıyorum bir müddet. “Eee... Gelip bir şeyler içmek ister misin? Kız kıza gecemiz için her şeyi hazırladım.”

“Affedersin,” diyor Luke, birden beni fark edip bakarak. “Ben de seni tutuyorum, Jess. Bundan sonrasını hallederiz. Çok teşekkürler!”

“Teşekkürler!” diye yineliyor Gary de.

İkisi de Jess de hayranlıkla bakınca içten içe bir kıskançlık duyuyorum.

“Hadi gel!” diyorum neşeli neşeli. “Şampanya bizi bekliyor.”

“Tekrar teşekkürler, Jess,” diyor Luke. “Sen bir yıldızsın!”

“Önemli değil.” Jess ayağa kalkıp peşimden dışarı çıkıyor.

“Erkekler!” diyorum onların duymayacağı mesafeye ulaşır ulaşmaz. “Tek düşündükleri bilgisayar!”

“Ben bilgisayar severim,” diyor Jess omuz silkerek.

“Eee... Ben de,” diye geri adım atıyorum hemen. “Kesinlikle!”

Ki doğru sayılır.

Yani, ben eBay’i seviyorum.

Jess’i mutfağa götürürken gene heyecanlanıyorum. İşte geliyor. Beklediğim an! CD-çaların uzaktan kumandasını alıp basıyorum ve bir saniye sonra Kardeş Şarkıları albümü son sesle bangır bangır çalmaya başlıyor. Bu albümü özellikle bu akşam şerefine aldım!

“*Biz bir aileyiz!*” diye şarkı söylüyorum Jess’e güleryüzle. Şampanya şişesini buz kovasından çıkarıyorum ve tirbuşonla açıyorum. “Hadi şampanya alsana!”

“Varsa yumuşak bir şeyi tercih ederim,” diyor Jess ellerini cebine sokarak. “Şampanya bende baş ağrısı yapıyor.”

“Ah,” diyorum durup. “Şey... Tamam!”

Ona bir bardak meyveli soda koyuyorum ve fiyat etiketini görür de yine patateslerden bahsetmeye başlar diye şeyi çabucak ortadan kaybediyorum.

"Bu gece iyice gevşeriz diye düşündüm," diyorum müziği bastırarak. "Keyfimize bakarız, konuşuruz, eğleniriz..."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Jess başıyla onaylayarak.

"Benim fikrim, değişik kılık kıyafet denemektir!"

"Kılık kıyafet denemek mi?" Jess boş bakıyor.

"Benimle gel!" Jess'i elinden tutup sürükleyerek koridoru geçiyor, yatak odama giriyorum. "Birbirimize makyaj yapabiliriz, bir sürü değişik kıyafet deneyebiliriz, istersen saçına fön çekerim..."

"Bilmem." Jess rahatsız bir şekilde omuzlarını kamburlaştırıyor.

"Çok eğlenceli olacak! Bak, aynanın karşısına otur. Peruklarımdan birini tak!" Marilyn sarısı peruğu kafama takıveriyorum. "Muhteşem değil mi?"

Jess suratını ekşitiyor.

"Aynalardan nefret ederim," diyor. "Ve hiç makyaj yapmam."

Aklım almayarak ona bakakalıyorum. Bir insan nasıl aynalardan nefret edebilir?

"Ayrıca, ben dış görünüşümden memnunum," diye ekliyor savunmaya geçerek.

"Tabii ki memnunsun!" diyorum ben de şaşırılmış vaziyette. "Onu demek istemedim ki! Sadece böyle, ne bileyim işte. Eğleniriz diye söyledim."

Sessizlik oluyor.

"Ama neyse!" diyorum, sönmüş hevesimi gizlemeye çalışıp. "Yalnızca bir fikirdi işte. Uygulamak zorunda değiliz."

Marilyn Monroe peruğumu çıkarıp tuvalet masasının ışıklarını söndürüyorum. Oda anında kasvetli bir yarı karanlığa bürünüyor, tam da ruhumdaki duygular gibi. Jess'i giydirip süslemeyi sahiden ipe çekiyordum. Gözleri için müt-hiş bir fikrim vardı.

Neyse ama. Haydi. Yine de güzel vakit geçirebiliriz!

"O halde! Ne dersin, bir film izler miyiz?" diye öneriyorum.

"Tabii ki." Jess başıyla onaylıyor.

Her neyse, film izlemek birçok açıdan *daha iyidir*. Herkes film sever, artı sıkıcı sahnelerde muhabbet edebiliriz. Oturma odasına yolu gösteriyorum ve coşkuyla yere dizdiğim filmleri işaret ediyorum. "İsteddiğini seç. Hepsi burada!"

"Tamam." Jess filmleri tek tek inceliyor.

"Bir *Dört Nikah* kızı mısın?" diye yüreklendiriyorum onu. "Yoksa *Sevginin Bağladıkları* mı? *Harry Sally ile Tanışınca* mı?"

"Fark etmez," diyor Jess sonunda başını kaldırarak. "Sen seç."

"Bir tane en sevdiğin film mutlaka vardır!"

"Ben bu tür filmleri pek izlemem," diyor Jess ufaktan burun kıvrarak. "Ben daha ağır konuluları tercih ederim."

"Ah," diyorum üzülererek. "Tamam. O zaman, istersen gidip değişik bir film kiralayabilirim! Beş dakika bile sürmez. Ne izlemek istersin söyle."

"Önemli değil, sana zahmet çıkarmak istemiyorum." Omuz silkiyor. "Bunlardan birini izleyelim hadi."

"Saçmalama!" diye kahkaha atıyorum. "Hiçbirini beğenmediysen olmaz! Biz de başka bir şey yaparız! Sorun değil!"

Jess'e gülümsüyorum ama içimden sessizleşiyorum. Aklıma başka önerecek şey gelmiyor. B planım Dans Kraliçe-

si karaoke makinesi idi ama içimden bir ses Jess'in bunu da yapmak istemeyeceğini söylüyor. Artı, perukları da takmadık zaten.

Neden her şey bu kadar *aksak*? Şu anda birlikte histerik gülme krizlerine girmiş olacağımızı zannediyordum. Eğleneceğimizi zannediyordum.

Aman Tanrım. Bütün gece ağzımızı bıçak açmadan öylece oturamayız. Günü kurtarmak zorundayım.

"Bak Jess," diyorum öne eğilerek. "*Sen* ne yapmak istiyorsan, onu yapmak istiyorum. Ama bana rehberlik etmen lazım. O yüzden dürüst ol. Diyelim ki seni hafta sonu burada kalmaya davet etmedim. Şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Eee..." Jess bir saniye düşünüyor. "Bu akşam çevresel örgütlerden birinin bir toplantısına katılmam gerekiyordu. Yerel bir grupta faaliyet gösteriyorum. İnsanlarda bilinç uyandırıyoruz, protesto yürüyüşleri ve eylemler organize ediyoruz, öyle bir şey işte."

"Tamam, hadi onu yapalım!" diyorum hevesle. "Bir eylem düzenleyelim! Eğleniriz! Ben pankart hazırlarım."

Jess kılını kıpırdatmıyor.

"Neyin eylemi?"

"Benim için fark etmez! Ne olursa. Misafir sensin, sen seç!"

Jess kulaklarına inanamayarak bana bakmayı sürdürüyor.

"Durup dururken *eylem düzenlenmez*. Bazı konularla yola çıkmalısın. Çevresel meselelerle. *Eğlencesine* yapılan bir şey değil bu."

"Tamam," diyorum çabucak. "Eylemi unut. Toplantıda da *olmasaydın*? Şu anda ne yapıyor olurdun? Ve her ne derssen yapalım. Birlikte!"

Jess düşünerek kaşlarını çatıyor, bense umutla suratını seyrediyorum. Ve ani bir merakla. İlk kez, ablam hakkında bir şey öğreneceğim.

“Muhtemelen haftalık hesaplarımı yapıyor olurdum,” diyor sonunda. “İşin aslı, buraya gelirken de yanımda getirmiştim, vaktim olur belki diye.”

Hesap. Bir cuma akşamında. Jess’in hesapları.

“Olur!” diyebiliyorum nihayet. “Muhteşem! Tamam o zaman. Hadi hesap kitap işlerimizi halledelim!”

Tamam. İyi. Güzel.

İkimiz de mutfakta yan yana oturuyor, hesaplarımızı yapıyoruz. En azından Jess kendininkileri yapıyor. Ben ne yaptığımdan pek emin değilim.

Beyaz bir sayfanın tepesine ‘Hesaplar’ yazıp iki kere altını çizdim.

İki dakikada bir, Jess kafasını kaldırıyor ve ben de çabucak kâğıda bir şeyler karalıyorum, sırf bir şey yapıyormuş gibi görünmek için. Şu ana kadar sayfama bunlar yazıldı:

20 pound... bütçe... 200 milyon pound... Merhaba benim adım Becky...

Jess, banka hesap defterine benzeyen bir şeye gözlerini kısarak bakıyor, bir ön sayfayı, bir arka sayfayı çevirip duruyor.

“Bir şey mi oldu?” diye soruyorum anlayış dolu bir sesle.

“Sadece bir miktar kayıp paranın izini sürüyorum,” diyor. “Belki diğer hesap cüzdanlarımdadır.” Ayaklanıyor.

“Bir saniye sonra dönerim.”

Jess mutfağı terk edince bir yudum şampanya içiyor ve banka hesap cüzdanları yığınının yan gözle bakıyorum.

Tabii ki okumayacağım yani. Onlar Jess'in özel eşyası ve buna saygı duyuyorum. Ayrıca da zaten, beni hiç ilgilendirmez. Hiç hem de.

Sadece ne var ki, bacağım kaşınıyor. Sahiden kaşınıyor canım. Kaşımak için eğiliyorum... sonra gayet sıradan biraz daha eğiliyorum... birazcık daha... ta ki hesabın üstünde yazan rakamı görene kadar.

30.000 £.

Midemin derinliklerinde bir spazm hissediyorum ve çabucak dikiliyorum, neredeyse şampanya kadehimi devirecektim. Kalbim şok geçirmiş gibi güm güm. Otuz bin pound? *Otuz bin pound?*

Bu hayatımda sahip olduğum meblağdan daha fazla. Hayatım boyunca! *Hayatım!*

Şimdi her şey kafama dank ediyor. Her şey yerli yerine oturuyor. Demek Jess o yüzden kendi ağırlığını kendi yapıyor. O yüzden kahve termosunu her yere taşıyor. Büyük ihtimal, benim de bir zamanlar yaşadığım gibi, ekonomik bir plan uyguluyor. Hatta muhtemelen David E. Barton'ın *Nakit Paranızı Kontrol Etmek* kitabını okumuş!

Tanrım, kimin aklına gelirdi ki?

Jess odaya döndüğünde elimde olmadan onu ilk kez görüyormuş gibi süzüyorum. Banka hesap cüzdanlarından birini eline alıp derin bir iç geçiriyor, birden içimde ona karşı bir sevgi kıvılcımı çakıyor. *Ben* de kaç kez banka hesap cüzdanımı elime alıp iç geçirmiştir. Biz ruh ikiziyiz!

Hâlâ kafası dolu görünerek rakamları inceliyor. Eh, insanın o kadar şişkin bir meblağsı olunca, inceler tabii!

"Merhaba," diyorum anlayışlı bir tebessümle. "Hâlâ o paranın izini sürmeye mi çalışıyorsun?"

“Burada bir yerde olmalı.” Kaşlarını çatıp başka bir cüzdana dönüyor.

Tanrım, belki de banka ona icra görevlilerini göndermek üzeredir. Ona birkaç ipucu vermeliyim.

Güven dolu bir edayla öne eğiliyorum.

“Bankalar kâbus gibi, değil mi?”

“Gereksizler,” diyor Jess.

“Biliyor musun, bazen işin sırrı güzel bir mektup yazmaktan geçiyor. Bacağını kırdığını söyle. Ya da köpeğim öldü de.”

“Efendim?” Jess kafasını kaldırıyor. “Neden öyle diyeyim ki?”

Tanrım, hiç anlamıyor bu işlerden. O yüzden bu kadar başı dertte!

“Bilirsin işte! Biraz empati kurmaları için. O zaman kredi ödemelerin için zaman tanıyabilirler. Ya da kredi limitini genişletebilirler!”

“Benim kredim yok ki,” diyor Jess çok şaşırarak.

“Ama...”

Söyledikleri beynime kazınınca duruyorum. Kredisi yok. Yani bu demektir ki...

Başım dönüyor.

O otuz bin pound aslında...

Aslında bildiğimiz *para*?

“Becky, iyi misin?” Jess beni tuhaf tuhaf süzüyor.

“Ben, iyiyim!” diyorum sesim çıkmayarak ve şampanyamdan birkaç yudum yuvarlıyorum, serinkanlılığıma dönmeye çalışıyorum. “Yani kredi kullanmıyorsun. Ne güzel! Ne harika!”

“Hayatımda hiçbir zaman kredi almadım,” diyor Jess sertçe. “Gerekli görmüyorum. İnsan isterse kendi geliriyle

geçinebilir. Borca giren insanlar kendilerini kontrol edemiyor demektir. Bunun hiçbir bahanesi olamaz.” Kâğıtlarını düzeltiyor, sonra duruyor. “Ama sen bir zamanlar finans muhabiriydin, değil mi? Annen bana bazı yazılarını gösterdi. Bunların hepsini yutmuş olmalısın.”

Ela gözleri beklenti içinde benimkilerle buluşuyor ve saçma bir korku sarıyor içimi. Birden mali durumum hakkındaki gerçeği öğrenmesini istemiyorum. *Kesin* gerçeği yani.

“Ben... Kesinlikle!” diyorum. “Tabii ki biliyorum. Her şey sadece bir, geleceği planlama ve dikkatli idare etme meselesi.”

“Aynen öyle!” diyor Jess, beni onaylayarak. “Elime bir miktar para geçtiğinde ilk yaptığım şey, yarısını kenara atmaktır.”

Ne yapmış?

Komaya girdim galiba. Ben finansal muhabirlik yaparken insanlara daima paralarının bir kısmını biriktirmeyi önerirdim. Ama gerçekten böyle *yapan* birilerinin var olduğuna inanmazdım.

Jess bana yeni bir ilgiyle bakıyor.

“O halde sen de biraz ayırıyorsun, değil mi Becky?”

Birkaç saniye verecek cevap bulamıyorum.

“Eee şey!” diyorum sonunda ve boğazımı temizliyorum. “Tam olarak *her* ay olmasa da...”

“Ben de aynıyım.” Yüzü rahatlayarak gülüyor. “Bazen sadece yüzde yirmisini atabiliyorum.”

“Yüzde yirmisi!” diye tekrar ediyorum cılızca. “Şey, önemli değil. Kendini kötü hissetmemelisin.”

“Ama hissediyorum,” diyor Jess masaya dayanarak. “Bunu anlarsın.”

Yüz ifadesini daha önce hiç bu kadar açık görmemiştim. Aman Tanrım. Bağ kuruyoruz.

“Neyin yüzde yirmisi?” diyen Luke’un sesini duyuyoruz, Gary ile ikisi mutfağa girerken, ikisi de enerjik görünüyor. Alarma geçer gibi oluyorum.

“Eee... hiç,” diyorum.

“Sadece mali konulardan konuşuyoruz,” diyor Jess, Luke’a. “İkimiz de hesaplarımızı yaptık.”

“Hesaplarınızı mı?” diyor Luke ve ufak bir kahkaha atıyor. “Bunlar hangi hesaplar acaba, Becky?”

“Bilirsin işte!” diyorum neşeli. “Finansal işlerim falan filan.”

“Ya.” Luke başıyla onaylayıp buzdolabından bir şişe şarap çıkarıyor. “O zaman özel timi çağırdın mı? Ya da Kızıl Haç’ı falan?”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor Jess afallayarak.

“Onlar geleneksel olarak felaket mahallinde aranır, değil mi?” Luke bana sırtıyor.

Aman ne komik.

“Ama... Becky eski bir finans muhabiri!” diyor Jess, şoka girmişçesine.

“Finans muhabiri mi?” Luke oldukça eğleniyor gibi görünüyor. “Kardeşinin finans muhabirliği yaptığı günlerden bir hikaye dinlemek ister misin?”

“Hayır,” diyorum çabucak. “İstemez.”

“Nakit noktası kartı,” diye hatırlatıyor Gary.

“Nakit noktası kartı!” Luke keyifle masaya bir tane patlatıyor. “O, Becky’nin dillere destan televizyon finans uzmanı kariyeri sırasındaydı,” diyor Luke, Jess’e. “Nakit para çekme noktalarının tehlikeleri hakkında bir çekim yapıyordu. Göstermek için kendi bankamatik kartını ATM’ye soktu...”

Luke tekrar kahkaha atmaya başlıyor. "Ve makine kamera-nın önünde kartı yuttu."

"Geçen gece televizyon klasikleri klip programında gösterdiler," diyor Gary bana. "Hele makineyi ayakkabınla tek-melediğin bölüm bir klasik oldu!"

Ona öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

"İyi de makine kartı neden yutsun ki?" diye soruyor Jess kafası karışarak. "*Kredi* mi kullanıyordun?"

"Kredi mi kullanıyordu?" diyor Luke şen şakrak, aynı anda da dolaptan kadeh çıkartıyor. "Papa Katolik mi?"

Jess'in aklı karışıyor.

"İyi de Becky, sen her ay maaşının yarısını biriktirdiğini söyledin?"

Sıçtık.

"Efendim?" Luke yavaşça dönüyor. "Becky ne yapıyorum dedi?"

"Tam... Tam olarak öyle demedim," diyorum kızarıp bozararak. "Ben maaşının yarısını biriktirmek *iyi fikir* dedim. İlkede yani. Öyle de! Çok iyi bir fikir!"

"Ya kocandan gizlediğin, şişkin kredi kartı ödemelerini ödeyememek konusunda ne diyorsun?" diyor Luke ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu da ilkede iyi bir fikir mi?"

"Kredi kartı ödemeleri mi?" diyor Jess dehşetengiz bir ifadeyle. "Yani... Sen borçta mısın?"

Tanrım, bu şekilde ifade etmek zorunda mı? *Borç*. Du-yan da vebalıyım sanır. Sanki fabrikada çalışmak zorunda kalacakmışım gibi. Yani, gerçekçi olalım biraz. Yirmi birinci yüzyıldayız. *Herkesin* bir yerlere borcu var.

"Terzi kendi söküğünü dikemezmiş derler, bilir misiniz?" diyorum ufak bir kahkahayla. "Eh, finansal gazeteciler de en kötü... eee..."

Jess'in de benimle gülmesini bekliyorum ya da en azından anlayışla bir tebessüm etmesini. Ama o tamamen şok geçirmiş gibi görünüyor.

İçimde ani bir kızgınlık hissediyorum. Tamam, bir zamanlar biraz borçlanmış olabilirim. Onun da bu kadar *kı-nayan* bir tavır takınması gerekmez.

"Bu arada, Jess," diyor Gary. "Şu programda bir yerde takıldık."

"Gerçekten mi?" Jess kafasını ona çeviriyor. "İsterseniz gelip bir bakayım."

"Emin misin?" Gary bana bakıyor. "Akşamınızı bölmek istemeyiz..."

"Önemli değil," diyorum elimi havada savurarak. "Devam edin!"

Üçü de çalışma odasına girdikten sonra koridorda yürüyüp oturma odasına geçiyorum ben de. Koltuğa gömülüp boş televizyon ekranına kederle gözlerimi dikiyorum.

Jess ve ben bir gıdım bağ kuramadık.

Anlaşamıyoruz. Hakikat bu.

Birden hayalkırıklığıyla yorgun düşünüyorum. Geldiğinden beri tüm gücümle uğraştım. Her türlü gayreti gösterdim. Mağara resmini aldım, bir sürü lezzetli çerez hazırladım, mümkün olan en iyi geceyi planladım. Ve o bana katılmayı *denemedi* bile. Tamam, benim filmlerimden hiçbirini beğenmiyor olabilir. En azından beğenmiş gibi yapabilirdi, değil mi? Ben olsam, öyle yapardım yani.

Neden bu kadar *somurtkan* olmak zorunda? Neden hiç *eğlenemiyor*?

Şampanyayı yudumlarken içimde ufak pişmanlık kabarcıkları şişip patlamaya başlıyor.

Nasıl olur da alışverişten nefret eder? Nasıl? Tanrı aşkına, otuz bini var ya! Alışverişe *tapıyor* olmalıydı!

Bir şey daha. Neden patateslere bu kadar kafayı takık? Kahrolası patatesleri bu kadar vazgeçilmez kılan ne?

Onu anlayamıyorum. O benim ablam fakat onun hakkında en ufak bir şey bile bilmiyorum. Luke başından beri haklıydı. *Her şey* yetiştirme tarzı. Tabiatla bir alakası yok.

Derin bir nefes veriyorum, sonra içim geçmiş bir halde filmleri karıştırıyorum. Belki birini tek başıma izlerim. Biraz mısır patlağı yerim. Ve şu ağzımı sulandıran Thornton çikolatalardan.

Jess muhtemelen çikolata da yemiyordur. Tabii evdeki patateslerden kendi yaptığı çikolata dışında.

Evet, aferin ona. *Ben* yüz bakımı yapıp bir film izleyeceğim.

Tam *Özel Bir Kadın* filmine uzanırken telefon çalıyor.

"Alo?" diyorum telefonu açarak.

"Alo, Bex?" diyor tanıdık, tiz tonda bir ses. "Benim."

"Suze!" Birden öylesine seviniyorum ki. "Aman Tanrım! Merhaba! Nasılsın?"

"Ah, iyiyim! Sen iyi misin?"

"İyiyim! İyiyim!"

Birden tüm kalbimle keşke Suze burada olsaydı diye diliyorum. Tıpkı eski Fulham günlerindeki gibi. Onu çok özledim. Çok özledim.

Ama artık her şey değişti.

"Lulu ile spa nasıldı?" diye soruyorum gayet rahat olma-ya çalışarak.

"Güzeldi işte," diyor Suze ağırca. "Anlarsın ya. İyi, biraz değişikti ama eğlenceliydi!"

"İyi!"

Garip bir sessizlik oluyor.

"Ve... ve ben de yeni ablanla her şey nasıl gidiyor diye merak ediyordum," diyor Suze duraksayarak. "İkiniz... İkiniz gerçekten iyi dost oldunuz mu?"

Utaniyorum içimden.

Suze'a gerçeği itiraf edemem. Her şeyin başarısızlıktan ibaret olduğunu itiraf edemem. O yeni arkadaşıyla spa gezilerine gidiyor, bense kendi ablamla bir akşam bile geçirmeyi beceremiyorum.

"Harika!" diyorum. "Daha iyi olamazdı! Öyle iyi anlaşıyoruz ki!"

"Sahi mi?" diyor Suze, biraz solarak.

"Kesinlikle! Aslında, şu anda da evde kız kıza bir gece geçiriyorduk! Film izliyoruz, kahkahalar atıyoruz, takılıyoruz yani. Bilirsin işte!"

"Ne izliyorsunuz?" diyor Suze hemen.

"Eee..." Boş televizyon camına bakıyorum. "*Özel Bir Kadın*."

"*Özel Bir Kadın* filmine bayılırım," diyor Suze özlem dolu. "Dükkândaki sahne!"

"Biliyorum! Gelmiş geçmiş en iyi sahnedir!"

"Bir de sonu, hani Richard Gere yukarıya tırmanır ya!" Sesinde bir coşku var. "Ah, Tanrım, şu anda izlemek istiyorum!"

"Ben de!" diyorum düşünmeden. "Yani... Ben de... Kalanını izlemek istiyorum."

"Ah," diyor Suze sesi değişerek. "Filminizi bölüyorum galiba. Affedersin."

"Hayır!" diyorum çabucak. "Yani, önemli değil..."

"Kapatayım. Sen ablana dönmek istersin. Birlikte çok eğleniyorsunuz sanırım." Sesi üzgünleşiyor. "Konuşacak çok şeyiniz vardır."

"Evet," diyorum, boş odada etrafıma bakarken. "Evet, kesinlikle çok şeyimiz var!"

"Eh... Bir ara görüşürüz o zaman." diyor. "Hoşça kal Bex."

"Hoşça kal!" diyorum gırtlığıma bir yumru otururken. Dur! diye bağırmak istiyorum birden. Kapatma!

Fakat bunun yerine ahizeyi yerine koyup boşluğa dikiyorum bakışlarımı. Evin diğer tarafında Luke, Gary ve Jess'in bir şeylere güldüğünü duyuyorum. Onlar Jess'le harika bir bağ kurdu. Kuramayan tek kişi benim.

Ve birden depresif duygularıma yeniliyorum.

Ne kadar büyük umutlarım vardı. Bir ablam olduğu için nasıl da heyecanlanmıştım. Ama artık çabalamanın manası yok, değil mi? Aklıma gelen her şeyi yaptım ve hepsi boşa gitti. Jess ve ben asla dost olamayacağız. Bir milyon yıl geçse bile.

Koltuktan kalkıyorum, keyifsizce filmi makineye sokuyorum ve uzaktan kumandaya basıyorum. Hafta sonunun geri kalanında tek yapabileceğim, kibar olmak. Kibar ve hoş, iyi bir ev sahibesi gibi. Bunu başarabilirim.

BATI CUMBRIA BANKASI

45 Sterndale Sokak

Coggenthwaite

Cumbria

Bayan Jessica Bertram

12 Hill Rise

Scully

Cumbria

16 Mayıs 2003

Sayın Bayan Bertram,

Mektubunuz için teşekkürler.

Hesaplarınızı en ince ayrıntısına kadar incelemiş bulunduktan sonra sonuçta yalnızca 73 kuruşluk bir açıklık olduğunu çıkarabiliyorum.

Bankamızın bu hatasından dolayı çok üzgünüm ve mevduat hesabınızı bu miktara göre ayarladım. Ayrıca, ricanız üzerine kayıp miktarı da hesabınıza ekledim.

Bu fırsattan istifade, mali konulara olan titiz ve düşünceli yaklaşımınızdan dolayı sizi bir kez daha tebrik etmeme izin verin.

Kişisel bir not olarak, ilerleyen günlerde düzenleyeceğimiz Tutumlu Para Biriktirenler Grubu'nun şarap peynir gecesi etkinliğinde sizi de aramızda görmek isteriz; bireysel hesap departmanı müdürümüz o akşam 'Kesenin Ucunu Yeniden Ayarlamak' konulu bir bilgilendirme konuşması yapacak.

Saygılarımla,

Howard Shawcross

Müşteri Temsilcisi

Ertesi sabah kafatasım çatlıyormuşçasına bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Dün gece koca bir şişe şampanyayı tek başıma yuvarlamamın, artı bir buçuk tepsi çikolata yememin bir sonucu olabilir.

Bu arada da Jess, Luke ve Gary saatlerini bilgisayarın başında geçirdi. Hatta yanlarına pizza götürdüğümde bile gözlerini ayırmadılar. Böylece ben de *Özel Bir Kadın*'i baştan sona, *Dört Nikah*'ın da yarısını izledim, sonra da tek başıma yatıp uyudum.

Gözlerimi açamayarak sabahlığımyı giyerken Luke'u çoktan duş almış, aslında bütün gününü ofiste geçireceğı zaman giydiğı 'gündelik hafta sonu' kıyafetlerini giymiş buluyorum.

"Dün gece kaçta bitirdiniz işinizi?" diyorum çatlak ve kısık bir sesle.

"Fazla geçe kalmadık." Luke başını iki yana sallıyor. "O CD-Rom'u düzeltmeyi gerçekten çok istiyordum. Jess olmasa ne bok yerdik bilmiyorum."

"Evet." Bir pişmanlık duyuyorum.

“Biliyor musun, onun hakkında söylediklerimi geri alıyorum,” diye ekliyor Luke, ayakkabısının bağcıklarını bağlarken. “Ablan çok yetenekliymiş. Dün gece bize daha fazla yardım edemezdi. Hatta kurtarıcımız oldu. Bilgisayardan çok iyi anlıyor!”

“Öyle mi?” diyorum hafifçe.

“Evet ya. Harika!” Luke ayağa kalkıp beni öpüyor. “Haklıydın. Onu hafta sonu eve davet ettiğin için çok mutluyum.”

“Ben de!” diyorum gülmek için kendimi kasarak. “Herkes çok eğleniyor!”

Mutfığa yürüyorum ağır aksak, Jess kot pantolonu ve tişörtüyle tezgahta oturuyor, önünde de bir bardak su.

Çok bilmiş.

Bu sabah atomu parçalarına ayırmasını bekliyorum. İki mekik arası.

“Günaydın,” diyor.

“Günaydın!” diyorum en nazik, en iyi ev sahibesi tavrımla.

Dün gece *İyi Ev Sahibesi* kitabını baştan okuyordum, orada da misafiriniz sinirinizi bozuyor olsa bile, her zaman etkileyici ve adaba uygun davranmalısınız diyordu.

Evet, tamam. Ben de etkileyici olabilirim. Adaba uygun olabilirim.

“Rahat uyudun mu? Sana kahvaltı hazırlayayım!”

Buzdolabını açıp taze sıkılmış portakal, kızılıcık ve greyfurt sularını çıkarıyorum. Ekmek kutusuna uzanıp içinden tam tahıllı ekmek, kruvasan ve kek alıyorum. Sonra da do-laplarda reçel aramaya koyuluyorum. Üç çeşit lüks marmelat, şampanyalı çilek reçeli, yabani çiçek balı... ve sürmek için Belçika çikolatası. Son olarak da isteyen istediğini seçsin diye, lüks kahveler ve çaylar diziyorum. İşte. Kimse misafirime iyi bir kahvaltı hazırlamadığımı iddia edemez.

Jess'in her bir hareketimi izlediğinin bilincindeyim ve arkamı dönüp baktığımda yüzünde o garip ifadeyi yakalıyorum.

"Ne?" diyorum. "Ne var?"

"Yok bir şey," diyor aksakça. Bir yudum su içiyor sonra tekrar bakıyor. "Luke bana dün gece anlattı. Şu senin... problemini."

"Neyimi?"

"Harcama problemini."

Jess'e şok içinde bakıyorum. Luke öyle dedi, değil mi?

"Problemim yok," diyorum, ona bir gülüş çakarak. "Luke abartıyordu."

"Şu anda senin bir bütçe çerçevesinde olduğunu söyledi." Jess endişeli görünüyor. "Şu aralar paran biraz az sanırım."

"Evet, doğru," diyorum kibarca.

Tabii buna burnunu sokman gerektiğinden de değil, diye ekliyorum kafamda. Luke'un ona her şeyi yumurtladığına *inanamıyorum*.

"O zaman lüks kahveler ve şampanyalı reçel alacak parayı nereden buluyorsun?" Tezgaha yaydığım yiyecekleri gösteriyor eliyle.

"Savurganlık idareciliği," diyorum yumuşakça. "Öncelik sıralaması. Bazı şeylerde tasarruf edersen, diğerlerinde savurganlık yapabiliyorsun. Finansal yönetimin birinci kuralı budur. Finansal gazetecilik okulunda da öğrendiğim gibi," diye ekliyorum imalı imalı.

Tamam, ufak bir yalandı. Finansal gazetecilik okuluna falan gitmedim. Ama ciddiye yani. O kim ki beni sorgu suale çekiyor?

"O zaman hangi ürünlerde tasarruf ediyorsun?" diyor Jess alnını kırıştırarak. "Bu mutfakta Fortnums ya da Harrods dışında bir yerden alınmış bir şey göremiyorum."

Tam karşı çıkmak için bir yorumda bulunacakken fark ediyorum ki doğru söylüyor. eBay'de para kazanmaya başladım başlayalı, Harrods'ın mutfak reyonunu ziyaret etme alışkanlığı kazandım. Öyleyse ne olmuş? Harrods yasal bir gıda mağazası.

“Kocam iyi bir yaşam standardından hoşlanıyor,” diyorum, kestirip atan bir gülüşle. “Amacım ona bunu sağlamak.”

“Ama bunu daha az harcayarak da sağlayabilirsin.” Jess canlanmış bir ifadeyle öne eğiliyor. “Her şeyden tasarruf edip arttırabilirsin! Sana birkaç püf noktası söyleyebilirim.”

Püf noktası mı? Jess'ten püf noktası öğrenmek mi?

Birden fırının saati tık diye atıyor ve heyecanla kafamı kaldırıyorum. Zamanı geldi!

“Bir şey mi pişiriyorsun?” diyor Jess şaşırarak.

“Eee... Tam olarak değil. Sen istediğin gibi ye... Ben bir dakika sonra dönerim...”

Çalışma odasına koşup bilgisayarı açıyorum. Turuncu paltonun açık arttırması beş dakika sonra sona eriyor ve bu sefer muhakkak ben alacağım. Sabırsızca tırnaklarımı tuşlara vuruyorum, ekran açılır açılmaz kaydettiğim eBay sayfasına giriyorum.

Biliyordum. ‘kittybee111’ yine teklif vermiş. 200£.

Kendini çok zeki sanıyor. Peki, *al* bakalım ‘kittybee111’. Luke'un kronometresini masadan alıp üç dakikaya ayarlıyorum. Zaman yaklaştıkça ellerimi, yarışa hazırlanan bir atlet gibi klavyenin üstüne yerleştiriyorum.

Tamam. Açık arttırmanın bitmesine son bir dakika. Yaz.

Çabucak yazıyorum, *@00,50.

Siktir. Ne yazdım ya? Sil. Tekrar yaz. 200,50£.

Gönder düğmesine tıklıyorum ve ekran açılıyor. Kullanıcı adı... Şifre... Mümkün olduğunca hızlı yazıyorum.

Şu anda en yüksek fiyatı veren sizsiniz.

On saniye kaldı. Kalbim güm güm. Ya *şu anda* birisi daha teklif sunduysa?

Çılgınlar gibi 'Yenile' tuşuna basıyorum.

"Ne yapıyorsun, Becky?" diyen Jess'in sesi geliyor kapıdan.

S.ktir.

"Hiçbir şey!" diyorum. "Sen kendine biraz ekmek kızart, ben de..."

Sayfa yeniden açılıyor. Nefes alamıyorum. Kazandım mı... kazandım mı...?

Tebrikler! Ürünü siz kazandınız!

"Evveett!" diye bağıyorum, kendime hâkim olamayıp ve havayı yumrukluyorum. "Evet! Ben aldım!"

"Neyi aldın?" Jess odada ilerliyor ve omzumun üstünden ekrana eğiliyor. "Bu *sen* misin?" diyor şok geçirerek. "Dar bir bütçen var ve iki yüz pound'a bir palto mu alıyorsun?"

"Düşündüğün gibi değil!" diyorum yüz ifadesi karşısında telaşlanarak. Ayağa kalkıyorum, çalışma odasının kapısını kapayıp Jess'e dönüyorum. "Bak," diyorum kısık bir sesle. "Önemli değil. Luke'un haberi yok ama biraz param var. Balayında satın aldığımız eşyaları sattım ve kamyon yüküyle para kazandım! Geçen gün on tane Tiffany masa saati satıp iki bin kazandım!" Gururla kabarak çenemi kaldırıyorum. "O yüzden bunu *rahatlıkla* ödeyebilirim."

Jess'in onaylamayan ifadesi hiç bozulmuyor.

"O parayı yüksek faizli bir mevduat hesabına yatırabilirsin," diyor. "Ya da kayda değer bir faturayı ödeyip temizlerdin."

Ona tokat atma dürtümü bastırıyorum.

“Evet, tamam, yapmadım,” diyorum kibar olmak için kendimi zorlayarak. “Bir palto satın aldım.”

“Ve Luke’un haberi yok?” Jess ayıplayan bakışlarını yüzümde sabitliyor.

“Bir şeyden haberi olması şart değil! Jess, kocam çok meşgul bir adam,” diye açıklıyorum. “Benim rolümse ev işlerini tantanasız yürütmek. Gündelik ayrıntılarla vaktini harcamak değil.”

“O yüzden de ona yalan söylüyorsun.”

Ses tonu sinirime dokunuyor.

“Her evliliğin biraz gizem havasına gereksinimi vardır. Bu, bilinen bir gerçek!”

Jess başını iki yana sallıyor.

“Bütün o Fortnum reçelleri de bu parayla mı alıyorsun?” Bilgisayarı işaret ediyor eliyle. “Dürüst olman daha mantıklı değil mi?”

Ah Tanrı aşkına ya. Kafası hiçbir şeye basmıyor mu bu kızın?

“Jess, bırak açıklayayım,” diyorum kibarca. “Bizim evliliğimiz, yalnızca ikimizin anlayabileceği, karmaşık, yaşayan bir organizma. Luke’a neyi söylemem, neyi söylememem gerektiğini doğal bir şekilde biliyorum. İster içgüdü de adına, ister gizlilik, istersen de duygusal zeka.”

Jess birkaç saniye beni sessizce süzüyor.

“Evet, bence yardıma ihtiyacın var,” diyor sonunda da.

“Yardıma ihtiyacım yok!” diye karşı çıkıyorum.

Bilgisayarı kapatıyorum, sandalyemi geri itip tekrar mutfağa dönüyorum, Luke kendine bir demlik kahve yapıyor.

“Kahvaltını sevdin mi hayatım?” diyorum yüksek sesle.

"Müthiş!" diyor Luke da hayranlıkla. "Bu bildircin yumurtalarını *nereden* aldın?"

"Ah, bilirsin işte..." Luke'a sevgiyle gülüyorum. "Çok sevdiğini biliyorum, o yüzden arayıp buldum." Jess'e zafer dolu bir bakış fırlatıyorum, oysa gözlerini deviriyor.

"Gerçi pastırmanız bitmiş," diyor Luke. "Birkaç şey daha. Şu kâğıda yazdım."

"Tamam," diyorum, aklıma birden bir fikir gelerek. "İşin aslı, çıkıp bu sabah alacağım. Jess, birkaç ev işiyle ilgilenmemin bir sakıncası var mı? *Senin* de benimle gelmeni beklemiyorum tabii," diye ekliyorum tatlı tatlı. "Alışverişten ne kadar nefret ettiğini biliyorum çünkü."

Tanrıya şükür. Kaçış.

"Önemli değil," diyor Jess, musluktan bir bardak su doldurarak. "Gelmek isterim."

Gülüşüm suratımda donuyor.

"Harr...Yani süpermarkete mi?" diyorum en sıcak ve etkileyici sesimle. "Ama çok sıkıcı olacak. Kendini mecbur hissetme lütfen."

"Çok isterim." Bana bakıyor. "Senin için bir sakıncası yoksa."

"Sakıncası mı?" diyorum, biraz donuk bir gülüşle. "Niye sakıncası olsun ki? Ben gidip giyineyim."

Koridora geçiyorum ve azimle yürüyorum. Kendini ne sanıyor da bana yardıma ihtiyacım olduğunu söylüyor, ha?

Daha çok *onun* yardıma ihtiyacı var. Gülümsemek için o sefil ağzını nasıl kıvracağını öğrenmek konusunda.

Bir de kalkmış bana evliliğim hakkında tavsiyede bulunuyor, ne sinir. O ne bilir ki? Luke ve benim çok başarılı bir evliliğimiz var! Daha bir kere bile tartışmadık!

Kapı aşağıdan çalıyor ve dikkatim dağınık halde otomatiğin ahizesini kaldırıyorum.

“Kim o?”

“Merhaba?” diyor bir adam sesi. “Brandon adına çiçek getirdim.”

Zevkten dört köşe düğmeye basıyorum. Biri bana çiçek mi göndermiş?

Aman Tanrım. Elimi ağzıma götürüyorum. Luke bana çiçek yollamış olmalı. Ne kadar romantik! Kesin unuttuğum şirin yıldönümlerinden biridir, ilk akşam yemeğimiz ya da birlikte ilk uyduğumuz gece ya da onun gibi bir şey.

İşin aslı, hepsinin yıldönümü aynı gün olurdu, düşününce.

Ama neyse. Önemli olan şu ki, bu davranış işte söylediklerimin kanıtı. Bu, ne kadar olağanüstü bir ilişkimiz olduğunun ve Jess’in nasıl da yanıldığının kanıtı. Her konuda.

Evin kapısını hızla açıyorum ve beklenti içinde asansörün yanında duruyorum. Bu ona gösterir! Çiçeklerimi doğruca mutfığa taşıyacağım ve Luke’a kocaman, sevgi dolu bir öpücük vereceğim ve Jess de, “İkinizin ne kadar kusursuz bir ilişkisi olduğunu hiç bilmiyordum,” gibisinden uyusuk bir cümle kuracak. Ve ben de kibarca gülümseyip, “Biliyor musun, Jess...” diyeceğim.

Asansörün kapısının açılmasıyla düşüncelerim bölünüyor. Ve aman Tanrım. Luke bir *servet* harcamış olmalı!

Üniformalı iki kurye devasa bir gül buketi taşıyor artı, çok şık rafyayla süslenmiş, içi portakal, papaya ve ananas dolu kocaman bir meyve sepeti.

“Vay be!” diyorum zevkten dört köşe. “Tek kelimeyle olağanüstü!” Bana not defteri uzatan adama sırtıp kâğıdı imzalıyorum.

“Bunları Bay Brandon’a iletirsiniz,” diyor adam yeniden asansöre binerken.

“Tabii!” diyorum ben de neşeyle.

Bir saniye sonra algılıyor beynim.

Bir dakika ya. Bunlar *Luke* için mi? Şu dünyada *Luke*’a kim çiçek gönderir ki?

Çiçeklerin arasına oturtulmuş bir kart fark ediyorum ve sevinçle karışık bir merakla kartı aradan çekiyorum. Sonra yazanları okuyunca adeta kalbim duruyor.

Sayın Bay Brandon,

Hastalık haberinizden son derece üzüntü duyduğum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeyin. Ve emin olun ki, otelin açılışını siz tamamen iyileşene kadar erteleyebiliriz.

En içten dileklerimle,

Nathan Temple.

Dehşetten bir tarafıma inme indiği için karta bakakalıyorum. Bunun olmaması gerekiyordu.

Nathan Temple’ın çiçek göndermemesi gerekiyordu. Otelin açılışını ertelememesi gerekiyordu. *Çekip* gitmesi gerekiyordu.

“Ne o?” diyen *Luke*’un sesini duyuyorum. Panikle yerimden fırlıyorum ve *Luke*’un mutfaktan çıkıp bana yaklaştığını görüyorum.

Kaşla göz arasında Nathan Temple’ın kartını avucumda buruşturup sabahlığımın cebine atıyorum.

“Merhaba!” diyorum tiz bir sesle. “Sence de harika değil mi?”

“Bunlar benim için mi?” diyor *Luke*, kurye fişini gözleri ne inanamayarak okuduktan sonra. “Kim göndermiş?”

Çabuk. Düşün.

“Şey... Ben!” diyorum güleç bir ifadeyle.

“*Sen* mi?” Luke bana dümdüz bakıyor.

“Evet! Canım sana çiçek göndermek istedi. Ve... Eee... Meyve. Al bakalım, hayatım! Mutlu Cumartesiler!”

Bir şekilde devasa buketi ve koca sepeti elimle manevra yapıp Luke’un kollarına bırakıyorum ve kocamı yanağından öpüyorum. Luke ise nutku tutulmuş vaziyette.

“Becky, çok duygulandım,” diyor. “Gerçekten. Ama neden tüm bunları gönderdin? Bana neden bir meyve sepeti gönderdin?”

Birkaç saniye aklıma verecek bir cevap gelmiyor.

“Kocama meyve sepeti göndermek için bir *sebeğim* olmak zorunda mı yani?” diyorum sonunda, biraz alınmış gibi yapmayı başarak. “Evliliğimizi güçlendirecek bir şey olarak düşündüm. Anlarsın ya, birinci yıldönümümüz de yaklaşıyor!”

“Doğru,” diyor Luke biraz durakladıktan sonra. “Şey... Teşekkür ederim. Çok güzel.” Bukete daha yakından bakıyor. “Bu ne?”

Bakışını takip edince midem havaya kalkıp oturuyor. Çiçek yuvasının ortasında, altın harflerle yazılmış bir cümle: ‘Geçmiş Olsun.’

Sıçtık.

“*Geçmiş Olsun* mu?” Luke şaşkınlık içinde kafasını kaldırıyor.

Zihnim çılgın gibi çalışıyor.

“Bu aslında *Geçmiş Olsun* anlamına gelmiyor,” diyorum hafiften kahkaha atarak. “Şifreli bir şey!”

“Şifreli mi?”

“Evet! Evliliklerde karı koca arasında şifreli bir sır mutlaka olmalıdır! Bilirsin işte, küçük sevgi mesajları için. Böylece ben de bir tane başlatayım dedim!”

Luke bana uzun bir süre bakıyor.

“Peki *Geçmiş Olsun* ne anlama geliyor?” diyor sonunda. “Gizli şifreli mesaj olarak?”

“Aslında... Eee... Çok kolay.” Kendimden utanarak boğazımı temizliyorum. “Geçmiş... seni demek oluyor. Olsun da...”

“Seviyorum mu?” diye öneriyor Luke.

“Evet!” diyorum. “Hemen çaktın! Çok zekice, değil mi?”

Sessizlik. Ellerim iki yanıma yapışık. Luke sorgularcasına yan gözle bakıyor bana.

“Yani bu durumda yanlışlıkla -mesela- çiçekçiye yanlış paketi sipariş etmedin?” diye öne sürüyor.

Ah.

İşte, *çok* daha iyi bir açıklama. Ben neden düşünemedim?

“Senden de hiçbir şey kaçmıyor!” diye haykırıyorum. “Seni çakal! Nereden anladın? Benim ciğerimi biliyorsun. Şimdi, git de güzel bir kahvaltı et, ben de süpermarkete gitmek üzere hazırlanayım.”

Makyajımı yaparken yüreğim ağzımda atıyor adeta.

Bu meseleyi ne yapacağım?

Ya Nathan Temple, Luke nasıl diye sormak için ararsın? Ya daha fazla çiçek gönderirse?

Ya olur da çıkagelip Luke’u hasta yatağında ziyaret etmek isterse? Birden panikleyince rimeli gözkapığıma buluşturuyorum. Çaresizlik ve kederle rimel çubuğunu elimden bırakıyorum.

Tamam, sadece sakinleş. Hadi elimizdeki bütün seçeneklere göz atalım.

1. Seçenek: Luke'a her şeyi anlatmak.

Hayır. Hayatta olmaz. Düşüncesi bile midemin çalkalanmasına yetiyor. Bu aralar Arcodas teklifiyle çok meşgul. Bu mesele onu oyalar ve kızdırır. Artı, ona destek olan bir eş olarak Luke'u bu tür bir rahatsız edici durumdan korumalıyım.

2. Seçenek: Luke'a bazı şeyleri anlatmak.

Sadeleştirilmiş özetler gibi. Belki de olanları beni iyi gösteren ve Nathan Temple ismini dışarıda bırakan bir biçimde saptırarak...

Ah Tanrım. Olanaksız.

3. Seçenek: Durumu saklıca, Hilary tarzı balletmek.

Ama onu da zaten denedim. Ve işe yaramadı.

Neyse, bahse girerim Hilary yardım almıştır. Benim ihtiyacım da bir ekip. *The West Wing*'deki gibi. O zaman her şey tereyağından kıl çeker gibi olurdu! Alison Janney'e açılır, ona sessizce, "Bir sorunumuz var ama Başkan'ın kulağına gitmemeli," derdim. O da bana, "Merak etme, çaresine bakınız," diye mırıldanırdı. Ardından da gergin ama içten gülümsemelerle bakışır ve Oval Ofis'e yürürdük, içeride de Luke durumu olmayan çocuklara oyun bahçelerini kurtarma sözü veriyor olurdu. Ve göz göze geldiğimizde bir bakış geçerdi aramızdan... Bir önceki geceye dönerdik zihnimizde, Beyaz Saray'da yalnızca bir özel koruma bizi izlerken vals edişimizi hatırlardık...

Dışarıdaki çöp kamyonunun balyoz gibi sesiyle yerimden fırlayarak gerçek dünyaya dönüyorum. Luke, Başkan

değil. Ben de *West Wing*'de oynamıyorum. Ve hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum.

4. *Seçenek: Hiçbir şey yapmamak.*

Bu seçeneğin birçok avantajı var. Ve mesele de şu ki sahiden bir şey yapmama *gerek* var mıdır?

Dudak kalemimi elime alıp düşünceli düşünceli sürmeye başlıyorum. Yani, bir an dışarıda durayım bakalım. Tüm olayı bir ölçeğe alalım. Topu topu yaşanan tek şey, birinin Luke'a bir demet çiçek göndermiş olması. Hepsi bu.

Artı, Luke'un onun için çalışmasını istiyor. Ve ona bir iyilik borçlu olduğunu varsayıyor.

Ve kendisi bir gangster.

Hayır. Dur. Gangster değil. O, geçmişinde bir sabıka kaydı olan bir işadımı. İkisi tamamen ayrı şeyler.

Ve neyse. *Her neyse.* Muhtemelen nezaket gereği o notu yazdı, değil mi? Şimdi, gerçekçi olmak lazım canım. San ki adam da sırf Luke yapsın diye koca bir otel açılışını askıya alacak. Ne saçma bir fikir!

Bu satır düzeninde mantık yürüttükçe kafama yatıyor. Nathan Temple, ciddi Luke'un onun için çalışmasını bekliyor olamaz. Çoktan başka bir Hİ şirketi bulmuştur. Bütün olay arada kaynayacak ve Brandon İletişim adamının aklından tamamen çıkacak. Kesinlikle. O yüzden de bir şey yapmama hiç gerek yok! Her şey yolunda.

Böyle bile olsa yine de kısa bir teşekkür mektubu yazmalıyım. Ve dolaylı olarak Luke'un hastalığının ağırlaştığını da araya sıkıştırmalıyım.

Böylece de markete çıkmadan önce, çabucak Nathan Temple'a kibar bir kart yazıp dışarıdaki posta kutusuna at-

yorum. Yürüyüp giderken içim çok rahat. Durum kontrol altında ve Luke'un hiçbir şeyden haberi yok. Ben süper eşim!

Markete girince moralim iyice düzeliyor. Tanrım, marketler ne harika mekânlar. Hepsi ışıklı ve aydınlık oluyor, bir taraftan müzik çalıyor, her seferinde de bedava peynir falan dağıtılıyor. Artı, yığınla CD ve makyaj malzemesi alınabiliyor ve hepsi de kredi kartı ekstresinde market adı olarak geçiyor.

İçeri girdiğimde ilk gözüme çarpan, özel çay rafı çünkü üç tane alırsanız yanında çiçek şeklinde bir çay süzgeci hediye.

"Çok kârlı!" diyorum zevkle, tesadüfen üç kutu çay kaparak.

"Gerçekten kârlı olduğu söylenemez," diye yankılanıyor Jess'in onaylamayış dolu sesi arkamdan ve anında sinirlerimin gerildiğini hissediyorum.

Peşime takılmak zorunda mıydı yani?

Neyse, boşver. Kibar olacağım ve terbiyemi bozmayacağım.

"Evet, kârlı," diye açıklıyorum. "Bedava hediye veriyorlar."

"Sen yasemin çayı içiyor musun ki?" diye karşı çıkıyor elimdeki kutuya bakarak.

"Eee..."

Yasemin çayı. Eski komposto posası gibi tadı olandandı, değil mi?

Öyleyse ne olmuş? Çay süzgecini istiyorum.

"Yasemin çayını kullanacak bir yer bulabilirsin canım," diyorum havalı bir şekilde ve ürünü arabama atıveriyorum.

"Tamamdır! Sırada ne var?"

Arabamı sebze reyonuna doğru sürüyorum, gerçekten *InStyle* dergisi almak için duruyorum.

Ooo. Yeni *Elle* de çıkmış. Hem de bedava tişört veriyor!

"Ne yapıyorsun?" diye kötücül bir ses omzumda. Kahrolası dükkânın her bir metrekaresinde beni böyle sorguya mı çekmeyi düşünüyor acaba?

"Alışveriş yapıyorum!" diyorum gülerek ve yeni çıkmış bir kitabı da market arabasına kaydırıyorum.

"Onu kütüphaneden bedavaya alabilirsin!" diyor Jess dehşete kapılarak.

Kütüphane mi? Ben de ona eşit derecede dehşetle bakıyorum. Okuduktan sonra iade etmeyi unutmamamı gerekiyor, poşetle kaplanmış, berbat bir nüsha istemiyorum ki.

"Aslında bu bir modern klasik," diyorum. "Herkeste bir kopyası bulunmalı."

"Neden?" diye ısrar ediyor Jess. "Neden kütüphaneden edinemiyorsun?"

Artık biraz sinir olmaya başlıyorum.

Kendime ait pırıl pırıl bir kitabım olsun istiyorum da ondan! Çek arabamı ve beni rabat bırak!

"Çünkü... kenarlara notlar almak isteyebilirim," diyorum ağırbaşlılıkla. "Edebiyat eleştirisine ilgim var da, biliyor musun."

Market arabamı ileriye itiyorum fakat Jess arkamdan koşturuyor.

"Becky, bak. Ben sana yardım etmek istiyorum. Harcamalarını denetleyebilmen lazım. Daha ekonomik olmayı öğrenmelisin. Luke ile konuşuyorduk da..."

"Ya sahi mi?" diyorum incinerek. "Ne kadar hoş!"

"Sana bazı püf noktaları öğretebilirim. Nasıl tutumlu olacağını gösterebilirim..."

“Senin yardımına ihtiyacım yok!” diye karşı çıkıyorum haksızlığa uğramış gibi öfkelenerek. “Ben tutumlu biriyim! Olabildiğince tutumluyum.”

Jess kulaklarına inanamıyor.

“Halk kütüphanesinde bedavaya okuyabileceğin dergiler satın almaya tutumluluk mu diyorsun?”

Bir saniye aklıma bir cevap gelmiyor. Sonra *Elle* dergisi çarpıyor gözüme. Evet!

“Eğer bunları satın almazsam, bedava hediyelerine de sahip olamam, değil mi?” diye karşı çıkıyorum zafer kazanmışçasına ve arabamı köşeye götürüyorum.

Hah. Al bakalım; Bayan Zeka Küpü.

Meyve reyonuna yollanıp torbaları arabama yüklemeye koyuluyorum.

Bu ne kadar tutumluca dersiniz? Hoş, sağlıklı elmalar. Kafamı kaldırıyorum, Jess suratını buruşturmuş duruyor.

“Ne?” diyorum. “Şimdi ne oldu?”

“Şunlardan almalısın.” Koridorun diğer tarafını işaret ediyor eliyle, kadının teki bir yığın elmanın içinden tek tek seçerek torbasını dolduruyor. “Kilo başına birim fiyatı çok daha düşük! O zaman yirmi kuruşun cebinde kalır?”

Heyya. Bozdur bozdur harca, yirmi kuruş!

“Zaman paradır,” diye yanıtlıyorum serinkanlıca. “Açılcısı Jess, elma seçmekle kaybedeceğim zamana değmez.”

“Neden?” diyor. “Ne de olsa işsizsin.”

Tokat yemişe dönüyorum.

İşsiz? İşsiz?

İşsiz değilim! Ben yetenekli bir kişisel alışveriş danışmanıyım! Beni bekleyen bir işim var!

İşin aslı, bu cümleyi cevaplamaya tenezzül etmeyeceğim. Topuğumun üstünde dönüp salata köşesine ilerliyorum.

rum. İki devasa lüks marine edilmiş yeşil zeytinle dolu karton kutuyu yükleniyor, arabaya geri dönüyorum ve hayretle donakalıyorum.

Arabama şu koca patates çuvalını da kim koydu?

Ben büyük bir çuval patates istiyorum dedim mi? Ben biş patates istiyorum dedim mi?

Belki Atkins diyeti yapıyorum?

Hiddetle etrafıma bakınıyorum ama Jess hiçbir yerde yok. Ve kahrolası şey tek başıma kaldıramayacağım kadar ağır. Tabii onun için bebek işi, Bayan Yılın Vücut Şampiyonu. Hem ayrıca, nereye kayboldu bu ya?

Birden, tüm şaşkınlığımı karşısında, kendisini elinde koca bir koli, görevlilerden biriyle konuşarak yan kapının tekinden çıkarken buluyorum. Şimdi ne yapıyor acaba?

“Ürün yöneticisiyle konuştum,” diyor yanıma gelip. “Buvuruk muzların hepsini ücretsiz alabilirmişiz.”

Nasıl? Ne yapmış?

Kutuya bakıyorum. İçi hayatımda gördüğüm en mide bulandırıcı, en pis muzlarla dolu.

“Siyah kısımları kesip attın mı hiçbir şeyleri kalmaz,” diyor Jess.

“İyi de ben siyah kısımları kesip atmak istemiyorum!” Sesim istediğimden daha şirret çıkıyor. “Ben hoş, sarı muzlar istiyorum! Ayrıca bu aptal, koca patates çuvalını da istemiyorum!”

“Bu tek çuvaldan üç haftalık öğününüzü çıkarabilirsin,” diyor Jess incinmiş gibi. “Alabileceğin en ekonomik, besleyici gıda bu. Tek başına bir patatesten...”

Oh Tanrım, lütfen. Bir patates söylevi daha çekemem.

“Nereye koyacağım?” diye sözünü bölüyorum. “O kadar büyük dolabım bile yok.”

"Koridorda bir dolap var ya," diyor Jess. "Eğer bir top-
tancı depoya üye olsaydın, orayı un ve yulaf saklamak için
de kullanabilirdin."

Aklım karışarak ona bakıyorum.

Yulaf mı? Yulafı ne yapayım ki? Hem ayrıca o dolabın
içine bakmadığı çok açık.

"O benim çanta dolabım," diye belirtiyorum. "Ve ağzına
kadar dolu."

Jess omuz silkiyor.

"Bazı çantalarından kurtulabilirsin."

Bir an cevap veremeyecek derecede dilim tutuluyor.
Cidden çantalarımın bazılarında kurtulmam gerektiğini
mi tavsiye ediyor?.. hem de *patates* uğruna?

"Devam edelim," diyorum nihayet ve market arabasını
elimden geldiğince sakinlik içinde itiyorum.

Kibar ol. Nazik ol. Yirmi dört saat sonra gitmiş olacak.

Ancak dükkânda dolaşmayı sürdürdükçe soğukkanlılığımı
gerçekten yitirmeye başlıyorum. Jess'in sesi devamlı kula-
ğında vızıldıyor, sivrisinek gibi, ta ki sonunda arkamı dö-
nüp ona bir sopayla vurma isteği yaratana kadar.

*Bunun yarı fiyatına evde kendi pizzanı yapabilirsin,
ikinci el yavaş pişiren fırınlardan almayı düşündün mü
hiç? Market marka deterjan 40 kuruş daha ucuzmuş, yu-
muşatıcı yerine sirke de kullanabilirsin...*

"Sirke kullanmak istemiyorum!" diye patlıyorum nere-
deyse. "Yumuşatıcı kullanmak istiyorum, tamam mı?" Bir şi-
şe yumuşatıcıyı arabaya atıp meyve suyu reyonuna doğru
yürüyorum, Jess de arkamda.

"Herhangi bir yorum?" diyorum iki kutuyu koyarken.
"Sevgili sağlıklı portakal suyuyla ilgili bir sorun var mı?"

"Hayır," diyor Jess omuz silkerek. "Sadece aynı faydayı bir bardak su ve ucuz C vitamini tabletlerden de alabilirsin."

Tamam. Şimdi ciddiye yanağına bir tokat yapıştırmak istiyorum.

Büyük bir cesaretle iki kutu daha atıyorum, arabayı çevirip ekmek reyonunu hedefliyorum. Havada mis gibi ekmek kokusu var ve yaklaşıncaya tezgahta bir kadın görüyorum, insanlara bir şey gösteriyor.

Aaah, bu tür şeylere bayılırım.

Duvardaki fişe takılı, parlak, krom bir alet var önünde ve aleti açınca içinden bir sürü kalp şeklinde waffle çıkıyor, altın sarısı ve ağız sulandırıcı hamurlar.

"Waffle makinesi hızlı ve kullanımı kolay bir alettir!" diyor kadın. "Her sabah taze waffle kokusuyla güne başlayın."

Tanrım, harika olmaz mıydı? Birden gözümün önünde Luke ve ben canlanıyoruz, yatakta, iki köpüklü kapuçino eşliğinde akça ağaç şurubu soslu kalp şeklinde waffle'lar yiyoruz.

"Waffle makinesinin fiyatı 49,99£," diyor kadın. "Ama bugün özel bir fiyatla, 25 pound'a satıyoruz. Yani yüzde elli indirimli."

Elektrik verilmiş gibi oluyorum. Yüzde elli indirim mi?

Tamam, bunlardan bir tane almalıyım.

"Evet, lütfen!" diyerek arabamı ileri itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor Jess dehşetle.

"Gördüğün gibi bir waffle makinesi satın alıyorum," diye gözlerimi deviriyorum. "Yolumdan çekilir misin?"

"Hayır!" diyor Jess, arabanın önüne mihlanarak. "İhtiyaçın olmayan bir alete yirmi beş pound harcamana izin veremeyeceğim."

Ona şaşkınlık ve öfke karışımı bir halde bakıyorum dik dik. Neye ihtiyacım olup olmadığını o nereden biliyor?

“Waffle makinesine ihtiyacım *var* bir kere!” diye karşı çıkıyorum. “İhtiyaç listemde yazılı. Hatta Luke geçen gün, ‘Bu evin tek eksigi bir waffle makinesi’ demişti.”

Ki, evet, bu bir yalan. Ama demiş olabilirdi de. Jess nereden bilecek?

“Artı, fark etmemiş olabilirsin *ama* param cebimde kalıyor,” diye ekliyorum ve arabamı azimle etrafından yürütüyorum. “Kârlı bir alışveriş!”

“İhtiyacın yoksa kârlı sayılmaz ki!” Arabayı kavrayıp geri çevirmeye çalışıyor.

“Çek ellerini arabamın üstünden!” diyorum inatlaşarak. “Bir waffle makinesine ihtiyacım var! Hem de parasını rahatlıkla ödeyebilirim! Rahatlıkla! Bir tane alıyorum,” diye ekliyorum kadına ve tezgahıdan bir tane kucaklıyorum.

“Hayır, almayacak,” diyor Jess kutuyu elimden çekerek. Ne? Ne?

“Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Becky! Sen harcama bağımlısı! Hayır demeyi öğrenmelisin!”

“Hayır diyebilirim!” diye tükürüyorum resmen sinirden. “İstediğim zaman hayır diyebilirim! Sadece şu anda hayır demeyi seçmiyorum! Bir tane *alacağım*,” diyorum şaşkın şaşkın bakan kadına. “Hatta iki tane alıyorum. Bir tanesini anneme Noel’de hediye edeceğim.”

İki kutu kapıp cüretkarca arabama taşıyorum.

Al işte.

“Yani elli pound’unu çöpe atacaksın, öyle mi?” diyor Jess küçümseyerek. “Sahip olmadığın parayı al çöpe at.”

“Çöpe atmıyorum ya!”

“Evet, atıyorsun!”

"Hayır!" diye dikleniyorum. "Ayrıca da param var. Bir sürü param var."

"Ya sen resmen bir hayal dünyasında yaşıyorsun!" diye bağıyor Jess aniden. "Satacak eşyan bitene kadar paran var. O zaman ne olacak? Luke ne yaptığını öğrendiğinde ne olacak? Sen kendine bela biriktiriyorsun!"

"Bela biriktirmiyorum!" diye çığırıyorum ben de sinirlererek.

"Evet, aynen öyle yapıyorsun!"

"Hayır, yapmı..."

"Siz iki kardeş bir saniye kavga etmeyi bırakır mısınız lütfen!" diye sözümüzü kesiyor sabrı taşan bir kadın ve ikimiz de yerimizden sıçırıyoruz.

Şaşkınlık içinde etrafıma bakıyorum. Annem burada değil, değil mi?

Sonra birden konuşan kadını fark ediyorum. Bize bakmıyor bile. Market arabasının içindeki iki küçük çocukla konuşuyor.

Ah.

Saçımı ısınan yüzümden geriye itiyorum, birden utanıp kızarıyorum. Jess'e bir bakış atıyorum ve o da utanmış görünüyor.

"Hadi gidip ödemeyi yapalım," diyorum ağırbaşlıca ve arabamı bir kez daha itiyorum.

Arabada eve giderken ağzımızı bıçak açmıyor. Fakat sakın görünüşümün altında köpürüyorum.

Kendini ne sanıyor da bana nutuk çekiyor? O kim oluyor da bana sorunlu diyor, ha?

Eve varıp alışveriş torbalarını asgari iletişim içinde boşaltıyoruz. Birbirimizin gözünün içine bakmıyoruz bile.

son paketi de kaldırıncı, "Bir fincan çay içer misin?" diye soruyorum abartı bir resmiyetle.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyor Jess de eşit derecede resmi.

"Benim mutfakta biraz işim var, sen de odanda oyalanırsan."

"Tamam."

Odasında gözden kayboluyor ve bir saniye sonra elinde *İngiltere Volkanik Kayalarının Petrografisi* diye bir kitapla çıkıyor.

Sahiden de eğlence anlayışı harika.

Jess bir bar taburesine tünerken ben de su kaynatıcının düğmesine basıyorum ve tezgaha iki kupa hazırlıyorum. Birkaç saniye sonra Luke düşünceli bir ifadeyle giriyor içeri.

"Merhaba hayatım!" diyorum, sesime her zamankinden fazla sevecenlik katarak. "Bize çok güzel bir waffle makinesi aldım! Artık her sabah waffle yiyebiliriz!"

"Müthiş!" diyor Luke dikkati dağınık bir halde, bense Jess'e bir bakış atıyorum.

"Bir fincan çay ister misin?"

"Eee... Olur. Sağol." Alnını kaşıyor ve mutfak kapısının arkasına eğilip bakıyor. Sonra buzdolabının üstüne.

"İyi misin?" diyorum. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey kaybettim de." Luke kaşlarını çatıyor. "Çok saçma. Nesneler ortadan *kaybolamaz* ki."

"Neymiş o?" diyorum anlayışla. "Aramana yardım edeyim."

"Merak etme." Luke kafasını iki yana sallıyor. "İşle ilgili bir şey. Bir yerden çıkar. Yok olacak hali yok ya."

"Ama yardım etmek istiyorum!" Şefkatli ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Sana söylemiştim, sevgilim. Bana ne

aradığını söyle de ekip olarak beraber arayalım. Bir dosya mı? Ya da bir kitap?.. Bazı belgeler mi?”

“Çok naziksin.” Luke beni öpüyor. “Aslında o tarz bir şey değil. Bir kutu masa saati. Tiffany’dan. On tane.”

Kalbim duruyor.

Odanın karşısında Jess’in kafasını kitabından kaldırdığını fark ediyorum.

“Acaba Tiffany saat mi dedin?” diyebiliyorum.

“Hı hı.” Başıyla onaylıyor. “Biliyorsun, yarın akşam Arcodas Grubu’na büyük bir akşam yemeği veriyoruz? Hepsi teklifin bir parçası. Temelde adamları yağıyoruz. Bu yüzden ben de bir yığın saat almıştım, ortaklardan bir hediye olarak –ve şimdi hiçbirisi yok.” Alnı daha da kıvrıyor. “Ne bok oldu anlamıyorum ki. Bir saniye önce buradaydılar sonra yer yarılmış, içine girmişler!”

Jess’in bakışlarını güneş ışını gibi üzerimde hissedebiliyorum.

“O kadar çok saatin aynı anda kaybolması garip,” diyor dümdüz bir tonla.

Ah, çek git başımızdan yahu.

Güçlkle yutkunuyorum. Nasıl oldu da Luke’un ortaklık hediyelerini sattım? Yani, balayında öyle bir şey almadığımı hatırlıyordum zaten işte...

“Belki garaja koymuşumdur.” Luke anahtarlarına uzanıyor. “Gidip bir bakayım.”

Aman Tanrım. İtiraf etmek zorundayım.

“Luke...” diyorum cılız bir sesle. “Luke, lütfen kızma...”

“Ne?” Luke topuğunun üstünde dönüyor ve yüzümü gördüğü an uyanıyor. “Ne var?”

“Şey.” Kuruyan dudaklarımı yalıyorum. “Ben bir ihtimal şey yapmış olabilirim...”

“Ne?” Luke’un gözleri kısılıyor. “Ne yapmış olabilirsin, Becky?”

“Satmış,” diye fısıldıyorum.

“Satmış mı?”

“Evdeki kalabalığı azaltmamı istemiştin!” diye inliyorum.

“Nasıl yapacağımı bilmiyordum! Çok fazla eşya vardı! O yüzden ben de eBay’de satışa başladım. Ve ben, o saatleri de sattım. Yanlışlıkla.”

Dudaklarımı ısırıyorum ve içimden Luke’un da gülümsemesini umut ediyorum, hatta kahkaha atmasını. Fakat o sabrı taşmış görünüyor.

“Aman Tanrım, Becky. İşimiz başımızdan aşkın zaten. Tam da böyle bir münakaşaya ihtiyacımız vardı.” Cep telefonuna uzanıyor, bir numarayı tuşluyor ve birkaç saniye bekliyor. “Merhaba Marie? Yarın geceki Arcodas Grubu yemeğiyle ilgili ufak bir sorunumuz var. Beni ara.” Telefonunu pat diye kapatıyor ve sessizlik.

“Bilmiyordum,” diyorum çaresizce. “Eğer onların şirket hediyesi olduğunu söyleseydin... Yardım etmeme izin verseydin...”

“Yardım?” Luke sözümü kesiyor. “Becky, dalga geçiyorsun herhalde.”

Başını iki yana sallayarak odayı terk ediyor.

Tam karşımdaki Jess’e bakıyorum. Kafasının tam tepesinde ‘Sana söylemiştim,’ düşünce balonunu görebiliyorum. Bir saniye sonra o da ayağa kalkıp Luke’un peşinden çalışma odasına gidiyor.

“Yapabileceğim bir şey varsa,” dediğini duyuyorum kısık bir sesle, “söyle lütfen.”

“Önemli değil,” diye yanıtlıyor Luke’sa. “Ama teşekkürler.”

Jess bir şey daha söylüyor ama sesi boğuk ve anlaşılmıyor. Kapıyı kapatmış olmalı.

Birden ne söylediğini bilmek istiyorum. Gürültü çıkarmadan mutfak kapısına yürüyorum sonra da parmak ucunda da hole. Çalışma odasına iyice yanaşıp kulağımı kapıya dayıyorum.

“Onunla nasıl yaşayabiliyorsun, bilmiyorum,” diyor Jess ve bir elektrik akımı geçiyor sırtımdan. Sonra kendimi toparlayıp Luke’un cevabını bekliyorum.

Odada ses yok. Nefes alamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Tek farkında olduğum şey tahta kapıya bastırduğum kulağım.

“Zor oluyor,” diyor Luke sonunda.

Yüreğime soğuk bir şey çöküyor.

Luke benimle yaşamamanın zor olduğunu düşünüyor.

Birisi kapıya geliyormuş gibi bir ses oluyor ve korkuyla arkaya kaçıyorum. Çabucak mutfağa geri koşup kapıyı kapıyorum. Kalbim hızla atıyor, gözlerim yanıyor.

Daha on bir aylık evliyiz. Benimle yaşamamanın zor olduğunu nasıl düşünür?

Su kaynatıcı fokurduyor ama canım artık çay istemiyor. Buzdolabını açıyorum, yarı dolu bir şişe şarap çıkarıp bir kadehe döküyorum. Hepsini birkaç yudumda mideye indiriyorum ve tam yeniden doldururken Jess mutfağa giriyor.

“Merhaba,” diyor. “Luke hediye sorununa çözüm buldu galiba.”

“Harika,” diyorum gergince ve bir yudum daha şarap içiyorum.

Yani artık her şeyi o ve Luke birlikte çözüyor, öyle mi? O ve Luke benim davetli olmadığım bir muhabbet ediyorlar. Jess’in oturup yeniden kitabını açışını izlerken içimde bir öfke kabarıyor.

“Benim tarafımı tutarsın sanmıştım,” diyorum sakın konuşmaya çabalayarak. “Ne de olsa, kardeşiz sonuçta.”

“Ne demek istiyorsun?” Jess kaşlarını çatıyor.

“Beni savunabilirdin!”

“*Savunmak* mı?” Jess kafasını kaldırıyor. “Sen böylesine sorumsuz davranırken seni savunacağımı mı sandın?”

“Ya, demek sorumsuzum,” diyorum, biraz vahşice. “Sen de mükemmelsin galiba.”

“Mükemmel değilim! Ama evet! Sen sorumsuzsun!” Jess kitabını çat diye kapatıyor. “Açık sözlü olmak gerekirse, Becky, bence senin kendine çeki düzen vermen şart. Kişisel görev duygun yok, para harcama saplantın var. *Yalan* söylüyorsun...”

“Sana ne demeli, sefilsin!” Kükrüyorum adeta. “Sen de daha nasıl eğlenileceğini bile bilmeyen pinti, sefil bir ineksin!”

“*Ne?*” diyor Jess ağzı açık kalarak.

“Bu hafta sonu elimden geleni yaptım!” diye bağıyorum. “Seni hoş karşılamak için her şeyi yaptım, sense hiçbir şeye katılmadın! Tamam, *Harry Sally ile Tanışınca* filmi ni sevmiyorsun. Yine de seviyormuş gibi yapabilirdin!”

“Yani samimiyetsiz davranmamı yeğledin?” diyor Jess, kollarını göğsünde kavuşturarak. “*Yalan* söylememi yeğledin? Bu tam da seni özetliyor işte, Becky.”

“Bir şeyi beğenmiş gibi yapmak tam olarak *yalan* söylemek sayılmaz ki!” diye haykırıyorum hüsrana uğramış bir şekilde. “Sadece birlikte güzel vakit geçirelim istemişim! Araştırma yaptım, odanı ayarladım falan ve sen buz gibisin! Sanki duyguların yok!”

Birden ağlamak üzere olduğumu hissediyorum. Ablama avazım çıktığı kadar bağırdığıma inanamıyorum. Cümlemi

bitirmeden susup birkaç derin nefes alıyorum. Belki bir şeyleri kurtarabilirim. Belki yine de yürütebiliriz.

“Mesele şu ki, Jess... Bunların hepsini yaptım çünkü seninle dost olmak istedim,” diyorum sesim titreyerek. “Sadece arkadaş olmamızı istedim.”

Yüzünün yumuşamasını bekleyerek kafamı kaldırıp bakıyorum ona. Fakat neredeyse öncekinden de küçümseyici bir ifade takınmış.

“Ve her zaman istediğini almak zorundasın,” diyor. “Değil mi, Becky?”

Hayretler içinde yüzümün yandığını hissediyorum.

“Ne... Ne demek istiyorsun?” diye kekeliyorum.

“Şımarıksın demek istiyorum!” Acımasız sesi beynime çarpıyor. “Bir şey istersen, onu alırsın! Her şey bir tepsiyle önüne sunulur. Eğer başın derde girerse, annen ve babanın seni kurtarır, onlar kurtarmazsa, Luke kurtarır! Yaşantın midemi bulandırıyor.” Kitabıyla bir el hareketi yapıyor. “Boşsun! Sığ ve maddecisin... Hayatımda senin kadar kafayı dış görünüşüne ve alışverişe takmış birini daha *tanımadım*...”

“Kafayı takmış diyene bak!” diye carlıyorum. “*Kafayı takmış* diyene bak! Sen de para biriktirmeye kafayı takmışsın! Ben de senin kadar perişan birini tanımadım! Bankada otuz binin var ve cebinde beş kuruşun yokmuş gibi geziyorsun! Bedava hava kabarcıklı naylonlar ve iğrenç vuruk muzlar alıyorsun! Deterjanın kırk kuruş ucuz olup olmaması kimin *umurunda*?”

“On dört yaşından beri kendi deterjanını kendin satın alıyor olsaydın umursardın,” diye yapıştırıyor Jess de. “Belki orada burada kalan kırk kuruşlara biraz daha önem verseydin başın derde girmezdi. Luke’u New York’ta neredeyse mahvediyormuşsun, duydum. Seni hiç anlayamıyorum!”

"Eh, ben de *seni* anlayamıyorum!" diye haykırıyorum gözlerim yaşlarla dolarken. "Bir ablam olduğunu duyduğum zaman ne kadar da sevinmişim, aramızda güçlü bir bağ kurar, dost oluruz sanmışım. Birlikte alışverişe çıkar, eğleniriz diye düşünmüştüm ve birbirimizin yatağında naneli kremşanti yer..."

"Naneli kremşanti mi?" Jess bana deliymişim gibi bakıyor. "Niye naneli kremşanti yemek isteyelim ki?"

"Çünkü!" Hayalkırıklığı içinde kollarımı iki yana açıyorum. "Çünkü *eğlenceli* olurdu! Hani vardır ya, *eğlence*?"

"Ben de eğlenmeyi bilirim," diye yapıştırıyor Jess.

"*Taşlar* hakkında bir şeyler okuyarak mı?" *İngiltere Volkanik Kayalarının Petrografisi* kitabını kapıveriyorum. "Taşların nesi ilginç olabilir ki? Taş, taştır işte! Dünyanın en sıkıcı hobisidir! Tam da sana uygun!"

Jess dehşetle nefesini tutuyor.

"*Taşlar sıkıcı değildir!*" diye karşılık veriyor, kitabını elimden alarak. "Naneli kremşantiden ve akılsızca alışveriş yapmaktan ve boğazına kadar borca batmaktan çok daha ilginçtirler!"

"Yoksa eğlence damarını aldırma operasyonu falan mı yaptırdın?"

"Sen de sorumluluk hissini aldırma operasyonu yaptırdın herhalde?" diye bağılıyor Jess. "Yoksa doğuştan mı böyle şımarığın tekisin?"

Burnumuzdan soluyarak birbirimize bakakalıyoruz. Koca mutfakta buzdolabının uğultusu dışında hiç ses yok.

İyi ev sahibesi böyle bir durumda ne yapmalı, hiçbir fikrim yok.

"Tamam." Jess çenesini kaldırıyor. "Eh... Etrafta daha fazla gezinmemin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Şimdi çıkarsam Cumbria'ya giden bir trene yetişebilirim."

“Tamam.”

“Eşyalarımı toplayayım.”

“Tamam, öyle yap.”

Jess topuğunun üstünde dönüp mutfağı terk ediyor, ben de şarabımdan bir firt çekiyorum. Beynim hâlâ çılgınlardan zonkluyor ve kalbim hızlı atıyor.

O benim ablam olamaz. Olamaz. O sefil, cimri, ahlâk kumkuması ineğin teki ve onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Asla.

THE CINDY BLAINE SHOW

Cindy Blaine TV Prodüksiyon

43 Hammersmith Köprüsü Yolu

Londra W6 874

Bayan Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra NW6 0YF

22 Mayıs 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mesajınız için teşekkür ederiz.

Cindy Blaine Show'un 'Bir Abla ve Ruh İkizi Buldum' bölümüne katılamayacağınızı duyduğumuz için çok üzüldük.

Bunun yerine yapım aşamasında olan 'Ablam Bir Kaltak!!!' programımıza katılmayı bir düşünmenizi teklif ediyoruz. Eğer ilginizi çekerse lütfen beni arayın.

En içten dileklerimizle,

Kayleigh Stuart

Yapımcı Asistanı

(cep: 07878 3456789)

Finerman Wallstein

Hukuk Avukatları

Finerman House

1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Bayan Rebecca Brandon

37 Maida Vale Konakları

Maida Vale

Londra NW6 0YF

27 Mayıs 2003

Sayın Bayan Brandon,

Mesajınız için teşekkürler. Talimatlarınız doğrultusunda vasiyetinizi değiştirmiş bulunuyorum. Madde 5, bölüm (f) artık şöyle yazıyor:

‘Ve çok kötü kalpli olduğu için Jess’e hiçbir şeyimi bırakmıyorum.
Hem zaten onun çuvala parası var.’

Saygılarımla,

Jane Cardozo

U murumda değil. Kimin bir ablaya ihtiyacı var ki? Benim değil. Zaten hiçbir zaman da olmasını istememiştim. Olmasını da *dilemedim*. Kendi başıma gayet iyiyim.

Hem ayrıca kendi başıma falan da değilim. Güçlü ve sevgi dolu bir evliliğim var. Kokuşmuş bir ablaya ihtiyacım yok!

“Aptal abla,” diyorum sesli sesli, bir kavanoz reçelin kapağını bükerken. Jess gideli neredeyse iki hafta oluyor. Luke’un şehirde geç saatte bir toplantısı var ve annemle babam havaalanına giderken uğrayacaklar, o yüzden ben de herkese kahvaltı hazırlıyorum.

“Efendim?” diyor Luke mutfağa girerek. Son birkaç günkü gibi yine solgun ve gergin görünüyor. Arcodas Grubu teklifleriyle ilgili kararlarını verme aşamasında ve Luke’un şu anda tek yapabildiği beklemek. Ve kendisi bekleme konusunda hiç iyi değildir.

“Sadece Jess’i düşünüyordum da,” diyorum, reçel kavanozunu sertçe tezgaha çalarak. “Onun hakkında kesinlikle

haklıydın. Bir milyon yıl geçse de biz anlaşılamayız! Haya-
tında onun kadar sefil birini daha tanımadım!”

“Mmm,” diyor Luke dalgınca ve kendine biraz portakal
suyu koyuyor.

Biraz daha destek olabilirdi yani.

“Bir dahaki sefere, senin tavsiyeni dinleyeceğim,” diyo-
rum dikkatini çekmeye çalışarak. “Onu buraya hiç davet et-
memeliydim. Akraba olduğumuza inanamıyorum!”

“Ben günün sonunda, iyi biri olduğunu düşünmüştüm
gerçi,” diyor Luke. “Ama ikinizin neden anlaşılamadığını da
anlayabiliyorum.”

İçimde bir pişmanlık duyuyorum.

‘İyi biri olduğunu düşünmüştüm,’ demesi beklenmiyor-
du. ‘Kaltağa bak sen, onunla bir dakika bile nasıl durabil-
din, bilmiyorum!’ demesi bekleniyordu.

“Becky... Ne yapıyorsun?” Luke’un bakışı tezgahı kirle-
ten kırıntılara ve plastik pakete kayıyor.

“Waffle yapıyorum!” diyorum neşeyle.

Ve bu da bir şeyi daha kanıtlıyor. Jess tepeden tırnağa
haksızdı. Waffle makinesini pratikçe her gün kullandım. Al
işte! Keşke burada olsaydı da görseydi.

Tek pürüz şu ki, hamur karışımını hazırlamakta iyi de-
ğilim. O yüzden de, hazır yapılmış waffle’lardan alıp kalp
şeklinde kesiyor ve ısıtmak için makinenin içine koyuyo-
rum.

Bunun nesi yanlış ki? Makineyi kullanmıyor muyum, kul-
lanıyorum. Waffle yemiyor muyuz, yiyoruz.

“Waffle... Yine mi?” diyor Luke, hafiften bozulurcasına.
“Ben almayayım, sağol.”

“Ah,” diyorum mağlup gibi. “O zaman, kızarmış ekmeğe
ne dersin? Ya da yumurta? Ya da... kek?”

“Kahve yeterli.”

“Ama bir şey yemelisin!” diyorum birden telaşla onu süzerek. Bu teklifi düşünce düşünce resmen eridi. Onu beslemeliyim.

“Sana krep yapayım!” diyorum istekli istekli. “Ya da bir omlet!”

“Becky, kalsın!” diye yapııştırıyor. “Ben iyiyim.” Mutfaktan çıkıyor ve cep telefonunun kapağını açıyor. “Herhangi bir haber var mı?” dediğini duyuyorum çalışma odasının kapısını kapamadan önce.

Başımı eğip elimdeki kırık waffle parçasına bakıyorum. İçimde soğuk bir his tırmanıyor.

Luke’un iş konusunda çok gergin olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen bu aralar bana karşı sabırsız oluşu da bu yüzden. Daha büyük bir sorun olduğu anlamına falan gelmiyor bu.

Ama o gece Jess’e söylediği şeyi sürekli hatırlıyorum. Benimle yaşamayı zor bulması.

Kalbimde o tanıdık bıçak saplanması hissini duyarak oturuyorum, beynim dönüyor. Hafta başından beri bunu düşünüyorum, anlamlandırmaya çalışıyorum.

Ben niye birlikte yaşamayı zor biri olabilirim acaba? Yani nerede hata yapıyorum?

Çabucak bir kâğıt kalem kapıyorum. Tamam. Ruhumun derinliklerini irdeleyelim ve gerçekten, gerçekten dürüst olalım. Birlikte yaşamayı zor kılacak ne yapıyorum? Başlık atıp dümdüz altını çiziyorum.

Becky Bloomwood: Birlikte Yaşamamanın Zorlukları

1.

Beynim bomboş. Tek şey gelmiyor aklıma.

Haydi. Düşün. Doğrucu ve tarafsız ol. Mutlaka bir şey vardır. Aramızdaki temel sorunlar neler? Hakiki meseleler neler?

Birden kafama dank ediyor. Şampuanımın kapağını hep açık bırakıyorum ve Luke duşta üstüne basmaktan yakınıyor.

Becky Bloomwood: Birlikte Yaşamamanın Zorlukları

1. Şampuanın kapağını açık bırakır

Evet. Ve çılgınım. Ve hırsız alarminin şifresini habire unutuyorum. Bir keresinde sormak için polisi aramak zorunda kalmıştım, yanlış mesaj alıp iki devriye arabası göndermişlerdi.

Becky Bloomwood: Birlikte Yaşamamanın Zorlukları

1. Şampuanın kapağını açık bırakır

2. Alarmin şifresini unuttur

Listeye emin olamayarak bakıyorum. Nedense yeterli görünmüyor gözüme. Daha fazlası olmalı. Sahiden mühim ve derin bir mevzu olmalı.

Birden nefesimi tutup elimi ağzıma götürüyorum.

CD'ler. Luke hep kutularından çıkarıp tekrar yerlerine yerleştirmememden şikâyet ediyor.

Ki kulağa o kadar *derin* gelmeyebilir ama belki de bar-dağı taşıran son damladır. Ayrıca da, bir ilişkide ufak ayrıntılar çok önemlidir derler.

Tamam. Bunu düzelteceğim.

Oturma odasına koşup doğrucu müzik sisteminin yanındaki karman çorman CD yığınınına yollanıyorum. Hepsini

düzenlerken içimde bir hafifleme hissediyorum. Bir özgürleşme. Evliliğimizin dönüm noktası olacak bu.

Hepsini düzgünce yerleştiriyorum ve Luke'un yatak odasına gitmeden önce kapının önünden geçmesini bekliyorum.

"Bak!" diye sesleniyorum, gururlu bir tınıyla. "CD'leri düzenledim! Hepsi kendi kutusunun içinde!"

Luke odaya bir bakış atıyor.

"Harika," diyor boş bir kafa sallamayla ve yürümeye devam ediyor.

Arkasından bakakalıyorum.

Tüm yapabildiği bu mu?

Bense burada, karşıındayım, sorunlu evliliğimizi tamir ediyorum ve o *farkına* bile varmıyor.

Birden holden kapı zilinin sesi duyuluyor ve ayağa fırlıyorum. Annemle babam gelmiş olmalı. Evliliğimizle sonra ilgileneceğim.

Tamam. Annemle babamın danışmanlık vesaire olaylarına kendilerini kaptırdığını biliyordum. Ama sweatshirt'leriniz sloganlarla karşıma çıkmalarını da beklemiyordum. Annemkinde, 'Ben Kadınım, Tanrıçayım,' babamınkindeyse 'Pasif-Agresif Piçlerin Seni Sindirmesine İzin Verme,' yazıyor.

"Vay!" diyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Sweatshirt'leriniz harikaymış!"

"Merkezden aldık," diyor annem sırtarak. "Çok eğlenceliler, değil mi?"

"Terapiden bayağı zevk alıyorsunuz galiba?"

"Olağanüstü bir şey!" diye haykırıyor annem. "Briçten çok daha ilginç. Üstelik de sosyalleşıyorsun! Geçen gün bir

grup seansı yaptık ve bil bakalım kim çıkageldi? Eskiden karşımızda oturan Marjorie Davis!"

"Gerçekten mi?" diyorum şaşırarak. "Evlenmiş mi o zaman?"

"Ah yo!" Annem çene çalmak üzere sesini alçaltıyor. "*Bağlanma sorunu* varmış, zavalıcık."

Aklım almıyor pek. Bağlanma sorunları da ne ola ki? "Eee... *sizin...* herhangi bir... sorununuz var mı?" diyorum hep birlikte mutfağa girerken. "Gerçekten de zor mu ilerliyor?"

"Ah, biz muazzam boşluğa gidip geri döndük," diyor annem kafa sallayarak. "Değil mi, Graham?"

"Tam üstüne bastın," diye onaylıyor babam.

"Ama öfke ve vicdan azabını geride bıraktık. İkimiz de yaşamak ve sevmek için güçlenmiş vaziyetteyiz." Bana gözlerinin içi parlayarak gülüp el çantasını karıştırıyor. "Çok güzel bir İsveç açması getirdim. Su kaynatıcıyı çalıştıralım mı?"

"Annen iç tanrıçasını buldu," diyor babam gururla. "Sıcak korların üstünde yürüdü, var ya!"

Anneme ağzım açık bakıyorum.

"Sıcak kömürlerde mi yürüdün? Aman Tanrım! Ben de Sri Lanka'da yapmıştım! Acıdı mı?"

"Hiç acımadı! En ufak bir acı yok!" diyor annem. "Ayağымda bahçe ayakkabılarım vardı, tabii," diye ekliyor annem bir kez daha düşünüp.

"Vay!" diyorum. "Çok... akıllıca."

"Gerçi yine de öğreneceğimiz çok şey var," diyor annem, açmayı bölerek. "Bu gemi yolculuğuna da bu yüzden çıkıyoruz."

"Doğru," diyorum, kısa bir duraklamanın ardından. "Evet. Şu terapi turu." Annem ilk anlattığında şaka yapıyor

sanmışım. “Kısaca, Akdeniz’i turluyorsunuz ve herkes terapi seanslarına katılıyor.”

“Sadece terapiden ibaret değil!” diyor annem. “Çevreyi de gezip göreceğiz.”

“Ve eğleneceğiz,” diye araya giriyor babam. “Anlaşılan çok iyi şovları varmış. Ve siyah takım elbiseyle gidilen dans davetleri.”

“Merkezdeki hütün ahbablarımız geliyor,” diye ekliyor annem de. “İlk gece için ufak bir kokteyl buluşması ayarladık bile! Artı...” Duraksıyor. “Misafir konuşmacılardan birinin uzmanlık alanı, uzun süredir kayıp olan aile üyeleriyle buluşmalar. Bizim için özellikle ilginç.”

Rahatsız edici bir sızı duyuyorum içimde. Uzun süredir kayıp aile üyelerini düşünmek istemiyorum.

Bir sessizlik olunca annemle babam bakışıyor.

“Demek Jess’le kaynaşamadınız,” diyor babam sonunda.

Ah Tanrım. Hayal kırıklığına uğramış olduğunu görebiliyorum.

“Pek sayılmaz,” diyorum gözlerimi kaçırarak. “Biz sadece, pek aynı tarz insanlar değiliz.”

“Hem neden olacakmışsınız ki zaten?” diyor annem destekleyen bir edayla elini omzuma koyuyor. “Birbirinizden tamamen apayrı yerlerde büyüdünüz. Jess’le senin ortak özelliğin ancak... Mesela...” Bir saniye düşünüyor. “Kylie Minogue’la ne kadarsa, o kadar olabilir.”

“Becky’nin Jess’le, Kylie Minogue’dan daha çok ortak özelliği var!” diye heyecanlanıyor babam anında. “Kylie Minogue Avustralyalı bir kere.”

“Bu bir şeyi kanıtlamaz,” diyor annem. “Hepimiz Commonwealth ülkesi değil miyiz? Becky, Kylie Minogue ile çok iyi anlaşırdı. Değil mi tatlım?”

“Eee...”

“Birbirleriyle konuşacak iki çift sözleri olmazdı,” diyor babam başını iki yana sallayarak. “Söylüyorum.”

“Tabii ki olurdu!” diye karşı çıkıyor annem de. “Çok tatlı bir muhabbet çevirirlerdi! Hatta iyi arkadaş olurlardı!”

“Mesela Cher,” diyor babam. “*Bak*, o ilginç bir kadın işte.”

“Becky, Cher ile arkadaş olmak istemez!” diyor annem inatla. “Madonna belki...”

“Evet, Kylie Minogue, Cher ya da Madonna’yla tanıştığım gün size haber veririm, tamam mı?” diyorum, istediğimden daha ters bir biçimde.

Sessizlik oluyor, annem ve babam aynı anda dönüp beni süzüyor. Sonra annem babama bir bakış atıyor.

“Graham, Luke’a kahvesini götürsene.” Babamın eline bir kupa tutuşturuyor ve o çıkar çıkmaz da bana sarılıyor.

“Becky, canım!” diyor. “İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun.”

Ah Tanrım. Annemin empati dolu yüzünde öyle bir şey var ki, kendimi bırakıyorum. Birden içime gömmeye çalıştığım bütün endişeler su yüzüne çıkıyor.

“Jess hakkında endişelenme,” diyor annem nazikçe. “İkinizin anlaşılamaması hiç mühim değil. Kimse umursamaz!”

Kendime hâkim olmaya çalışarak birkaç kez yutkunuyorum.

“Sorun Jess değil,” diyorum. “En azından yalnızca Jess değil. Sorun... Luke.”

“Luke?” diyor annem hayretler içinde.

“Şu aralar her şey çok iyi gitmiyor. Aslında...” Sesim titremeye başlıyor. “Aslında bence evliliğimiz tehlikede.”

Oh Tanrım. Mademki söyledim, artık kulağa tamamen gerçek ve inandırıcı geliyor. *Evliliğimiz tehlikede.*

“Emin misin, bir tanem?” Annem şaşkın görünüyor. “İkiniz de bana çok mutlu göründünüz de!”

“Ama değiliz işte! Kısa süre önce iğrenç, büyük bir kavga ettik!”

Annem bana birkaç saniye dimdik bakıyor, ardından bir kahkaha patlatıyor. Bense ayak diriyorum.

“Gülme! Berbattı!”

“Tabii ki öyleydi, canım!” diyor. “Birinci yıldönümünüz yaklaşıyor, değil mi?”

“Eee... evet.”

“Tamam o zaman. İlk Büyük Kavganızın zamanı gelmiş! Bunu biliyordun, değil mi Becky?”

“Ne?” diyorum boş boş.

“İlk Büyük Kavganız!” İfadem karşısında dişini cıklatıyor.

“Ah zavallım! Bugünlerde kadın dergileri size ne öğretiyor acaba!”

“Eee... Takma tırnak takmanın inceliklerini?”

“Eh! Size mutlu evliliğin sırlarını öğretmeleri gerek! Bütün çiftler ilk yılın sonlarına doğru bir İlk Büyük Kavga yaşarlar. Büyük bir tartışma olur, sonra bulutlar dağılır ve her şey eski haline döner.”

“Tanrım, hiç bilmiyordum,” diyorum yavaşça. “O halde evliliğimiz tehlikede değil yani?”

Çok mantıklı. Hatta çok, çok mantıklı. İlk Büyük Kavga, sonra her şey yeniden sakin ve mutlu. Tıpkı bir fırtına gibi. Hava süt liman olacak ve yenilenecek. Ya da ilk bakışta korkunç görünen ama aslında *iyi* olan, çünkü ardından yeni ufak bitkilerin büyüdüğü şu orman yangınları gibi. Kesinlikle.

Ve gerçek mesele şu ki – evet! Bu demektir ki hiçbirisi benim hatam değildi! Nasılsa kavga edecektik zaten, ne ya-

parsam yapayım olacaktı bu! Yeniden neşeleniyorum. Her şey yine sevgi dolu olacak. Anneme mutlu mutlu sırtıp açmamdan koca bir ısırık alıyorum.

“Yani Luke ve ben bir daha sürtüşme yaşamayacağız,” diyorum, bir kez daha emin olmak için.

“Ah yo!” diyor annem güven verircesine. “İkinci Büyük Kavganıza kadar yok, o da yaklaşık...”

Mutfak kapısının gümbür diye açılıp Luke’un içeri girmesiyle cümlesi yarıda kalıyor. Elinde telefon, yüzü tepeden tırnağa aydınlanmış ve gördüğüm en geniş gülüş yayılmış.

“Kazandık. Arcodas Grubu’nu aldık!”

Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum! *Biliyordum* ya. Ne kadar güzel! Hatta bütün gün bir Noel günü gibi geçiyor!

Luke toplantısını iptal edip kutlamak için doğruca ofise gitti ve annemle babamı taksiye bindirip uğurladıktan sonra ben de aralarına katıldım. Tanrım, Brandon İletişim ofislerini çok seviyorum. Açık renk ahşabın sıcaklığı, her yerde spot ışıklar, ne kadar mutlu bir yer. İnsanlar bütün gün birbirlerine gülerek ve şampanya tokuşturarak etrafta doluyor!

Ya da en azından büyük bir teklifi kazandıklarında böyle yapıyorlar. Gün boyunca kahkahalar ve etrafta heyecanlı sesler yankılandı durdu; birisi de bilgisayarları her on dakikada bir ‘Tebrikler’ diye şarkı söylemeye ayarlamış.

Luke ve kıdemli çalışanları çabucak bir kutlama stratejisi toplantısı yaptı, ben de yanlarında oturdum. İlk başta hepsi, “İş burada başlıyor,” ve “Yeni güçler edinmemiz gerek,” ve “Önümüzde büyük engeller var,” gibi şeyler söylüyordu. Ama sonra Luke birden şöyle bağırdı, “Boşverin hepsini. Hadi parti yapalım. Engelleri yarın düşünürüz.”

Böylece de asistanına catering şirketini arattı ve saat beşte siyah önlüklü bir sürü adam ellerinde daha fazla şampanyayla ofise geldiler, havalı kutularda kanepeler getirdiler. Bütün çalışanlar en büyük konferans salonuna toplandı, kohlardan müzik sesi verildi ve Luke, Brandon İ için harika bir gün yaşadıklarını söylediği ve insanları tebrik ettiği kısa bir konuşma yaptı ve herkes alkışladı.

Ve şimdi de küçük bir grup olarak bir başka kutlama için yemeğe çıkıyoruz! Luke'un ofisinde makyajımı tazeliyorum, o da gömleğini değiştiriyor.

"Tebrikler," diyorum bir milyonuncu kez. "Muhteşem."

"Bugün çok güzel bir gün." Luke manşetlerini iliklerken bana sırtıyor. "Yıllardır onlar gibi dev ve ana damardan bir müşteri istiyordum. Bu birçok yolun önünü açabilir."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Aynen." Luke'un yüzü birden yumuşuyor. Yanıma gelip kollarını belime doluyor. "Son zamanlarda dikkatim çok dağınıktı. Özür dilerim."

"Önemli değil," diyorum önüme bakarak. "Ve ben de... Ben de o saatleri sattığım için özür dilerim."

"Hiç önemi yok!" Luke saçımı okşuyor. "Olayların senin için kolay olmadığının farkındayım. Eve dönmek, ablan..."

"Şey, evet," diyorum hemen. "Onu düşünmeyelim. *Bizi* düşünelim. Geleceği düşünelim." Başını kendime çekip Luke'u öpüyorum. "Her şey harika olacak."

Bir saniye ikimiz de konuşmuyoruz. Ama olumlu anlamda. Sadece ikimiziz, birbirimize sarılmışız, rahat ve doygun, birlikte, tıpkı balayındaki gibi. Birden rahat bir oh çekiyorum. Annem ne kadar haklıymış! Şu İlk Büyük Kavga havayı temizledi! Birbirimize eskisinden de yakınız!

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"*Seni seviyorum.*" Luke burnumu öpüyor. "Hadi gidelim."

"Tamam." Genişçe gülüyorum. "Ben inip araba gelmiş mi diye bakayım."

Koridorda yürürken bir sevinç bulutunun içinde havada uçuyorum. Her şey mükemmel. Her şey! Catering'cilerin tepsilerinin yanından geçerken bir kadeh şampanya kapıp birkaç yudum içiyorum. Belki bu gece dansa gideriz. Yemekten sonra. Herkes eve döndükten sonra Luke ve ben bir kulübe gidip baş başa doğru düzgün kutlarız.

Elimde kadehim, merdivenleri mutluluk içinde seke seke iniyorum ve ardından lobinin kapısını açıyorum. Birkaç metre ileride, beyaz çizgili bir takım elbise giymiş, uzun suratlı bir adam resepsiyon görevlisi Janet ile konuşuyor. Adamı bir yerden gözüm ısırtıyor sanki ama nereden olabilir...

Birden midem hoplayarak tanıyorum.

Evet tanıyabiliyorum.

Milan'da gördüğüm adam. Nathan Temple'ın torbalarını mağazadan dışarı taşıyan. Burada ne işi var?

Konuşmalarını duyabilmek için dikkatlice öne birkaç adım atıyorum.

"Yani Bay Brandon hasta *değil?*" diyor.

S.ktir.

Kapının arkasına çekilip sımsıkı kapıyorum, kalbim de yerinden fırlayacak gibi atıyor. Şimdi ne yapacağım?

Sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum şampanya içiyorum, bir tane daha. Enformasyon departmanından iki herif uzun adımlarla yürüyüp geçiyor ve bana garip garip bakıyorlar, bense onlara gülümsüyorum.

Tamam. Bu kapının ardında sonsuza dek gizlenemem. Danışmayı görebilmek için kapıdaki cam bölmeden kafamı

bir santim çıkarıyorum ve Tanrıya şükür. Çizgili takım elbise adam gitmiş. Derin bir oh çekerek kapıyı açıyorum ve umarsızca danışmaya yürüyorum.

“Merhaba!” diyorum Janet’a gayet sıradan, kendisi çok meşgul, bilgisayarının tuşlarına basıyor. “Az önceki kimdi? Seninle konuşan.”

“Ah o! Birinin yanında çalışıyormuş... Nathan Temple?”

“Hımm. Peki... ne istiyormuş?”

“Çok garipti!” diyor suratını buruşturarak. “Luke ‘daha iyi’ mi diye sorup durdu.”

“Sen ne dedin?” Öğrenmeye can attığımı gizlemeye çalışıyorum.

“Eh, ben de iyi dedim tabii ki! Daha iyi olmamıştı!” Neşeyle kahkaha atıyor sonra yüzümü görünce birden tuşlara basmayı bırakıyor. “Aman Tanrım. Luke iyi değil, değil mi?”

“Ne?”

“Adam doktordu, değil mi?” Telaşlanmış görünerek öne eğiliyor. “Bana söyleyebilirsin, Becky. Luke yurt dışından tropikal bir hastalık mı kaptı?”

“Hayır! Elbette hayır!”

“Kalbi mi öyleyse? Yoksa böbrekleri mi?” Gözleri sulanıyor kızın. “Biliyor musun? Ben de bu sene teyzemi kaybettim. Hiç kolay olmadı...”

“Çok üzüldüm,” diyorum kızarıp bozarak. “Ama gerçekten, endişelenme! Luke iyi! Her şey yolunda, her şey yolunda...”

Kafamı kaldırıyorum ve sözcükler ağzımda donuyor.

Lütfen, hayır.

Bu olamaz.

Nathan Temple’ın kendisi binadan içeri giriyor.

Hatırladığımdan daha büyük ve geniş göğüslüymüş, üzerinde Milan'da denediği deri ceket var. Çevresine güç, para ve puro kokusu yayıyor. Ve keskin, mavi gözleri doğruca benimkilerle buluşuyor.

"Vay, merhaba," diyor Kokney şivesiyle. "Bayan Brandon. Yeniden karşılaştık."

"Merhaba!" diyorum. "Vay! Bu ne... sürpriz!"

"Çantanın tadını çıkarıyor musunuz?" Gözleri ışıldayarak gülüyor.

"Eee... Evet! Muhteşem!"

Onu buradan çıkarmalıyım cümlesi beynimde dönüyor. *Onu buradan çıkarmalıyım.*

"Kocanızla otelim hakkında konuşmaya geldim," diyor hoşça. "Mümkün mü acaba?"

"Tamam!" Yutkunuyorum. "Tabii. Harika! Sadece Luke şu an biraz dolu, maalesef. Ama bir içki içmek ister misiniz? Bir bara gidebiliriz, hoş bir sohbet ederiz, bana anlatabilirsiniz..."

Evet. Dahiyane. Onu dışarı götüreceğim, iki kadeh içki ısmarlayacağım... Luke'un ruhu duymayacak...

"Bir sakıncası yok, bekleyebilirim," diyor, dev bedenini bir deri koltuğa yerleştirerek. "Burada olduğumu ona iletirseniz." Gözleri bir ışıkla parlayarak benimkiyle buluşuyor. "Anladığım kadarıyla hastalığı iyileşmiş?"

Kalbim hızlanıyor.

"Evet!" diyorum gülerek. "Şimdi çok daha iyi! Çiçekler için teşekkürler!"

Bu konuşmayı şaşkınlıkla izleyen Janet'a yandan bakıyorum.

"Luke'u arayıp iletelim mi?" diyor telefona uzanarak.

“Hayır! Yani zahmet etme! Ben gidip söylerim,” diyorum sesim tizleşerek.

Asansörlere doğru yürümeye başlıyorum, kalbim sinirlerimin gerginliğini taşıyamayacak galiba.

Tamam. Bununla yine de başa çıkabilirim. Luke’u arka kapıdan dışarı çıkarayım, birisi fuayenin basamaklarına su dökmüş ve yerler kaygan derim. Evet. Ve arabaya bineriz sonra da bir şey unutmuş gibi yapıp Nathan Temple’a dönerim ve şey derim...

“Becky?”

On metre havaya zıplıyorum ve karşımda Luke’u merdivenleri iki iki inerken buluyorum. Yüzü parlıyor ve aynı anda ceketini geçiriyor sırtına.

“Araba gelmiş mi?” Donakalmış ifademi süzüyor şaşkınlıkla. “Tatlım... iyi misin?”

Ya da Luke’a her şeyi anlatabilirim.

Birkaç saniye aptallaşmışçasına Luke’a bakıyorum, midem ezilip büzülüyor.

“Eee... Luke?” diyebiliyorum sonunda.

“Evet?”

“Sana... sana söylemem gereken bir şey var.” Sertçe yutkunuyorum. “Çok önceden anlatmalıydım ama... anlatmadım ve... kendim başa çıkıyordum ama...”

Birden Luke’un tek kelime bile dinlemediğini fark ediyorum. Gözleri kısılmış, şok geçirerek kararıyor ve arkamda bir yere odaklanmış, Nathan Temple’a bakıyor.

“Şuradaki...” İnanamayarak başını iki yana sallıyor. “Onun burada ne işi var? Gary’nin ondan kurtulduğunu sanıyordum.”

“Luke...”

“Bir dakika, Becky. Bu önemli.” Cep telefonunu çıkarıp bir numaraya basıyor. “Gary,” diyor alçak sesle. “Nathan Temple lobimizde ne arıyor? Bu durumla uğraşıyor olman gerekiyordu.”

“Luke...” Yeniden deniyorum.

“Hayatım, bir dakika bekle.” Telefona dönüyor. “Ama kendisi burada. Tüm heybetiyle aba gibi oturuyor.”

“Luke, lütfen, dinle.” Telaşla kolunu çekiştiriyorum.

“Becky, her ne söyleyeceksen biraz bekleyemez mi?” diyor Luke hafif sabırsızlık içinde. “Burada başa çıkmam gereken bir sorunum var...”

“Ben de sana bunu söyleme çalışıyorum!” diyorum ümitsizlikle. “Söyleyeceğim şey probleminle ilgili! Nathan Temple ile ilgili!”

Luke hiçbir şey anlamayarak bakıyor.

“Nasıl Nathan Temple’la ilgili olabilir? Becky, sen Nathan Temple’ı *tanımıyorsun* bile!”

“Eee... şey... işin aslı... evet, tanıyorum.” Dudağımı ısı-
rıyorum. “Sayılır.”

Sessizlik. Luke yavaşça telefonu kapıyor.

“Sen Nathan Temple’ı tanıyorsun *sayılır*?”

“İşte Bay Brandon!” diye çınlıyor bir ses ve ikimiz de dönüyoruz, danışmadaki Janet bizi görmüş. “Luke, misafirin var!”

“Hemen geliyorum, Janet,” diye sesleniyor Luke da profesyonel bir edayla. Hâlâ gülümseyerek bana dönüyor. “Becky, ne bok dönüyor?”

“Bu... Bu biraz uzun bir hikaye,” diyorum alım al morum mor.

“Herhangi bir aşamada benimle bu hikayeyi paylaşmayı düşünüyor muydun acaba?” Luke’un gülüşü yerine sabitlenmiş ancak sesinde kesin bir sinir var.

“Evet! Elbette! Ben sadece doğru anı bekliyordum.”

“Sence *bu* doğru bir an olabilir mi? Herifin birkaç metre ötede olduğunu göz önüne alırsak?”

“Eee... Evet! Kesinlikle.” Gergince yutkunuyorum. “Şey. Her şey bir mağazada başladı, olan şu ki...”

“Çok geç,” diye sözümü kesiyor Luke çaktırmadan. “Bu-
raya geliyor.”

Luke’un bakışını takip edince anlıyorum. Nathan Temple koltuktan doğrulmuş ve bize doğru ilerliyor.

“Demek burada.” Çatlak sesi bizi selamlıyor. “Seçkin Luke Brandon. Kocanızı benden saklıyordunuz, genç bayan, öyle değil mi?” Şakadan beni suçluyormuş gibi parmağını sallıyor.

“Tabii ki hayır!” diye tiz bir kahkaha atıyorum. “Eee... Luke, Nathan Temple’ı biliyor musun? Milan’da tanışmıştık... imm, hatırladın mı?” Parlak, sahte bir gülüş atıyorum, sanki bir yemek partisi sahibiymişim de her şey çok olağanmış gibi yaparak.

“İyi akşamlar, Bay Temple,” diyor Luke sakince. “Sizinle doğru düzgün tanışmak ne güzel.”

“Benim için bir zevk.” Nathan Temple, Luke’un sırtına hafifçe vuruyor. “Herhalde daha iyisinizdir.”

Luke’un gözleri bana kayıyor, ben de ona acı çekerek bir bakış atıyorum.

“Oldukça iyiyim,” diye cevaplıyor. “Bu beklenmedik ziyaretinizin sebebini sorabilir miyim?”

“Evet,” diyor Nathan Temple, cebinden gümüş bir puro kutusu çıkararak, “anlaşılan ofisimden gelen aramaları yanıtlamıyorsunuz.”

“Bu hafta çok yoğunum,” diye yanıt veriyor Luke da suratı değişmeden. “Sekreterlerim mesajlarınızı iletmekte ba-

şarısız kaldıysa özür dilerim. Tartışmak istediğiniz özel bir konu mu vardı?”

“Otel projem,” diyor Nathan, Luke’a bir puro ikram ederek. “*Bizim* otel projemiz desem daha doğru olur.”

Luke tam cevap vermeye hazırlanırken Nathan Temple onu susturmak için elini havaya kaldırıyor. Dikkatlice purosunu yakıp bir iki kez tüttürüyor. “Buraya böyle habersiz çıkageldiğim için bağışlayın,” diyor sonunda. “Ama ben bir şey istediğim zaman oyalanmayı sevmem. Gidip alırım. Tıpkı buradaki güzel eşiniz gibi.” Gözleri parlıyor. “Eminim size hikayeyi anlatmıştır.”

“Bence en iyi bölümü kendine saklıyordu,” diyor Luke gergin bir gülümseyişle.

“Eşinizi sevdim,” diyor Nathan Temple kibar ve rahat bir havayla. Bir duman bulutu üflüyor ve değerimi ölçercesine süzüyor beni. “Benimle çalışmak istersen, tatlım, araman yeterli.”

“Vay canına!” diyorum başım dönerek. “Eee... teşekkürler!”

Ne olduğunu kavrayarak Luke’a bakıyorum. Alnında bir atardamar zonkluyor.

“Becky,” diyor kibar, ölçülü bir tonda, “bir dakika konuşabilir miyiz? Bir saniye müsaadenizi isteyelim,” diye ekliyor.

“Sorun değil.” Nathan Temple purosunu havada sallıyor. “Ben bunu bitireyim. Sonra konuşuruz.”

Luke beni doğruca küçük bir toplantı odasına sokuyor ve kapıyı kapıyor. Sonra dönüp yüzüme bakıyor, suratı gerilmiş ve işadamı ifadesinde. Onu birilerini işten kovarken de aynı böyle görmüştüm.

Aman Tanrım. Birden ödüm patlıyor.

“Tamam, Becky, en baştan başla. Hayır...” diye kendi sözünü bölüyor. “Ortaya gel. Nathan Temple’ı nereden tanıyorsun?”

“Milan’dayken tanışmıştık.” Kekeliyorum. “Ben bir mağazadaydım ve bana bir iyilik yaptı.”

“Sana *iyilik* mi yaptı?” Luke hayretler içinde kalıyor. “Ne tür bir iyilik? Hasta mıydın? Yolunu mu kaybetmiştin?”

Uzun, ıstırap dolu bir sessizlik.

“Bir... çanta vardı,” diyorum nihayet.

“Çanta mı?” Luke allak bullak oluyor. “Sana çanta mı aldı?”

“Hayır! Ben aldım. Ama o beni listenin bir numarasına getirdi. Gerçekten çok şekerdi! Ve ben de ona minnettardım...” Parmaklarımı düğüm yapıyorum. “Ondan sonra İngiltere’ye dönünce de beni aradı, oteliyle senin ilgilenmeni istediğini söyledi...”

“Ya sen ne dedin?” diyor Luke sesi tehlikeli bir sessizlik ifşa ederek.

“Mesele şu ki...” Yutkunuyorum. “Senin bir otel açılışı yapmaktan zevk alacağını sandım.”

Kapı aniden açılıyor ve Gary dalıyor içeri.

“Neler oluyor?” diyor, gözleri kocaman açılmış. “Nathan Temple burada ne arıyor?”

“Becky’ye sor.” Luke eliyle beni gösteriyor. “Anlaşılan adamla bir süredir temastaymış.”

“Kim olduğunu bilmiyordum!” diyorum kendimi savunurcasına. “Hiçbir fikrim yoktu! Benim için sadece çantamı almama yardım eden Kokney şiveli, tatlı bir adamdı...”

“Çanta?” diyor Gary, kafası telaşla bir bana, bir Luke’a çevrilerek. “Ne çantası ya?”

“Becky, bir çanta karşılığında Nathan Temple’a hizmet vereceğimi teklif etmiş,” diyor Luke kestirip atarak.

“Bir *çanta* karşılığında mı?” Gary taş kesiliyor adeta.

“Öylesine değersiz bir çanta değildi!” diye heyecanlanıyorum kuyruğum sıkışmış kedi gibi. “Sayılı bulunan bir Angel çantaydı! Bütün dünyada sadece birkaç tane var! *Vogue* dergisinin kapağında çıkmıştı! Bütün film yıldızları ondan almaya çalışıyor falan!”

İki erkek de bana tek kelime etmeden bakıyor. Hiçbiri etkilenmişe benzemiyor.

“Ve neyse,” diyorum yüzüm yanarak. “Otel açılışı işi yapmak muhteşem olur diye düşünmüştüm! Beş yıldızlı falanmış! Ünlülerle tanışabilirsin!”

“*Ünlülerle* mi?” diye yineliyor Luke birden kendini kaybederek. “Becky, benim o tür ünlülerle tanışmaya ihtiyacım yok! Üçkâğıtçı bir sabıkalının otelinin açılışını yapmaya da ihtiyacım yok! Burada olmalıyım ben, ekibimle beraber, yeni müşterimin gereksinimlerine eğilmeliyim.”

“Fark etmemiştim!” diyorum çaresizce. “Çok akıllıca bir iş olduğunu düşündüm!”

“Sakin ol, patron,” diyor Gary, Luke’u yatıştırmaya çalışarak. “Ona hiçbir konuda söz vermedik...”

“O verdi ama.” Luke beni işaret edince Gary de şok geçirerek bana dönüyor.

“Hayır... tam olarak, söz vermedim.” Sesim titriyor. “Sadece... memnun olacağını söyledim.”

“Bu benim için işleri ne kadar zorlaştırıyor, farkında mısın?” Luke başını elleri arasına alıyor. “Becky, neden bana *söylemedin*? Neden bana Milan’da söylemedin?”

Sessizlik.

“Çünkü Angel çanta iki bin Euro’ydu,” diyorum sonunda kısık bir sesle. “Kızarsın diye düşündüm.”

"Tanrım." Luke sabrının sınırında gibi konuşuyor.

"Sonra da canını sıkmak istemedim! Arcodas teklifiyle meşguldün... Kendi başıma hallederim sandım. Ve *hallediyordum* da."

"Hallediyordun," diye yankılıyor Luke. "Ne yaparak?"

"Nathan Temple'a senin hasta olduğunu söyledim," diye yutkunuyorum gene.

Luke'un surat ifadesi yavaşça değişiyor.

"Çiçek buketi," diyor gerçekçi bir sesle. "Nathan Temple'dan mıydı?"

Ah Tanrım.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Sana çiçek mi yolladı?" diyor Gary duyduklarına inanamayarak.

"Ve bir meyve sepeti," diyor Luke kısaca.

Gary gülmemek için kendini tuttuğundan bir homurtu çıkarıyor.

"Hiç komik değil," diyor Luke, sesi kamçı gibi. "Hayatımızın en büyük teklifini sunduk ve kazandık. Dışarı çıkıp kutluyor olmalıydık. Bekleme odasında oturan kahrolası Nathan Temple ile uğraşıyor değil." Bir sandalyeye çöküyor.

"Onu düşman gibi karşımıza almak istemeyiz, Luke," diyor Gary. "Hele hele *Daily World* gazetesini satın alacaksa."

Odada duvar saatinin tiktakları dışında çıt çıkmıyor.

Tek kelime edecek cesaretim yok.

Sonra Luke ansızın ayaklanıyor. "Bütün gün burada oturamayız. Gidip onunla görüşeceğim. İş yapmak zorundayım sam da yaparım." Bana bir bakış atıyor. "Umarım o çanta buna değerdi, Becky. Gerçekten umarım buna değerdi."

İçim sızlıyor birden.

“Luke, özür dilerim,” diyorum çaresizce. “Gerçekten çok üzgünüm. Böyle olsun istememiştim... Fark edemedim...”

“Evet Becky,” diye lafımı kesiyor yorgun bir sesle. “Her neyse.”

Odayı terk ediyor, Gary de. Bense orada öylece, sessizlikte oturuyorum. Birden gözümde bir damla yaş süzülüyor. Her şey mükemmeldi. Şimdi hepsi mahvoldu.

16

Her şey kötü gidiyor.
Hatta, evliliğimizin en kötü haftasıydı.
Luke'u neredeyse hiç görmedim, sürekli işle meşguldü. Her gün Arcodas Grubu'yla bir toplantısı oluyordu, artı bankacılık müşterilerinden biriyle de büyük bir kriz yaşadılar ve en önemli muhasebecilerinden biri menenjit teşhisiyle hastaneye kaldırıldı. Her şey tam bir kaos.

Ve bugünse rahatlamak ve yeniden bir araya gelmek şansı dururken Luke'un uçağa atlayıp Nathan Temple'in Kıbrıs'taki oteline gitmesi ve açılışın planını yapması gerekiyor. Yapmak istemediği bir açılışın.

Ve hepsi benim suçum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diyorum gerince, Luke gömleklerini bavula yerleştirirken.

"Hayır," diyor kısaca. "Teşekkürler."

İşte bütün hafta davranışı buydu. Sessiz ve ürkütücü, gözlerimin içine bakmayan biri. Zaten baktığı zaman da o kadar sabrı taşmış bir bakışla bakıyor ki midem zıplıyor ve bulantılar hissediyorum.

Pozitifliđimi korumak için ve her şeye iyi yanından bakmak için gerçekten büyük bir mücadele veriyorum. Yani çiftlerin bu tür zıtlıklar yaşamaları büyük olasılıkla gayet doğaldır. Tıpkı annemin dediği gibi. Bu evliliğimizin İkinci Büyük Kavgası ve hava temizlenince her şey yeniden güzel olacak...

Sadece İkinci Büyük Kavga'nın Birinci Büyük Kavga'dan iki gün sonra yaşanması gerektiğinden emin değilim.

Bir hafta boyunca sürmeli mi, ondan da emin değilim.

Tavsiye vermesi için gemi yolculuğundaki anneme e-posta atmayı denedim ancak karşılığında, Beyin Beden Ruh yolculuğunun dış dünyadan kopma amaçlı olduğunu ve yolcularla iletişimin mümkün olmadığını söyleyen bir cevap aldım.

Luke bavulunun fermuarını çekiyor ve suratıma bile bakmadan banyoda gözden kayboluyor; göğsüme bıçak saplıyor adeta. Birkaç dakika içinde gitmiş olacak. Bu şekilde vedalaşamayız. Olmaz.

Tekrar çıkıp yıkanma lifini bavula sokuşturuyor.

"Yakında birinci yılımızı dolduruyoruz biliyorsun," diyorum çatlak bir sesle. "Bence bir şeyler... planlamalıyız."

"Yıldönümümüze kadar dönmüş olur muyum bilmiyorum," diyor Luke.

Sanki umurunda da değilmiş gibi konuşuyor. İlk yıldönümümüz ve hiç umursamıyor. Birden kafam ısınıyor, göz yaşlarımın beni zorladığını hissediyorum. Koca haftayı berbat geçirdik, şimdi de Luke evden ayrılıyor ve gülümsemecek bile.

"Bu kadar soğuk davranmak zorunda değilsin, Luke," diyorum çabucak. "Biliyorum, her şeyi bok ettim. Ama isteyerek olmadı ki. Bir milyon defa özür diledim senden."

“Biliyorum,” diyor Luke, hafta boyunca kullandığı aynı bezgin ses tonuyla.

“Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Sen *benim* ne yapmamı bekliyorsun, Becky?” diye yapıştiriyor ani bir hışımla. “Önemli değil dememi mi? Bütün enerjimi Arcodas Grubu’na harcamam gerekirken kendimi Tanrı’nın unuttuğu bir adaya uçmak durumunda bulmanın hiç dert olmadığını mı?” Keskin bir beden hareketiyle bavulunu kapatıyor. “İğrenç, katakullici bir otelle bağlantım olacağı için *mutluluk* duyduğumu söylememi mi umuyorsun?”

“Katakullici olmayacak!” diye haykırıyorum üzüntüyle. “Eminim olmayacak! Nathan Temple oranın birinci sınıf olacağını söyledi! Onu Milan’daki o mağazada görmeliydin, Luke. Sadece en iyiyi kabul ediyordu. En iyi deri, en iyi kaşmir...”

“Eminim en iyi su yataklarını da getirtmiştir,” diyor Luke iğneleyici bir şekilde. “Becky, anlamıyor musun? Benim bazı ilkelerim var.”

“Benim de!” diyorum şok içinde. “Benim de ilkelerim var! Ama bu beni *züppe* yapmıyor!”

“Ben züppe değilim,” diye karşı çıkıyor Luke gergince. “Sadece standartlarım var.”

“Sen züppesin!” Kendime hâkim olamadan sesim bağıırıyor. “Sırf bir zamanlar kumarhâne işletmiş diye! Nathan Tempel’i internette araştırdım. Bir yığın hayır işi yapmış, insanlara yardım ediyor...”

“Aynı zamanda adamın tekinin çenesini de çıkarmış,” diye sözümü kesiyor Luke. “Bunu da okudun mu?”

Birkaç saniye kalakalıyorum.

“O bundan... birkaç yıl önce,” diyorum nihayet. “Tövbe etmiş... Düzelmış...”

“Her neyse Becky ya.” Luke iç geçirip bavulunu kavırıyor. “Uzatmasak?”

Odadan çıkıyor ve bir saniye sonra onu takip ediyorum.

“Hayır. Uzatalım. Konuşalım, Luke. Bütün hafta suratına bile bakmadın.”

“Çok yoğunum.” Evrak çantasına uzanıyor, bir mide hapi çıkarıp ağzına bir tablet atıyor.

“Hayır, değildin.” Dudağımı ısırıyorum. “Beni cezalandırıyordun.”

“Beni suçlayabilir misin?” Luke ellerini saçında gezdiriyor. “Cehennem gibi bir hafta geçirdim.”

“O zaman izin ver de yardım edeyim!” diyorum istekli istekli. Peşinden mutfığa giriyorum, Luke bir bardağa su dolduruyor. “Yapabileceğim bir şey olmalı. Yardımcın olabilirim ya da senin için araştırma yapabilirim...”

“Lütfen!” diye lafımı kesiyor Luke ve hapını suyla yutuyor. “Daha fazla yardım istemem. Senin ‘yardımın’ sadece vaktimi boşa harcamaya yarıyor. Tamam mı?”

Yüzüm yanarak bakıyorum ona. Pembe dosyadaki fikirlerimi okumuş olmalı. Hepsini saçma buldu herhalde.

“Tamam,” diyorum sonunda. “Şey, bundan sonra zahmet etmem.”

“Evet, lütfen.” Luke çalışma odasına yürüyor ve çekmeceleri açtığını duyabiliyorum.

Orada öylece dikilirken, kan beynimde zonklarken posta kutusunun sesini duyuyorum. Apartmanın koridoruna çıkıyorum, paspasın üstünde hava kabarcıklı naylona sarılmış bir paket duruyor. Paketi elime alıp siyah kalın uçlu kalemle el yazısıyla yazılmış etikete bakıyorum. Bir yerden tanıdık geliyor ama değil.

“Sana bir paket geldi,” diyorum.

Luke elinde bir tomar dosyayla çalışma odasından dışarı çıkıyor, dosyaları çantasına tikiştiriyor. Paketi elimden alıp yırtarak açıyor, içinden bir mektupla bir disk çekiyor.

“Hah!” diye heyecanlanıyor Luke, bütün hafta olduğundan daha memnun bir sesle. “Müthiş.”

“Kimdenmiş?”

“Ablandan,” diyor.

Kafamın tam tepesine sopayla vurmuş gibi hissediyorum.

Ablam mı? Jess mi? Gözlerim, inanamayarak pakete kayıyor. Bu Jess’in el yazısı mı?

“Neden...” Sesimi sakın tutmaya çalışıyor. “Neden Jess sana yazıyor ki?”

“Şu CD-Rom’u bizim için düzeltti.” Sayfanın altına kayıyor gözleri. “O gerçekten bir yıldız. Bizim bilgisayarlılardan daha iyi. Ona *çiçek* göndermeliyim.”

Luke’un sesi sıcacık, onaylayış dolu, üstelik de gözleri parlıyor. Onu seyrederken birden boğazım düğümleniyor.

Jess’i muhteşem buluyor, değil mi? Jess muhteşem, ben-se iğrencim.

“Jess sana çok yardımcı oldu, öyle mi?” diyorum sesim titreyerek.

“Evet. Dürüst olmak gerekirse, öyle.”

“Sanırım benim yerime onun burada olmasını tercih ederdin. Sanırım onunla yer değiştirmemizi tercih ederin.”

“Saçmalama.” Luke mektubu katlıyor, naylon torbaya atıyor tekrar.

“Madem Jess’i bu kadar harika buluyorsun, niçin gidip onunla yaşamıyorsun?” O kadar üzgünüm ki, ister istemez bu cümle çıkıyor ağzımdan. “Niçin gidip birlikte bilgisayar muhabbeti yapmıyorsunuz?”

“Becky, sakinleş,” diyor Luke şaşırarak.

Fakat sakinleşemiyorum. Duramıyorum.

“Önemli değil! Bana karşı dürüst olabilirsin, Luke! Sıfır kıyafet zevki ve sıfır espri anlayışına sahip, sefil bir cimriyi tercih ediyorsan açıkça söyle! O kadar harikaysa belki de onunla evlenmeliydin! Eminim onunla çok olağanüstü vakit geçirirdin...”

“Becky!” Luke beni iliklerime kadar donduran bir bakışla sözümü kesiyor. “Tam orada dur bakalım.”

Birkaç saniye çıtı çıkmıyor, naylonu katlıyor. Benimse tek kasımı kıpırdatmaya cesaretim yok.

“Jess ile anlaşılamadığını biliyorum,” diyor en sonunda kafasını kaldırarak. “Ama şunu bilmelisin. Ablan iyi bir insan. Dürüst, güvenilir, çalışkan. Bizim için saatlerce bunun üstünde çalıştı.” Luke parmağıyla diske dokunuyor. “Bunu yapmaya kendi gönüllü oldu ve bizden ne para, ne de teşekkür istedi. Onun sahiden, özverili bir insan olduğunu söyleyebilirim.” Yüz ifadesi değişmeyerek bana doğru birkaç adım atıyor. “Ablandan çok şey öğrenebilirsin.”

Yüzüm şoktan hem sıcak, hem de buz gibi. Konuşmak üzere ağzımı açıyorum, fakat hiçbir şey çıkmıyor.

“Gitmek zorundayım.” Luke kol saatine bakıyor. “Eşyalarımı alayım.”

Mutfaktan çıkıyor. Bense yerimden oynamıyorum.

“Ben çıktım.” Luke elinde bavuluyla mutfak kapısında yeniden beliriyor. “Ne zaman dönerim belli değil.”

“Luke... özür dilerim.” Sonunda titrek de olsa sesim geri geliyor. “Seni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.” Kendimi tutmaya çabalayarak kafamı kaldırıyorum. “Ama bilmek istersen eğer sen de beni uğrattın. Değiştin. Balayımızda çok eğlenceli biriydin. Eğlenceliydin, gevşektin, kibardın...”

Birden Luke'un o hali gözlerimde canlanıyor. Rengi açılmış örgü rastaları ve kulağında küpesiyle yoga matının üstünde oturuyor. Sri Lanka güneşi altında bana gülümsüyor. Elimi tutmak için uzanıyor.

Dayanılmaz bir arzuyla içim sızlıyor. O rahat, mutlu adamın karşımda dikilen yüzü gerilmiş insanla en ufak bir benzerliği yok.

"Artık farklısın." Sözcükler hıçkırıklarım arasından çıkıyor ve bir damla yaşın yanağımdan süzüldüğünü hissediyorum. "Eskiden olduğun haline geri döndün. Bir daha asla öyle olmayacağım diye söz verdiğin haline." Gözyaşımı ka-baca siliyorum. "Evlilik hayatının böyle olacağı aklıma gelmezdi, Luke."

Mutfakta bir sessizlik oluyor.

"Benim de öyle," diyor Luke. Sesinde tanıdık bir serzeniş var fakat gülümsemiyor. "Gitmeliyim. Hoşça kal Becky." Çıkmak için arkasını dönüyor ve birkaç saniye sonra kapının kapanışını duyuyorum.

Birkaç kez güçlükle yutkunuyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum çünkü. Ancak gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve bacaklarım titriyor. Yere çöküp yüzümü dizlerimin arasına gömüyorum. Gitti. Ve bir veda öpücüğü bile vermedi.

Bir süre hiç hareket etmiyorum. Ortada oturuyor, dizlerime sarılıyorum, arada bir de kolumla gözyaşlarımı siliyorum. En sonunda gözyaşlarım kuruyor ve kendimi sakinleşmiş hissederek birkaç derin nefes alıyorum. Ancak o hastalıklı, boş duygu midemde.

Evliliğimiz paçavraya döndü. Henüz bir yıl bile olmamıştı.

Nihayet doğrulup ayaklarımın üstünde durmaya çalışıyorum. Uyuşmuş ve mekânından edilmiş vaziyetteyim. Ağır ağır sessiz, boş yemek odasına yürüyorum, Sri Lanka'dan getirttiğimiz oymalı ahşap masa odanın tam ortasında gururla duruyor.

Onu görünce yeniden ağlamak istiyorum. O masa için ne hayallerim vardı. Evliliğimiz için ne hayallerim vardı. Bütün görüntüler beynime üşüşüyor: Mum ışığının parlaklığı, yahni servisi yapan ben, bana sevgiyle gülümseyen Luke, masada toplanan bütün dostlarımız...

Birden içimi dolduran, neredeyse fiziksel bir özlem duyuyorum. Suze ile konuşmak zorundayım. Onun anlayış dolu sesini duymak zorundayım. O ne yapılacağını biliyordur. Her zaman bilir.

Neredeyse koşarak telefona sarılıyorum ve numarayı çeviriyorum.

"Alo?" Yüksek tınıyla konuşan bir kadın açıyor telefonu ama Suze değil.

"Merhaba!" diyorum şaşkınca. "Ben Becky. Acaba..."

"Ben Lulu! Merhaba Becky! Nasılsın?"

Onun o parlak, cıvılcı sesi sinirlerime zımpara etkisi yapıyor.

"İyiyim," diyorum. "Suze orada mı acaba?"

"İkizleri araba koltuğuna yerleştiriyordu da aslında! Tam da pikniğe gidiyorduk, Marsham House'a. Orayı biliyor musun?"

"Eee..." Kuru yüzümü ovuşturuyorum. "Hayır, bilmiyorum."

"Ah, kesinlikle ziyaret etmelisin! Cosmo, bebeğim! Pantuflalarıyla değil! Muhteşem bir Doğal Hayatı koruma merkezinin evlerinden biri. Çocuklar için de harika bir yer. Kelebek çiftliği de var!"

“Evet,” diyebiliyorum. “Harika.”

“Suze iki dakika sonra seni arasın, olur mu?”

“Teşekkürler,” diyorum rahatlayarak. “Çok iyi olur. Ona söyler misin... onunla konuşmaya ihtiyacım var.”

Pencereye yürüyüp yüzümü cama dayıyorum, aşağıda akan trafiği seyrediyorum. Köşedeki trafik ışığı kırmızıya dönüyor ve tüm arabalar duruyor. Yeşil ışık yanınca da hepsi birden rahatsız edici bir aceleyle kalkıyor. Sonra yine kırmızı yanıyor yeni bir grup araba duruyor.

Suze aramadı. Kesinlikle iki dakikadan fazla oldu.

Aramayacak. Artık başka bir dünyada yaşıyor. Pantuflar, piknikler ve kelebek çiftliklerinin dünyasında yaşıyor. Ben ve benim aptal sorunlarıma orada yer yok.

Beynim hüsrarla ağırlaşıyor. Suze ile son dönemde iyi anlaşılamadığımızın farkındayım. Ama aslında, zannediyordum ki...

Yutkunuyorum.

Belki Danny’yi arayabilirim. Sadece, ona zaten altı mesaj bıraktım ve hiçbirine cevap gelmedi.

Neyse. Takma kafana. Önemli değil. Ben de kendi kendimi avutup düzelirim.

Toplayabildiğim tüm azmimle mutfığa yürüyorum. Yapacağım şey, kendime bir fincan çay demlemek. Evet. Buradan devam edeceğim. Su kaynatıcısının düğmesine basıyor, kupaya poşet çayı atıyorum ve buzdolabını açıyorum.

Süt yok.

Bir an yine hıçkırıklar atarak yere çökecek gibi oluyorum.

Fakat bunun yerine derin bir nefes çekip çenemi kaldırıyorum. Tamam. Gidip süt alayım. Ve genel anlamda toparlanayım. Biraz açık hava iyi gelir, kafamı dağıtırim.

Çantamı kapıyorum, bir parça parlatici sürüp apartman-
dan dışarı çıkıyorum. Demir parmaklıklı kapılardan sokağa
yürüyorum, altın rengi mobilyalar satan garip dükkânı ge-
çip köşedeki kahveci ve tatlıcıya varıyorum.

İçeri girdiğim saniye kendimi daha güçlü hissediyorum.
Burası sıcacık, insanın içini yumuşatıyor, havada lezzetli bir
kahve, peynir ve bugün pişirdikleri neyse o çorbanın koku-
su var. Çalışanlar uzun, kalın çizgili önlük giyiyor ve hepsi
sanki hakiki Fransız peynir imalatçılarına benziyorlar.

Elime bir sepet alıyorum, süt ürünleri tezgahına yönelip
birkaç kutu organik yarım yağlı alıyorum. Sonra gözlerim
bir kavanoz lüks Yunan yoğurduna kayıyor. Belki de ken-
dimi neşelendirmek için birkaç ufak şey alırım. Yoğurdu
ufak tefek tek kişilik çikolatalı muslarla beraber sepetime
atıyorum. Ardından da üfleme cam tekniğiyle elde yapılmış
şişeye doldurulmuş enfes vişne reçeline uzanıyorum.

Boşa harcanan bir para, diye yankılanıyor beynimde bir
ses. *Sen vişne bile sevmezsin ki.*

Kulağa biraz Jess gibi geliyor. Garip. Ve her neyse, viş-
neyi *severim* de. Sayılır.

Sinir olarak kafamı iki yana sallıyorum ve kavanozu se-
pete atıveriyorum, bir sonraki rafa ilerleyip zeytinli ançüz-
li mini İtalyan fokaçya hamuru pizzasına uzanıyorum.

Aşırı pahalı çöp, diyor ses gene kafamda. *Onu evde 20
kuruşa kendin yapabilirsin.*

Kapa çeneni, diye karşılık veriyorum beynimde. Hayır,
yapamam. Git başımdan.

Pizzayı da sepete ekleyip reyonları ve rafları daha hızlı
geziyorum, sepetim doldukça doluyor: Beyaz şeftaliler,
minyatür armutlar, çeşit çeşit peynir, bitter çikolata kremalı
çikolatalar, Fransız çilek gatosu...

fakat Jess'in sesi bir uğultu gibi sürekli zihnimde. *param sokağa atıyorsun. Bütçe planına ne oldu? Kendi- ni bu tür şeylere vermek Luke'u geri getirecek mi sanıyor- sun?*

"Kes şunu!" diyorum yüksek sesle, dayanamayarak. Tan- rım, deliriyorum. Dolup taşan sepetime üç teneke kutu Rus havyarı da koyup kasaya doğru yalpalıyorum. Sepeti tezga- ha bırakıyorum ve kredi kartıma uzanmak üzere çantamı açıyorum.

Kasiyer kız aldıklarımı boşaltmaya başlarken bana gülü- yor.

"Bu gato çok lezzetli," diyor dikkatlice kutulayarak. "Be- yaz şeftaliler de. Ve havyar!" Çok etkileniyor. "Akşam yeme- ği daveti mi veriyorsunuz?"

"Hayır!" diyorum afallayarak. "Akşam yemeği daveti ver- miyorum. Ben sadece... Ben..."

Ancak birden devam edemiyorum.

Birdenbire kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Barkodu okunuyor olan, aldığım yığınla aptal, aşırı pahalı lüks yiye- ceğe bakıyorum ve kızarıyorum. Ne yapıyorum ben? Bunca şeyi ne için satın alıyorum ki? Onlara ihtiyacım yok. Jess haklı.

Jess haklı.

Düşünmesi bile suratımı ekşitip başka tarafa bakmama sebep oluyor. Jess'i düşünmek istemiyorum.

Ama kendime engel olamıyorum. Beynimdeki fikirlerin büyük siyah kargalar gibi dönüp durmasından kaçamıyo- rum. Bir yerlerden Luke'un sesi duyuluyor. *O iyi biri... Dü- rüst, güvenilir, çalışkan... Ablandan çok şey öğrenebilir- sin...*

Ablandan çok şey öğrenebilirsin.

Birden şimşek çarpmışa dönüyorum. Olduğum yere mihlanıyorum adeta, beynim uğulduyor, kalbim küt küt atıyor.

Aman Tanrım. İşte bu.

Cevap burada.

“Yüz otuz pound yetmiş üç kuruş ediyor,” diyor kız gülümseyerek. Tam bir şapşallık içinde ona dümdüz bakıyorum.

“Ben... gitmeliyim,” diyorum. “Şimdi.”

“Ama yiyecekleriniz!” diyor kızsız.

“Hiçbirine ihtiyacım yok.”

Arkamı dönüp elimde kredi kartımı sıkı sıkı tutarak dükkândan çıkıyorum. Kaldırıma basıp derin nefesler çekiyorum, sanki takip ediliyormuşum gibi.

Her şey yerli yerine oturdu. Gidip Jess'ten öğrenmeliyim. Tıpkı Üstat Yoda gibi.

Ben onun çırağı olacağım ve o da bana bildiği tüm iktisat yollarını öğretecek. Bana nasıl iyi bir insan, Luke'un istediği tarzda bir insan olunacağını gösterecek. Ben de evliliğimi nasıl kurtaracağımı öğreneceğim.

Sokakta git gide daha hızlı yürümeye başlıyorum ve sonunda koşuyorum. İnsanlar bana dik dik bakıyor ama umurumda değil. Cumbria'ya gitmeliyim. Hemen şu anda.

Eve kadar hoplayıp zıplıyorum ve merdivenlere üç adım kala ciğerlerimin patlamak üzere olduğunu ve çatı katı dairemize ulaşamayacağımı fark ediyorum. Yere oturup birkaç dakika boyunca buharlı bir makine gibi soluyorum, sonra da yolun kalanını asansörle çıkıyorum. Eve bir hışımla girip yatak odasına koşuyorum, yatağın altından kırmızı valizi çı-

kardığım gibi elime geçeni içine fırlatıyorum, aynı televizyondaki gibi. Bir tişört, biraz iç çamaşırı, taşlı bağcıkları olan türkuaz minik topuklu ayakkabılar... Yani, ne aldığımın önemi yok, öyle değil mi? Sadece oraya varmam ve Jess'le köprüler kurmam gerekiyor işte.

Sonunda valizi kapatıyorum ve kaldırıp yatağa koyuyorum. Elime bir ceket kapıp valizin tekerleklerini koridor boyunca sürüyorum, apartmana çıkıyorum, arkamı dönüp kapıyı iki kez kilitliyorum. Valize son bir bakış atıyorum ve yeni bir azimle kendimi güçlü hissederek asansöre biniyorum. Bu andan itibaren her şey değişecek. Yeni yaşamım burada başlıyor. Ve yola koyuluyorum, amacım neyin önemli olduğunu öğren...

Ah. Olamaz, saç düzleştiricimi unuttum.

İçgüdüsel bir biçimde asansörün DUR düğmesine basıyorum. Aşağı inmeye hazırlanan asansör inlemeye benzer bir gıcırta çıkardıktan sonra olduğu yerde kalıyor.

Saç düzleştiricim olmadan hiçbir yere gidemem. Ve biraz saç spreyi.

Ve Kiehl dudak balsamı. Onsuz zaten *yaşayamam*.

Evet, sanırım ne aldığın önemli değil stratejisini baştan bir gözden geçirmeliyim.

Asansörden kendimi dışarı atıyorum, kapının kilidini açıp yatak odasına giriyorum. Yatağın altından bir bavul daha çıkarıyorum, bu seferki lim yeşili; onu da bir güzel doldurmaya başlıyorum.

Hatta düşününce, fazladan bir nemlendirici daha almalıyım yanıma. Yeni şapkalarımдан birini de, belki bir düğümne falan rastlarım. Bir yığın yeni kıyafet daha ve bir seyahat tavlaseti sokuşturuyorum içine, belki trende canım sıkılır (ve bana tavla oynamayı öğretecek biriyle tanışırım).

Son olarak da Angel çantamı omuzlanıyorum. Aynadaki yansımama bakarken hiç beklemedik bir şekilde Luke'un sesi kulağımda çınlıyor:

Umarım o çanta buna değerdi, Becky.

Olduğum yerde kalıyorum. Birkaç saniye midem bulanıyor.

Neredeyse çantayı geride bırakacağım.

Ki çok gülünç bir şey olurdu. En prestijli malımı nasıl geride bırakabilirim?

Çantayı omzuma iyice yerleştirip kendimi inceliyorum, çantayı ilk gördüğüm anda duyduğum heyecanı ve arzuyu yeniden yakalamaya çabalıyorum. *Bu bir Angel çanta*, diye hatırlatıyorum kendime. Dünyada var olan en imrenilen nesneye sahibim. İnsanlar bunun için yumruk yumruğa dövüşüyor. Dünyanın dört bir yanında bekleme listeleri var.

Rahatsızca duruşumu değiştiriyorum. Nedense eskisinden daha ağır geliyor omzuma. Ki bu da çok tuhaf. Bir çanta durup dururken ağırlaşamaz ya?

Ah doğru ya. Cep telefonu şarj aletimi içine koydum da ondan.

Tamam. Bu kadar yeter. Gidiyorum. Çantayı da yanımda götürüyorum.

Zemin kata iniyorum, bavulları giriş kapısından dışarı çıkarıyorum. Işıklı bir taksi yaklaşıyor, elimi havaya kaldırıp işaret ediyorum. Bavullarımı yüklerken birden yapmayı planladığım şey gözümde büyüyor.

"Euston istasyonu lütfen," diyorum sürücüye kırılgan bir sesle. "Uzun zamandır kayıp olan sonra bulunan ve yabancılaştığım ablamla barışmaya gidiyorum."

Sürücü kılını kıpırdatmadan beni süzüyor.

"İstasyona arka yoldan mı girmek istersin, tatlım?"

Aman ya. Bir de insan taksicilerin biraz daha drama yatkın olduğunu düşünür. Taksicilik okulunda öğrendiklerini sanırsınız hani.

Yollar açık olduğundan on dakikada istasyona varıyoruz. Bavullarımı arkamda sürükleyerek bilet kabinine doğru yalpalarken kendimi eski bir siyah beyaz filmde gibi hissediyorum. Her tarafta buhar bulutları, trenlerin tiz sesleri ve çalan düdükları olmalı ve üzerimde terzi elinden çıkma tüvit bir tayyör, saçlarımda karavel olmalı.

“Cumbria’ya bir bilet lütfen,” diyorum coşkuma hâkim olamayarak ve tezgaha bir elli pound koyuyorum.

İşte tam burada alt çenesi öne çıkık bir adam beni durdurup bir kokteyl içmeyi teklif etmeli ya da gözüme kaçan tozu temizlemeli. Bunun yerine, turuncu naylon üniformalı kadının teki moronmuşum gibi bakıyor bana.

“Cumbria mı?” diyor. “Cumbria’da nereye?”

Ah. İşte. Jess’in yaşadığı kasabanın bir tren istasyonu var mı?

Ansızın gözümü kör edici bir anı patlaması canlanıyor zihnimde. Jess ile ilk tanıştığımda şeyden aşağı geldiğinden bahsediyordu...

“Kuzey Coggenthwaite. Bir gidiş, lütfen. Ne zaman döneneğimi bilmiyorum da.” Ona cesur bir gülüş fırlatıyorum. “Biriyle barışacağım, uzun zamandır kayı...”

Kadın anlayışsızca sözümü kesiyor.

“Yüz yetmiş yedi pound ediyor.”

Ne? Ne *kadar*? Bu paraya Paris’e uçardım.

“Eee... buyurun,” diyorum, Tiffany saat satışından elde ettiğim paranın bir kısmını vererek.

“Dokuzuncu platform. Tren beş dakika sonra kalkıyor.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Arkamı dönüp dokuzuncu platforma doğru yürümeye başlıyorum. Ancak devasa şehirlerarası tren gözüne görün-
dükçe aniden yükselen güvenimin hızı biraz azalıyor. İn-
sanlar etrafımda nehir gibi akıyor, dostlarıyla kucaklaşanlar,
bavul taşıyanlar, kapıları sertçe kapatanlar...

Olduğum yere mihlanıyorum. Kalbim yerinden fırlaya-
cak gibi, bavulu taşıyan ellerim ter içinde. Bu saniyeye dek
hepsi bir oyun gibiydi. Ama bir oyun değil. Bu gerçek. Bu-
nu sahiden yapacağıma inanamıyorum.

Ve hiç bilmediğim bir yere kilometrelerce yolculuk ya-
pacağım üstelik de benden nefret eden bir ablayı görmek
için?

Aman Tanrım. İşte buradayım. Beş saat geride kaldı ve hakikaten buradayım, Cumbria'dayım, Jess'in kasabasındaayım. Kuzeydeyim!

Scully'nin ana caddesini adımlıyorum ve manzara müt-hiş! Tıpkı Gary'nin tarif ettiği gibi, kumtaşından duvarlar fa-lan. İki tarafımda da kiremit çatılı eski taş binalar. Evlerin arkasında kenarlarından kayaların sivri sivri çıktığı sarp te-peler ve çimlerde otlayan koyunlar görülüyor. Hepsinin de üstünde gölge gibi yükselen daha heybetli bir tepe var ki resmen bildiğimiz dağ.

Göz alıcı ufacık taş bir kulübenin önünden geçerken perdenin aralanıp birinin beni dikizlediğini fark ediyorum. Sanırım kırmızı ve lim yeşili bavullarımla hafif şüpheli bir görüntü sergiliyorum. Bavulumun tekerlekleri yolda tıngır-dıyor, artı attığım her adımda şapka kutum bavula pat küt çarpıyor. Bir bankın önünden geçiyorum, basma elbiseli ve hırkalı iki yaşlı kadın kuşkucu gözlerle beni süzüyorlar, hat-ta birinin pembe süet ayakkabılarımı işaret ettiğini yakalıyo-

rum. Onlara dostça bir gülüş fırlatıyorum, tam, "Barneys'den aldım!" demeye hazırlanırken ayaklanıp arkaya döne döne, yani bana bakarak kol kola gidiyorlar. Sokakta biraz daha dolandıktan sonra nefes nefese kaldığım için duruyorum.

Bayağı da yokuşluymuş, değil mi? Tabii dağ bayır olması bir sorun teşkil etmiyor da yani. Hele benim için hiç sorun değil.

Yine de birkaç saniye durup şu güzel kır manzarasının tadını çıkarayım bari, biraz da soluklanırım. Taksi sürücüsü beni kapıya kadar bırakmayı teklif etmişti ama ben sinirlerimi yatıştırmak adına -ve de trende satın aldığım minyatür votka şişesinden çaktırmadan bir iki yudum içmek adına- son kısmı yürümeyi tercih ettim. Jess'i yeniden göreceğim için birazcık, çok azıcık gerginim diyebilirim, bu da çok saçma çünkü trende buna hazırlanmak için birkaç saatim olmuştu.

Hatta bir uzman yardımı bile aldım! Tren barına uğrayıp kendime bir Bloody Mary kokteyl sipariş ettim -bir parça Hollandalı cesareti kapmak için- ve orada da bir grup Shakespeare aktörüne rastladım, *V. Henry* turuna çıkmış, şaraplarını yudumlayarak sigaralarını tütürüyorlardı. Muhabbet etmeye başladık ve sonuçta onlara bütün hikayemi, şu anda da evden kalkıp Jess'le aramı düzeltmeye, onunla barışmaya gittiğimi anlattım. Hepsi kafayı yediler! Tıpkı *Kral Lear*'daki gibi dediler, birer tur daha Bloody Mary ısmarladılar ve ısrarla konuşmamı hazırladılar.

Tavsiye ettikleri *her bir şeyi* yapacağımdan emin değilim gerçi. Örneğin saçımı başımı yolmak ya da sahte çakıyla kendimi kesecek gibi yapmak. Ama verdikleri püf noktalarının çoğu işe yaradı! Mesela hiçbir zaman yoldaş oyuncu-

nun önünü kesme, yani sahnede seyirciye sırtını dönmesini sağlayacak konumda durma. Bunun kız kardeşime yapacağım en kötü hareket olduğu konusunda hemfikirdiler ve eğer bunu yaparsam barışma şansımızı yüzde sıfıra indirirmişim ve açıkçası, böyle bir durumda onu suçlayamazlarım. Her ne kadar bir dinleyici kitlesi olmayacağının altını çizsem de, bunu saçma buldular ve her halükârda bir kalabalık toplanacaktır dediler.

Rüzgâr saçımı savuruyor, dudaklarımın güçlü kuzey havasından kuruyup çatladığını hissediyorum, böylece de dudak koruyucumu çıkarıp biraz sürüyorum. Sonra da içim sızlayarak bir milyonuncu kez cep telefonuma uzanıp Luke aramış da duymamış mıyım diye kontrol ediyorum. Ama sinyal yok. Kapsama alanı dışındayız herhalde. Kalbim salakça bir umutla atarken birkaç saniye boş gösterge ekranını seyrediyorum. Sinyal yoksa, belki de aramayı denemiştir! Belki de tam şu anda arıyor ama ulaşamıyor...

Fakat içimde bir yerlerde bunun doğru olmadığını da biliyorum. Evden çıkalı altı saat oldu. Aramak isteseydi şu ana kadar arardı zaten.

Her şey yeniden beynime bir dalga gibi vurunca içimde bir boşluk hissediyorum. Luke'un acımasız ses tonu. Tam evden çıkarken bana bakışı – hayal kırıklığı ve bitkinlik içindeki bakışı. Tüm söyledikleri. Tartışmamız bütün gün boyunca beynimin duvarlarında yankılandı durdu, ta ki kafam ısınıp acıyana dek.

Korktuğum başıma geliyor ve birden gözlerim doluyor. Hiddetle gözlerimi kırıştıtarak yaşları geri itirmeye çalışıyorum ve burnumu çekiyorum. Ağlamayacağım. Her şey yoluna girecek. Tövbeler edip iyi bir insana dönüşeceğim. Luke beni tanıyamayacak.

Kararlılık içinde bavullarımı tepeden yukarı sürümeye koyuluyorum bir kez daha ve Hill Rise'in köşesine ulaşıyorum. Durup gri kulübelerin verandalarını seyre diyorum, omuriliğimden bir elektrik akımı geçiyor. İşte bu. Burası Jess'in sokağı. Bu evlerden birinde yaşıyor!

Tam daire numarasını kontrol etmek üzere cebimdeki kâğıda uzanırken birkaç ev ötede, üst katta bir hareketlenme gözüme çarpıyor. Kafamı kaldırıyorum ve Jess! Tek kelimeyle hayretler içinde pencerenin önünde ayakta durmuş, bana bakıyor.

Aramızda geçen her şeye rağmen, onun tanıdık yüzünü görünce bir heyecan kaplıyor içimi. O benim ablam, sonuçta ya. Sokakta yukarı koşmaya başlıyorum, bavullarım arkamda takırdıyor, şapka kutum paldır küldür çarpıyor. Nefes nefese kapıya ulaşıyorum ve tam kulpu kaldıracakken kapı açılıyor. Jess ağzı açık bir vaziyette, soluk kahverengi bir bluz ve eşofman üstüyle karşımda dikiliyor.

"Becky... burada ne halt arıyorsun?"

"Jess, senden bir şeyler öğrenmeye geldim," diyorum titrek bir sesle ve sözlerimi desteklemek için Shakespeare aktörlerinin öğrettiği şekilde elimde havaya kaldırıyorum. "Senin çırağın olmaya geldim."

"Ne?" Jess korkuyla bir adım geriliyor. "Becky, içtin mi sen?"

"Hayır! Yani, evet de. Birkaç Bloody Mary işte ama sarhoş değilim, yemin ederim. Jess, iyi bir insan olmak istiyorum." Kelimeler aceleyle dudaklarımdan dökülüyor. "Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Hayatta bazı hatalar yaptım, kabul ediyorum ama bunlardan ders çıkarmak istiyorum. Jess, artık senin gibi olmak istiyorum."

Uğursuz bir sessizlik anı. Jess sabit gözlerle bana bakı-
yor.

-Benim gibi olmak istiyorsun?" diyor. "Oysa ben kendi-
mi 'pinti, sefil bir inek' sanıyordum, Becky."

Kahretsin. Bunu unutmuş olmasını umuyordum.

-Eee... Öyle dediğim için gerçekten çok üzgünüm," di-
ye mırıldanıyorum mahcup olarak.

Jess hiç de ikna olmuşa benzemiyor. Çabucak trendeki
koçlarımla yaptığımız seansı anımsamaya odaklanıyorum.

-Zaman aramızdaki yaraları sardı..." diye başlıyorum Jess'in
eline uzanarak.

-Hayır, sarmadı!" diyor Jess, elini elimden kaçırarak. "Ve
buraya gelmek senin ne haddine."

-Ama senden ablam olarak yardımını diliyorum!" diyo-
rum çaresizce. "Senden öğrenmek istiyorum! Sen Yoda'sın,
ben de..."

-Yoda mı?" Jess'in gözleri büyüyor.

-Yoda'ya benzemiyorsun tabii," diye ekliyorum çabucak.

-Alakan yok canım. Demek istediğim..."

-Tabii tabii, her neyse, ilgilenmiyorum, Becky," diye sö-
zümü bölüyor Jess. "Seninle ya da son aptalca fikrinle. Git
başından, yeter."

Ön kapıyı yüzüme çarpıyor ve şok geçirerek bakakalıyo-
rum. Jess kapıyı yüzüme mi kapadı yani? Bana, kendi kız
kardeşine?

"Londra'dan buraya onca yol teptim!" diye sesleniyorum
kapıya doğru.

Cevap yok.

Pes edemem. Hele hele bu şekilde.

"Jess!" Kapıyı yumruklamaya başlıyorum. "Beni içeri al-
mak zorundasın! Lütfen! Biliyorum, farklılıklarımız var..."

"Beni rahat bırak!" Kapı bir parça aralanıyor ve Jess yine aynı yerde dikiliyor. Bu kez düşmanca değil bakışları. Olumlu bir canlılık var üzerinde. "Becky, bizim farklılıklarımız yok! Biz *farklıyız*. Sana ayıracak vaktim yok. Açıkçası, keşke seni hiç tanımasaydım. Ve burada ne aradığımı da bilemiyorum doğrusu."

"Anlamıyorsun," diyorum çabucak ki, yine kapıyı yüzüme kapamasın. "Her şey yanlış gitti. Luke ile tartıştık. Ben... Ben aptalca bir şey yaptım."

"Ah, neden şaşırmadım acaba." Jess kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Biliyorum, kendim ettim, kendim buldum." Sesim titremeye başlıyor. "Kendi hatam, biliyorum. Ama galiba evliliğimiz gerçekten tehlikede. Gerçekten öyle sanıyorum."

Bu sözcükleri sarf ederken yaşların yeniden gözlerimi zorladığını hissediyorum. Onları engellemek için sençe gözlerimi kırıştıyorum.

"Jess... Lütfen bana yardım et. Sen düşünebildiğim tek kişisin. Belki senden bir şeyler öğrenebilirim, Luke'un aklı başına gelir. Seni seviyor." Boğazımın gerildiğini hissediyorum ama gözlerinin içine bakmak için kendimi zorluyorum. "Seni benden daha çok seviyor."

Jess kafasını iki yana sallıyor ama bana inanmadığından mı, yoksa beni takmadığından mı, anlayamıyorum.

"Kim gelmiş, Jess?" diye soran bir ses duyuluyor arkasından ve başka bir kız kapıya çıkıyor. Köpükle düzeltilmiş saçları var, gözlüklü ve elinde bir tomar renkli kâğıt tutuyor. "Yine bir Yehova Şahidi mi?"

"Ben Yehova Şahidi değilim!" diyorum. "Ben Jess'in kız kardeşiyim!"

“Jess’in kız kardeşi mi?” Kız bana şaşkın gözlerle bakıyor. kıyafetimi, ayakkabılarımı ve iki bavulumu tepeden tırnağa süzüyor.

“Ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyorum,” diyor Jess’e ve sesini alçaltıyor. “Gerçekten de biraz oynatmış gibi.”

Oynatmış mı?

“Hiç de oynatmadım!” diye karşı çıkıyorum kıza. “Ayrıca da seni hiç ilgilendirmez. Jess...”

“Becky, evine dön,” diyor Jess dümdüz.

“Ama...”

“İngilizce de mi anlamıyorsun yahu? Evine dön!” Sanki kapısının önünden bir köpeği kovar gibi elini kaldırıp sallıyor.

“Ama ben senin ailenim!” Sesim titriyor. “Aile üyeleri birbirine yardım eder! Aile üyeleri birbirini kollar. Jess, ben senin *kardeşinin*!”

“Eh, ne yapalım, benim hatam değil,” diye kestirip atıyor Jess’s’e. “Ben hiçbir zaman senin ablan olmayı istemedim. Hoşça kal, Becky.”

Kapıyı tekrar çat diye kapatıyor, öyle sert vuruyor ki yerimden sıçırıyorum. Tekrar çalmak için elimi kaldırıyorum sonra elim düşüyor. Ne fark edecek ki?

Birkaç saniye kahverengiye boyanmış kapıya bakarak öylece dikiliyorum. Sonra yavaşça arkamı dönüp bavullarımı yolda yere vura vura yürüyorum.

Tüm bu yola bir hiç uğruna çektim.

Şimdi ne yapacağım?

Doğruca eve dönme fikri nasıl da gözümde büyüyor. Trende onca saat döneceğim yer? Boş bir daire.

Boş bir daire, kocamsız.

Luke'u düşününce artık kendime hâkim olamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlıyor ve derinden hıçkırıyorum, sonra bir daha. Köşeye varınca bebek arabalı iki kadın bana meraklı gözlerle bakıyor ama farkında bile değilim. Öyle bir ağlıyorum ki. Makyajım kesin her yere dağılmıştır ve de mendil çıkaracak boş bir elim yok, o yüzden burnumu çekmek zorundayım... Durmalıyım. Kendime çeki düzen vermeliyim.

Sol tarafımda bir köy yeşili var sanki, ortada da ahşap bir bank. Oraya yöneliyorum. Bavullarımı yere bırakıp banka çöküyorum, başım ellerim arasında ve yeni akın eden gözyaşlarıma yol veriyorum.

İşte buradayım, evimden yüzlerce kilometre uzakta, bir başımayım ve kimse beni tanımak istemiyor. Üstelik de hepsi benim suçum. Her şeyi mahvettim.

Ve Luke bir daha asla beni sevmeyecek.

Omuzlarım titriyor, vücudum sarsılıyor, tam o sırada kafamın üstünde boğuk bir erkek sesi duyuyorum.

"Bak şuna sen. Neler oluyor?"

Bulanık gözlerle yukarı bakıyorum, bana yarı onaylamayarak, yarı endişeli gözlerle tepeden bakan orta yaşlı, yeşil kazaklı bir adam görüyorum.

"Dünyanın sonu mu geldi?" diyor keskin bir sesle. "Etrafta öğle uykusuna yatmaya çalışan yaşlılarımız var." Yeşillikler arasındaki kulübeleri işaret ediyor. "O kadar gürültü yapıyorsun ki kuzular korkup kaçtı."

Eliyle tepeleri gösteriyor bu kez ve resmen birkaç kuzu dönmüş bana bakıyor.

"Huzuru bozduğum için çok özür dilerim," diye yutkunuyorum. "Fakat şu anda hayatımın çok da parlak olduğunu söyleyemeyeceğim."

“Erkek arkadaşla bir sürtüşme,” diye belirtiyor, sanki bari sonuç buymuş gibi.

“Hayır, Aslında, evliyim. Ama evliliğim birtakım sorunlar yaşıyor. Hatta bence bitmiş bile olabilir. Ve bunca yolu ablamı görmeye geldim ama o benimle konuşmuyor bile...” Gözyaşlarımın yeniden yanaklarıma süzüldüğünü hissediyorum. “Annemle babam bir terapi yolculuğuna çıktılar, kocam Nathan Temple ile birlikte Kıbrıs’a gitti ve en yakın arkadaşım artık başkasını benden daha çok seviyor ve konuşacak kimsem yok. Üstelik nereye gideceğimi bilmiyorum! Yani gerçek anlamda, bu banktan kalkınca nereye gideceğimi bilmiyorum...”

Devasa bir hıçkırık kopuyor göğsümden, bir mendil alıyor, iki çeşme olmuş gözlerimi siliyorum. Sonra kafamı kaldırıyorum.

Adam heykel gibi donakalmış.

“Ne diyeceğim tatlım,” diyor biraz daha kibarca. “Bir fincan çay nasıl olur?”

“Bir fincan çay mükemmel olur,” diye geveliyorum. “Çok teşekkür ederim.”

Adam bavullarımı tüy gibi hafiflermiş gibi taşıyarak yeşilliklere doğru yola koyuluyor, ben de elimde şapka kutumla arkasında sendeliyorum.

“Bu arada, ben Jim,” diyor omzunun arkasına seslenerek.

“Ben de Becky.” Burnumu siliyorum. “Çok nazıksınız. Londra’da bir fincan çay içecektim ama sütüm bitmişti. Aslında bu sebeple kendimi burada buldum.”

“Bir fincan çay için uzun bir yol,” diye gözlemliyor yorumsuzca.

Daha bu sabahtı, diye fark ediyorum ansızın. Şu anda milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor bana.

“Burada kolay kolay sütümüz bitmez,” diye ekliyor, kapıda siyah harflerle Scully Stores yazan bir kulübeye sapıyor. Biz içeri girerken bir çan çalıyor, arka taraftaysa bir köpek havlıyor.

“Ah.” Yeni bir ilgiyle ortamı inceliyorum. “Burası bir dükkân.”

“Burası o dükkân,” diye düzeltiyor beni. Bavullarımı bir kenara bırakıyor ve beni paspasın üstünden çekiyor, böylece de çanın çalması duruyor. “Elli beş yıldır ailemizin.”

“Vay canına.” Sıcak dükkânda etrafıma bakıyorum. Raflarda taze ekmekler, konserve kutuları ve düzgünce sıralanmış paketler, eski moda şeker kavanozları ve bir tarafta kartpostallar ve hediyelik eşyalar yer alıyor. “Çok hoşmuş! O halde siz Bay Scully misiniz?”

Jim bana garip bir bakış atıyor.

“Scully şu anda içinde bulunduğumuz köyün ismi, tatlım.”

“Ah evet.” Kızarıyorum. “Unutmuşum.”

“Benim adım Smith. Ve sanırım şu çaya ihtiyacın var. Kelly?” Sesini yükseltiyor ve birkaç saniye içinde arka kapıda bir kız beliriyor. On üç yaşında falan, ince bir kız, güzel saçlarını atkuyruğu toplamış, göz makyajı özenle yapılmış ve elinde bir *Heat* dergisi tutuyor.

“Dükkânla ilgileniyordum, baba, gerçekten,” diyor hemen. “Sadece dergi almaya yukarı çıkmıştım.”

“Önemli değil, tatlım. Bu bayana güzel bir fincan çay koymanı rica ediyorum. Kendisi biraz stresli bir gün geçirmiş de.”

“Tamam, olur.” Kelly arka kapıda gözden kaybolmadan önce bana gizlemediği bir merakla bakıyor ve o an kafama dank ediyor, muhtemelen cadı gibi görünüyordumdur.

“Oturmak ister misin?” diye ekliyor Jim bana dönüp ve bir sandalye çekiyor.

“Teşekkürler,” diyorum minnettarca. Şapka kutumu tezgaha koyup Angel çantamda makyaj çantamı arıyorum. Aynamı açıp kendime bir göz atıyorum ve aman Tanrım, hayatımda daha korkunç göründüğüm olmamıştı. Burnum pancar gibi, eyeliner’ım panda gibi gözümün her yerine yayılmış ve 24 saat kalıcı türkuaz göz farım her nasılsa yanığıma bulaşmış.

Çabucak bir temizleme mendili çıkarıyorum ve yüzüm lekesiz, pembe kalıncaya kadar tüm bu boyalardan kurtuluyorum. İçimden bir yarım o halde bırakmak istiyor. Niye makyaj yapayım ki? Evliliğim sona erdikten sonra ne manası var?

“İşte.” Dumanı tüten bir fincan çay tezgahta önüme konuyor ve Kelly’nin beni ilgiyle izlediğini görüyorum.

“Çok teşekkür ederim,” diyorum sesim hâlâ kendine gelemeden. “Gerçekten çok şekersin.”

“Dert değil,” diyor Kelly de, ben de ilk yudumumu alıyorum. Tanrım, bir fincan çay her şeyin cevabı olabilir.

“Acaba o...” Kafamı kaldırdığımda Kelly’nin çantam karşısında nutku tutulduğunu görüyorum, gözleri fal taşı gibi kocaman olmuş. “Acaba o gerçek bir Angel çanta mı?”

İçimde çok derin bir yerde bam telime basılıyor, bu hissi de zayıf bir gülüşle geçiriyorum.

“Evet. Gerçek bir Angel çanta.”

“Baba, Angel çantası var!” diye haykırıyor Kelly, Jim’e, Jim’de o sırada bir koliden şeker kutuları boşaltıyor. “Hani

sana *Glamour* dergisinde göstermiştim ya!" Gözleri heyecanla ışıltıyor. "Bütün film yıldızlarında var! Harrods'da tükennmiş! Sen nereden aldın?"

"Şey... Milan'dan," diyorum durakladıktan sonra.

"Milan!" diye nefes veriyor Kelly. "Çok havalı!" Şimdi de gözleri makyaj çantamın içeriğine kayıyor. "Bu Stila dudak parlaticı mı?"

"Eee... Evet."

"Emily Masters'da da Stila dudak parlaticı var," diyor öylelikle. "Kendini çok bir şey sanıyor."

Kelly'nin ışıldayan gözlerine bakıyorum ve birden içimde derin bir sızıyla yeniden on üç yaşına dönmeyi arzu ediyorum. Cumartesi harçlığımı harcamak için mağazalara gitmek. Tek derimin biyoloji ödevi ve James Fullerton benden hoşlanıyor mu sorusu olduğu günler.

"Bak... al senin olsun," diyorum, makyaj çantamda kullanılmamış greyfurtlu bir Stila dudak parlaticı arayarak. "Ben nasılsa kullanmayacağım."

"Sahi mi?" Kelly'nin nefesi kesiliyor. "Emin misin?"

"Bu krem allığı da ister misin?" Kutuyu ona veriyorum. "Tabii allığa ihtiyacın olduğundan falan değil..."

"Vay!"

"Şimdi, dur bakalım orada," diyen Jim'in sesi geliyor dükkânın diğer bir ucundan. "Kelly, bu bayanın bütün makyaj malzemelerini elinden alamazsın." Kelly'ye olumsuz anlamda kafasını sallıyor. "Hemen geri ver, tatlım."

"Kendisi teklif etti, baba ya!" diyor Kelly, yarı geçirgen cildi pembeleşerek. "Ben istemedim ki..."

"Cidden, Jim. Kelly'de kalabilir. Ben zaten onları hiç kullanmayacağım." Titrek bir kahkaha atıyorum. "Onları almanın tek nedeni seksen pound harcaysan bedava parfüm vermeleri idi..."

Birden yine gözlerim doluyor. Tanrım, Jess ne kadar haklı. Ben tam bir müptelayım.
 “İyi misin?” diyor Kelly telaşla. “Al sende kalsın, tamam...”

“Hayır, iyiyim.” Kendimi zorlayıp gülümsüyorum. “Sadece aklıma başka bir şey geldi.”

Gözlerimi mendille yavaşça kuruluyorum, ayaklanıp hediye-
 diyelik eşya bölümüne yürüyorum. Gelmişken biraz hediye
 alayım bari. Babam için bir pipoluk ve annemin beğenece-
 ğini düşündüğüm ahşap bir tepsi seçiyorum. Windermere
 Gölü’nün cam bir maketini görüyorum ve acaba Janice’e al-
 sam mı diye düşünüyorum, o sırada iki kadının camın dı-
 şında dikildiğini fark ediyorum. Ben izlerken bir üçüncü ka-
 tılıyor aralarına.

“Neyi bekliyorlar?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Bunu,” diyor Jim. Saatine bakıyor ve ardından bir tabe-
 la asıyor, ‘Ekmek yarı fiyatına.’

Kadınlar o saniye içeri doluşuyor.

“Bana iki çavdar ekmeği lütfen, Jim,” diyor metalik gri
 saçlı bir tanesi. “Kruvasanlarda indirim var mı?”

“Bugün yok,” diyor Jim de. “Hepsi tam fiyat.”

“Ah.” Bir saniye düşünüyor kadın. “Neyse, kalsın.”

“Ben üç tam tahıllı alayım,” diye şakıyor bir başka yeşil
 atkılı kadın. “O kim?” Başparmağını bana doğru ittiriyor.
 “Yeşilliklerin orada seni ağlarken gördük. Turist misin?”

“Hep kaybolurlar böyle,” diyor ilk kadın. “Hangi otelde
 kalıyorsun, canım? İngilizce biliyor mu? *Speke Inglese?*”

“Danimarkalı’ya benziyor,” diyor üçüncü kadın bilgiççe.

“Danimarka dilini bilen var mı?”

“İngiliz’im,” diyorum. “Ve kaybolmadım. Üzgün olma-
 mın sebebi...” Güçlkle yutkunuyorum. “Çünkü evliliğim

tehlikede. Ve buraya ablamdan yardım almaya geldim ama bana yardım etmiyor.”

“Ablandan mı?” diyor atkılı kadın. “Ablan kim ki?”

“Bu köyde yaşıyor.” Çayımın bir yudum içiyorum. “Adı Jessica Bertram.”

Herkesin dili tutulmuş gibi bir sessizlik yaşanıyor. Kadınlar kafalarına çekiçle vurmuşum gibi bakıyorlar bana. Kafam allak bullak oluyor çünkü bir bakıyorum, Jim’in de çenesi yere düşmüş.

“*Sen* Jess’in kardeşi misin?” diyor.

“Şey... Evet, öyleyim. Baba-bir kardeşi.”

Sessiz dükkânda çevremi inceliyorum kimse kıpırdamıyor. Herkes bana uzaylıymışım gibi bakakalmış vaziyette.

“Dışarıdan görünüşte epey farklı olduğumuzun bilincindeyim...” diye başlıyorum.

“Jess senin deli olduğunu söylemişti,” diyor Kelly patavatsızca.

“Kelly!” diyor Jim.

“Ne?” Tek tek insanların yüzüne bakıyorum. “*Ne* dedi?”

“Hiçbir şey!” diyor Jim, Kelly’ye uyarıcı bir bakış fırlatarak.

“Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini görmeye gideceğini hepimiz biliyorduk,” diyor Kelly ona aldırmadan. “Geri döndüğünde senin akıl hastası olduğunu anlattı. Üzgünüm baba, ama doğrusu bu!”

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum.

“Ben *deli* değilim!” diyorum. “Normal bir insanım! Sadece Jess’ten biraz farklıyım. Farklı zevklere sahibiz. O taşları seviyor. Bense mağazaları.”

Dükkândaki herkes beni merakla süzüyor.

“Yani taşlar senin ilgini çekmiyor mu?” diyor yeşil atkılı kadın.

“pek değil,” diye itiraf ediyorum. “Aslında bu aramızda bir meseleydi.”

“Ne oldu peki?” diyor Kelly, şaşırarak.

“Şey...” Beceriksizce ayağımı yere vuruyorum. “Jess’e hayatımda taşlardan daha sıkıcı bir hobi duymadığımı, tam da ona göre olduğunu söyledim.”

Ortak bir dehşet suskunluğu oluyor.

“Jess’leyken taşlara saygısızlık yapmak istemezsin,” diyor metalik gri saçlı kadın başını iki yana sallayarak. “O taşlarına hayran, Tanrı onu korusun.”

“Jess iyi kızdır,” diye araya giriyor diğer kadın, bana ters ters bakarak. “Akli başında. Güvenilir. Ondan iyi bir abla olurdu.”

“Daha iyisini umut edemezsin,” diye onaylıyor yeşil atkılı başını aşağı yukarı sallayarak.

Bakışları karşısında kendimi yenik hissediyorum.

“Benim hatam değil! Onunla barışmak istiyorum! Ama benim ablam olmak onun umurunda değil ki! Niçin her şeyin yanlış gittiğini anladım. Onunla arkadaş olmayı o kadar istedim ki. Onun için güzel bir hafta sonu ayarladım ama hiçbir şeyi beğenmedi. Bir şeyi de *onaylamadı*. Büyük bir tartışmada bulduk kendimizi... ve ona bir sürü hakaret ettim...”

“Ne hakareti?”

“Şey...” Burnumu ovuyorum. “Ona sefilsin dedim. Gerçekten çok sıkıcı olduğunu söyledim...”

Yeniden nefesler tutuluyor. Kelly dehşetin tesiri altında, beni susturmak istercesine elini havaya kaldırıyor. Ama durmak istemiyorum. Bir arınma anı bu. Bir kere başladım madem, içimi dökmek istiyorum.

“...ve hayatımda tanıdığım en pinti kişi olduğunu,” diye devam ediyorum, şaşkın suratları karşısında. “Sıfır giyim zevkine sahip, eğlence damarını aldırılmış biri...”

Cümlemi kesiyorum fakat bu sefer nefesler tutulmuyor. Herkes donuyor.

Birden havadaki çınlama sesini duyuyorum. Bir ses ki, şimdi durup düşününce bir süredir çalıyor. Çok yavaşça arkamı dönüyorum.

Sırtımdan aşağı buz kalıpları kayıyor.

Jess kapıda dikiliyor, suratı kireç gibi olmuş.

“Jess!” diye kekeliyorum. “Tanrım, Jess! Yanlış anlama... *Kötü* bir niyetim yoktu... Sadece açıklama babında...”

“Burada olduğunu duydum,” diyor Jess, kendiyle mücadele edercesine. “İyi misin diye bakmaya geldim. Gece için bir yatağa ihtiyacın var mı diye soracaktım. Ama... sanırım fikrimi değiştirdim.” Dümdüz bana bakıyor. “Sığ ve şımarık biri olduğunu biliyordum, Becky. Aynı zamanda ikiyüzlü bir kaltak olduğunu yeni öğreniyorum.”

Arkasını döndüğü gibi kapıdan dışarı çıkıyor, arkasından bam diye çarpıyor kapı.

Kelly kıpkırmızı, Jim'in yüzüyle ekşimiş. Bütün atmosferde ne yapacağını bilememe hissi dolaşıyor.

Sonra yeşil atkılı kadın kollarını göğsünde kavuşturuyor.

“Eh,” diyor. “Bunu da eline yüzüne bulaştırdın, değil mi canım?”

Tam bir şok durumu içindeyim.

Buraya Jess ile aramı düzeltmeye geldim ve tek yaptığım her şeyi daha da kötü yapmak oldu.

“Al bakalım, tatlım,” diyor Jim, önüme yeni bir kupa çay koyarak. “Üç şekerli.”

Üç kadın da çaylarını içiyor ve Jim bu arada bir kek bile pişirdi. İçimden bir ses benden, onları eğlendirecek yeni bir hareket beklediklerini söylüyor.

“Ben ikiyüzlü bir kaltak değilim,” diyorum çaresizce ve çayımı yudumluyorum. “Gerçekten! İyi biriyimdir! Buraya köprüler kurmaya geldim! Yani, tamam, Jess ve ben anlaşmıyoruz. Ama ondan bir şeyler öğrenmek istemiştım. Evliliğimi kurtarmama yardım eder diye düşünmüştüm...”

Dükkânda keskin bir iç geçirme sesi duyuluyor.

“Evliliği de mi tehlikeydeymiş?” diyor yeşil atkılı kadın Jim’e ve dilini cıklatıyor. “Zavallım, ah zavallı.”

Jim bana bir bakış atıyor ve sonra sesini alçaltarak kadına eğiliyor.

“Anlaşılan adam Nathan adında biriyle Kıbrıs’a gitmiş.”

“Ya.” Metalik gri saçlı kadının gözleri açılıyor. “Ya, *anlıyorum.*”

“Ne yapacaksın, Becky?” diyor Kelly dudağını ısırarak.

Eve dön, cümlesi geçiyor zihninden. *Pes et.*

Fakat Jess’in solgun yüzü aklımdan hiç çıkmıyor ve içimde bıçak saplanmış gibi bir his... Birisinin insana kaltaklık yapmasının nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirim. Ben de zamanında yeterince berbat birkaç kaltak tanımıştım. Birden Alicia Kaltak Sırık Bacaklı’nın bir görüntüsü canlanıyor zihnimde, hayatımda tanıdığım en kötü kalpli, en sinsi kızdı.

Kendi ablamın, hakkımda aynı böyle düşünmesine tahammül edemem.

“Jess’ten özür dilemeliyim,” diyorum kafamı kaldırıp. “Biliyorum, hiçbir zaman dost olamayacağız. Ama o benim hakkımda en kötüsünü düşünürken arkamı dönüp eve gide-mem.” İçimi ısıtan çaydan bir yudum içiyorum, sonra kafamı kaldırıyorum. “Bu civarda kalabileceğim bir yer var mıdır?”

“Edie bir oda kahvaltı işletiyor,” diyor Jim, yeşil atkılı kadını göstererek. “Boş odan var mı, Edie?”

Edie devasa kahverengi çantasına uzanıyor, içinden bir defter çıkarıp sayfalara göz atıyor.

“Şanslısın,” diyor bana dönüp. “Bir tane lüks tek kişilik oda kalmış.”

“Edie sana çok iyi bakar,” diyor Jim, öyle kibar bir hal var ki neredeyse gülünç bir şekilde yeniden ağlayacağım.

“Bu gecelik odayı tutabilir miyim?” diyorum gözlerimi silerek. “Çok teşekkürler.” Çayımdan bir yudum daha içiyorum, sonra kupamı fark ediyorum. Üzerine beyaz boyayla ‘Scully’ yazılmış, el işi mavi porselen. “Çok güzelmiş,” diye yutkunuyorum. “Bunlardan satıyor musunuz?”

“Arka taraftaki metal rafta,” diyor Jim bana hayretle bakarak.

“İki tane alabilir miyim? Yani dört?” Bir kâğıt mendil çıkarıp burnumu siliyorum gene. “Ve bir şey daha söylemek istiyorum teşekkür ederim. Bana çok iyi davrandınız.”

Oda kahvaltı tam yeşilliklerin karşısında, beyaz bir ev. Jim bavullarımı taşıyor ve ben de şapka kutumla hediyelik eşya dolu torbamı yükleniyorum, Edie ise arkamda uymam gereken kurallar silsilesini sıralamakla meşgul.

“On birden sonra ziyaretçi yok, odada üçten fazla kişiyle parti yapmak yok, çözünür ya da aerosol içeren maddeler kullanmak yok... Ödemeler peşin yapılır, nakit ya da çek kabul edilir, mecburen,” diye son maddeyi de söylüyor, ışıklandırılmış kapıya ulaştığımızda.

“Buradan sonrasını halledebilir misin, Becky?” diyor Jim, bavullarımı yere koyarak.

“Evet. Çok teşekkür ederim,” diyorum; ona o kadar minnettarım ki onu yanaklarından öpmemek için kendimi zor

utuyorum. Tabii buna cesaret edemem o yüzden de yeşilliklerde yürürken arkasından seyrediyorum.

“Mechuren,” diye yineliyor Edie anlamlı anlamlı.

“Ah!” diyorum, parayı ödememi beklediğini kavrayarak. “Kesinlikle!”

Çantamda cüzdanımı arıyorum o sırada parmaklarımı cep telefonuma sürtünüyorum. Alışkanlık gereği telefonu çıkarıp ekranına bakıyorum. Ama sinyal yok.

“Aramak istediğin biri varsa, koridordaki ödemeli telefonu kullanabilirsin,” diyor Edie. “Aşağı indirilebilen bir başlığımız da var özel konuşmalar için.”

Aramak istediğim biri var mı?

İçim acıyarak Kıbrıs'taki Luke'u düşünüyorum, hâlâ bana kızgın. Annemle babam terapi atölyelerine gömülmüş, gemideler. Suze da kartpostal manzaralı, güneşli bir çimenlik arazide, çocukları tulumlarıyla koşarken Lulu ile piknik yapıyor.

“Hayır. Sorun değil,” diyorum gülümsemeye çalışarak. “Arayacak kimsem yok. Dürüst olmak gerekirse kimse gittiğimin farkında bile değil.”

5 temmuz 03 16.54

Kime: Becky

Kimden: Suze

Bex. Affedersin. Seni çok özledim. Neden telefonu açmıyorsun? Piknik felaketti. Her yerimizi eşek arıları soktu. Seni özledim. Londra'ya sana geliyorum. Ara beni.

Suzexxxxxxx

6 temmuz 03 11.02

Kime: Becky

Kimden: Suze

Bex. Nerdesin????????????????

Suzexxxxxxxxxxxx

Rahat uyuyamıyorum.

İşin aslı, uyuduğumdan da emin değilim. Bütün geceyi gözlerimi Edie'nin oda kahvaltı odasının tavanına dikerek geçirdim ve sabah uyandığımda beynim gördüğüm kâbusla doluydu, kâbusumda kendimi Alicia Kaltak Uzun Bacaklı'ya dönüşmüş görüyordum. Üzerime pembe bir takım elbise giymiş, pis pis kahkaha atıyordum, Jess ise solgun ve yıkılmış bir ifadeyle duruyordu. Hatta şimdi düşününce, Jess benim gibi görünüyordu diyebilirim.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bu konuda bir şey yapmak zorundayım.

Hiç aç değilim ama Edie tam teşekküllü bir İngiliz kahvaltısı hazırlamış ve çoğunlukla sadece bir dilim kızarmış ekmek yerim dediğimde hiç oralı olmuyor. Böylece de pastırmalı yumurtayı didikliyor ve siyah domuz sucuğundan yiyecekmiş gibi yapıyorum. Kahvemden son bir yudum içip Jess'i bulmak üzere oradan ayrılıyorum.

Jess'in evine giden tepede yukarı tırmanırken sabah güneşi yüzüme vuruyor, serin bir rüzgâr saçlarımdan arasından

esiyor. *Tam* birileriyle tanışmak için bir sabah. Yeni başlangıçlar ve temiz sayfalar için ideal

Ön kapiya yaklaşıyorum, zili çalıp bekliyorum, talan ka-bim küt küt atıyor.

Cevap yok.

Tamam, duygusal bakımdan yeniden birleşme anı yaşayacağım zaman insanların evde olmayışından yorulduğum artık. Acaba saklanıyor mu merakıyla pencerelere doğru gözlerimi kısıyorum. Belki de cama taş atmalıyım.

İyi de, ya kırılırsa? O zaman benden *gerçekten* nefret eder.

Birkaç kez daha zili çalıyorum, sonra geldiğim patikadan geri yürüyorum. En iyisi bekleyeyim. Nasılsa yapacak bir işim yok. Duvara oturup rahatça kuruluyorum. Böylesi iyi. Burada bekleyeceğim ve Jess eve döndüğünde ne kadar üzgün olduğumu anlatan bir konuşmayla karşısına çıkacağım.

Duvar da ilk başta sandığım kadar rahat değilmiş, tam pozisyonu bulmaya çalışarak birkaç kez kıpırdanıyorum. Kol saatime bakıyorum, saniyesi hâlâ oynuyor, sonra da yolun karşı tarafında yürüyen yaşlı bir bayanla küçük köpeğini seyrediyorum.

Kol saatime bir daha bakıyorum. Beş dakika geçmiş.

Tanrım, ne kadar bayıcı bir durum.

Birilerini dikizleyenler nasıl sabrediyor? Kafayı yiyecek kadar çok sıkılmıyorlar mı?

Bacaklarımı esnetmek için ayağa kalkıyor, Jess'in evine yürüyorum. Ne olur ne olmaz diye yine zile basıyorum, tekrar duvarıma dönüyorum. Tam bunu yaparken bir polis memurunun bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Polisin burada ne işi var ki sokak ortasında? Onların ya işleri başlarından aşkın masaya zincirlenmiş durduklarını ya da devriye arabalarıyla büyük şehirde gezdiklerini sanırdım.

Doğruca bana bakıyor olduğunu görünce neler döndüğünü çakar gibi oluyorum. Yanlış bir şey yaptığım yok, değil mi? Yani, dikizlemek yasalara aykırı falan değil.

Ah. Peki, tamam, dikizlemek yasalara *aykırı* olabilir. Ama topu topu beş dakikadır yapıyorum. Eminim bu sayılmaz. Hem ayrıca birini dikizlediğimi nereden bilecek? Burada safi zevkten oturuyorum belki.

“İyi misiniz?” diyor iyice yaklaşıncı.

“Evet, teşekkürler!”

Bir duraklama oluyor ve beklentiyle bana bakıyor.

“Bir sorun mu var?” diye soruyorum kibarca.

“Lütfen kalkar mısınız, hanımefendi? Burası halka açık bir oturma yeri değil.”

Birden sinir oluyorum.

“Neden kalkacakmışım ki?” diyorum gözükaralıkla. “İşte bu ülkenin sorunu bu! Topluma uyum sağlamayan biri hemen cezalandırılıyor! İnsan ikaz edilmeden bir duvara da oturamayacak mı?”

“Orası benim duvarım,” diyor ve ön kapıyı işaret ediyor. “Burası benim evim.”

“Ah, tamam.” Kıpırmızı kesilip ayaklanıyorum. “Ben de zaten gidiyordum. Teşekkürler! Gerçekten çok hoş duvar!”

Tamam. Dikizleme planını unut. Sonra gene uğrarım.

Tepeden köyün yeşilliğine doğru seğirtiyorum ve ayaklarım beni dükkâna götürüyor. İçeri girdiğimde Kelly elinde *Elle* dergisiyle tezgahın arkasında oturuyor, Jim’s meyve tezgahına elmaları diziyor.

“Jess’i görmeye gittim,” diyorum kasvet içinde. “Ama evde yoktu. Dönene kadar beklemek zorundayım.”

“Sana burcunu okuyayım mı?” diyor Kelly. “Bakalım ablanla ilgili bir şey diyor mu?”

"Evet, genç bayan," diyor Jim onaylamayarak, "senin sınav için tekrar yapıyor olman gerekirdi. Eğer çalışmıyorsan, gidip çay reyonunda bekleyebilirsin."

"Hayır!" diyor Kelly çabucak. "Tekrar yapıyorum zaten!" Bana bakarak surat asıyor ve elindeki dergiyi bir kenara koyup *Cebire Giriş* adlı bir kitaba uzanıyor.

Tanrım, cebir. Böyle bir kavramın var olduğunu unutmuşum. Belki de artık on üç yaşında olmadığımı sevinmeliyim.

Tatlı krizine girer gibi hissettiğimden bisküvi reyonuna ilerliyorum, birkaç çikolatalı ve portakallı bisküvi kapıyorum. Oradan kırtasiye malzemeleri rafına sürükleniyorum. Kırtasiyeye tapanım, asla yeterince sahip olamazsınız. Bir kutu koyun şeklinde iğne alıyorum, her eve lazım. Aynı desenli zimba ve dosyalardan da almalıyım bu durumda.

"Yardım gerekiyor mu?" diyor Jim, elim kolum dolu görünce.

"Evet, teşekkürler!"

Aldıklarımı kasaya taşıyorum ve Kelly tutarını hesaplıyor.

"Bir fincan çay ister misin?" diyor.

"Ah, hayır teşekkürler," diyorum kibarca. "İşinizi bölme-yeyim. Size mani olurum."

"Neye mani olursun?" diye karşı çıkıyor. "Saat dörtte ek-mekler indirime girene kadar kimse buraya uğramayacak ki. Hem Fransızca kelime bilgimi test edebilirsin."

"Ah tamam." Yüzüm parlıyor. "Eğer işe *yarayacak-sam...*"

Üç saat sonra hâlâ buradayım. Üç fincan çay, yarım paket çikolatalı yulaflı bisküvi ve bir elma yuvarlamış bulunuyo-

rum, ayrıca evdeki insanlara biraz daha hediye stokladım – fincan seti ve paspas gibi, en kullanışlı şeyler.

Artı, Kelly'ye çalışmasında yardım ettim. Tabii şu anda cebir ve Fransızca kelime tekrarından Kelly'nin okul diskosuna giderken ne giyeceği muhabbetine ilerledik. Elimizdeki her bir dergiyi açtık, ona olasılıkları göstermek için iki gözüne farklı çeşit makyaj yaptım. Bir tarafı gerçekten çok dramatik oldu, dumansı göz farı sürdüm ve makyaj çantamda bulduğum fazla bir takma kirpiği taktım; diğer gözüyse fi tarihinden kalma rimelli, gümüşsü ve altmışlar tarzında.

“Aman annen seni bu halde görmesin,” de Jim'in gelip geçerken tek söylediği cümle.

“Keşke postişlerim yanımda olsaydı,” diyorum Kelly'nin yüzünü eleştirel bir gözle inceleyerek. “Sana en muhteşem atkuyruğunu yapardık.”

“Göz alıcı görünüyorum!” Kelly aynada eğilmiş kendini inceliyor.

“Harika elmacık kemiklerin var,” diyorum ve ışıltılı toz allık sürüyorum ona.

“Çok eğlenceli ya!” Kelly gözlerinin içi gülerek bana bakıyor. “Tanrım, keşke burada yaşasaydın, Becky. Bunu her gün yapabilirdik!”

O kadar heyecanlı görünüyor ki gülünç bir şekilde duygulanıyorum.

“Şey... Bilmem,” diyorum. “Belki tekrar ziyaretinize gelirim. Jess'le aramızı düzeltebilirim.”

Jess'in aklıma gelmesiyle bile içim bir tuhaf oluyor. Zaman ilerledikçe onu göreceğim için daha da geriliyorum.

“Jess'le de böyle şeyler yapmaya çalışmıştım,” diye ekliyorum, biraz pişmanlıkla. “Ama onun hiç ilgisini çekmedi.”

“Eh o zaman, kendi aptallığı,” diyor Kelly.

“Hayır değil. O... O farklı şeyleri seviyor.”

“Biraz rahatsız bir karakter,” diye araya giriyor Jim, elinde birkaç şişe vişne şurubuyla yürürken. “İkinizin kardeş olduğuna inanmak güç.” Şişeleri tezgaha koyup alnını siliyor. “Belki de yetiştiriliş tarzı. Jess oldukça zor şartlarda büyüdü.”

“Ailesini tanıyorsun o zaman?” diyorum ilgimi çekerek.

“Hı hı.” Başıyla onaylıyor. “Çok yakın değiliz ama tanırım. Jess’in babasıyla iş anlaşmaları yapmışlığım vardır. Bertram Yiyecek Şirketi’nin sahibi. Nailbury’de yaşıyor. Beş on kilometre ileride.”

Birden merakla yanıp tutuşuyorum. Jess bana ailesi hakkında tek kelime etmedi. Annemle babam da fazla bir şey bilmiyordu.

“Eee... Nasıl insanlar?” diye soruyorum gayet sıradan. “Ailesi yani.”

“Dediğim gibi, Jess zor günler geçirdi. On beş yaşındayken annesi öldü. Bir kız için oldukça zor bir yaş.”

“Hiç bilmiyordum!” Kelly’nin gözleri yuvalarından fırlıyor.

“Babasıysa...” Jim sır açıklar gibi tezgaha yaslanıyor. “İyi bir adam. Adaletli biri. Son derece başarılı. Bertram Yiyecek Şirketi’ni yoktan var etti, dişini tırnağına takarak. Ama mesela sıcak biri olduğu söylenemez. Jess’e de her zaman Jess’in ağabeylerine davrandığı kadar sert davrandı. Hepsinin kendi başının çaresine bakmasını bekledi. Jess’in ortaöğrenime başladığı zamanı hatırlıyorum. Carlisle’daki liseye girmişti. Akademik bir başarı.”

“Ben de oraya başvurmuştum,” diyor Kelly bana dudaklarını bükerek. “Ama giremedim.”

“Akıllı kızdır Jess.” Jim hayranlıkla kafasını iki yana sallı-

yor. "Oraya gitmek için her sabah üç otobüs değiştiriyordu. Buraya kadar onu ben bırakırdım çoğu zaman ve o görünüşü hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak. Sabahın pusu, etrafta kimsecikler olmazken Jess koca sırt çantasıyla otobüs durağında dikilirdi. Şimdiki kadar güçlü kuvvetli de değildi o zaman. Ufacık, sıska bir şeydi."

Duruyor Jim ama verecek bir karşılık bulamıyorum. Annemle babamın beni her sabah arabayla okula bırakışlarını düşünüyorum. Üstelik de okul eve o kadar uzak değilken.

"Babası zengindir herhalde," diyor Kelly, makyaj çantasını karıştırarak. "Bertram Yiyecek onlarınsa. Bütün dondurulmuş turtalarımızı onlardan alınız," diye ekliyor bana. "Dondurmayı da. Geniş bir katalogları var!"

"Ah, hali vakti yerindedir," diyor Jim. "Ama hep eli sıkıdır." Bir koli hazır çorbayı açıp paketleri rafa dizmeye başlıyor. "Bill Bertram bu huyuyla övünürdü. Bütün çocuklarının harçlıklarını çıkarmak için çalışmasıyla." Duraklıyor, bir tomar tavuklu mantarlı çorba paketini tutuyor. "Ve eğer bir okul gezisine falan paraları yetmiyorsa gitmezlerdi. Bu kadar basit."

"Okul gezilerine mi?" Ağzım açık kalıyor. "Ama okul gezilerinin parasını hep anne babalar öder, bunu herkes bilir!"

"Bertramlar için aynı şey geçerli değil. Babaları onlara paranın kıymetini bilmeyi öğretmek istiyordu. Bir sene pandomim gösterisine gitmeyen tek kişinin Bertram'ın oğullarından biri olduğuna dair bir söylenti bile yayılmıştı. Parası yetmemiş, babası da üstünü tamamlamamış." Jim çorba paketlerini yığma işine dönüyor. "Doğru muydu bilemem. Ama hiç şaşırmazdım." Kelly'ye şakacıktan sert bir bakış fırlatıyor. "Sen de hayatın zorluklarını bilmezsin. Pamuklarda büyüdün."

“Ben de kilise korosuna gidiyorum!” diye karşı çıkıyor Kelly anında. “Bak! Burada sana yardım ediyorum, etmiyor muyum?”

Şeker tezgahından bir çiklet alıp paketini açıyor ve bana dönüyor. “Şimdi de ben sana yapacağım, Becky!” Makyaj çantamı eşeliyor. “Bronzlaştırıcın var mı?”

Aklımda hâlâ sıska ve solgun Jess’in otobüs duragında bekleyişi var.

Jim boş hazır çorba kutusunu ezip dümdüz ediyor. Dönüp bana anlamlı bir bakış atıyor.

“Dert etme, tatlım. Jess ile barışırsınız.”

“Belki.” Gülümsemeye çalışıyorum.

“Kardeşsiniz. Ailesiniz. Aileler birbirlerini anlar.” Pence-reden dışarı bakıyor. “Hah. Bugün erken toplandılar.”

Jim’in bakışını takip edince iki yaşlı kadının dükkânın dışında oyalandığını görüyorum. Bir tanesi ekmek rafına gözlerini kısarak bakıyor, sonra dönüp diğerine hayır anlamında kafa sallıyor.

“*Hiç kimse* ekmeği tam fiyatıyla satın almaz mı?” diyorum.

“Bu köyde hayır,” diyor Jim. “Turistler dışında. Onlara da çok sık rastlanmıyor. Çoğunlukla Scully Zirvesi’ne tırmanan dağcılar geliyor, onların da ekmeğe fazla ihtiyacı olmuyor. Sadece acil bir durumda.”

“Nasıl yani?” diyorum şaşkın şaşkın.

“Salaklar mahsur kaldıklarında.” Jim omuz silkiyor, sonra yarı fiyatı yazan tabelaya uzanıyor. “Önemli değil. Ekmeği artık ölü yatırım olarak görüyorum zaten.”

“Ama taze ve yeni çıkmışken çok lezzetli oluyor!” diyorum raflara dizilmiş şişko somunlara göz atarak. Birden içim eziliyor, sanki dansa kaldırılmamışlar gibi görüyorum onla-

rı. "Biraz alacağım. Tam fiyat," diye ekliyorum kararlı bir şekilde.

"İndirim yapmak üzereyim," diye belirtiyor Jim.

"Umurumda değil. İki büyük beyaz, bir tane de esmer istiyorum." Ekmek rafına rap rap yürüyüp somunları çekiyorum.

"Bu kadar çok ekmeği ne yapacaksın?" diyor Kelly.

"Bilmem. Kızartırım." Kelly'ye birkaç bozuk para uzatıyorum ve o da kıkırdayarak üç ekmeği de torbaya koyuyor.

"Jess haklı, sahiden delisin," diyor. "Gözlerini şimdi yapayım mı? Nasıl bir görünüm istersin?"

"Müşteriler gelecek," diye uyarıyor Jim. "Tabelayı asıyorum."

"Sadece bir gözü yaparım," diyor Kelly göz farı paletine uzanarak. "Sonra hepsi gidince de diğerini yaparım. Gözünü kapat, Becky."

Göz kapağıma farı sürmeye koyuluyor, ben de bu gıdıklayıcı, yumuşak hissi severek gözümü kapıyorum. Makyajımı yaptırmak her zaman çok hoşuma gitmiştir.

"Tamam," diyor. "Şimdi biraz eyeliner sürüyorum. Öyle kal..."

"Tabela asılıyor," diye Jim'in sesi duyuluyor. Bir duraklama anı, ardından o tanıdık çınlama sesi ve içeri doluşan insanların uğultusu.

"Eee... gözlerini daha açma, Becky." Kelly hafif telaşlı sanki. "Düzgün çizebildim mi emin değilim..."

"Bir bakayım!"

Gözümü açıp makyaj aynamı elime alıyorum. Gözlerimden biri parlak pembe göz farına boyanmış, üstüneyse titrek elle kırmızı eyeliner çekilmiş. Sanki korkunç bir göz hastalığım varmış gibi görünüyorum.

"Kelly!"

"*Elle*'de yazıyordu ama!" diyor kendini savunurcasına, kedi yürüyüşü yapan bir mankenin resmini işaret ederek.

"Pembeyle kırmızı bu yılın moda renkleriymiş!"

"Canavar gibi oldum!" Yüzümün boyanmış tarafına bakınca kıkırdamamı bastıramıyorum. Hayatım boyunca daha berbat görüldüğümü hatırlamıyorum. Acaba müşterilerden fark eden oldu mu diye bakmak için kafamı kaldırıyorum ve kahkaham sönüp yok oluyor.

Jess dükkâna giriyor.

Göz göze geldiğim an midem büzülüyor. O kadar soğuk ve düşmanca bir bakışı var ki, zihnimdeki on yaşında sıska bir kızla alakası yok. Birkaç saniye sessizce bakışıyoruz. Jess'in bakışları açık dergileri, makyaj çantamı ve tezgaha yayılmış makyaj malzemelerimi tarıyor. Sonra tek kelime etmeden dönüyor ve indirim giren konserve kutularının olduğu sepete yöneliyor.

Dükkândaki uğultu, yerini sessizliğe bırakıyor. İçimden bir ses herkes neler döndüğünün farkında diyor.

Konuşmak zorundayım. Yüreğim korkudan küt küt atıyor olsa da.

Jim'e bakıyorum, bana teşvik eden bir bakış fırlatıyor.

"Eee... Jess," diye başlıyorum. "Bu sabah seni görmeye geldim. Olanları açıklamak istiyor..."

"Açıklayacak bir şey yok." Yüzüme bile bakmadan konservelelere eğiliyor. "Burada hâlâ ne aradığını bilmiyorum doğrusu."

"Benimle makyaj günü yapıyor," diyor Kelly sadıkça. "Değil mi Becky?"

Ona şükran dolu bir gülüş yolluyorum. Ama dikkatim hâlâ Jess'in üzerinde.

“Seninle konuşmak istediğim için kaldım. Senden özür dilemek için. Seni bu akşam yemeğe götürebilir miyim?”

“Seninle akşam yemeği yemeye layık olacak kadar iyi giyindiğimi sanmıyordum, Becky,” diyor duygusuz bir sesle. Yüz ifadesi aynı fakat altındaki incinmişliği sezebiliyorum.

“Jess...”

“Hem fark etmez zaten. Akşam işim var.” Jess üç vuruk konserve kutusunu tezgaha koyuyor, kâğıdı tamamen düşmüş ve üstünde 10 kuruş yazanı ekliyor. “Bunun ne olduğunu biliyor musun, Jim?”

“Meyve kokteyliydi galiba.” Jim kaşlarını çatıyor. “Ama havuç da olabilir...”

“Tamam. Alıyorum.” Tezgaha birkaç bozuk para atıyor ve cebinden buruşuk bir torba çıkarıyor. “Torbaya gerek yok. Teşekkürler.”

“Başka bir akşam o zaman!” diyorum çaresizce. “Ya da öğle yemeği...”

“Becky, beni rahat bırak.”

Jess mağazadan çekip gidiyor ve öylece oturduğum yerde kalıyorum, yüzüm tokat yemişim gibi sızlıyor. Yavaş yavaş suskunluk fısıltıya dönüşüyor, daha sonra yüksek sesle konuşmalar duyuluyor. İnsanların ödemek için tezgaha geldiğinde meraklı meraklı bana baktıklarının farkındayım ama onların varlığı idrak edecek vaziyette değilim.

“İyi misin, Becky?” diyor Kelly, hassasça koluma dokunarak.

“Mahvettim.” Ümitsizliğimi gösterircesine ellerimi havaya kaldırıyorum. “Gördün tavrını.”

“Eskiden beri inatçının tekiydi.” Jim başını iki yana sallıyor. “Çocukken bile. Jess’in en büyük düşmanı kendisi. Kendine karşı da, bütün dünyaya karşı da acımasız.” Bıça-

ğındaki kiri temizleyerek bir süre duruyor. "Senin gibi bir kardeş ona çok iyi gelirdi, Becky."

"Ah, çok yazık," diyor Kelly kaba saba. "Ona ihtiyacın yok! Onun senin ablan olduğunu unut. Öyle biri yokmuş gibi davran!"

"Yine de bu kadar kolay olamaz, değil mi?" diyor Jim, yüzünü ekşiterek. "Aile konusunda özellikle. O kadar kolay arkanı dönüp gidemezsin."

"Bilmiyorum." Hevessizce omuz silkiyorum. "Belki de gidebiliriz. Yani, birbirimizi tanımadan yirmi yedi yıl geçirdik..."

"Ve bir yirmi yedi yıl daha böyle geçsin istiyorsun?" Jim birden sertleşerek bana bakıyor. "Al işte, ikinizi yan yana koy. İkinizin de kardeşi yok. Birbirinizle iyi dost olabilirsiniz."

"Benim hatam değil ki..." diye başlıyorum kendimi savunmak için, sonra dün geceki ufak konuşmamı anımsayarak susuyorum. "Yani, *sırf* benim suçum değil..."

"Öyle olduğunu söylemedim," diyor Jim. İki müşteriyle daha ilgilendikten sonra gene bana dönüyor. "Aklıma bir fikir geldi. Jess'in bu akşam ne işi olduğunu biliyorum. Açıkçası, ben de orada olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı. Yerel çevreci protesto toplantısı. Herkes orada olacak." Birden gözlerinde bir alev çakıyor. "Neden sen de katılmıyorsun?"

FAKS İLETİSİ

KİME: LUKE BRANDON
AFRODİT TAPINAĞI OTEL
KIBRIS

KİMDEN SUSAN CLEATH-STUART

6 HAZİRAN 2003

ACİL-HAYATİ ACİLİYET

Luke

Becky evde değil. Onu hiçbir yerde gören olmamış. Cep telefonuna da bir türlü ulaşamıyorum.

Gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

Suze

Tamam. İşte Jess'i etkilemek için elimde bir fırsat. Ona sığ ve şımarık biri olmadığımı kanıtlamak için bir fırsat. Bunun da içine *etmemeliyim*.

Ve en hayati birinci şey kıyafetim. Kaşlarımı çatarak bütün giysilerimi inceliyorum, oda kahvaltı odamdaki yatağa hepsini sermiş vaziyetteyim. Acaba yerel çevresel protesto toplantısına giyilecek mükemmel giysi *nedir*? Deri pantolon değil, simli üst olmaz. Gözlerim birden asker pantolonuna takılıyor ve giysi yığınınından onu çekiyorum.

Mükemmel. Pantolon pembe ama yapacak bir şey yok. Ve evet. Üstünde slogan olan bir tişörtle eşleştireceğim. Dahiyane!

Üzerinde 'ATEŞLİ' yazan bir tişört çıkarıyorum, asker pantolonuyla uyumu mükemmel. Gerçi çok protestocu dememez, değil mi? Bir dakika üzerinde kafa yorup ardından kırmızı keçeli kalemimi alıyorum ve önüne 'MORS' kelimesini ekliyorum.

'MORS ATEŞLİ' bir şey ifade etmiyor ama... önemli olan düşüncedir. Artı, yüzüme hiç makyaj yapmayacağım, sadece azıcık göz kalemi, biraz rimel ve şeffaf dudak parlaticısı.

Yüzüme bunları sürüyorum, saçımı iki yandan örüyorum ve aynada kendime hayran oluyorum. Hakikaten de bayağı militan görünüyorum! Deneysel bir şekilde yumruğumu havaya kaldırıp aynaya doğru sallıyorum.

“İşçi sınıfına özgürlük,” diyorum kısık bir sesle. “Birleşin yoldaşlar.”

Tanrım, evet. Bu işte çok iyi olabilirmişim. Tamam. Gitme vakti.

Protesto toplantısı kasabanın meydanındaki belediye binasında yapılıyor ve oraya vardığımda her tarafta posterler görüyorum, ‘Kırsalımızı Bozmayın’ gibi sloganlar yazılmış. İnsanlar fuayede geziniyor ve üstünde fincanlar ve bisküviler yer alan bir masaya doğru ilerliyorum.

“Bir fincan kahve, tatlım?” diyor, Barbour giymiş yaşlıca bir adam.

“Teşekkürler,” diyorum. “Eee, yani, sağol yoldaş.” Ona yumruk hareketini yapıyorum. “Greve devam.”

Adam biraz kafası karışmış bakınca birden hatırlıyorum ki bu insanlar grevde değil. Kafam *Billy Elliott*’a gidiyor.

Ama aslında ikisi aynı şey, öyle ya? Önemli olan birlik beraberlik ve iyi bir amaç uğruna savaşmak. Elimde fincanımla binanın ortasına doğru yürüyorum ve kot ceketim rozetlerle dolu, kızıl, pişmaniye gibi dolaşık saçlı bir çocukla göz göze geliyorum.

“Hoş geldin!” diyor, içinde bulunduğu gruptan koparak ve elini uzatarak. “Ben Robin. Seni daha önce grupta görmemiştim.”

“Ben Becky. Aslında ben sadece bir ziyaretçiyim. Ama Jim katılmamın bir sakıncası olmayacağını söyledi...”

“Elbette yok!” diyor Robin de, coşkuyla tokalaşarak. “İster buranın yerlisi ol, ister ziyaretçi ol, ne fark eder mesele aynı zaten. Bilinç aynı bilinç.”

“Kesinlikle!” Kahvemden bir yudum alıp çocuğun elinde tuttuğu broşür destesini fark ediyorum. “İstersen bunlardan bazılarını yanımda götürüp Londra’da dağıtabilirim. Daha fazla insana ulaşır.”

“Harika olur!” Robin yüzü kırışarak gülümsüyor. “Bu tam da ihtiyacımız olan aktif tavır! Sen aslen ne tür çevresel meselelerle ilgileniyorsun?”

Sıçtık. Düşün. Çevresel meseleler.

“Immm...” Zaman kazanmak için kahvemi yudumluyorum. “Her türlü aslında! Ağaçlar... Ve eee... çitler...”

“Çitler mi?” Robin şaşırıyor.

Kahretsin. Bu kelime ağzımdan çıkarken saçı aynı çite benziyor diye düşünüyordum da, ondan oldu.

“Arabalar ezince mesela,” diye yorum yapıyorum. “Günümüz toplumunda gerçekten büyük bir tehdit unsuru.”

“Eminim, haklısın.” Robin düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. “Eee, yani özellikle çitlerin tehlikesini araştıran bir çevresel örgüte mi üyesin?”

Kapa çeneni artık, Becky. Konuyu değiştir.

“Evet,” dediğimi duyuyorum. “Öyleyim. Adı da... Sicim.”

“Sicim!” Gülümsüyor. “Çok tatlı isim!”

“Evet,” diyorum kendime güvenle. “Açılımı da Sivil... İnsani... eee...”

Tamam. Belki de içinde C harfi geçen bir kelime seçmeliydim.

“İnsani...” Kekeliyorum. “Cesaretle çitleri sahiplenen...”

Jim’in bize doğru yaklaştığını görüp içimden bir oh çekerek susuyorum, yanında kot pantolon ve ekose gömlekli, zayıf bir kadın var. Jim’in karısı kesin!

“Selamlar Jim,” diyor Robin dostça bir gülüşle. “Gelebilmene sevindim.”

"Merhaba Jim!" diyorum ve kadına dönüyorum. "Sen Elizabeth olmalısın."

"Sen de şu ünlü Becky!" Elimi sıvazlıyor. "Kelly'miz seni dilinden düşürmüyor."

"Kelly gerçekten çok şeker." Kadına gülümsüyorum. "Bugün birbirimize makyaj yaparak çok eğlendik..." Birden Jim'in çatık kaşlarını fark ediyorum. "Ve eee... Sınavları için tekrar yaptık," diye ekliyorum çabucak. "Cebir ve Fransızca kelime dağarcığı."

"Jess burada mı?" diye soruyor Jim odada etrafına bakarak.

"Bilmiyorum," diyorum, içimde ufak bir korkuyla. "Henüz göremedim."

"Çok yazık ya." Elizabeth dilini damağına çarptırıyor. "Jim bana her şeyi anlattı. Birbiriyle konuşmayan iki kardeş. Üstelik de ne kadar gençsiniz! Önünüzde dost olmak için koca bir ömür var, biliyorsunuz ki. Kardeş cennetten inmedir."

"Arayı düzeltecekler," diyor Jim rahatlıkla. "Ah. İşte burada!"

Arkamı dönüyorum ve karşımda Jess, beni gördüğü için ağzı açık, gözleri yuvalarından fırlamış vaziyette bize doğru yaklaşıyor.

"O burada ne arıyor?" diyor Jim'e.

"Grubumuzun yeni üyesi o, Jess," diyor Robin öne çıkıp. "Becky ile tanış."

"Merhaba Jess!" diyorum gergin bir gülüşle. "Çevresel olaylara dahil olayım dedim!"

"Becky'nin özel ilgi alanı çitler," diye ekliyor Robin.

"Ne?" Jess birkaç saniye Robin'e bakakalıyor, sonra da kafasını sağa sola sallamaya başlıyor. "Hayır. Hayır. Grubu-

muzun bir üyesi değil. Ve toplantıya katılmıyor. Gitmek zorunda. Hemen!”

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz ki?” diyor Robin hayretler içinde ve Jess kafasını başka tarafa çeviriyor.

“Biz kardeşiz,” diye açıklıyorum.

“Evet, Jess,” diyor Robin ciddiyetini takınıp, “grubumuzun ilkelerini biliyorsun. Bu kapıdan girerken kişisel farklılıklarımızı bir kenara bırakıyoruz. Kapımız herkese açık. Herkes dostumuz!” Bana gülümsüyor. “Becky şimdiden geniş ölçekli bir proje için gönüllü oldu!”

“Hayır!” Jess başını tutuyor. “Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun...”

“Hadi gel, Becky,” diyor Robin ona aldırmayarak. “Sana bir sandalye bulayım.”

En sonunda konuşma uğultusu diniyor ve herkes at nalı şeklinde dizilip oturuyor. Bakışlarımla yan yana duran suratları tararken Edie, metalik gri saçlı kadın, galiba adı Lorna, ve Jim’in dükkânından tanıdığım daha birçok kişi gözümüne çarpıyor.

“Hepiniz hoşgeldiniz,” diyor Robin, at nalının tam ortasında yerini alıp. “Başlamadan önce birkaç küçük duyurum olacak. Yarın biliyorsunuz, Scully Tepesi’ne zorlu dayanıklılık yürüyüşümüz var. Sayı alabilir miyiz, lütfen?”

Jess de dahil, oradaki insanların yaklaşık yarısı el kaldırıyor. Ben de anın cazibesine kapılıp el kaldıracak gibi oluyorum ama ‘zorlu dayanıklılık’ kelimeleri bana mani oluyor. Ve de aynı sebeple ‘yürüyüş’.

“Harika!” Robin memnun memnun etrafına bakınıyor. “Yürüyüşe çıkmaya yeltenenleriniz, lütfen gerekli malzeme-

nizi yanınızda getirmeyi ihmal etmeyin. Maalesef hava durumu iyi rapor vermedi. Sis ve büyük olasılıkla yağmurlu hava bizi bekliyor.”

Kahkahayla karışık pişmanlık iniltisine benzer birtakım sesler duyuluyor.

“Ama şundan emin olun ki, yürüyüşün sonunda sıcak içeceklerle dolu bir parti sizi bekliyor olacak,” diye ekliyor. “Bütün katılımcılara bol şans. Şimdi...” Odadakilere tek tek bakarak gülümsüyor. “Grupumuza yeni katılan birini sizinle tanıştırmak istiyorum. Becky özel çit bilgisiyle aramıza katıldı ve...” Kalabalığın içinden bana bakıyor. “Başka küçük nesli tükenen hayvanlar var mıydı, yoksa sadece çitler mi?”

“Eee...” Boğazımı temizliyorum çünkü Jess’in matkap gibi delici bakışlarının üzerimde olduğunun farkındayım. “Eee... temelde yalnızca çitler.”

“Hepimiz adına Becky’ye sıcak bir selamlama sunuyorum. Tamam. Ciddi işler sırada.” Deri bir omuz çantasına uzanıyor ve içinden bir deste kâğıt çıkarıyor. “Piper Tepesi alışveriş merkezi teklifi.”

Etkiyi arttırmak istercesine susuyor ve odada bir çeşit duygusal heyecan anı oluşuyor.

“Konsey hâlâ her şeyden habersiz oynuyor. Ancak...” Bir çalımla kâğıt destesini karıştırıyor. “Öyle ya da böyle, planın bir kopyasını elime geçirmeyi başardım.” Robin kâğıtları sıranın ucundaki adama veriyor, o da kâğıtları yanındakine ileterek dağıtmaya başlıyor. “Kaçınılmaz olan bir sürü ana itirazımız var. Elinizdeki belgeyi birkaç dakika okursanız...”

Odaya sessizlik hâkim oluyor. Ben de emre uyarak planları okuyorum, çizimleri inceliyorum. Etrafıma çaktırmadan

bakıyorum, insanlar öfke ve hayalkırıklığıyla kafalarını iki yana sallıyor, ki açıkçası hiç şaşırmiyorum.

“Evet.” Robin insanları süzüyor ve benimle göz göze geliyor. “Becky, ilk senin fikrini dinleyebiliriz. Dışarıdan biri olarak senin ilk tepkin neydi?”

Bütün kafalar bana dönüyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum.

“Eee... Şey, problemleri anında gördüm,” diyorum yavaşça.

“Kesinlikle,” diyor Robin büyük bir tatmin içinde. “Bu da savunduğumuz fikri kanıtlıyor. Problemler ilk bakışta bile ayan beyan ortada, hatta araziye bilmeyen biri için bile. Devam et, Becky.”

“Evet.” Bir saniye planları inceliyorum, sonra kafamı kaldırıyorum. “Başlangıç olarak, açılış saatleri oldukça kısıtlı. Ben olsam burayı her gece ona kadar açık tutardım. Yani, insanlar gün içinde çalışıyor zaten! Alışverişi de aceleye getirmek istemezler!”

Nutku tutulan suratlara bakıyorum. Herkes biraz donakalmış vaziyette. Eh, muhtemelen meselenin özüne bu şekilde parmak basmamı beklemiyorlardı. Bundan yüreklenecek mağaza listesine parmağımla vuruyorum. “Ve bunlar da berbat mağazalar. Bir kere bir Space NK olmalı, Joseph, muhakkak bir L K Bennett!”

Odada tam bir sükunet.

Jess başını elleri arasına gömmüş.

Robin de dut yemiş bülbüle döndü ama gene de bir gayret gülümsüyor.

“Becky, azıcık kafamız karıştı burada. Biz alışveriş merkezinin özelliklerini protesto etmiyoruz. Biz onun varlığını protesto ediyoruz.”

“Efendim?” Söylediğini kavrayamayarak onu süzüyorum.

“Orayı inşa etmelerini istemiyoruz,” diyor Jess, aşırı derecede yavaş ve iğneleyici bir tonlamayla. “Doğal güzelliğe sahip bir araziye mahvetmeyi planlıyorlar. Protestonun konusu bu.”

“Ya.” Yanaklarım alev alev. “Ah, anlıyorum. Kesinlikle. Doğal güzellik. Ben de aslında... Eee... Tam da buna değinecektim.” Eteklerim tutuşarak yeniden sayfaları karıştırıyorum, kendimi kurtarmak için acil bir çıkış arıyorum. “Çitler için de büyük bir tehlike arz edecektir muhtemelen,” diyorum sonunda. “Bir sürü çitlere zararlı nokta saptadım. Ya da bizim değişimizle kısaca ÇZN.”

Jess’in gözlerini devirini yakalıyorum. Belki de artık gagamı kapamalıyım.

“İyi nokta,” diyor Robin, tebessümü gerginliğini korur vaziyette. “Evet, Becky çit tehlikesine dair birkaç değerli endişe paylaştı. Başka yorumu olan?”

Beyaz saçlı adamın teki kırsal alanın heba edilmesinden bahsederken sandalyeme çöküyorum, kalbim yerinden fırlamak üzere. Tamam. Konuşma bitti.

Alışveriş merkeziyle ilgili bir diğer endişemi de dile getirmedigime seviniyorum aslında. Çünkü endişem, fazla büyük olmayışydı.

“Ben de yerel ekonomi için tasalanıyorum,” diye duyuruyor şık giyimli bir kadın. “Şehir dışındaki alışveriş merkezleri köy hayatını mahvediyor. Eğer bunu inşa ederlerse, köydeki dükkânlar sinek avlar.”

“Bu bir suçtur,” diye patlıyor metalik gri saçlı Lorna. “Köy dükkânları cemaatimizin mihenk taşı. Desteklenmeleri şart.”

Gittikçe daha fazla ses katılıyor tartışmaya. Jim'in dükkânının bütün müşterilerinin birbirlerine bakarak olumlu anlamda kafa salladıklarını görüyorum.

"Jim, Asda ile nasıl yarışsın?"

"Küçük dükkânları ayakta tutmalıyız!"

"Hükümetin suçu..."

Daha fazla konuşmamaya karar verdiğimi biliyorum. Ama dayanamayacağım.

"Affedersiniz?" diye ortaya çıkıyorum, el kaldırarak. "Madem köy dükkânlarının ayakta kalmasını istiyorsunuz, niye hiçbiriniz ekmeği tam fiyatıyla satılırken almıyorsunuz?"

Odada etrafıma bakıyorum ve Jess'in dimdik bakışlarıyla karşılaşyorum.

"Çok *tipik* bir yaklaşım işte," diyor. "Her şeyin sonu para harcamaya geliyor, değil mi?"

"İyi de bahsettiğiniz bir dükkân!" diyorum hayretler içinde. "Önemli olan da bu ya! Orada para harcanır! Herkes birazcık daha para harcasa, dükkân şahlanır yürür!"

"Dünyadaki bütün insanlar alışveriş bağımlısı değildir, Becky, tamam mı?" diye yapıştırıyor Jess.

"Keşke olsalardı," diye araya giriyor Jim, ekşi bir gülüşle. "Becky şehre geldiğinden beri gelirim en yüksek düzeye çıktı."

Jess dudaklarını büzüp Jim'e gözlerini dikeyyor. Aman Tanrım. Cidden çok sinirlenmişe benziyor. Saçları dik dik oldu.

"Sadece bir fikirdi," diyorum çabucak. "Önemli değil." Fark edilmemeye çalışarak tekrar sandalyeme gömülüyorum.

Tartışma yeniden alevleniyor ama ben başımı öne eğip tekrar alışveriş merkezi imar planını inceliyorum. Ve söylemek zorundayım ki, başından beri haklıydım. Mağazalar iş-

renç. Çanta alınacak doğru düzgün bir yer yok, tırnak yap-
 ıracak bir yer mevcut değil... Yani, gerçekten de demek is-
 tedikleri şeyi anlıyorum. Kimsenin gezmek istemediği bir
 yığın çirkin mağaza uğruna güzelim doğayı mahvetmenin
 ne anlamı var ki?

"...böylece de, komite olarak ivedilikle ve erkenden ha-
 rekete geçme kararı aldık," diyor Robin tekrar başını kal-
 dırdığında. "Bir hafta içerisinde yapılacak bir eylem düzen-
 liyoruz. Mümkün olduğunca çok desteğe ihtiyacımız var.
 Ve elbette mümkün olduğunca çok tanıtıma."

"Çok zor," diyor kadının teki iç geçirerek. "Kimse ilgilen-
 miyor ki."

"Edgar, bölge kilisesinin gazetesinde yazıyor," diyor Ro-
 bin bir kâğıttan kontrol ederek. "Ve bazılarınızın konseye
 mektuplar gönderdiğinden de haberim var..."

Konuşmak için içim içimi yiyor.

Ağzımı açıyorum -Jess'in matkap gözleri- tekrar kapıyo-
 rum.

Ama, Tanrım ya. Suskun duramam. Yapamayacağım.

"Detaylı bilgiyle dolu bir el broşürü hazırlıyoruz..."

"Daha büyük bir şey yapmalısınız!" Sesim Robin'inkini
 bastırıyor ve herkes bana dönüyor.

"Becky, kapa çeneni," diyor Jess hiddetle. "Bunu mantık-
 lı bir şekilde tartışmaya çalışıyoruz!"

"Ben de öyle!" Tüm bu bakışlar altında ter döküyorum
 ama dayanıyorum. "Bence çok büyük bir pazarlama kam-
 panyası düzenlemelisiniz."

"Pahalı olmaz mı?" diyor beyaz saçlı adam kaşlarını çatı-
 rak.

"İş dünyasında, eğer para kazanmak istiyorsanız, önce
 biraz harcamalısınız. Burada da aynısı geçerli. Bir sonuç el-
 de etmek istiyorsanız, yatırım yapmalısınız!"

"Yine para!" diye sesini yükseltiyor Jess sabrı taşarak. "Yine harcama! Takınışsin!"

"Bir sponsor ayarlayabilirsiniz!" diye karşı çıkıyorum. "Alışveriş merkezini istemeyen bir yerel şirket mutlaka vardır. Yerel radyo istasyonlarından birini devreye sokarsınız, bir basın bülteni derlersiniz..."

"Anlamadım, tatlım." Jess'in yanında oturan bir herif imalı bir sesle sözümü bölüyor. "Ağzın iyi laf yapıyor. Peki bu konuda gerçekten ne kadar *bilgiye* sahipsin?"

"Şey, hiç," diye itiraf ediyorum. "Sadece eskiden gazeteci olarak çalışıyordum." Sessiz odaya göz gezdiriyorum. "İki sene Barneys'de çalıştım, New York'ta bir mağazada. Bir sürü olay düzenlerdik, partiler, özel indirim haftaları, promosyon geceleri... Hatta, bakın bu da bir fikir!" Ani bir ilhamla Jim'e dönüyorum. "Eğer dükkânını genişletmek istiyorsan, bunu kutlamalısın! Olumlu bir şey yapmalısın! Bir alışveriş festivalin olmalı. Ya da bir partin! Ne kadar eğlenirdi! Özel indirimler yapardın, bedava hediyeler dağıtırdın... Protestoyla da bir bağlantısı olurdu..."

"*Kapa çeneni!*" Odadaki havayı yırtan bir ses duyuluyor ve arkamı döndüğümde şok geçiriyorum, Jess suratı sinirden bembeyaz bir halde ayaklanmış. "Bir kere de şu çeneni kapa, Becky! Niye her şey bir partiye dönüşmek zorunda? Niye her şeyi bu kadar önemsizleştiriyorsun? Jim gibi dükkân sahiplerinin partiyle falan işi olmaz! Onlar somut, iyi düşünülmüş hareketlerden hoşlanır."

"Bir parti ilgimi çekebilir aslında," diyor Jim mülayimce fakat Jess adeta onu duymuyor.

"Çevre hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Kahrolası çitlerden haberin yok! Salladıkça sallıyorsun! Çek arabanı ve bizi rahat bırak artık."

“Şimdi, bu da biraz fazla agresif oldu, Jess,” diyor Robin.
“Becky yardımcı olmaya çalışıyordu.”

“Onun yardımına ihtiyacımız yok!”

“Jess,” diyor Jim yatıştırmaya çalışarak. “O senin kardeşin. Hadi ama canım. Biraz daha açık yürekli olabilirsin.”

“O ikisi kardeş mi?” diyor beyaz saçlı adam hayretler içinde. Odada ilgi dolu mırıltılar yükseliyor.

“O benim kardeşim değil.” Jess kollarını göğsünde kavuşturuyor. Hatta bana bakmayı bile reddediyor ve ona o kadar içerliyorum ki birden sinirleniyorum ben de.

“Kardeşin olmamı istemediğini biliyorum, Jess,” diyorum yüzüne yaklaşmak için ayağa kalkarak. “Ama öyleyim! Ve elinden bir şey gelmez! Aynı kanı taşıyoruz! Aynı genlere sahibiz! Aynı...”

“Ya, evet, ben buna inanmıyorum, tamam mı?” Jess’in sesi odanın arka tarafından roket gibi yükseliyor.

Şok sessizliği yaşanıyor.

“Ne?” Tereddütle yüzüne bakıyorum.

“Aynı kanı taşıdığımıza inanmıyorum,” diyor daha sakin bir tonla.

“Ama... Ama taşıdığımızı biliyoruz!” diyorum allak bulak. “Neden söz ediyorsun?”

Jess derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturuyor. Kafasını kaldırıp baktığında geriye sadece düşmanlıktan bir iz kalmış.

“Bize baksana, Becky,” diyor neredeyse nezaketle. Bir beni, bir kendini gösteriyor eliyle. “Hiçbir ortak yanımız yok. Bir tane bile. Aynı aileden olamayız.”

“Ama... Ama benim babam, senin de baban!”

“Tanrım ya,” diyor Jess, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. “Bak, Becky, bu konuyu bir süre daha açmayacağım.”

“Hangi konuyu?” Kalbim hızlanarak diindik ona bakıyorum. “Hangi konuyu?”

“Tamam. İşte durum şu.” Jess keskince nefesini veriyor ve yüzünü ovuşturuyor. “Doğduğum zaman baba adı olarak bana babanın adı verilmiş. Fakat... Bana hiç mantıklı gelmiyor. O yüzden dün gece Florence teyzemle uzun uzun konuştum. Annemin, gençliğinde biraz çılgın olduğunu itiraf etti.” Jess duraksıyor. “Yani başka erkeklerle de beraberliği olduğunu düşünüyor, gerçi elle tutulur bir isim yok.”

“Ama... Sen test yaptırmıştın!” diyorum afallayarak. “DNA testi! Bu ispatlıyor ki...” Jess hayır anlamında kafa sallayınca susuyorum.

“Hayır. Yaptırmadık. Yaptıracaktık. Fakat babanın ismini buldum, tarihler tutuyordu ve biz de tahmin yürüttük.” Yere eğiyor gözlerini. “Bence yanlış tahmin ettik.”

Beynim dönüyor. DNA testi yaptırmadılar mı? Sadece *tahmin* mi ettiler?

Odada kimsenin çıtı çıkmıyor. Bence kimse nefes de almıyor. Jim’in tedirgin, kibar yüzünü yakalıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

“Yani, tüm bunlar bir hataydı,” diyorum nihayet. Ve birden boğazımda koca bir yumru oluşuyor.

“Bence hataydı,” diye onaylıyor Jess de. Bakışlarını kaldırıp zorlanan yüzümü görüyor. “Hadi ama, Becky. Dışarıdan bir insan gözüyle bize baksaydın kardeşiz der miydin?”

“Ben... Galiba hayır,” diyebiliyorum.

Şok ve hayal kırıklığıyla zayıf düşünüyorum. Fakat aynı zamanda, içimde bir yerde, cılız bir ses bana tüm bunların mantıklı olduğunu söylüyor. Sanki son birkaç haftadır ayağımı yanlış numara bir ayakkabıya sığdırmaya çalışıyordum gibi hissediyorum. Uğraşmışım da uğraşmışım, derisini

esnetmişim ve sonunda ayagıma olmadığımı kabulleniyordum.

Jess benim ablam değil. Benim kanımdan, canımdan değil. O sadece, öyle bir kız.

Neredeyse hiç tanımadığım ve beni hiç sevmeyen kızın tekine bakarak dikiliyorum.

Ve ansızın artık burada daha fazla kalmak istemiyorum. "Tamam," diyorum toparlanmaya çalışıp. "Şey... Sanırım gitsem iyi olur." Sessiz insanlara göz atıyorum. "Herkes iyi akşamlar. Protestoda size iyi şanslar."

Kimse bir şey söylemiyor. Herkes şok geçiriyor. Titreyen ellerle çantamı alıyorum ve sandalyemi geri itiyorum. Kapıya doğru, insanların yanından geçerek yolumu bulurken binin anlayışlı bakışıyla karşılaşıyorum. Jim'e ulaşınca duraklıyorum, o da neredeyse benim kadar yıkılmış.

"Her şey için teşekkürler, Jim," diyorum gülümseme çabasıyla.

"Hoşça kal tatlım." Elimini dostça kavriyor. "Seni tanımak güzeldi."

"Seni de. Kelly'ye benim için veda edin."

Kapıya varınca Jess'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Hoşça kal o zaman." Yutkunuyorum. "Hayatta mutluluklar."

"Hoşça kal Becky," diyor ve ilk kez gözünde sevgiye benzer bir şey çakıyor sanki. "Umarım Luke ile buzları erirtirsiniz."

"Sağol." Başımınla onaylıyorum, başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Sonra da dönüp geceye yürüyorum.

Beynim uyuşturulmuş gibi. Bir ablam yok. Onca şeyden sonra.

Yaklaşık bir saattir yalnızca gözlerimi uzaklardaki dağlara dikerek oda kahvaltı odamda yatağın üstünde oturuyorum. Her şey sona erdi. Abla gibi bir ruh ikizim olması, birlikte muhabbet etme, kıkırdama, alışverişe gitme ve naneli kremşanti yiyip... Aptal hayalim sonsuza dek suya düştü işte kısacası.

Hoş. Jess hayatta benimle alışverişe gitmeyecek ya da naneli kremşanti yemeyecekti ya neyse. Ya da mesela kıkırdamayacaktı.

Ama belki muhabbet ederdi. Birbirimizi daha yakından tanırdık. Birbirimize sırlarımızı anlatıp tavsiye verirdik.

Derin bir iç geçirip göğsüme çektiğim dizlerime sınıklı sanlıyorum. *Uzun Zamandır Kayıp Kız Kardeşler: Sahip Oluklarını Bilmedikleri Sevgi* kitabında bunların hiçbiri olmazdı.

Aslında, bir keresinde oluyordu. Böbrek nakli yaptıracak olan kardeşlerin hikayesinde, DNA testi yaptırıp aslında

kardeş olmadıklarını fark ediyorlardı. Fakat önemli nokta şu ki, doku uyumu olarak birbirlerine uygunlardı ve sonuçta gene de böbrek nakli gerçekleşiyordu. Ve sonrasında kalplerinde her zaman kardeş olduklarını söylüyorlardı. (Ve böbreklerinde de sanırım.)

Neyse, kısacası, birbirlerini *seriyorlardı*.

Bir gözyaşı damlasının yanağımdan aşağı aktığını hissediyorum ve huysuzca elimi tersiyle itiyorum. Üzülmenin bir manası yok. Hayatım boyunca tek çocuktum ve şimdi yine öyleyim. Birkaç haftalığına bir ablam olmuştu. Birbirimize zincirle falan bağlanmadık ki.

Aslında... Aslında, böyle olmasına *serindim* bile. Jess'i kim abla olarak ister? Ben değil. Hayatta olmaz. Yani, o haklı hence de. Hakikaten, hiçbir ortak yanımız yok ki. Birbirimizle ilgili bir tane şeyi bile anlayamıyoruz. Daha lafı edildiğinde bir hata olduğunu anlamalıydık.

Hemen ayaklanıp bavulumu açıyorum ve kıyafetlerimi içine atmaya koyuluyorum. Geceyi burada geçireceğim, sonra sabah ilk iş Londra'ya döneceğim. Daha fazla vakit kaybedemem. Geri dönmem gereken bir hayatım var. Bir kocam var.

En azından bir kocam olduğunu zannediyorum.

Luke'u en son görüşüm zihnimde canlanırken midemde bir kasılıp gerilme hissediyorum. Muhtemelen hâlâ barut gibidir. Muhtemelen Kıbrıs'ta günleri berbat geçiyordur ve bana her gün lanetler yağdırıyordur. Bir kazağımı katlarken duraksıyorum. Geri dönmek ve onunla yüzleşmek düşüncesi bile fenalaşmama yetiyor.

Fakat sonra çenemi kaldırıyorum ve kazağı bavula fırlatıyorum. Luke ile aramız limoniyse ne olmuş? Evliliğimi kurtarmak için aciz bir ablaya ihtiyacım yok. Kendim hallederim.

rim. Belki de bir kitap satın alırım. *Bir Yıllık Evliliğinizi Kurtarmanın Yolları* adlı bir kitap mutlaka vardır.

Jim'in dükkânından aldığım bütün hediyelik eşyaları yerleştiriyorum, lim yeşili bavulumun kapasına oturup çat diye kilitliyorum. Tamamdır. Son.

Kapı tıklatılıyor ve kafamı kaldırıyorum. "Merhaba?"

Edie kafasını içeri sokuyor.

"Ziyaretçin var," diyor. "Aşağıda."

Birden umutlanıyorum.

"Gerçekten mi?" Zıplayıveriyorum. "Hemen iniyorum!"

"Bu fırsatla sana bir kez daha kuralları hatırlatmak isterim." Merdivenlerde aşağı koşarken Edie'nin sesi arkamda yankılanıyor. "Saat on birden sonra ziyaretçi yok. Bir sarhoşluk olayı olursa yetkilileri aramak durumunda kalırım."

Son birkaç basamaktan hoplayıp küçük oturma odasına koşuyorum.

"Merhaba!" Adımlarım pat diye duruyor. Jess değilmiş.

Gelen Robin. Ve Jim. Ve toplantıdan iki kişi daha. Hepsi bana bakmak için dönüyor ve aralarında birkaç bakışma yakalıyorum.

"Merhaba Becky," diyor Robin, bana doğru bir adım atarak. "İyi misin?"

"Eee... Evet. İyiyim, teşekkürler."

Ah Tanrım. Bir merhamet ziyareti. Bileklerimi keserim falan diye meraklandılar herhalde. Robin tekrar konuşmak için nefes aldığı anda ona izin vermiyorum.

"Gerçekten, millet. Benim için endişelenmenize gerek yok. Beni düşünmeniz çok hoş. Ama iyi olurum. Şimdi uyuyacağım, yarın sabah da trene binip evime döneceğim ve kaldığım yerden devam edeceğim."

Sessizlik.

“Fee... O yüzden gelmemiştik,” diyor Robin ve ne yapacağını bilemez bir halde saçını karıştırıyor. “Sana bir şey soracaktık.”

“Ya,” diyorum şaşırarak. “Tamamı.”

“Merak ediyorduk da protestoda bize yardımcı olabilir misin acaba?” Destek istercesine yanındakilere bakıyor ve diğerleri de başıyla onaylıyor.

“Size *yardım* etmek mi?” Şaşkınlıkla bakakalıyorum. “Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Jess doğru söylüyordu.” Hatırlayınca içim sızlıyor. “Uyduruyordum. Çitler hakkında bile bir şey bilmem ben.”

“Önemli değil,” diyor Robin. “Kafanda bir sürü fikir var ve ihtiyacımız olan da bu. Haklıydın. Büyük düşünmemiz *gerek*. Ve Jim parti fikrinden çok hoşlandı. Değil mi Jim?”

“Saat dörtten önce halkı dükkâna çekecekse, kötü bir fikir olamaz,” diyor Jim göz kırparak.

“Bu tür olaylarda deneyimlisin,” diye araya giriyor beyaz saçlı adam da. “Nereden başlanacağını falan iyi biliyorsun. Biz bilmiyoruz.”

“Sen toplantıyı terk ettikten sonra hızlı bir oylama yaptık,” diyor Robin. “Resmen isimler de ortadaydı. Seni hareket komitesine davet etmek istiyoruz. Herkes salonda sende gelecek cevabı bekliyor.”

Yüz ifadeleri o kadar sıcak ve dostane ki, neredeyse ağlayacağım.

“Yapamam.” Bakışlarımı kaçınıyorum. “Üzgünüm ama yapamam. Benim artık Scully’de olmama gerek kalmadı. Londra’ya dönmeliyim.”

“O nedenmiş?” diyor Jim.

“Benim yapacak işlerim var,” diyorum. “Bağlılıklarım var. Bilirsiniz işte.”

“Ne bağılılığıymış?” diyor Jim yumuşakça. “Çalışmıyor-sun. Kocan yurt dışında. Dairen şu an bomboş.”

Tamam, işte bu yüzden hıçkırıklar içinde bütün hikayenizi bir yabancıya anlatmamalısınız. Birkaç saniye sesim çıkmıyor, Edie’nin pembeli morlu sarmal desenli halısını seyrediyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. Sonra başımı kaldırıyorum.

“Jess bu konuda ne düşünüyor?”

Dörtlüyü bekliyorum hiçbirisi cevap vermiyor. Robin bakışlarımdan kaçıyor. Beyaz saçlı adam gözlerini tavana dikmiş. Jim de salondaki üzgün yüz ifadesini takınıyor.

“Bahse girerim, bana karşı oy kullanan tek kişi oydu, değil mi?” Gülmeye çalışsam da sesim titriyor.

“Jess’in bazı kesin düşünceleri var,” diye başlıyor Robin. “Ama o bu olaya katılmaya mecbur değil...”

“*Mecbur!* Elbette mecbur! O buraya gelmemin tek sebebi!” Sakin kalmaya çalışarak duruyorum. “Bakın, üzgünüm. Sizin komitenize katılamam. Umarım protestonuz iyi geçer ama ben kalamam.”

Robin’in konuşmak için yeniden nefes aldığını görüyorum.

“Yapamam.” Doğruca Jim’e bakıyorum. “Anlamak zorundasınız. Yapamam.”

Ve gözlerinden okuyabiliyorum. Beni anlıyor.

“Haklısın,” diyor sonunda. “Denemeye değerdi.” Diğerlerine, ‘Her şey bitti,’ dercesine kafa sallıyor.

Yarım yamalak iyi geceler ve bol şans dileyip odadan tek tek çıkıyorlar. Ön kapı çat diye kapanıyor ve ben öncekinden de hissiz bir şekilde tek başıma kalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda gökyüzü karanlık ve gri bulutlarla dolu. Edie bana tam teşekküllü bir İngiliz kahvaltısı hazırlıyor, siyah domuz sucuğu da dahil, oysaki sadece bir fincan çay içebiliyorum. Nakit paramın kalanıyla oda kirasını ödüyorum, sonra da ayrılmaya hazırlanmak üzere yukarı çıkıyorum. Pencereden sisi yaran uzaktaki dağları görebiliyorum.

Bu dağları büyük ihtimalle bir daha asla göremeyeceğim. Büyük ihtimalle buraya bir daha asla gelmeyeceğim.

Ki bana uyar, diye düşünüyorum yenilmeyerek. Kırsal kesimden nefret ederim. Zaten burada olmayı hiçbir zaman istememiştim ki.

Son kalan zimbirtılarımı da kırmızı bavula dolduruyorum, sonra taşlı bilekten bağlamalı minik topuklu türkuaz ayakkabılarımı giymeye karar veriyorum. Ayağımı tekine sokunca başparmağımın altında ufak, sert bir cisim olduğunu hissediyorum ve şaşırarak eğiliyorum. Ayakkabının içinden sarılıp sarmalanmış küçücük bir şey çıkarıyorum ve birden ne olduğunu hatırlıyorum.

Kolye. Jess'e verecek olduğum Tiffany top uçlu kolye, hâlâ mavi kesesinde duruyor.

Tanrım, bir ömür önceymiş gibi.

Birkaç saniye elimde tutup baktıktan sonra cebime tıktırıyorum kolyeyi, bavullarımı ve çizgili şapka kutumu yüklenip aşağı kata iniyorum, koridorda ödemeli telefonun yanından geçiyorum.

Acaba Luke'u mu arasam?

Ama sonra, ne anlamı var ki? Hem zaten numarasını da bilmiyorum.

Edie ortalıkta gözükmüyor, böylece de oda kahvaltının kapısını arkamdan kapatıyorum ve bavullarımı yeşillik bo-

yunca dükkâna doğru sürüklüyorum. Ayrılmadan önce Jim'e veda etmek istiyorum.

Kapıyı itip o tanıdık çan sesini duyuyorum, bezelye konservelerini etiketleyen Jim hemen dönüp bakıyor. Bavullarımı görünce kaşlarını kaldırıyor.

"Demek gidiyorsun."

"Evet. Gidiyorum."

"Gitme!" diyor Kelly tezgahın arkasından somurtarak, önünde içine *100 Saç Şekli* saklanmış bir *Jül Sezar* kitabı açık duruyor.

"Gitmek zorundayım." Hafifçe kahkaha atıp bavullarımı bırakıyorum. "Ama senin için birkaç Stila malzemem daha var. Bir hoşça kal hediyesi."

Kelly'ye birkaç renk dudak parlatici ve simli far verdiğimde kızın yüzü parlıyor.

"Benim de sana bir hediyem var, Becky," diyor hemen. Bileğindeki arkadaşlık bileziklerinden birini sıyırıp bana uzatıyor. "Beni unutmadan için."

Elimde duran basit, ekoseli banda bakakalıyor ve konuşamıyorum. Tıpkı Masai Mara seremonisinde Luke ile bana verilen bileziklerden. Luke işadamı hayatına geri dönünce kendininkini çıkarmıştı.

Benimki hâlâ bileğimde.

"Çok harika." Kendimi sıkıp gülümsüyorum. "Bunu hep takacağım." Benimkinin yanına, bileğime geçiriveriyorum ve Kelly'ye sıkıca sarılıyorum.

"Keşke gitmeseydin." Kelly'nin al dudağı uzuyor. "Scully'ye tekrar gelir misin?"

"Bilmiyorum," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Sanmıyorum. Ama dinle, eğer Londra'ya gelecek olursan, beni ara. Tamam mı?"

"Tamam." Kelly neşeleniyor. "Topshop'a gider miyiz?"
 "Herhalde!"

"Şimdiden para biriktireyim mi?" diyor Jim yüzünü bu-
 ruşturarak ve ikimiz de kıkırdamaya başlıyoruz.

Kapıdan gelen bir çınlamayla lafımız yarıda kalıyor, ka-
 famız çevirince Edie'nin yeşil atkısıyla dükkâna girdiğini
 görüyoruz, yanında da Lorna ve dün geceki iyi giyimli ka-
 dın da var. Abartı derecede gergin ve rahatsız görünüyorlar.

"Edie!" diyor Jim hayretle kol saatine bakarak. "Senin
 için ne yapabilirim?"

"Günaydın Jim," diyor Edie de göz göze gelmekten ka-
 çınarak. "Biraz ekmek alacağım da. Bir tam tahıllı, bir de
 yulaflı lütfen."

"Ekmek mi?" diyor Jim küçük dilini yutarak. "İyi de
 Edie... Saat sabahın onu."

"Saatten haberim var, teşekkür ederim," diye karşı geli-
 yor Edie kestirip atarak.

"Ama tam fiyat."

"Biraz ekmek alacağım," diye yapıştırıyor. "Çok şey mi
 istedim?"

"Tabii ki hayır!" diyor Jim, hâlâ allak bullak vaziyette.
 Raftan iki somun indirip kâğıda sarıyor. "Bir pound, doksan
 altı sent."

Bir duraklama anı oluyor ve Edie'nin kısa bir nefes çek-
 tiğini görüyorum. Sonra çantasında cüzdanını arıyor ve
 klipsini açıyor.

"İki pound," diyor bozuklukları uzatarak. "Mecburen."

İnanmıyorum. Kelly ile öylece oturmuş, ağzımız açık sey-
 rediyoruz, diğer iki kadın da üç somun ekmek satın alıyor ve
 bir torba sandviç ekmeğini de aralarında paylaşıyor. Hatta
 Lorna son dakika bir çift kurabiye bile atıyor torbasına.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jim taburesine çöküyor.

“Vay be, kimin aklına gelirdi?” Yavaş yavaş ve hayretler içinde kafasını iki yana sallıyor. “İşte bu sensin, Becky.”

“*Benimle* ne ilgisi var,” diyorum kızarak. “Ekmeğe ihtiyaçları varmış.”

“Senin sayende!” diyor Kelly. “Senin dediğin şeyden dolayı! Annem bana toplantının ayrıntılarını anlattı bir kere,” diye ekliyor. “Bana tatlı bir kıza benzediğini söyledi, her ne kadar biraz...”

“Kelly,” diye lafını bölüyor Jim hemen, “Becky’ye bir fincan çay koysana.”

“Yok, sağol. Çıkıyorum zaten.” Bir an duraksıyorum, sonra cebime uzanıp küçük Tiffany kesesini çıkarıyorum. “Jim, senden bir iyilik isteyecektim. Bunu Jess’e verir misin? Bir süre önce onun için almıştım. Biliyorum, artık her şey değişti ama yine de...”

“Ben de tam onun evine gidiyordum şimdi, bir siparişi vardı da,” diyor Jim. “Kendin bırakmak istemez misin?”

“Ah.” Geri çekiliyorum. “Yok. Onu... Onu görmek istemiyorum.”

“Evde olmayacak ki. Hep birlikte dayanıklılık yürüyüşüne çıktılar. Evinin anahtarı var bende.”

“Ah, tamam.” Tereddüt ediyorum.

“Bana da arkadaşlık etmiş olursun,” diye ekliyor Jim omuz silkerek.

“Şey...” Birkaç saniye Tiffany keseye bakıyorum, sonra cebime koyuyorum. “Tamam. Geliyorum.”

Boş sokaklarda sessizce Jess’in evine doğru yürüyoruz, Jim omzunda bir çuval patates taşıyor. Bulutlar gittikçe yoğun-

laşıyor ve çiseleyen yağmur damlacıklarını yüzümde hissedebiliyorum. Jim'in arada bir bana dönüp endişeli bir bakış attığının da farkındayım.

"İyi olacak mısın, Londra'ya döndüğünde?" diyor nihayet.

"Sanırım."

"Kocanla konuştun mu?"

"Hayır." Dudağımı ısıyorum. "Konuşmadık henüz."

Jim duruyor, çuvalı diğer omzuna geçiriyor.

"Eee," diyor rahatlıkla, "senin gibi tatlı bir kızın nasıl olur da sorunlu bir evliliği olur?"

"Hepsi benim hatam. Ben bazı aptalca şeyler yaptım. Ve kocam sahiden çok sinirlendi. Dedi ki..." Güçlkle yutkunuyorum. "Dedi ki, keşke biraz daha Jess'e benzeseymişim."

"Öyle mi dedi?" Jim çok şaşırıyor. "Yani, Jess de iyidir hoştur," diye düzeltiyor çabucak. "Ama ben olsam... Her neyse canım. Ben olsam, sen olsanı mı kalmış." Garip bir tavırla öksürüyor ve burnunu ovuşturuyor.

"Buraya da o yüzden geldim işte. Jess'ten bir şeyler öğrenmek için." Derin bir nefes çekiyorum. "Ama aptalca bir fikirdi."

Jess'in sokağının sonuna ulaşıyoruz ve Jim dik bir yamacı tırmanmadan önce birkaç saniye bekliyor. Gri taş evler atıştıran yağmurun altında parlıyor, uzaktaki sisli dağlarla bir tezat oluşturuyorlar. Yukarı yamaçlarda bir yerlerde birkaç koyunun otladığını görüyorum, yeşilin üstüne parça parça pamuk serpilmiş gibi duruyorlar.

"Jess ve senin için çok kötü oldu," diyor Jim ve içten bir üzüntü var sesinde. "Çok yazık, gerçekten."

"Hayat işte." Yaşadığımı hüsranı ele vermemeye çalışıyorum. "Başımdan beri anlamalıydım. Çok farklıyız."

"Farklısınız, orası öyle." Merakla yüzü buruşuyor.

"Jess sadece çok... *soğuk*." Omuzlarımı düşürüp kamburlaşıyorum, içimde yine o tanıdık pişmanlık hissi. "Biliyorsun, elimden ne geldiyse yaptım. Gerçekten yaptım. Ama o hiçbir şeyden memnun olmadı... Hiçbir duygu gösterisinde bulunmadı. Sanki hiçbir şeyin değeri yok onun için! Hiçbir tutkusu yok sanki!"

Jim kaşlarını kaldırıyor.

"Ah, Jess'in de kendince tutkuları var," diyor. "Özellikle de bir tutkusu var ki. Evine girdiğimizde sana bir şey göstereceğim."

Patates çuvalını kaldırıyor ve bayırı tırmanmaya başlıyoruz. Jess'in evine yaklaştığımız andan itibaren meraklı melahat yanım su yüzüne çıkıyor. Tabii artık benimle bir ilgisi olmayan bir insan o. Yine de, evi nasıl acaba diye içim kıpır kıpır oluyor.

Kapıya vardığımızda Jim cebinden koca bir tomar anahtarlık çıkarıyor, arasından bir Yale anahtarlığı seçip kilide takıyor. Antreye girip etrafıma merakla bakıyorum. Fakat burası fazla şey ifşa etmeyen bir ortam. Jess gibi yani. Oturma odasında derli toplu iki koltuk. Dümdüz beyaz bir mutfak. İki tane, çaydanlıkta büyüyen bitki.

Üst kata çıkıp dikkatlice Jess'in yatak odasının kapısını açıyorum. Lekesiz. Dümdüz pamuklu beyaz bir nevresim, desensiz pamuklu perdeler, bir iki sıkıcı resim.

"İşte." Jim tam arkamda. "Jess'in hakiki tutkusunu görmek ister misin? Şuna bir bak."

Odada bir gömme dolabı işaret ediyor, dolabın kilidini açıyor ve göz kırparak beni bakmaya davet ediyor.

"İşte o ünlü taşları," diyor Jim kapıyı ardına kadar açarak. "Üç yıl önce bu dolabı taşlarını saklamak için özel olarak yaptırdı. En ufak ayrıntısına kadar kendisi tasarladı, ışıklandırma falan filan. Etkileyici bir görüntü, değil mi?" Yüzümü görünce şaşkına dönüyor. "Becky? İyi misin, tatlım?"

Konuşamıyorum. Kıpırdayamıyorum.

Bu benim ayakkabı dolabım.

Bu tıpatıp benim ayakkabı dolabım. Aynı kapılar. Aynı raflar. Aynı ışıklandırma. Tek fark, raflardaki ayakkabıların yerini taş parçaları almış. Raflarca düzgünce etiketlenmiş taşlar.

Ve çok güzeller. Bazıları gri, bazıları kristal, bazıları pürüzsüz, bazıları sedefli ve göz alıcı. Aralarında fosiller, ametistler, simsiyah parçalar var, hepsi de ışıkların altında ışıltılı.

"Hiçbir fikrim yoktu..." Yutkunuyorum. "Nefes kesiciler."

"Tutku mu demiştin?" Jim kahkaha atıyor. "Al sana gerçek tutku. Hatta saplantı da diyebilirsin." Benekli, gri bir taş alıyor ve elinde evirip çeviriyor. "Bacağındaki o sakatlık nasıl oldu, biliyor musun? Bir yerlerde bir dağın tepesinde patlamış bir kayaya ulaşmaya çalışırken. Sahip olmaya o kadar kararlı ki, kendi hayatını tehlikeye atabiliyor." Jim yüz ifademini görünce sırtlıyor. "Bir keresinde de nadir bulunan bir kristali kazağının içine saklayarak ülkeye sokmaya çalışırken gümrükte yakalandı."

Ağzım açık dinliyorum.

"Jess? Tutuklandı?"

"Serbest bıraktılar." Jim elini havada sallıyor. "Gene olsa aynı şeyi yapar, biliyorum. O kızın istediği bir taş çeşidi varsa, mutlaka sahip olmak zorunda." Hayranlıkla kafasını iki

yana sallıyor. “Takıntı halinde. Bir çeşit manyaklık bu da! Hiçbir şey onu durduramaz!”

Beynim zembereği boşalmış bir saat gibi. Bir sıra taşa bakıyorum, hepsi de kırmızının farklı tonlarında. Aynı benim kırmızı ayakkabılar rafım gibi.

“Tüm bunları kendine saklıyor.” Jim benekli taşı yerine koyuyor. “İnsanların onu anlamayacağını düşünüyor ben-ce...”

“Ben anlıyorum.” Titreyen sesimle sözünü bölüyorum Jim’in. “Tamamen.”

Her yerim yaprak gibi titriyor. Jess ablam.

Jess benim ablam. Buna adım gibi eminim.

Onu bulmak zorundayım. Ona bunu söylemek zorundayım. Şimdi.

“Jim...” Derin bir nefes alıyorum. “Jess’i bulmalıyım. Hemen şimdi.”

“Dağ yürüyüşüne çıktı ya,” diye hatırlatıyor Jim bana. “Yarım saat içinde yola koyuluyorlar.”

“O zaman gitmeliyim,” diyorum kıvranarak. “Onu görmeliyim. Oraya nasıl varırım? Yürüyebilir miyim?”

“Epeyce uzak bir mesafe,” diyor Jim ve soru sorar gibi kafasını yana kırıyor. “Seni bırakmamı ister misin?”

Kardeş olduğumuzu biliyordum. Biliyordum. *Biliyordum.*

Üstelik de yalnızca kardeş değiliz, ruh ikiziyiz! Onca yanlış başlangıçtan sonra. Onca yanlış anlamadan sonra. Onunla bir tane ortak yanımda bile olmayacağını düşünmüşken hem de.

O da benim gibi. Onu anlıyorum.

Jess'i anlıyorum!

Jim'in söylediği her söz bir telimi titreştirdi. Her şey! Ben Amerika'dan kaç çift ayakkabı kaçırmaya çalışmışımdır? İndirim zamanı kaç kere hayatımı tehlikeye atmışımdır? Benim de bir kere bacağım incinmişti, aynı onun gibi! Birinin Selfridges'de indirimde son kalan Orla Kiely cüzdana uzandığını gördüğüm zaman yürüyen merdivenden sekiz basamak kala atladığımda olmuştu.

Tanrım, keşke taş dolabını daha önce görmüş olsaydım. Keşke *bilseydim*. Her şey farklı olurdu! Neden bana anlatmadı? Neden açıklamadı?

İlk tanışmamızda Jess'in taşlardan, kayalardan falan bahsedişini hatırlıyorum birden ve bir kere de bizim evde. Utançla doluyorum. Denedi. Bense onu dinlemedim, değil mi? Taşların ilginç olduğunu söylediğinde ona kulak asmadım değil mi? Bir de kalkıp taşların aptalca olduğunu söyledim.

Ve sıkıcı. Tıpkı onun gibi.

Midem büzülüyor.

"Daha hızlı gidemez miyiz?" diyorum Jim'e. Jim'in nuh zamanından kalma Land Rover'ında tıngır mıngır yol alıyoruz, çimenlik dağ eteklerini ve kumtaşı duvarları geçip dağda yükseldikçe yükseliyoruz.

"Mümkün olduğunca hızlı sürüyorum," diyor. "Tam zamanında orada oluruz, rahat ol."

Biz tozu dumana katarken koyunlar yolumuzdan kaçıyor ve sileceklere küçük taşlar çarpıyor. Camdan dışarı bakıyorum ve hemen gözümü kaçırıyorum. Yüksekten falan korktuğumdan değil canım, sadece dimdik bir yokuştan yaklaşık altı santim uzaktayız da.

"Tamamdır," diyor Jim, çakıl taşlarını çıtırdatarak park alanına giriyor. "Başlangıç noktaları burası. Tırmandıkları dağ da şu." Önümüzde gölge eden dik dağı işaret ediyor eliyle. "Ünlü Scully Tepesi." Cep telefonu çalışıyor ve cebine uzanıyor Jim. "Affedersin."

"Eğdişelenme! Teşekkür ederim!" diyip kapıyı bir hışımla açıyorum. Dışarı çıkıp bakıyorum ve bir an manzara beni büyülüyor.

Dört bir yanımız kaya parçaları ve tepelerle çevrili, aralarına çimenler ve yarıklar çizilmiş ve her şeyin de üstüne dağın gölgesi vuruyor – gri gökyüzüne karşı duran, sivri, keskin bir hat gibi. Vadiye gözlerimi kısarak bakarken ga-

rip bir his duyuyorum, baş dönmesi gibi bir şey galiba. Ne kadar yüksekte olduğumuzu hiç fark etmemiştim doğrusu. Biraz uzakta, aşağıda bir küme ev görülüyor, sanırım orası Scully oluyor fakat bunun dışında, Tanrı'nın unuttuğu bir yerde kaybolmuş olabiliriz.

Şey, şöyle bir düşününce gerçekten de öyle bir yerdeyiz.

Çakıl taşlı yoldan çabucak 'Scully Çevre Grubu Dayanıklılık Yürüyüşü, Kayıt' yazan afişin altına kurulmuş olan masaya ilerliyorum. Masanın arkasında iki sarı bayrak dağ yolunun başlangıç noktasını belirliyor. Tanımadığım bir adam anorak ve bereyle masada oturuyor. Onun dışında in cin top oynuyor.

Herkes *nerede?* Tanrım, sponsorlu yürüyüşe bile kimse katılmadığına göre, paraları olmamasına şaşmamalı.

"Merhaba," diyorum anoraklı adama. "Jess Bertram'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? Yürüyüşçülerden biriydi. Onunla konuşmam gerek."

Beklentiyle doldum, şiştim. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum! Onu görmek için sabırsızlanıyorum!

"Maalesef geç kaldınız," diyor adam ve parmağıyla dağı gösteriyor. "Gitti. Herkes gitti."

"Ne çabuk?" Bakakalıyorum. "Ama yürüyüş saat on birde başlayacaktı. Saat on bire beş var!"

"On buçukta başladı," diye düzeltiyor adam. "Hava muhalefeti nedeniyle erkene aldık. Beklemek zorundasın. Birkaç saat sürer."

"Ya." Hayal kırıklığı içinde geri çekiliyorum ve arkamı dönüyorum. "Tamam. Teşekkürler."

Ne yapalım. Bekleyebilirim. Sabırlı olabilirim.

Fazla uzun değilmiş ya, gerçekten. Birkaç saatçik.

Evet uzun. Birkaç saat *bir ömür* gibi geçer. Ona *şu an- da* söylemek istiyorum. Dağa dikiyorum gözlerimi, bütün bedenim hüsrarla kasılıyor. Birden aynı anoraktan giymiş bir çift takılıyor gözüme, birkaç yüz metre ilerdelere. Üstlerinde Scully Çevreciler Grubu yazan önlükler takmışlar. Onlar da dağ yürüyüşünün bir parçası. Ve bakın, arkalarında mavili bir adam da var.

Beynim çırpınıyor. O kadar uzaklaşmamışlar. Yani Jess de o kadar uzaklaşmamış demektir. Yani bu da ona yetiştiririm demektir. Evet!

Böylesi bir haber birkaç saat bekleyemez. Yani, biz kardeşiz. Biz gerçek, hakiki kardeşiz! Ona hemen söylemeliyim.

Angel çantamı omzuma sımsıkı yapıştırıyorum ve sarp patikaya koşuyorum, şöyle bir bakıyorum. Bunu tırmanabilirim. Gayet kolay. Tutunacak kayalar falan da var işte.

Birkaç dikkatli adım atıyorum –ve tamam ya! Hiç zor değilmiş ki.

“Affedersiniz?” Anoraklı adam beni dehşetle süzerek ayağa kalkıyor. “Ne yapıyorsunuz?”

“Yürüyüşe katılıyorum. Merak etmeyin, kendi kendime destek olurum.”

“Yürüyüşe katılamazsınız! Ya ayakkabılarınız!” Dehşet içinde türkuaz rengi minik topuklularımı işaret ediyor. “Kar maskeniz var mı?”

“*Kar maskesi* mi?” Suratımı ekşitiyorum. “Sence ben kar maskesi olan bir tipe benziyor muyum?”

“Ya değnek?”

“Değneğe ihtiyacım yok,” diye açıklıyorum. “İhtiyar mıyım ben?”

Cidden. Topu topu dağda yürüyeceğim şurada. Nedir bu kuru gürültü?

Bunu ona kanıtlarcasına ağırbaşlılıkla patikayı tırmanmaya koyuluyorum. Zemin yağıştan biraz kayganlaşmış ama minik topuklarımı çamura iyice bastırıyorum ve patika boyunca sıralanan taşlara tutunuyorum ve iki dakika içinde ilk düğümlü halatı geçiyorum.

Biraz nefes nefeseyim, baldırlarım da ağrıyor ama onun dışında, harika gidiyorum! Tanrım, hemen anlaşılıyor, tırmanmak hiç de zor bir şey değilmiş. Diğer halata da ulaşınca tatminle geride bıraktığım mesafeye bakıyorum. Dağda yolu yarılalım sayılır!

Çok kolaymış. Dağda yürüyüşe çıkan insanların hep piyeyi deve yaptığını düşünmüşümdür zaten.

Aşağıda, ileride Jim'in zayıf sesini duyabiliyorum. "Becky! Geri dön!" Ama kulaklarımı tıkayıp azimle devam ediyorum, bir adım, bir adım daha. Jess'e yetişmek için acele etmeliyim.

Sadece kendisi biraz hızlı Gonzales sanırım. Çünkü bir saat boyunca aralıksız yürüdükten sonra hâlâ ona yetişmiş değilim.

İşin aslı, hiçbirine yetişmiş değilim. Kırmızılı çift bir süre görüş alanımdaydı ancak bir noktada ortadan kayboldular. Mavili adam da. Jess'e dair bir şey gördüğüm de yok.

Ki muhtemelen tüm yolu koşarak almıştır da ondan, diye düşünüyorum biraz huzursuzca. Çoktan tepeye çıkmış yirmi mekik çekiyordur, ne de olsa dağı tırmanmak yeterince güç sarf ettirmemiştir ona. Tanrım, bu hiç adil değil. İnsan o zinde genlerden biraz bende de olduğunu sanıyor.

Birkaç adım daha atıp soluklanmak için duruyorum, çamur lekeli bacaklarımı görünce içim kalkıyor. Alım al, mo-

rum mor, tıknefes oldum, hemen çantanıdan Evian yüz spreyini çıkarıp biraz sıkıyorum. Burası gittikçe dikleşiyor.

Gerçi zor olduğundan falan da değil. Hatta çok eğleniyorum diyebilirim. Sağ ayağımın su toplaması dışında; iyice acımaya başladı. Belki de o adamın bir bildiği vardı, ayağımdakiler dağcılık için en uygun ayakkabılar olmayabilir. Gerçi, artı hanesine bakarsak topukları insanı gerçekten kaygan yüzeylerden koruyor.

Bomboş, fırtınalı dağa göz atıyorum. Yaklaşık bir metre ötede kayalık bir resif var ve hemen aşağısında da keskin bir uçurum iniyor.

Tabii tabanına bakmayacağım. Ya da orayı düşünmeyeceğim.

Kes şunu, Becky. Beynim bana ne emrederse emretsin, öne koşup kenardan kendimi aşağı bırakmayacağım.

Evian yüz spreyini kaldırıp ne yöne sapacağımdan emin olamayarak çevreme bakıyorum. Daha gidilecek ne kadar mesafe var, hiçbir fikrim yok. Diğer yürüyüşçülere yetişip yolu onlardan öğreneceğime güvenmiştim. İleriye doğru gözlerimi kısıyorum, bakışlarım parlak renk bir anorak arıyor ancak hava gittikçe puslanıyor.

Tanrım. Yoksa yağmur mu yağacak? Hem de bir hırkam bile yok.

Birden kendimi aptal gibi hissediyorum. Belki de buraya kadar koşturmamalıydım. Belki de geri dönmeliyim. Dikkatlice geri adım atıyorum... ama yer beklediğimden daha kaygan ve kaya resifine doğru kayıyorum aniden.

“S.ktirrrr!” Kendimi durdurmak için keskin bir kayaya tutunuyorum ve bir şekilde bir kol kasımı da inciterek kendimi yukarı çekmeyi başarıyorum.

Tamam, bu planı unutam. Aşağı geri dönmüyorum artık. Her neyse, zaten aşağısı yukarıdan daha uzaktır. Patikayı takip edeceğim. Bir şey olmayacak. Biraz daha hızlanabilirsem Jess'i her an yakalayabilirim.

Ve yüzünü gördüğüm an tüm bunlara değecek.

Gözlerine inanamayacak. Sonra da ona söyleyeceğim ve kulaklarına inanmayacak! Tek kelimeyle, tamamen nutku tutulacak! Birkaç saniye bu düşünceyle mutlu mutlu kendime sarılıyorum sonra yepyeni bir enerji dalgasıyla tırmanmaya devam ediyorum.

Öldüm bittim. Daha fazla devam edemeyeceğim.

Dizlerim acıyor, ellerim çatladı, ayaklarımın her yeri su topladı. Sanki saatlerdir debeleniyorum ama bu dağ da bitmek bilmiyor. Ne zaman zirveye ulaştım sansam bir tepe daha dikiliyor karşıma.

Jess nerede? *Herkes* nerede? *Hepsi* mi benden daha hızlı?

Birkaç saniye duruyorum, dengemi sağlamak için geniş, yuvarlak bir taşla tutunarak soluk alıp veriyorum. Vadinin üstünden manzara her zamankinden nefes kesici: Gökyüzünde dönen mor ve gri bulutlar, tam tepemde yükseklerde uçan bir kuş. Bir kartal falan olabilir. Dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil. Tek istediğim bir fincan çay ve oturmak. Tüm dünyada tek istediğim bu.

Ama yok. Devam etmek zorundayım. Hadi. Dayanıklılık derken bunu kastediyorlar işte.

Muazzam bir gayretle taşı bırakıyorum ve yeniden tırmanıyorum. Sol, sağ. Sol, sağ. Belki de Baltalar Elimizde söylerim. Evet. Biraz neşelendirir.

"Baltalar elimizde..."

Yok, yok. Boşver şarkıyı.

Tanrım. Daha fazla tırmanamam. Hayatta yapamam ya.

Saatlerdir yürüyorum, midem bulanıyor ve başım dönüyor. Ellerim uyuştı, geberdi, dizimi bir kayaya sürttüm, eteğimi yırttım ve şimdi nereye gitmem gerekiyor bilmiyorum.

Bir grup taşa takılıp tökezliyorum ve güç almak için bir dala tutunuyorum, elimi acıtınca yüzümü buruşturuyorum. Tamam. Kesinlikle mola vermeliyim. Yassı bir taşa oturuyorum, çantamdan zar zor Evian spreyimi çıkarıp ağzıma sıkıyorum.

Bir sıvı tüketmezsem öleceğim. Yüzüm kan ter içinde, ciğerlerim yanıyor. Bacaklarım çamura bulanmış vaziyette ve sol dizimden oluk oluk kan akıyor. Ayakkabılarımsa tanınmaz halde.

Evian'ın son damlalarını da ağzıma sıkıyorum. Çantamdaki mendille yüzümü siliyorum ve bomboş dağda çevreyi izliyorum. Görünürde kimse yok. *Hiç kimse.*

Ne yapacağım?

Derinlerde bir yerde bir korku krampı giriyor bir yerlerime, görmezden geliyorum. Her şey güzel olacak. Önemli olan pozitif düşünce. Tırmanmaya devam edeceğim. Bunu yapabilirim!

Hayır, yapamam, diyor derinlerde zayıf bir ses.

Kes şunu. Pozitif düşün. Kafama koyduğum her şeyi yapabilirim.

Dağa tırmanmayı değil. Aptalca bir fikirdi.

Hadi. Evet, yapabilirim. Kız gücü. Her dağı aşarız biz.

Neyse, bu taşın üstünde sonsuza dek oturamam ya. Yürümeliyim, yoksa kar uykusu basacak, her yerim uyuşacak ve öleceğim. Ya da dağ uykusu. Her deniyorsa işte.

Bacaklarım titrese de bir şekilde kendimi zorlayıp ayaklanıyorum, ayakkabılarım su toplayan yerlere battıkça yine acıyla yüzümü buruşturuyorum. Doğru. Yola devam et. Zirveye ulaşacağım, belki de hoşgeldiniz partisi oradadır. Bahsettikleri o sıcak içecekler. Evet. Her şey güzel olacak...

Birden uzaklardan çakan bir şimşek ve bir gümbürtü. Aman Tanrım. Lütfen, hayır.

Kafamı kaldırıyorum; gökyüzü şom bir karanlığa bürünüyor. Kuş muş uçmuyor.

Bir yağmur damlası gözümde patlıyor. Bir tane daha.

Sakinliğimi korumaya çalışarak yutkunuyorum. Ama içten içe kafası kopmuş tavuk gibi panikteyim. Şimdi ne yapacağım? Yukarı çıkmaya devam mı? Aşağı mı insem?

"Merhaba!" diye sesleniyorum. "Orada kimse var mı?" Sesim kayalar çarpıp yankılanıyor ama cevap veren yok.

Üç yağmur damlası daha iniyor kafama.

Su geçirmeyen hiçbir şeyim yok. Sert manzaraya bakıyorum, korkuyla ürperiyorum. Ya aşağı inemezsem? Ya burada fırtınaya yakalanırsam?

Jess'e kardeş olduğumuzu söylemeyi öylesine istiyordum ki. Şimdiyse kendimi aptal gibi hissediyorum. Beklemem gerekirdi. Luke haklı. Niçin hayatta hiçbir şey için sabredemiyorum? Hepsi benim suçum.

Uzaklardan bir gök gürültüsü daha kopuyor ve korkudan hüzünlüyorum. Ya yıldırım çarparsa bana? Fırtınada dışarıdayken ne yapılması gerektiğini bile bilmiyorum. Sanki ağaç altında durun gibi bir şeydi. Ya da belki de *sakın* ağaç altında durmayın. Ama hangisi? Ya yanlış olanı uygularsam?

Birdenbire, tüm acı ve dehşetim içinde bir ses dikkatimi çekiyor. Cıvildama sesi gibi bir ses. Yoksa bir... hayvan mı?

Aman Tanrım.

Anan Tanrım. Cep telefonum. Sinyal alıyor! Burada sinyal alıyor!

Titreyen parmaklarımla Angel çantamın fermuarını açıyorum ve ışığı yanıp sönen cep telefonunu yakalıyorum. Gözlerime inanamayarak ve derin bir oh çekerek ekrandaki göstergede 'Luke' ismini okuyorum. Çılgına dönmüşçesine yeşil düğmeye basıyorum.

"Luke!" diyorum. "Benim Becky!"

"Becky? Orada kimse var mı?" Hat cızırdıyor, Luke'un sesi parazitli ve uzaktan geliyor.

"Evet!" diye bas bas bağıriyorum, yağmur damlaları kafama kafama vururken. "Luke, benim! Kayboldum! Yardıma ihtiyacım var!"

"Alo?" diyor yine şaşkın bir ses. "Beni duyan var mı?"

Kederle cep telefonuma bakıyorum.

"Evet! Seni duyabiliyorum! Buradayım!" Hiç beklemediğim bir anda gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Bu herbat dağda mahsur kaldım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Luke, çok üzgünüm..."

"Hat çekmiyor," dediğini duyabiliyorum yanındaki birine. "En ufak bir ses duyulmuyor."

"Luke!" diye çığırıyorum. "Luke, buradayım! Tam buradayım! Kapatma!"

Aklımı oynatmış gibi telefona vuruyorum ve 'Batarya zayıf' yazısı çıkıyor.

"Alo?" diye geliyor Luke'un sesi yeniden. "Becky?"

"Luke, lütfen sesimi duy!" diye haykırıyorum çaresizce. "Lütfen beni duy! *Lütfen...*"

Ama küçük ekrandaki ışık git gide sönüyor. Bir saniye sonra pil bitiyor.

Luke gitti.

İssiz, sessiz dağ yamacında kalakalıyorum. Hayatımda hiç bu kadar yalnız olduğumu hatırlamıyorum.

Bir süre sonra, bir rüzgâr esintisi yağmur damlalarını suratıma vuruyor ve yüzümü çeviriyorum. Burada dikilemem. Bir çeşit barınak bulmalıyım.

Yaklaşık üç metre ötemde dışarı çıkıntı yapan bir kaya var, tepesinde de bir grup taş. Taşlardan biri aşağıya doğru sarkmış, belki de bu parçanın altına çömelebilirim. Çamur ıslak ve kayıyor ama topuklarımı toprağa batıra batıra ve bulduğum her şeye tutuna tutuna oraya ulaşıyorum, bunu yaparken diğer dizimi de yaralıyorum.

Tanrım, oldukça yüksekteymişim. Kaderimin başkasının elinde olduğu duygusuna kapılıyorum. Ama boşver. Aşağı bakmazsam, iyi olurum. Aşağı sarkan taş parçasını sımsıkı kavriyorum ve kayıp düşmeden aşağı sıyrılmaya çalışıyorum ki birden bir sarı renk gözümü alıyor.

Parlak sarı.

İnsana ait su geçirmez dağcı malzemesi.

Tanrım. Dağda biri var. Benden başka biri var! Kurtuldum!

“Merhaba!” diye sesleniyorum. “Merhabaaaa! Buradayım!” Ancak sesim rüzgâr ve yağmurla ters yöne taşınıyor.

Kim olduğunu doğru düzgün seçemiyorum çünkü aşağı sarkan taş önümü kapıyor. Çok yavaşça ve dikkatlice daha iyi görebileceğim şekilde bir hareket yapıp resifin ucuna yürüyorum.

Ve kalbim duruyor.

Oradaki Jess.

Hemen aşağıdaki yamaçta, sarı kar maskesi ve sırt çantasıyla orada. İpimsi bir şey onu dağın kenarına bağlamış ve metal bir bıçakla bir kayayı titizlikle oyuyor.

“Jess!” diye bağıyorum fakat sesim rüzgârın arasında cı-lız bir cırtlamadan öte geçemiyor. “Jess! JESS!” Sonunda kafası arkaya çevriliyor ve yüzü şok ifadesine geçiyor.

“Yüce Tanrım! Becky! Burada ne hok arıyorsun?”

“Sana kardeş olduğumuzu söylemeye geldim!” diye ba-ğırıyorum o tarafa doğru ama uğuldayan rüzgâr arasında beni duyabildiğinden emin değilim. “*Kardeşiz!*” diye hayki-riyorum bir kez daha, ellerimi ağzımın iki yanına koyarak. “Biz KARDEŞİZ!”

“Dur!” diye bağıyor Jess dehşetle. “O resif çok tehlikeli!”

“İyiyim!”

“Geri git!”

“Gerçekten, iyiyim,” diye sesleniyorum. Ama o kadar korkmuş bakıyor ki, resiften geri adım atıyor, kenarından uzaklaşıyorum.

İşte ayakkabım ıslak çamurda o an kayıyor.

Dengemi sağlayamıyorum.

Çılgınca taşlara yapışıyorum, bir şeye tutunmaya çalışıyo- rum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama her şey o kadar kaygan ki. Parmaklarım bir bitki kökünü sıkıyor ama yağ- murdan sırlıklam olmuş. Doğru düzgün yakalayamıyorum.

“Becky!” Çalı çaresiz parmaklarımın arasından kayarken Jess’in seslenişini duyuyorum. “BECKY!”

Ve ardından dehşet, korku içinde düşüyorum, tek duya- bildiğim çığlıklar, bir ara gökyüzünü görüyorum, sonra bir şey küt diye sertçe kafama çarpıyor.

Ve her yer kararıyor.

Maida Vale Chronicle 7 Haziran 2003, Cuma

KAYIP KADINA NE OLDU?

Maida Vale sakinlerinden Rebecca Brandon'ın (27) güvenliğinden dün gece şüphe edilmeye başlandı. Bayan Brandon (eski soyadıyla Bloomwood) kocası Luke Brandon ile birlikte yaşadığı lüks apartman dairesinden perşembe günü ayrıldı ve o günden beri de kendisini gören olmadı. Tehlikeyi sezen kişi, sürpriz ziyarete gelen Bayan Brandon'ın arkadaşı Susan Cleath-Stuart oldu.

ALİŞVERİŞ

Güvenlik kamerası görüntüleri Bayan Brandon'ı Ana'nın Pastanesinde alışveriş yaparken gösteriyor, kayboluşundan kısa süre öncesine ait görüntülerde Bayan Brandon'ın huzursuz hali dikkat çekiyor. "Aldığı her şeyi bırakıp çıktı gitti," diyor kasiyer Marie Fuller. "Hiçbir şey satın almadı."

KAOS

Halen Akdeniz'i turluyor olan Zihin Beden Ruh gemisinde bulunan, Bayan Brandon'ın anne ve babası Graham ve Jane Bloomwood gemiyi ters yöne çevirin diye ısrar edince kaos görüntüleri yaşandı. Bayan Bloomwood'un, "Kahrolası huzurunuzu sonra depolarsınız. Kızım kayıp!" şeklinde histerik çığlıklar attığına şahit olundu.

FIRTINALAR

Bu arada, fırtınalar Bayan Brandon'ın kocası Luke Brandon'ın çalıştığı Kıbrıs Adası'ndan ayrılmasına engel oldu. Bay Brandon'ın dün 'çaresizce endişelendiği' ve polisle ya-

kin temasta olduğu bildirildi. İş ortağı Nathan Temple ise Bayan Brandon'ın iyiliğine dair haber getirene ödöl vereceğini açıkladı. Dün de şu yorumu yaptı, "O genç bayanın saçının bir teline zarar veren olursa, o kişinin tüm kemiklerini kendi ellerimle kıracağım. İki kez." Bay Temple 1984 yılında ciddi bedeni zarar vermekten dolayı hüküm giymişti

O

f.

Ayyy.

Tanrım, kafam çatlıyor. Of. Ve ayak bileğim zonkluyor, her an kusabilirim ve keskin bir şey omzuma bastırıyor...

Hem ayrıca, neredeyim ben? Niye kendimi bu kadar gari hissediyorum?

Muazzam bir mücadele vererek gözlerimi açmayı başarıyorum ve tekrar kapanmadan önce bir mavilik gözümde çarpıyor.

Hımm. Mavi. Anlamsız. Neyse, uyuyayım.

"Becky? Beckeeeee!" Kilometrelerce uzaktan bir ses beni çağırıyor. "Uyan!"

Gözlerimi açmak için zorluyorum tekrar ve karşımda bir yüz buluyorum. Mavi bir fon üstünde bulanık bir yüz.

Jess.

Adımı basarım, bu Jess. Rengi ruhsarı kaçmış. son derece endişeli. Bir şey mi kaybetti acaba? Bir taş mesela. Evet, herhalde öyle.

“Beni görebiliyor musun?” diyor telaşla. “Parmaklarımı sayabilir misin?”

Elini suratıma doğrultuyor ve gözlerimi kısıyorum. Tanrım, bu kızın maniküre ihtiyacı var.

“Bu kaç?” diyip duruyor. “Görebiliyor musun? Beni duyabiliyor musun?”

Ah tabii ki evet.

“Eee... üç?”

Jess bana bir saniye dik dik bakıyor, sonra dizlerinin üstüne düşüp başını elleri arasına alıyor. “Tanrıya şükür. Tanrıya şükür.”

Titriyor. Niçin titriyor ki?

Ve sonra bir med-cezir dalgası gibi her şeyi anımsıyorum.

Aman Tanrım. O yürüyüş. Fırtına. Düşüşüm. Tanrım, o düşüş. Dağın kenarına çarpmak.

Çabucak zihnimden söküp atmaya çalışıyorum bunları ama hiç beklemediğim bir anda gözyaşlarım gözlerimin kenarından sızıp yanaklarıma akmaya başlıyor.

Tamam. Sus. Artık güvendeyim. Yerdeyim. Eee... sanırım. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğumu çıkaramıyorum. Parlak mavi arka fona bakıyorum ama yok, sıfır kavrayış. Cennetteyim desem, o zaman Jess de mi düştü? Yo.

“Neredeyim?” diyebiliyorum ve Jess kafasını kaldırıyor. Yüzü hâlâ kireç gibi ve titriyor.

“Çadırımda,” diyor. “Sırt çantamda hep çadır taşıyorum. Seni kıpırdatmaya cesaret edemedim, o yüzden de etrafına kurdum çadırı.”

Çadır! Bak işte, çok akıllıca. Ben niye her gittiğim yere bir çadır götürmüyorum? Yarından itibaren öyle yapacağım. Evet. Çantama sığacak, ufacık tefecik içi dolu turşucuk bir çadır.

Tek sorun şu ki, burada yerde biraz rahatsızım. Belki de doğrulup ayaklarımı esnetsem işe yarar.

Kalkmaya çalışıyorum ve her yer kararıyor, dönüyor. "Ah Tanrım," diyorum zayıfca ve yeniden arkaya çöküyorum.

"Sakin ayağa kalkmaya çalışma!" diye atılıyor Jess. "Çok feci düştün. Sandım ki..." Cümlesini yanda bırakıp derin bir nefes veriyor. "Her neyse. Kalkma işte."

Yavaş yavaş vücudumun geri kalanının farkına varıyorum. Ellerim çatlak ve sıyrılmış. Muazzam bir gayret gösterip kafamı kaldırıp bacaklarıma bakıyorum, her yeri kesik içinde, kanamış. Yanağımda yara olduğunu hissedip elimi oraya götürüyorum.

"Ah! Yüzüm de kanıyor mu?"

"Berbat haldesin," diyor Jess küt diye. "Herhangi bir yerinde çok acıyan bir yara var mı?"

"Ayak bileğim. Sol taraftaki. Çok acıyor."

Jess bileğimle oynamaya başlıyor ve bağımamak için dudagımı ısırıyorum.

"Sanırım burkulmuş," diyor nihayet. "Sarayım bari." El fenerini yakıp çelik bir çıkıntıya bağlıyor, sonra da minik bir teneke kutuya uzanıyor. Uzunca, bandaja benzer bir şey çıkarıyor ve uzmanlıkla bileğimi onunla sarmaya başlıyor.

"Becky, oralarda ne halt arıyordun bu arada?"

"Ben, seni görmeye gelmişim." Beynimde yapbozun parçaları yeniden görünüyor. "Dayanıklılık yürüyüşüne katıldım."

Jess bana bakakalıyor.

"İyi de orası yürüyüş rotasında değildi ki! Ben patikadan ayrıldım. Yürüyüş yolu çok daha aşağılardaydı. Tabelaları takip etmedin mi?"

"Tabela mı?" Boş boş bakıyorum.

"Tanrım, dağ yürüyüşü hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?" diyor acıyla. "Orada olmamalıydın. Çok tehlikeli!"

Jess'in yüzü yakınlaşıyor.

"Tepeye son tırmanışında ammonite fosil örneklerine rastlamıştım," diyor en sonunda. "Biraz toplamak istedim. Biraz aptalca, tabii senden bunu anlamayı beklemiyorum..."

"Hayır! *Anlıyorum* işte!" diye sözünü kesiyorum ve dirseklerim üzerinde doğrulmak için debeleniyorum. Tanrım. Her şey birden kafamda canlanıyor. Jess'e anlatmalıyım. "Jess, anlıyorum. Taşlarını gördüm. Nefes kesiciydi. Çok güzeller."

"Uzansana," diyor Jess endişelenerek. "Sakin ol."

"Sakin olmak istemiyorum! Jess, beni dinle. Biz kardeşiz. Gerçek ve hakiki kardeşiz. Dağa o yüzden geldim işte. Sana söylemek zorundaydım."

Jess dümdüz beni izliyor. "Becky, alnında bir şişlik var... Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun..."

"Ondan değil!" Sesim yükseldikçe kafam daha da zonk-luyor ama kendimi tutamıyorum. "Aynı kanı taşıdığımızı biliyorum. Biliyorum! Evine gittim."

"Ne yaptın?" Jess şok oluyor. "Seni kim içeri aldı?"

"Taş dolabını gördüm. Benim Londra'daki ayakkabı dolabımın birebir aynısı. *Aynısı*. Işıklar, raflar, her şey!"

İlk kez Jess'in gardının düştüğünü görüyorum.

"Eee, ne olmuş?" diyor duygusuz bir tonlamayla.

"Yani, sen ve ben aynıyız!" Gözümün önünde uçuşan yıldızlara aldırmayarak hevesle oturuyorum. "Jess, gerçekten olağanüstü bir taş gördüğün zaman hissettiklerini biliyorsun? İşte ben de harika bir çift ayakkabı görünce öyle

oluyorum! Ya da bir elbise. Ona *sahip olmak* zorundayım. Her şey gözümünden siliniyor. Ve senin de taş koleksiyonuna karşı aynı duyguları beslediğini biliyorum.”

“Hayır, beslemiyorum,” diyor Jess, kafasını çevirerek.

“Besliyorsun! Biliyorum!” Kolunu sıkıca tutuyorum. “Sen de benim kadar saplantılısın! Sadece daha iyi gizliyorsun! Tanrım, beynim. Ah.”

Başım zonklayarak eski yerime düşüyorum.

“Sana ağrı kesici vereyim,” diyor Jess dikkat dağıtmak istercesine ama hareket etmiyor. Bandaj elinden sallanarak öylece duruyor.

Ona ulaştığımı görebiliyorum.

Tepemizdeki çadırın kumaşına vuran yağmur damlaları dışında sessizlik oluyor. Konuşmaya mecalim yok. Kılımı kıpırdatmaya mecalim yok.

İşin aslı, *kıpırdayabileceğimden* emin değilim.

“Sırf bana bunu söylemek için fırtınada dağa mı çıktın sen?” diyor Jess nihayet.

“Evet! Tabii ki!”

Bana bakmak için kafasını çeviriyor. Suratı her zaman-kindenden de solgun ve şaşkın gibi, sanki biri onu kandırma-ya çalışıyormuş da kanmayacakmış gibi.

“Neden? Neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Çünkü... Çünkü önemli! Benim için bir önemi var!”

“Hayatımda hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı,” diyor Jess ve hemen yüzünü kaçırıyor, tekrar tenekeyi karıştırıyor. “Şu kesiklerine antiseptik sürmeliyiz.”

Pamukla yaralarımı hafifçe dokunmaya koyuluyor ve antiseptik derimi yakarken yüzümü ekşitmemeye çalışıyorum.

“O halde bana inanıyor musun?” diyorum. “Kardeş olduğumuza inanıyor musun?”

Jess birkaç saniye kendi ayaklarına bakıyor, kalın çorap ve dağcı botu giymiş. Başını kaldırıp benim taşlı türkuaz minik topuklularıma bakıyor, her yeri çizilmiş ve çamura bulanmış haldeler. Marc Jacobs eteğim. Paramparça olmuş simli tişörtüm. Sonra da bakışlarını yara bere içindeki, parçalanmış yüzüme çeviriyor ve göz göze geliyoruz.

“Evet,” diyor. “Sana inanıyorum.”

Üç aşırı kuvvetli ağrı kesiciden sonra gerçekten kendimi çok daha iyi hissediyorum. Aslında, gevelemeden duramıyorum da diyebilirim.

“Kardeş olduğumuzu biliyordum,” diyorum, Jess sıyrık dizime bir yara bandı yapıştırırken. “Biliyordum! Galiba altıncı hissim çok güçlü. Dağda varlığını *sezinlemiştim*.”

“Mmm,” diyor Jess gözlerini devirerek.

“Ve bir diğer nokta da şu, gittikçe sana benziyorum. Örneğin, saçımı kısacık kestirmeyi düşünüyordum. Bana çok yakışır. Ve taşlarla gerçekten ilgilenmeye başladım...”

“Becky,” diye sözümü bölüyor Jess. “Aynı olmak zorunda değiliz.”

“Ne?” Şaşkınlık içinde duruyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Kardeş olabiliriz.” Topuklarının üzerine oturuyor. “Ama bu ikimizin de kısacık saçla gezmesi anlamına gelmez. Ya da ikimizin de taşları sevmesi.” Başka bir yara bandı alıp paketini yırtıyor.

“Ya da patatesi,” diye ekliyorum kendime hâkim olamadan.

“Ya da patatesi,” diye katılıyor Jess de bana. Duraklıyor. “Ya da üç haftada modası geçen aşırı pahalı rujları.”

Bana bakarken gözünde ufak bir ışık var ve ağzım açık kalıyor. Jess benimle *kafa* mı buluyor?

"Haklısın sanırım," diyorum gayet sıradan konuşarak. "Sırf biyolojik bir bağımız var diye ikimiz de havalı ağırlıklar yerine su şişeleriyle vücut çalışmayı sevmez zorunda değiliz."

"Kesinlikle. Ya da saçma sapan reklamlarla dolu, boş magazin dergilerini."

"Ya da korkunç eski püskü bir termosta kahve taşımayı." Jess'in dudağı kıvrılıyor.

"Ya da aptal bayat kapuçino."

Şimşek çakmasıyla beraber ikimiz de yerimizden fırlıyoruz. Yağmur çadıra bateri bageti gibi vuruyor. Jess dizime son bir yara bandı da yapıştırıp kutuyu kapatıyor.

"Yanında yiyecek bir şeyler getirmemiştin tahminimce, doğru mu?" diyor.

"Eee... hayır."

"Benim yanımda bir şeyler var ama çok yok." Alnı kırıyor. "Yani saatlerce burada kalırsak. Fırtına dinse bile yerimizden kıpırdayamayız."

"Dağın kenarından bitki kökleri ya da böğürtlen toplayamaz mısın?" diyorum umutla.

Jess bana bir bakış atıyor.

"Becky, ben Tarzan değilim." Omuzlarını kamburlaştırıyor ve kollarını bacaklarına sarıyor. "Oturup beklemek zorundayız."

"Eee... Tırmanırken yanına cep telefonu almaz mısın?" diye sorma cesaretini gösteriyorum.

"Cep telefonum yok ki. Zaten ihtiyacım da olmaz."

"Herhalde çoğunlukla yanında aptal, yaralı bir kardeş olmuyor."

"Her zaman olmaz, yok." Yerdeki muşambada pozisyon değiştiriyor ve arkasına uzanıyor. "Bu arada düşürdüğün eşyalarının bazılarını topladım. Tabii o hızla parçalanmışlar."

"Teşekkürler," diyorum elindekileri alırken. Bir mini saç spreyi. Manikür setim. Bir pudra.

"Çantamı bulamadım maalesef," diye ekliyor Jess. "Kim bilir nereye girdi."

Kalbim duruyor.

Angel çantam.

İki bin Euro'luk film yıldızı çantam. Dünyada herkesin tırım tırım aradığı çanta.

Onca şeyin sonunda gitti. Tanrının unuttuğu bir yerde, dağın ortasında kayboldu.

"Önemli... Önemli değil." Bir şekilde gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Olur böyle şeyler."

Acıyan, semsert parmaklarımla pudramı açıyorum ve ne şaşırtıcıdır ki aynası kırılmamış. Dikkatlice kendime aynada bakıyorum ve dehşetten yüzümü buruşturuyorum. Paralanmış bir yarasaya benziyorum. Saçlarım darmadağın, iki yanağım da çimen lekeli ve alnımın ortasında kocaman bir şişlik var.

"Ne yapacağız?" Pudrayı kapatıp ona bakıyorum.

"Fırtına dinene kadar burada duracağız," diyor Jess de.

"Evet ama demek istediğim ne *yapmalıyız?* Çadırda beklerken."

Jess bir an bana ifadesizce bakıyor.

"Aslında ben patlamış mısır yiyip *Harry Sally ile Tanışmca'yı* izleriz diye düşünmüştüm," diyor.

İster istemez kıkırdıyorum. Jess gerçekten de espri anlayışına sahipmiş meğer. Tüm o katmanlarının altında.

“Tırnaklarını yapayım mı?” diye öneriyorum. “Malzemelerim burada.”

“Tırnaklarımı mı?” diye yineliyor Jess. “Becky dağda olduğumuzun farkındasın, değil mi?”

“Evet!” diyorum hevesle. “Tüm mesele de bu zaten! Ne yaparsan yap bozulmayan, ekstra güçlü parlatıcımız var. Şuna bak!” Tırnak cilasının şişesini gösteriyorum Jess’e. “Resimdeki kadın hakikaten de *dağa tırmanıyor*.”

“İnanılmaz,” diyor Jess şişeyi elimden alıp yakından incelerken. “Ve insanlar da buna kanıyor?”

“Hadi ama! Başka ne yapacağız ki?” Masumca duraklıyorum. “Yani, *eğlenceli* bir uğraşımız yok nasılsa, mesela hepsap kitap işlerimiz gibi.”

Jess’in gözleri çakmak çakmak oluyor.

“Tamam,” diyor. “Sen kazandın. Yap tırnaklarımı.”

Dışarıda fırtına patlayıp gürlerken birbirimizin tırnaklarını cart pembeye boyuyoruz.

“Harika!” diyorum hayranlıkla, Jess sol elimi bitirirken. “Sen manikürcü olabilirmişsin!”

“Sağol,” diyor kupkuru bir sesle. “Günümü aydınlattın.” Fener ışığında tırnaklarımı sallıyorum, sonra da yansıma-bayılmak üzere pudramın aynasını çıkarıyorum.

“Parmağını düşünceli bir şekilde dudağına götürmeyi öğrenmelisin,” diye açıklıyorum. “Aynı şey yeni bir yüzük ya da bilezik aldığında da geçerli. İnsanlara göstermek için.” Ona aynayı uzatıyorum ama suratını kaçırıyor ve başka tarafa bakıyor.

“Hayır, sağol.”

Pudrayı kapatıp düşüncelere dalıyorum. Ona niçin aynalardan nefret ettiğini sormak istiyorum. Ama çok temkinli olmalıyım.

“Jess...” diyorum sonunda.

“Evet?”

“Niye aynalardan nefret ediyorsun?”

Rüzgârın uğultusu dışında sessizlik oluyor. Nihayet Jess başını kaldırıp bakıyor.

“Bilmem,” diyor. “Sanırım küçükken ne zaman aynaya baksam babam bana kendini beğenmiş olmamamı söylerdi.”

“*Kendini beğenmiş mi?*” Gözlerim yuvalarından fırlıyor. “Ne, her seferinde mi?”

“Çoğu kez işte.” Omuz silkiyor, sonra yüzümü fark ediyor. “Niye ki? Seninkiler ne derdi?”

“Annemle babam...” Şimdi biraz utanıyorum işte. “Bana cennetten düşen en güzel melek olduğumu söylerlerdi.”

“Güzel.” Jess ‘belli oluyor’ dercesine omuzlarını düşürüyor.

Birkaç saniye tırnaklarımı izliyorum.

“Tanrım, haklısın,” diyorum birden. “Ben çok şımartılmışım. Annemle babam her şeyi önüme sundu. Hiçbir zaman kendi ayaklarım üstünde durmak zorunda kalmadım. Hiçbir zaman. Çevremde hep bana yardım edecek insanlar vardı. Annemle babam, sonra Suze, Luke.”

“Ben kendimi bildim bileli kendi ayaklarım üstünde durmaya mecburdum,” diyor Jess. Yüzüne fenerin gölgesi vurmuş ve ifadesini seçemiyorum.

“Baban, kulağa oldukça sert geliyor,” diyorum hassasça. Jess birkaç saniye yanıt vermiyor.

“Babam duygularını asla ifade etmezdi,” diyor sonunda. “Seninle gurur duyduğu zaman sana bunu söylemezdi. His-sederdin,” diye ekliyor ciddiyetle. “Ama benim ailemde, yaptıklarımızla övünmeyiz.”

Aniden hızlanan rüzgâr çadırın bir köşesini havaya kal-dırıyor ve içeri yağmur doluyor. Jess köşeyi tutuyor, eline metal bir iğne alıyor.

“Ben de öyleyim,” diyor, metal iğneyi yere taşla çakarak. “Bazı şeyleri söylemiyorum diye, onları hissetmiyor da de-ğilim.” Sağa sola bakıyor ve kasti bir çabayla benimle göz göze geliyor. “Becky, sizin eve ziyarete geldiğimde dostça davranmamak için uğraşmadım. Ya da soğuk olmak için...”

“Sana öyle dememeliydim zaten,” diyorum büyük bir pişmanlıkla. “Gerçekten çok özür dilerim...”

“Yoo,” diye sözümü bölüyor Jess. “*Ben* özür dilerim. Bi-raz daha çaba gösterebilirdim. Sana katılabilirdim.” Taşı ye-re koyuyor ve birkaç saniye gözlerini taşa dikeyor. “Açıkça-sı biraz gerilmiştim senin tavrın karşısında.”

“Luke bunların sana fazla geleceğini söylemişti,” diyo-rum pişmanlıkla hatırlayarak.

“Senin deli olduğunu zannettim,” diyor Jess ve hafifçe gülüyorum.

“Hayır,” diyor. “Cidden. Deli olduğunu düşündüm. An-nenlerin seni korunaklı bir fanusta falan büyüttüğünü dü-şündüm.”

“Ah,” diyorum biraz huzurum kaçarak. Tekrar zonklama-ya başlayan başımı ovuşturuyorum.

“Uyumalısın,” diyor Jess beni seyrederek. “En iyi ilaçtır. Ve en iyi ağrı kesici. Al battaniye.” Bana alüminyum folyo-ya benzer incecik bir şey uzatıyor.

“Peki tamam,” diyorum şüpheyle. “Denerim.”

Kafamı bulabildiğim en az rahatsız olan yere dayayıp gözlerimi kapıyorum.

Ama uyuyamıyorum. Konuşmamız beynimde dönüyor, dönüyor, fon müziği olarak da yağmur damlaları ve fırtına uğultusu var.

Ben şımarığım.

Ben şımarığın tekiyim.

Luke'un niye bu kadar sinirlendiğini anlıyorum. Evliğimizin niye felaket olduğunu anlayabiliyorum. Hepsi benim hatam.

Tanrım. Birden yine gözlerim dolu dolu oluyor ve beynim daha da zonkluyor. Boynum sıyrık içinde, sırtımda da bir taş var...

"Becky, iyi misin?" diyor Jess.

"Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, sesim kalın ve titrek. "Uyuyamıyorum."

Sessizlik. Bence Jess beni duymadı ya da söyleyecek bir şey bulamıyor. Bir saniye sonra yanımda bir şey hissediyorum. Yana dönüyorum Jess bana ufak, beyaz bir top ikram ediyor.

"Naneli kremşanti değil ama," diyor dümdüz.

"Bu ne?" diye kekeliyorum.

"Naneli kek. Geleneksel dağcı yiyeceği."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum ve bir ısırık alıyorum. Garip, tatlı bir tadı var ve bayılmasam da, istekli gibi görünmek için bir kere daha ısıriyorum. Sonra beni bile şaşırtan gözyaşlarıma hâkim olamıyorum.

Jess iç geçiriyor ve naneli kekini ısıriyor.

"Neyin var?"

"Luke beni bir daha asla sevmeyecek." Kısa bir hıçkırık koyuveriyorum.

“Bundan şüpheliyim,” diyor.

“Öyle ama!” Burnum akıyor ve elime siliyorum. “Yolculuktan döndüğümüzden beri her şey bir felaket gibi. Ve hepsi de benim suçum, her şeyi mahvettim...”

“Hepsi senin suçun değil,” diye bölüyor Jess.

“Ne?” Bakakalıyorum.

“Bence hepsi senin suçun değil,” diyor sakince. “Karşılıklıdır.” Naneli keki paketine sarıyor, sırt çantasının fermuarını açıp içine atıyor. “Hani saplantı demistin ya. Luke da tamamen işe saplantılı!”

“Öyle olduğunu biliyorum. Ama değiştiğini sanmıştım. Balayında tam anlamıyla gevşemişti. Her şey kusursuzdu. O kadar mutluydum ki.”

İçim acıyarak Luke ve beni düşünüyorum, esmer ve dertsiz tasasız halimizi. El ele tutuşmamızı. Yoga yapmamızı. Sri Lanka’da manzaraya karşı oturuşumuzu, sürpriz dönüş planımızı konuşmamızı.

Ne kadar büyük umutlarım vardı. Ve hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi.

“İnsan sonsuza dek balayında yaşayamaz,” diye belirtiyor Jess. “Mutlaka bir yıkım olacaktı.”

“Ama evlenmeyi iple çekiyordum,” diye yutkunuyorum. “Kafamda bir imge vardı. Mum ışığında büyük ahşap masanın etrafında oturuyor olacaktık. Ben, Luke, Suze, Tarquin... Herkes mutlu ve neşeli olacaktı...”

“Sonra ne oldu?” Jess bana bön bön bakıyor. “Suze’a ne oldu? Annen bana en yakın arkadaşın olduğunu söyledi.”

“Öyleydi. Ama ben burada yokken o da kendine başka bir arkadaş buldu.” Esintiyle çarpan mavi kanvas kumaşa bakıyorum, boğazım düğümleniyor. “Herkesin yeni bir işi,

yeni arkadaşları var ve kimse benimle ilgilenmiyor. Hiç arkadaşım yok."

Jess sırt çantasının fermuarını kapıyor ve iplerini sımsıkı çekiyor. Sonra da bana bakıyor.

"Artık ben varım."

"Sen beni sevmiyorsun bile," diyorum hüznüyle

"Eh, ablanım ama," diyor Jess. "Seninle geçinmek zorundayım, değil mi?"

Kafamı kaldırıyorum ve gözünde mizahi bir ışıltı var. Ve sıcaklık. Daha önce kimsede görmediğim bir sıcaklık.

"Biliyorsun, Luke benim aynı senin gibi olmamı istiyor," diyorum kısa bir duraklamadan sonra.

"Hı hı. Evet."

"Gerçekten! Benim de tutumlu ve iktisat yapan biri olmamı istiyor." Naneli kekimin kalanını bir taşın arkasına koyuyorum, umarım Jess fark etmez. "Bana öğretir misin?"

"Sana öğretmek. İktisat yapmayı."

"Evet! Lütfen."

Jess gözlerini deviriyor.

"Bir kere iktisat yapacağım diyorsan, öncelikle iyi bir dilim naneli keki fırlatıp atmazsın."

"Ah. Evet." Utanç duyarak keki alıyor ve ısıyorum. "Eee... Çok leziz!"

Rüzgâr daha da yüksek sesle ıslık çalıyor artık, çadının kumaşı büyük bir hızla tavana çarpıyor. Jess'in folyo inceliğindeki battaniyesini iyice çekiyor ve bir milyonuncu kez keşke yanıma bir hırka alsaydım diye geçiriyorum içimden. Ya da bir kar maskesi. Sonra birden bir şey aklıma geliyor, eteğimin cebine elimi sokuyorum ve inanamıyorum. Küçük kese yerinde duruyor.

"Jess, bu senin için," diyorum kolyeyi çıkarıp "Evine bu nu vermek için gelmiştim."

Jess'e küçük türkuaz keseyi uzatıyorum. Yavaşça kesenin bağcığını çözüyor ve gümüş Tiffany kolye eline düşüyor.

"Bir kolye," diye açıklıyorum. "Aynısı bende de var, bak."

"Becky." Jess derinden etkilenmiş görünüyor. "Bu bu gerçekten..."

Korkunç bir an 'hiç de uygun olmadı şimdi' demesini bekliyorum.

"Harika," diyor sonunda. "Harika. Çok sevdim. Teşekkür ederim."

Zinciri boynuna takıyor ve zevkten dört köşe onu inceliyorum. Gerçekten de cuk oturdu! Biraz garip olan şeyse yüzünde bir şey daha farklı görünüyor. Sanki şekli değişti. Hani neredeyse diyeceğim ki...

"Ah, aman Tanrım!" diye haykırıyorum şaşkınlık içinde. "Gülüyorsun!"

"Hayır, gülmedim," diyor Jess hemen ve kendine engel olmaya çalıştığını fark ediyorum ama olamıyor. Gülüşü yayılıyor ve kolyeye dokunmak için elini kaldırıyor.

"Evet, gülüyorsun işte!" Ben de kıkırdıyorum. "Hem de nasıl! Zayıf noktayı buldum. Sen özünde bir Tiffany kızsın."

"Hiç de değil!"

"Evet öylesin! Biliyordum! Biliyorsun, Jess..."

Ancak söyleyeceğim şey rüzgârın gürültüsüne boğuluyor çünkü hiç beklemediğimiz bir anda güçlü esinti çadırın bir kenarını havaya savuruyor.

"Aman Tanrım!" diye çığırıyorum, kalın yağmur damlalarını yüzüme vururken. "Aman Tanrım! Çadır! Yakala!"

"S.ktir!" Jess bayrak gibi dalgalanan kanvasa yapışıyor ve çaresizce yere çakmaya çalışıyor ama başka Bir güçlü rüzgârla beraber kumaş elinden fırlayıp uçuşuyor. Yelkenlerini açmış bir gemi gibi havada savruluyor, sonra da dağın yamacında gözden kayboluyor.

Yağmurun arasından Jess'e dümdüz bakıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" Gürültüyü bastırmak için avazım çıktığı kadar bağırmam gerekiyor.

"Yüce Tanrım." Yüzündeki yağmuru siliyor. "Tamam. Bir barınak bulmalıyız. Ayağa kalkabilir misin?"

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve ister istemez bağırıyorum. Ayak bileğim dayanılmaz bir acı veriyor.

"Şu kayalara ulaşmalıyız," diyor Jess yağmurun arasından eliyle göstererek. "Bana dayan."

İkimiz yarı tökezleyerek, yarı sürünerek çamurlu bayırı tırmanmaya başlıyoruz, sonunda garip bir ritim tutturuyoruz. Acıdan dişimi gıcırdatıyorum, dırdır yapmamak için kendimi sıkıyorum.

"Bizi kurtarmaya gelen olacak mı?" diyebiliyorum adımlarımızın arasında.

"Sanmam. O kadar uzun zaman geçmedi." Jess duruyor. "Tamam. Bu dikliği aşman gerek. Bana tutun."

Bir şekilde kayalık eğime ulaşıyoruz, Jess'in güçlü kavrayışıyla ayakta durduğumun farkındayım. Tanrım, ne kadar kuvvetli. Bu yağmurda çamurda rahatça yoluna giderdi, düşüncesi kafama dank ediyor. Şu anda evde ve güvende olabilirdi.

"Bana yardım ettiğin için sağol," diyorum boğukça, tekrar yalpalamaya başlarken. "Benimle kaldığın için sağol."

"Önemli değil," diyor hiç tereddüt etmeden.

Yağmur nefesimi keserek yüzüme vurmaya devam ediyor. Tekrar başım dönüyor ve ayak bileğimdeki ağrı azıyor. Ama devam etmek zorundayım. Jess'i yarı yolda bırakmam.

Birden yağmurun arasında bir ses duyuyorum. Ama ben hayal ediyorum herhalde. Ya da rüzgârın vızıltısıydı. Gerçek olamaz.

“Bir dakika.” Jess kaskatı kesiliyor. “Bu ne?”

İkimiz de kulak kesiliyoruz. Ve ses duyuluyor. Gerçek. Bir helikopterin gerçek pervane gürültüsü.

Kafamı kaldırıyorum, ışıklar sicim gibi yağmurun arasından bize yaklaşıyor.

“Yardım edin!” diye bağıriyorum ve çılgınlar gibi elimi kolumu havaya sallıyorum. “Buradayız!”

“Buradayız!” diye haykırıyor Jess de ve fenerinin ışığını yukarı doğrultuyor, alacakaranlıkta aşağı yukarı sallıyor. “Buradayız! Yardım edin!”

Helikopter birkaç saniye üzerimizde havada duruyor. Sonra bizi kedere boğarak uzaklaşıyor.

“Bizi görmediler mi?” diye nefesimi tutuyorum.

“Bilmiyorum.” Jess gergin ve endişeli görünüyor. “Anlamak zor. Zaten burada inebilecekleri bir nokta yok. Tepedeki resife inip yayan gelebilirler.”

Bir saniye ikimiz de hareketsiz duruyoruz fakat helikopter geri dönmüyor.

“Tamam,” diyor Jess. “Hadi yola devam edelim. En azından kayalar bizi rüzgârdan korur.”

Önceki gibi yürümeye koyuluyoruz yeniden. Ama bu kez içimdeki tüm azim yok olmuş durumda. Çok, çok yorgunum. Sırılsıklamım, üşüyorum, içimde en ufak bir enerji kırıntısı bile kalmadı. Acı verici yavaşlıkta eğimi tırmanıyo-

ruz, yağmur yüzümüze yüzümüze vururken ikimiz de nefes nefeseyiz, kan ter içinde kaldık.

“Bekle.” Olduğum yerde kalıyorum. “Bir şey duyuyorum.” Boynumu yana kırarak Jess’e sım sıkı tutunuyorum.

“Ne?”

“Bir şey duydum...”

Yağmurun içinden kısık bir ışık parlayınca susuyorum. Uzaklarda bir fener ışığı bu. Dağın aşağısından hareketleri duyuyorum.

Aman Tanrım. İnsanlar. Sonunda.

“Dağ kurtarma ekibi!” diye haykırıyorum. “Geldiler! Buradayız! Yardıma ihtiyacımız var!”

“Buradayız!” diye bağıyor Jess ve havada fenerini yakıp yakıp söndürüyor. “Buradayız!”

Fener ışığı kısa bir an yok oluyor ve yeniden görünüyor.

“Yardım edin!” diye sesleniyor Jess. “Buradayız!”

Cevap yok. Nereye kayboldular? Bizi gözlerinden kaçırıyorlar mı yoksa?

“Yardım ediiiiin!” diye çığlık atıyorum çaresizce. “Lütfen yardım edin! Bu taraftayız! Bizi duyabiliyor musunuz?”

“Bex?”

Tanıdık, yüksek tınılı bir ses fırtınanın içinden kulağıma geliyor. Donuyorum.

Ne?

Yoksa halüsinasyon mu görüyorum?

Ses tıpkı...

“Bex?” diye bağıyor ses tekrar. “Bex, neredesin?”

“Suze?”

Yukarı bakışlarımı dikmiş dururken resifin kenarında bir karaltı belirliyor, üstünde yıllanmış bir Barbour. Saçı yağmurdan kafasına yapışmış, elini gözlerine siper etmiş, fene-

ri sallayarak etrafına bakıyor, endişeli ifadesi alının kırışıklığından belli oluyor.

“Bex?” diye haykırıyor. “Bex! *Neredesin?*”

Halüsinasyon görüyorum kesin. Bu bir serap. Rüzgârda savrulan bir ağaca bakıp onu Suze zannediyorum.

“Bex?” Bakışları üzerimizde. “Aman Tanrım! Bex! Onu buldum!” diye sesleniyor omzundan arkaya doğru. “Bu tarafa! Bex!” Resiften aşağı bize doğru düşe kalka yürümeye başlıyor, arada birkaç taşı uçurumdan aşağı yuvarlıyor.

“Onu tanıyor musun?” diyor Jess hayretler içinde.

“O Suze.” Yutkunuyorum. “En yakın arkadaşım.”

Sert bir şey gırtlığımı zorluyor. Suze beni bulmaya gelmiş. Onca yolu beni bulmak için tepmiş.

“Bex! Tanrıya şükür!” Suze son bir çakıl taşı ve toprak seiliyle beraber yanımıza iniyor, yüzü çamur içinde, mavi gözleri şoktan yuvalarından fırlamış. “Aman Tanrım. Yaralısın. Biliyordum. Biliyordum...”

“İyiyim,” diyebiliyorum. “Ayak bileğim dışında.”

“Burada ama yaralanmış!” diyor cep telefonuna ve bir saniye karşı tarafı dinliyor. “Tarkie sedyeyle aşağı geliyor.”

“*Tarquin?*” Beynim tüm bunları kavrayamayacak denli çorba olmuş durumda. “Tarquin burada mı?”

“Havacı arkadaşıyla birlikte. Aptal dağ kurtarma ekibi henüz çok erken olduğunu söyledi. Ama başının dertte olacağını biliyordum. O kadar korktum ki.” Suze’un yüzü buruşuyor aniden. “Ah Tanrım. O kadar *korktum ki*. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu... Öylece ortadan kaybolmuş-tun. Hepimiz sandık ki... Ne düşüneceğimizi bilemedik... Cep telefonundan gelen sinyalin izini sürmeye çalıştık ama sinyal yoktu... Sonra bir an sinyal verdi... Ve şimdi burada-sın, her yerin... Yara bere içinde.” Suze ağlamak üzere.

“Bex, seni tekrar aramadığım için çok üzgünüm. Çok özür dilerim.”

Kollarını boynuma sımsıkı sarıyor. Birkaç saniye yağmur üzerimize yağarken birbirimize dayanarak sadece dikiliyoruz.

“Ben iyiyim,” diye yutkunuyorum. “Gerçekten. Dağın yamacından düştüm. Ama yanımda ablam vardı. O benimle ilgiledi.”

“Ablan.” Suze kollarını gevşetiyor ve yavaşça Jess’e dönüyor, Jess’se o an ne yapacağını bilemeyerek elleri ceplerinde yanımızda durmuş, bizi izliyor.

“Bu Jess,” diyorum. “Jess, bu da Suze.”

İkili yağmur damlalarının ardından birbirlerine bakıyor. İkisinin de ne düşündüğünü anlamam mümkün değil.

“Merhaba, Becky’nin ablası,” diyor Suze sonunda ve elini öne uzatıyor.

“Merhaba, Becky’nin en yakın arkadaşı,” diye cevaplıyor Jess de tokalaşmak için hamle yaparak.

Bir çatırtı sesi oluyor ve hep birlikte kafamızı çevirdiğimizde karşımızda Tarquin’i buluyoruz, dağın yamacından bize ulaşmaya çalışıyor, üzerinde nefes kesici, çok havalı bir asker forması, artı kafasında da bir ışık var.

“Tarquin,” diyorum. “Selam.”

“Jeremy katlanır sedyeyle geliyor,” diyor neşeli neşeli. “Hepimizin ödünü patlattın, Becky. Luke?” diyor cep telefonuna. “Onu bulduk.”

Kalbim duruyor.

Luke?

“Nasıl oldu...” Dudaklarım ansızın öyle çok titriyor ki sözcükleri zor çıkartabiliyorum. “Luke nasıl oldu...”

"Kötü hava nedeniyle Kıbrıs'ta mahsur kaldı," diyor Suze, "ama tüm arama boyunca hattın diğer ucundaydı. Tanrım, kafayı yedi."

"Al bakalım, Becky," diyor Tarquin, telefonu bana uzatarak.

Neredeyse alamayacaktım. Sinirlerimin gerginliğinden kıpırdamamaya galiba.

"Bana hâlâ kızgın mı?" diye kekeliyorum.

Suze bir saniye bana sessizce bakıyor, yağmur kafasına inip saçlarından yüzüne süzülüyor.

"Bex, inan bana. Sana kızgın değil."

Telefonu kulağıma götürüyorum, suratımdaki yaralara değince hafif yüzüm buruşuyor.

"Luke?"

"Aman Tanrım! Becky. Tanrıya şükürler olsun."

Sesi çok uzak ve cızırtılı, neredeyse tanıyamıyorum. Ama o bildiğim, kulağıma aşina sesini duyar duymaz son birkaç günün acısı çıkıyor. İçimde bir şeyler kabarıyor. Gözlerim yanıyor, soluğum boğazımda tıkanıyor.

Onu istiyorum. Onu ve eve gitmeyi istiyorum.

"Tanrıya şükür güvendesin." Luke hayatımda hiç duymadığım kadar tedirgin konuşuyor. "Aklımı oynatacaktım..."

"Biliyorum," diye yutkunuyorum. "Özür dilerim." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, konuşamıyorum. "Luke, her şey için çok özür dilerim..."

"Özür dileme. *Ben* özür dilerim. Tanrım. Sandım ki..." Duruyor ve ağır ağır nefes aldığını duyuyorum. "Bir daha sakın ortadan kaybolayım deme, tamam mı?"

"Kaybolmam." Gözlerimi hiddetle elimin tersine siliyorum. "Tanrım, keşke burada olsaydın."

“Orada olacağım. Fırtına diner dinmez çıkıyorum. Nathan bana özel jetini vermeyi teklif etti. Tek kelimeyle harika biri.” Ne üzücüdür ki, sesi tıslamaya benzer bir şeye dönüşüyor.

“Luke?”

“...otel...”

Kopuyor. Söyledikleri hiç anlaşılmıyor.

“Seni seviyorum,” diye sesleniyorum ümitsizce hat koparken. Kafamı kaldırdığımda diğerlerinin sevgi dolu bir sükunetle dinlediğini görüyorum. Tarquin sular akan eliyle omzumu sıvazlıyor.

“Hadi gel Becky. Seni artık helikoptere bindirelim.”

Hastane biraz bulanık. Bir sürü ışık ve gürültü var, bir sürü soru soruluyor, sürekli tekerlekli yatakta bir yerlere taşıyorum falan ve sonunda anlaşılıyor ki ayak bileğimi iki yerden kırmışım ve bacağımı alçıya almak zorundalar. Artı, bana koltuk değnekleri vereceklermiş ve tetanos, deli dana ya da başka bir mikrop kapmış mıyım diye kontrol edeceklermiş.

Tüm bunları yaparlarken bana kafam güzelmiş gibi hissetmemi sağlayan bir iğne yapıyorlar ve her şey sona erdiğinde bitkin düşerek yastığa gömülüyorum. Tanrım, temiz, sıcak ve beyaz bir yerde olmak müthiş bir duygu.

Uzaklardan birinin Jess'e beni kıpırdatmakla bana zarar vermediğini açıklayışını ve Suze'a bu durumda vücudun baştan sona taranmasına gerek olmadığını ve hayır, sağlığım la oynamadıklarını anlatışını duyuyorum. Ve anlaşılan kendisi ülkenin en ileri gelen adamıymış.

“Becky?” Sersem sersem kafamı kaldırıp bakıyorum ve Tarquin elinde cep telefonuyla yatağıma yaklaşıyor. “Luke arıyor.”

"Luke?" diyorum almaca. "Merhaba! Bil bakalım ne oldu? Bacağım kırılmış!" Alçıma hayranlıkla bakıyorum, şu anda yukarıdan inen desteğin içine yerleştirilmiş. *Hep* bir alçım olsun istemişimdir.

"Duydum. Canım sevgilim. Sana iyi bakıyorlar mı? İhtiyacın olan her şeyin var mı?"

"Galiba... Bilirsin..." Hiç beklemediğim bir anda ağzım yırtılacakmış gibi esniyorum. "Aslında bayağı yorgunum. Uyurum belki."

"Keşke orada olsaydım." Luke'un sesi kısık ve duyarlı. "Becky, sadece bir şeyi söyle bana. Niçin kimseye haber vermeden kuzeye kaçıp gittin?"

Ne? Nedenini *anlamıyor* mu?

"Çünkü yardıma ihtiyacım vardı tabii ki," diyorum tanıdık bir acı duyarak. "Evliliğimiz dağılmak üzereydi. Jess akıl danışabileceğim tek insandı."

Hattın diğer ucunda sessizlik.

"Evliliğimiz neydi?" diyor Luke nihayet.

"Dağılmak üzereydi!" Sesim titriyor. "Öyleydi biliyorsun! Berhattı! Giderken bana veda öpücüğü bile vermedin!"

"Tatlım, çok sinirliydim. Tartışmıştık! Bu hemen evliliğimiz dağıldı anlamına gelmez ki."

"Ya." Yutkunuyorum. "Şey, ben öyle sandım. Her şey bitti sandım. Nerede olduğum umurunda olmaz sandım."

"Ah Becky." Luke'un sesi bir garip oluyor, sanki gülmemek için kendini zor tutuyor gibi. Ya da muhtemelen ağlamamak için. "Burada neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı acaba?"

"Hayır." Dudağımı ısııyorum, utançtan kıpkırmızıyım. "Luke, gerçekten çok üzgünüm. Ben, hiç düşünemedim. aklıma gelmedi..."

"Her neyse." Sözümü bölüyor. "Güvendesin. Şu anda tek önemli olan bu. Güvendesin."

Her yanımla vicdan azabı sarıyor. Ne kadar anlayışlı karşıladı. Ya ben ona ne tür bir cehennem yaşattım? Ve orada işte, Kıbrıs'ta mahsur kalmış... Bir duygu dalgasıyla telefona sarılıyorum.

"Luke, eve dön. Oradan nefret ettin biliyorum. Sersefil bir vaziyettesin. Hepsi de benim suçum. Aptal Nathan Temple'i ve korkunç otelini öylece bırak. Bir bahane uydur. Suçu bana at."

Uzun bir sessizlik.

"Luke?" diyorum şaşırarak.

"Evet," diyor Luke da isteksizce. "O konuda söylemem gereken bir şey var. Sanırım, büyük ihtimalle..." Tekrar susuyor.

"Ne?"

"Sen haklıydın. Ve ben yanılmışım."

Kafam allak bullak, telefona bakıyorum. Doğru mu duydum acaba?

"Önyargılıydım," diyor Luke. "Şimdi Nathan'ı tanıdıkça anlıyorum, çok zeki bir adam. Müthiş bir ticaret kafası var. Gayet iyi anlaşıyoruz."

"İyi anlaşıyorsunuz? Ama ya onun hüküm giymiş, sabıkalı bir suçlu oluşu ne oldu?"

"Ah," diyor Luke, utanıp sıkılarak. "Nathan o konuya da açıklık getirdi. Olay olduğunda otel personelinden birini sarhoş bir müşteriden konuyormuş. Kendi deyişiyle 'biraz ileri gitmiş' işte. Bir hataymış. Ve ona inanıyorum."

Bir duraklama. Beynim zonkluyor. Tüm bunları bir anda sindiremem.

“Birçok yönden benim kalemimde bir adam,” diyor Luke. “Geçen akşam bana niye oteller zinciri kurduğunun hikayesini anlattı. Bir keresinde kravat takmadığı için onu çok şık bir otele almamışlar. Doğruca bir pub'a gitmiş ve Value Otelleri'nin inar planını tasarlamış. Bir yılda yirmi tane açmış. Bu yükselişe hayran olmak dışında yapacak bir şey yok.”

“İnanmıyorum,” diyorum ve sersemleyerek alnımı ovuşturuyorum. “Onu *seviyorsun*.”

“Evet, onu seviyorum.” Luke bekliyor. “Ve tüm bu olaylar yaşanırken akıl almaz davrandı. Daha kibar olamazdı. Benimle sabahlara kadar oturup haberleri takip etti.”

İkisini kafamda gergin yüzleri ve takım elbiseleriyle telefonun başında beklerken canlandırınca vicdan azabıyla içime kapanıyorum. Tanrım, bir daha asla, asla ortalıktan kaybolmayacağım.

Yani, zaten öyle bir planım da yoktu ki. Ama bilirsiniz işte.

“Otel meselesi ne oldu?” diyorum. “Zor mu?”

“Otel işi son derece zor,” diyor Luke neşesi yerine gelecek. “Ama haklıydın. Birinci kalite zorluk.”

Kıkırdıyorum ben de ama ağzımın açılması esnemeye dönüşüyor. Tanrım, ilaçların tesirini hissetmeye başlıyorum.

“Kısacası başından beri haklıydım,” diyorum sesim boğuklaşarak. “Akıllıca bir iş ortaklığıydı.”

“Akıllıca bir iş ortaklığıydı,” diye onaylıyor Luke da. “Becky, özür dilerim.” Birden öncekinden daha ciddileşiyor. “Onun için ve diğer bir sürü şey için.” Tereddüt ediyor. “Son birkaç haftayı zor geçirdiğini fark ettim. Arcodas anlaşmasına kafayı takmıştım. Sana yeterince destek olamadım. Ve de İngiltere'ye dönmenin senin için ne büyük bir şok olduğunu anlayamadım.”

Sözcükleri beynime işliyor, bir yerlerden tanıdık geliyor sanki.

Yoksa Jess'le mi konuşmuş?

Jess ikimizin *arasını mı yapmaya* çalışmış?

Birden Luke'un konuşmaya devam ettiğini fark ediyorum.

"Bir şey daha var," diyor. "Pembe dosyanı sonunda uçakta okuyabildim. Ve fikrin hoşuma gitti. David Neville'e yaklaşıp satmak ister mi diye sormalıyız."

"Fikrim hoşuna gitti mi?" diyorum keyiften başım dönererek. "Gerçekten mi?"

"Çok sevdim. Gerçi işletmeyi genişletmek hakkında bunca uzmanlık bilgisini nereden edindin, bilmiyorum ama..."

"Barneys'de! Sana söylemiştim!" Tatmin içinde yastıklarına gömülüyorum. "David satmak isteyecektir, eminim buna. Tek başına kurduğuna çok pişman. Ve bir bebek daha istiyorlar..." Uykum ağır bastığından kelimeleri yuvarlıyorum. "Judy de artık normal bir maşa... Maaş istediğini söylüyor."

"Tatlım, bunları da başka zaman konuşuruz. Sen dinlen biraz."

"Tamam." Göz kapaklarım iyice ağırlaşıyor ve açık tutmak bir mücadeleye dönüşüyor benim için.

"En baştan başlayalım," diyor Luke yumuşakça. "Eve döndüğümde. Artık dağılma, parçalanma falan yok. Tamam mı?"

"O ne?" Dehşetengiz bir ses lafımızı bölüyor ve üzerime gelen bir hemşire görüyorum. "Koğuşlarda cep telefonu kullanmak yasak. Ayrıca da uyumaya ihtiyacınız var, genç bayan!"

"Tamam," diyorum hatta çabucak. "Tamam."

Hemşire telefonu elimden kapıyor ve gözlerim kapanıyor.

Gözlerimi açtığımda her şey farklı. Oda loş. Muhabbet sesleri dinmiş. Gece oldu herhalde.

Susuzluktan ölüyorum, dudaklarım kupkuru. Başucumda bir sürahi su olduğunu hatırlıyorum ve doğrulup almaya çalışırken bir şeyi pat diye yere deviriyorum.

“Bex? İyi misin?” Kafamı kaldırıncaya yatağımın yanında bir sandalyede oturan Suze’u görüyorum. Gözlerini ovuşturuyor ve dikiliyor. “Bir şey mi istedin?”

“Su,” diyorum çatlak sesle. “Varsa tabii.”

“Al bakalım.” Suze bir bardak su dolduruyor ve büyük bir açlıkla içiyorum. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ben, iyiyim.” Bardağı komodine koyuyorum, bayağı bir kendime getiriyor, sonra da perde çekilerek ayrılmış kabinimizde etrafıma bakıyorum. “Herkes nerede? Jess nerede?”

“O da iyi. Doktorlar onu da muayene ettikten sonra Tarkie onu evine götürdü. Ama seni birkaç gün gözetim altında tutmak istiyorlar.”

“Tamam.” Kurumuş yüzümü ovuşturuyorum, keşke yanımda biraz nemlendirici olsaydı. Sonra birden Suze’un kol saatinden saatin kaç olduğunu fark ediyorum.

“Saat iki olmuş!” Dehşetle Suze’a dönüyorum. “Suze niye buradasın? Yatıp uyumuş olman gerekirdi!”

“Gitmek istemedim.” Dudağını ısıırıyor. “Seni yalnız bırakmak istemedim.”

“Şşş!” diye tıslıyor perdenin diğer tarafından bir ses. “Gürültüyü kesin!”

Suze ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz birden kırkırdama isteğimin yükseldiğini hissediyorum. Suze perde-

nin arka tarafındakilere dilini cıklatıyor ve ben de elimde olmadan bir homurtu çıkıyorum.

“Biraz daha su iç,” diyor Suze kısık bir sesle. “Cildin susuz kalmasın.” Bir bardak daha doldurup yatağımın yanına çömeliyor. Birkaç saniye ikimiz de konuşmuyoruz. Birkaç yudum su içiyorum, su ılık ve plastik tadında.

“Ernie’nin doğumu aklıma geldi,” diyor Suze, beni loş odada izleyerek. “Hatırlıyor musun? Sen de o gece yanımda kalmıştın.”

“Tanrım evet.” Ufacık, minicik Ernie’nin Suze’un kollarına verilişi gözümde canlanıyor, battaniyelere sarılmış, pes-pembeydi. “Ne geceydi.” Göz göze geliyoruz ve gülümsüyorum.

“Biliyorsun, ikizler doğduğunda bir şeyler eksikti, sen yoktun.” Suze sarsılarak kahkaha atıyor. “Kulağa çok aptalca geldiğinin farkındayım.”

“Hayır. Hiç de değil.” Başımı eğip beyaz hastane çarşafıma bakıyorum, parmaklarımın arasında buruşturuyorum. “Seni gerçekten çok özledim, Suze.”

“Ben de seni özledim.” Sesi biraz çatlıyor. “Ve... Ve sana bir şey söylemeliyim. Döndüğünde sana öyle davrandığım için çok özür dilerim.”

“Hayır,” diyorum ben de hemen. “Saçmalama. Ben aşırı tepki gösterdim. Ben yokken başkalarıyla arkadaşlık kurmak zorundaydın. Tabii ki kuracaksın. Ben aptalca davrandım.”

“Aptalca değildin.” Zorla yutkunuyor. “Benim yüzümden. Kıskançlık yaptım.”

“*Kıskançlık* mı?” Şok geçirerek kafamı kaldırıyorum. Suze gözlerime bakmıyor.

“Dönmüştün işte, yanık teninle, ısıltılar saçan bir halde, Angel çantanla karşımdaydın.” Sesi titriyor. “Ve ben de ku-

cağında üç çocukla eve tıkmıştım. Sen dünyanın her yerini gezdik balayı hikayelerine tozu dumana katıyordun ve ben gerçekten kendimi çok tekdüze hissettim."

Ona üzülerek bakıyorum.

"Suze, sen hiçbir zaman tekdüze olmazsın! Bir milyon yıl geçse bile!"

"O yüzden de düşünüyordum ki..." Azimli bir ifadeyle bana dönüyor. "Sen iyileşince bir hafta sonu Milan'a gidelim. Sadece sen ve ben. Ne dersin?"

"Çocuklar ne olacak?"

"İyi olurlar. Tarkie onlara bakar. Geç doğum günü hediyem olur."

"Eee, spa planları ne oldu?" diyorum temkinlice. "Hediyen o değil miydi?"

Suze bir saniye sessiz kalıyor.

"Spa güzeldi," diyor nihayet. "Ama seninle olduğu gibi değildi. Kimse sana benzemiyor, Bex."

"O zaman artık Lulu'dan nefret ediyor musun?" diyorum elimde olmadan umutlanarak.

"Bex!" Suze çok şaşırarak kıkırdıyor tekrar. "Hayır, ondan *nefret* etmiyorum. Ama..." Göz göze geliyoruz. "Seni tercih ederim."

Verecek cevap bulamıyorum, o yüzden de bardağıma uzanıyorum tekrar ve komodinde küçük bir paket gözüme çarpıyor.

"Jess bıraktı," diyor Suze biraz şaşkın. "Yemek isteyebilirmişiz, öyle dedi."

Gülümsüyorum. Naneli kek.

"Bu bir çeşit, aramızda bir espri," diyorum. "Yememi beklediğini sanmıyorum."

Bir süre, uzaklarda sürülen tekerlekli bir yatak sesi ve çift kanatlı kapıların açılıp kapanışı dışında çıt çıkmıyor.

“Yani, gerçekten bir ablan var,” diyor Suze sonunda ve sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum. Birkaç saniye loşlukta o tanıdığım, alnı açık, tedirgin, tatlı yüzünü seyrediyorum.

“Suze sen her zaman benim kardeşim olarak kalacaksın,” diyorum sonunda. Ve ona sımsıkı sarılıyorum.

Tamam. Her şey nefes kesici. Hatta inanılmaz desem yeridir. Bir zamanlar sevmediğimi sandığım şeylerden birkaçını meğerse seviyormuşum!

Örneğin:

1. Jess.
2. Siyah domuz sucuğu. (Üstüne bir sürü ketçap dökünce bayağı bir lezzetli oluyor!)
3. Pinti olmak.

Sahiden ya. Şaka yapmıyorum. Tasarruf tek kelimeyle muhteşem bir şey. Aynı zamanda da *tatmin edici*! Daha önce nasıl fark edememişim?

Mesela dün Martin ve Janice'e, gönderdikleri çiçeklere teşekkür etmek için bir kart yolladığımda bir tebrik kartı satın almak yerine, mısır gevreği kutusunu kestim! Kartın önünde 'Kellogs' yazıyordu. Ne kadar havalı, değil mi?

Bunu da Jess'ten öğrendim. Bana öyle çok şey öğretiyor ki. Hastaneden çıktığımdan beri onunla kalıyorum ve çok akıllı. Misafir yatak odasına çıkmak için daha çok merdiven tırmanmak gerekiyor diye bana kendi odasını verdi; ayrıca

alçımlla banyo yaparken de bana yardım ediyor, her gün öğle yemeğinde sebze çorbası pişiriyor. Hatta bana da öğretecek. Çünkü içine mercimek ve... Ve adını hatırlayamadığım bir şey de konduğu zaman kendi içinde bütün besinleri barındıran bir öğün oluyormuş ve bir porsiyonu sadece 30 kuruşa geliyor.

Sonra da artan paranla kendine Elizabeth'in ev yapımı turtaları gibi harika bir şey satın alabilirsin! (Bu da benim Jess'e verdiğim bir püf noktasıydı. Görüyorsunuz ya, birbirimize yardım ediyoruz!)

Seke seke lavaboya gidiyorum, filtrede kalmış öğütülmüş kahveyi çöpe atıp yenisini dolduruyorum ve su kaynatıcının düğmesine basıyorum. Bu evde bir kural var, öğütülmüş kahveleri yeniden kullanırsınız ve Jess'in de söylediği gibi, çok mantıklıca bir şey. Sadece kahvenin tadı biraz bozuk oluyor ama çok para biriktirmiş oluyorsunuz!

O kadar değiştim ki. Sonunda tutumlu ve akli selim bir insan haline geldim. Luke beni gördüğünde buna inanmayacak.

Jess soğan doğruyor ve ben de yardımsever bir edayla soğan filesini alıp çöpe atıyorum.

"Hayır!" Jess kafasını kaldırıyor. "Onu kullanabiliriz!"

"Soğan filesini mi?" Vay be. Her saniye yeni bir şeyler öğreniyorum! "Soğan filesini nasıl kullanacağız?"

"Onu temizlikte tel ovucu niyetine kullanabiliriz."

"Bilirsin işte." Jess bana bakıyor. "Ovmak. Soyarak gözenekleri temizlemek gibi, ama mutfaklar için olanı."

"Ah *tamam!*" diyorum ve ona gülüyorum. "Çok havalı!"

Tutumlu Ev Kadınının Püf Noktaları defterimi çıkarıp not ediyorum. Alacak o kadar çok bilgi var ki. Mesela, eski bir süt kutusundan bir bahçe sulayıcısı yapıldığını biliyor muydunuz?

Gerçi bahçemi sulamak için öyle bir püskürtücüye ihtiyacım yok ama olsun!

Oturma odasının yolunu tutuyorum, bir elim koltuk değneğinde, diğeri kahvemi taşıyor.

"Selam." Yerde oturan Suze kafasını kaldırıyor. "Ne düşünüyorsun?" Boyuyor olduğu pankartı bana doğru tutuyor. Üstünde bayrak kırmızısıyla, 'MANZARAMIZI RAHAT BIRAKIN' yazıyor ve etrafı çimen rengi bordürlenmiş.

"Vay!" Hayranlıkla bakıyorum bez afişe. "Suze, olağanüstü! Sen müthiş bir ressamısın." Koltuğa yayılmış bez afiş yığınınına çeviriyorum gözlerimi, Suze son birkaç gündür bunları boyuyor. "Tanrım, kampanya sana sahip olduğu için çok şanslı."

Suze'u burada görmek muhteşem bir duygu. Tıpkı eski günlerdeki gibi. O da Edie'nin oda kahvaltısında kalıyor, evde bebeklerin icabına bakma işini Tarquin üstlendi. Ki Suze'un bu konuda vicdanı hiç rahat değildi ta ki annesi ona gevşemesini söyleyene kadar, bir keresinde Suze bebekken annesi bir ay Nepal'de kalmış ve bu ona hiçbir zarar vermemiş işte.

Ve öyle harika ki her şey. Birlikte uzun uzun vakit geçirdik, oturduk, yedik içtik, rahatladık, güneşin altında her şeyden konuştuk. Bazen sadece Suze ve ben oluyoruz, bazen Jess de bize katılıyor. Örneğin dün gece üçümüz kendimize margarita yapıp *Footloose* filmini izledik. Ayrıca *ben*ce Jess de sevdi. Bizim gibi her şarkıyı ezbere bilmese de.

Sonra bir gece Suze otuz kilometre yakınlıkta oturan bir akrabasını ziyarete gittiğinde Jess ile baş başaydık. Bana taşlarını gösterdi ve hepsinin hikayesini anlattı ben de karşılığında ona ayakkabılarımdan bahsettim ve hepsinin resmini çizdim. Sanırım ikimiz de bayağı şey öğrendik.

"Kampanya sana sahip olduğu için çok şanslı, Becky," diye karşı çıkıyor Suze kaşlarını kaldırarak. "Kabul et, Bex. Sen olmasan bu protesto üç adam ve bir köpekten ibaret olacaktı."

"Şey. Bilirsiniz." Alçakgönüllü davranmaya çalışarak omuz silkiyorum. Ama gizliden gizliye olayların gidişatı be-nim memnun ediyor. Hastaneden çıktığımdan beri protesto-nun basın sorumlusuyum ve yapılacak o kadar çok iş var ki! Eylem bugün öğleden sonra ve bu sabah en az dört ye-rel radyonun bülteninde geçtiler. Yerel gazeteler yazdı ve hatta bir televizyon ekibi bile geliyormuş!

Tüm bunlar da etkenlerin akıllıca bir araya getirilmesinin sonucu. İlk olarak, anlaşılan Radyo Cumbria'nın haber so-rumlusu Guy Wroxley'miş, ki kendisini ekonomi muhabiri olduğum zamanlardan Londra'dan tanıyorum. Bana bu ko-nuyla ilgilenebilecek herkesin telefon numarasını verdi ve dün öğleden sonra *Cumbria Watch* programında koca bir ilanımızı verdiler.

Ama en iyi şey, nefes kesici halkın ilgisi hikayemiz! De-netimi ele aldığım da ilk yaptığım iş çevresel grupla bir top-lantı yapmak oldu. Herkes bana önemli ya da önemsiz, bu bölge hakkında bildiklerini en ufak şeye kadar anlattı. Ve anlaşılan yirmi yıl önce Jim, Elizabeth'e alışveriş merkezi ta-rafindan yıkılıp bozulacak olan çayırılıkta evlenme teklif et-miş!

Böylece de arazide bir fotoğraf çekimi ayarladık, Jim tam da o gün yaptığı gibi dizlerinin üstüne çöktü (gerçi o gün dizlerinin üstüne çökmemiş ama ona bu konuyu kapatma-sını söyledim) ve kederli bir görüntü sergiledi. *Scully and Coggenthwaite Herald* gazetesi fotoğrafı dün ön sayfasında bastı, altına 'SEVGİ ANILARIMIZ KATLEDİLİYOR' manşetini

attı ve o andan itibaren de protesto telefon hattı (Robin'in cep telefonu) destek aramalarından hiç susmadı!

“Ne kadar zamanımız kaldı?” diyor Suze, topuklarının üstünde oturarak.

“Üç saat. Al bakalım.” Ona da bir fincan kahve veriyorum.

“Ah tamam.” Suze’un azıcık yüzü buruşuyor. “Bu da o tutumlu kahvelerinizden mi?”

“Evet!” Savunmaya geçerek bakıyorum. “Nesi var? Çok lezzetli!”

Kapı zili çalıyor ve Jess’in kapıya bakmak için koridorda koştuğunu duyuyorum.

“Belki de bir demet çiçek daha gelmiştir,” diyor Suze kırdayarak. “Hayranından.”

Kazadan beri buket yağmuruna tutuluyorum, yarısı da Nathan Temple’dan, kartlardaki notlar da çoğunlukla ‘En kocaman şükranlarımla,’ ve ‘Destek verdiğin için derinden teşekkürler,’ türü cümleler.

Eh. Bir zahmet minnettar olsun bana. Luke eve uçmaya hazır, ayaklanmıştı -ve ona Kıbrıs’ta kalıp işi bitirmesini, birkaç gün Jess’te kalacağımı söyleyen *bendim*- ve Luke bugün eve dönüyor. Uçağı her an inebilir.

Luke ile aramda her şeyin düzeleceğini biliyorum. İnş çıkışlar yaşadık, zirveye de çıktık ama bu andan itibaren sular duruldu, dinginleşti. Başlangıç olarak, ben farklı biriyim. Olgun, akli başında bir insana dönüştüm. Ve Luke ile de olgun bir ilişki yürüteceğim. Onunla her şeyi karşılıklı konuşacağım. Ona her şeyi anlatacağım. Bir daha da papaz olacağımız durumlara düşmeyeceğiz. Biz bir ekibiz!

“Biliyor musun, bence Luke sahiden beni tanıyamayacak,” diyorum kahvemi yudumlayarak.

"Ah, bence tanıyacak," diyor Suze tipimi inceleyerek. "O kadar da *kötü* görünmüyorsun. Yani, dikişler oldukça fena ama şu dev çürük biraz daha iyileşti..."

"Ben dış görünüşten bahsetmiyorum!" diyorum. "Yani kişilik olarak. Tamamen değiştim ya."

"Öyle mi?" diye soruyor Suze şaşırarak.

Tanrım, insanlar *hiçbir şeyi* fark etmiyor mu yahu?

"Evet! Bana baksana! Tutumlu kahveler yapıyorum, bir protesto yürüyüşü düzenliyorum, çorba içiyorum ve tüm bunlar falan filan!"

Luke'a protesto düzenlediğimden henüz söz etmedim. Karısının artık bir eylemci olduğunu görünce ağzı açık kalacak. Ne kadar etkilenecek!

"Becky?" Jess'in sesi lafımızı bölüyor ve dönüp bakınca kapıda dikildiğini görüyoruz, yüzündeyse garip bir ifade. "Senin için bir şey var. Scully Tepesi'nden az önce dönen bazı yürüyüşçüler uğradı. Ve bunu bulmuşlar."

Jess arkasından üstü taşlı, el yapımı, deri bir çanta çıkarınca gözlerime inanamayarak yerimden sıçıyorum.

Angel çantam.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyor Suze.

Bense dut yemiş bülbül gibi kalıyorum. Çanta biraz hırpalanmış, tutma yerinde ufak bir çizik oluşmuş ama onun dışında aynı eskisi gibi görünüyor. Meleği aynı. Parlayan 'Dante' yazısı aynı.

"İyi durumda görünüyor," diyor Jess de çantayı elinde evirip çevirerek. "Biraz ıslanmış ve yıpranmış olmalı ama onun dışında hiçbir yerine zarar gelmemiş. Al bakalım." Çantayı bana uzatıyor.

Ama kıpırdamıyorum. O çantayı alamam.

“Becky?” Jess afallıyor. “Alsana!” Çantayı bana atıyor ve geri çekiliyorum.

“İstemiyorum.” Bakışlarımı kaçırıyorum. “Bu çanta neredeyse evliliğimi batırıyordu. Onu satın aldığım andan itibaren her şey ters gitti. Bence o çanta lanetli.”

“*Lanetli* mi?” diyor Jess ve Suze ile birbirlerine bakıyorlar.

“Bex, lanetli falan değil,” diyor Suze da sabırla. “Tek kelimeyle harika bir çanta! Herkes bir Angel çantaya sahip olmak ister!”

“Ben hariç. Artık değil. Bana deritten başka bir şey getirmedi.” İkisinin de tek tek yüzlerine bakıyorum, birden ağırbaşlı bir tavra bürünüyorum. “Biliyorsunuz, son birkaç gün bana çok şey öğretti. Birçok şeyi farklı bir açıdan düşünüyorum artık. Ve eğer evliliğimle muhteşem bir çanta arasında seçim yapmak zorundaysam...” Kollarımı iki yana açıyorum. “Evliliğimi seçiyorum.”

“Vay canına,” diyor Suze. “*Değişmişsin*. Affedersin,” diye ekliyor, suratımı görünce mahcup olarak.

Sahiden ya, o ne sanıyordu ki? Zaten *her* zaman evliliğimi seçerdim.

Yani bundan emin sayılırım.

“Şu durumda çantayı ne yapacaksın?” diye soruyor Jess. “Satacak mısın?”

“Bir müzeye bağışlayabilirsin!” diyor Suze heyecanlanarak. “Altına da ‘Rebecca Brandon koleksiyonundan’ yazarlar.”

“Daha iyi bir fikrim var,” diyorum. “Bu öğleden sonraki çekilişte yıldız ödül yapabiliriz.” Sırıyorum. “Ve Kelly’nin kazanmasını sağlarız.”

Saat bir civarı ev insanlarla doluyor. Son bir hazırlık konuşması için millet buraya toplanıyor ve ortam nefes kesici. Jess ve ben kâse kâse sebze çorbası dağıtıyoruz, bu arada Suze da eliyle boyadığı afişleri Robin'e gösteriyor, her tarafta konuşma ve gülüşme uğultusu yankılanıyor.

Tanrım, daha önce niye hiç, bir eyleme katılmamışım ki? Hayatımda gördüğüm en güzel şey!

"Heyecan verici değil mi!" diyor Kelly, elinde bir kâse çorbayla yanıma gelip. Bir asker pantolonu ve üstüne keçe-
li kalemle 'Arazimizden Çekin Ellerinizi' yazan beyaz bir ti-
şört giymiş.

"Çok tatlıymış!" Ona sırtıyorum. "Eee... Çekiliş için bilet aldın mı?"

"Evet, herhalde yani! On tane aldım!"

"Bu da sende kalsın," diyorum öylesine ve ona 501 numarayı veriyorum. "İçimde bu numaraya dair iyi hisler var."

"Ha tamam!" Bileti ceplerinden birine tıkıyor. "Sağol Becky!"

Masumca gülümseyip çorbamı yudumluyorum. "Dükkân ne alemde?"

"Göz alıcı!" Gözü parlıyor. "Her yere uçan balonlar astık, kurdeleler bağladık, köpüklü şarabımız var, bedava hediyelerimiz hazır..."

"Harika bir parti olacak. Sence de öyle değil mi, Jess?" diye ekliyorum, Jess bir tencere çorbayla yanımızdan geçerken. "Jim'in dükkânındaki parti."

"Ah," diyor. "Herhalde." Tiksinerek, neredeyse onaylamadığını belirten bir ifadeyle omuz silkiyor ve Kelly'nin kâsesine bir kepçe daha döküyor.

Sanki o hareketle beni kandırabilirmiş gibi.

Yani, hadi ama. Ben onun *kardeşiyim*.

“Eh... Parti bütçemiz için birinin bağış yapması da müthiş oldu,” diye yorum yapıyorum Kelly’ye. “Sence de öyle değil mi?”

“İnanılmaz bence!” diyor Kelly. “Yoktan var olan bir bin pound! İnanamadık ya!”

“Akıl almaz,” diyor Jess de kaşlarını çatarak.

“Bağışçının adını gizli tutmak istemesi ne garip,” diye ekliyorum bir kaşık çorba içerek. “Robin bu konuda çok sıkı olduklarını söylüyor.”

“Evet.” Jess’in ensesi kızarıyor hafiften. “Duydum.”

“İnsan biraz övülmek istediklerini sanır,” diyor Kelly gözleri kocaman. “O kadar cömert oldukları için yani!”

“Katılıyorum. İnsan öyle zannediyor.” Duraklıyorum, sonra gayet sıradan soruyorum. “Sen ne dersin, Jess?”

“Bence de,” diye yanıtlıyor, kâseleri tepsiye toplayarak. “Hiç beklemezdim.”

“Ben de.” Gülümsememi gizliyorum. “Çorba nefis.”

“Millet!” Jim masaya yumruğunu indiriyor ve vızıltı kesiyor. “Bir hatırlatma. Kasabamızın alışveriş partisi saat beşte başlıyor, protestodan hemen sonra. Herkes davetlimizdir, gelip istediğiniz kadar harcayabilirsiniz. Hatta sen bile, Edie.”

Jim parmağıyla Edie’yi gösteriyor ve bütün oda kahkaha-dan kınıyor.

“Yirmi pound’dan fazla harcayanlara sürpriz hediyemiz var,” diye ekliyor Jim. “Ve herkese ilk içkiler benden.”

“İşte şimdi konuştun!” diye bağırıyor beyaz saçlı adam ve bir kahkaha daha kopuyor.

“Bex?” diyor Suze kulağıma eğilerek. “Sana bir telefon var. Luke.”

Yüzümde hâlâ koca bir sırtınayla mutfığa koşturuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

“Luke! Selam! Neredesin? Havaalanında mısın?”

“Hayır, arabaya bindim bile.”

“Harika!” diyorum sesim cırtlایarak. “Buraya ne kadar zamanda varırsın acaba? Burada bir sürü olay var! Sana tam olarak nerede olacağımız tarif edeceğim...”

“Becky... Maalesef bir aksaklık çıktı.” Sesi lafımı yarıda kesiyor. “Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama oraya biraz geç geleceğim.”

“Ne?” Yıkılarak telefona bakıyorum. “Ama neden? Zaten bütün hafta yoktun! Seni hiç görmedim!”

“Biliyorum. Çok özledim seni. Ama bir sorun çıktı.” Keskince nefes veriyor. “Arcodas Grubuyla ilgili bir Hİ krizi var. Başka zaman olsa Gary’ye bırakırdım ama bu yeni bir müşteri ya. Karşılaştığımız ilk sorun ve kendim halletmek zorundayım.”

“Doğru.” Bütün bedenim hayal kırıklığından çökmek üzere. “Anlıyorum.”

“Ama bir fikrim var.” Tereddüt ediyor. “Becky, sen de bana katıl.”

“Ne?” Ağzım açık kalıyor.

“Hemen gel. Sana bir araba göndereceğim. Seni çok özledim.”

“Ben de.” İçim sızlıyor. “Seni o kadar özledim ki.”

“Sırf bu yüzden değil, Becky. Gary ile konuştum ve ikimiz de onayladık. Bu alana seni de dahil etmek hoşumuza gider. Parlak fikirler işimize yarar. Ne dersin?”

“Benim yardımımı mı istiyorsunuz?” Yutkunuyorum.

“Gerçekten mi?”

“Yardımlarını çok isterim.” Luke’un sesi sıcacık. “Sen de gönüllüysen.”

Arzuyla olduğum yere mihlanarak telefona bakıyorum. İşte her zaman istediğim şey. Birbirine yardım eden karı koca olayı. Birlikte beyin fırtınası yapmak. Gerçek, düzgün bir ortaklık.

Ah Tanrım. Gitmek istiyorum.

Ama Jess’i yarı yolda bırakamam. Şu anda olmaz.

“Luke, gelemem.” Dudağımı ısırıyorum. “Seninle çalışmayı gerçekten çok istiyorum. Takımın bir parçası olmak istiyorum. Ama bugün için bir planım vardı. Jess’e söz verdim. Ve diğerlerine. Onları bırakamam. Özür dilerim.”

“Haklısın,” diyor Luke, pişmanlıkla. “Fırsatım varken seni işe almadım, benim hatam. Neyse, akşam görüşürüz.” İç geçiriyor. “İşim ne zaman biter, bilmiyorum ama anlayınca seni ararım.”

“Yazık sana ya,” diyorum anlayışla. “Umarım her şey yolunda gider. Kalbim seninle. Nerede olacaksın?”

“İşte, tek olumlu yanı bu. Kuzey tarafında olacağım. Senin kaldığın yere bayağı yakın aslında.”

“Tamam,” diyorum ilgilenerek. “Kriz neymiş peki? Yine kitapları pişiren şişko kedi tarzı bir işkadını mı?”

“Daha kötüsü,” diyor Luke kasvetle. “Nereden çıktığı belli olmayan, çevreci bir protesto örgütü.”

“Çevreci bir örgüt mü?” diyorum şaşkınlık içinde. “Şaka yapıyorsun! Ne tesadüf çünkü bizim de...”

Pat diye duruyorum. Yüzüm birden kızarıp bozuyor.

Olamaz herhalde...

Hayır. Yok canım, saçmalama. Ülkenin dört bucağında her gün milyonlarca protesto gösterisi yapılıyor...

“Denetimi kim aldıysa, bir ayağı medyada olan biri, belli,” diye anlatıyor Luke. “Bu öğleden sonra bir eylem varmış, basın da katılıyor, televizyon haber programları ilgileniyor...” Kısa bir kahkaha atıyor. “Şunu iyi anla, Becky. Bir alışveriş merkezini protesto ediyorlar.”

Oda etrafında dönmeye başlıyor. Sakin kalmaya çalışarak birkaç kez yutkunuyorum.

Aynı olay olamaz. Olamaz.

Biz Arcodas Grubu’nu protesto etmiyoruz. Etmediğimizi biliyorum. Biz Maybell Alışveriş Merkezi’ni protesto ediyoruz.

“Tatlım, şimdi kapatmalıyım.” Luke düşüncelerimi bölüyor. “Gary diğer hatta benle konuşmayı bekliyor. Sonra görüşürüz. Ha bir de, iyi eğlenceler, Jess’le ne yapıyorsanız artık.”

“Eee... Denerim,” diyebiliyorum zorla.

Oturma odasına geri döndüğümde kalbim bayağı hızlı çarpıyor. Herkes yarım daire şeklinde oturmuş, Robin’e dikkat kesilmiş dinliyor, Robin de ‘Polis Gözaltına Karşı Direnme’ yazan koca bir şema tutuyor elinde.

“...şu çakıllı alan bu konuda özellikle kullanışlı,” diyor ben içeri girerken. “Her şey yolunda mı, Becky?”

“Kesinlikle!” Sesim iki kat daha tiz çıkıyor. “Sadece kısa bir sorum olacak. Maybell Alışveriş Merkezi’ni protesto ediyoruz, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Yani, Arcodas Grubu’yla bir alakası yok.”

“Şey, var.” Şaşırarak bakıyor. “Maybell, Arcodas Grubu şirketi. Bunu biliyordun, değil mi?”

Ağzımı açıyorum ama bir cevap çıkmıyor.

Bayılmak üzereyim.

Luke'un en yeni, en önemli müşterisine karşı dev bir medya organizasyonunu yönettim. Ben. Yani karısı.

"Kötü kalpli piçler." Robin odayı tarıyor gözleriyle. "Bilin bakalım bugün kulağıma ne çalındı? Bizimle 'uğraşması' için Hİ şirketlerini devreye sokmuşlar. Londra'dan kallavi birileri. Hatta duyduğuma göre şirketin sahibi tatilini bırakıp buraya uçuyormuş."

Aman Tanrım. Bu kadarı bana fazla.

Ne yapacağım? Ne?

Çekilmeliyim. Evet. Şu anda herkese organizasyondan çekildiğimi söyleyip tüm olayla olan ilgimi kesmeliyim.

"Bizi küçük lokma sandılar." Robin'in gözlerinde yoğun bir ışıltı var. "Kendi kaynaklarımız yok sandılar. Ama bizde tutku var. İnançlıyız. Ve hepsinden de öte..." Bana dönüyor. "Bizim Becky'miz var!"

"Ne?" Herkes bana dönüp alkışlamaya başlayınca korkudan yerimden fırlıyorum. "Hayır! Lütfen. Gerçekten. Ben, hiçbir şey yapmadım."

"Bırak alçakgönüllülüğü!" diye heyecanlanıyor Robin. "Protestoyu dönüşüme uğrattın! Sen olmasan bunların hiçbirini başaramazdık!"

"Öyle deme!" Dehşetten nefesimi tutuyorum. "Yani ben arka planda durmak istiyorum..." Sertçe yutkunuyorum. "Aslında size söylemem gereken bir şey..."

Hadi. Anlat şunlara.

Jim'in sıcak bakışını yakalıyor ve gözlerimi kaçınıyorum. Tanrım, bu çok zor ama.

"Bir dakika," diye titrek bir ses duyuluyor arkamdan, sağa sola bakınınca Jess'in bana doğru yaklaştığını görüyorum.

rum. "Sen konuşmadan önce benim söylemem gereken bir şey var."

İçeri gelip yanında durunca bütün oda beklentiyle sessizliğe bürünüyor. Jess çenesini kaldırıp kalabalıkla yüzleşiyor.

"Birçoğunuz geçen gece Becky'ye kardeş olmadığınızı söylediğimi duydunuz. Birçoğunuz benim, onu sahiplenmeyişi duydunuz. Şey, anlaşılan kardeşiz." Kısa bir an dururken yanakları pembeleşiyor. "Ama olmasaydık bile... Olmasaydık bile..." Odaya çakmak çakmak gözlerle bakıyor. "Becky'yi tanımaktan ve onu bir arkadaşım saymaktan onur duyardım."

"Duydunuz mu!" diye bağılıyor Jim boğuk ve çatlak bir sesle.

"Ve bugün yürüyüşe katılmak, bu kadar insanla birlikte ve kardeşimle..." Jess kolunu omzuma atıyor. "Hayatımın en gurur duyduğum anlarından biri."

Odada tam bir sessizlik yaşanıyor.

"Özür dilerim Becky." Jess bana dönüyor. "Sen ne diyecektin?"

"Ben... Şey," diyorum zayıfça. "Şunu diyecektim gidip canlarına okuyalım."

BATI CUMBRIA BANKASI

45 Sterndal Sokak
Coggenthwaite
Cumbria

Bayan Jessica Bertram
12 Hill Rise
Scully
Cumbria

12 Haziran 2003

Sayın Bayan Bertram,

Bugün hesabınızdan bin pound çekmiş olduğunuzu görmek beni çok şaşırttı.

Bu, sizin hesabınız için çok sıra dışı bir hareket ve bu sebeple bildirmek istiyorum ki, bir yanlışlık olmadı.

Saygılarımla,

Howard Shawcross
Müşteri Hizmetleri Müdürü

“**T**opraklarımızı rahat bırakın!” diye avaz avaz bağılıyor Robin megafondan.
“Defolun! Defolun! Defolun!” diye hep birlikte haykırıyoruz ve heyecanla Jess’e gülüyorum. Doğru şeyi yaptığıma dair en ufak bir şüphe taşımış bile olsam artık hepsi yok olmuş durumda.

İnsanın etrafına bir bakması yetiyor zaten. Neyin mahvolacağını görmek yetiyor. Piper’s Tepesi’nde dikiliyoruz ve hayatımda gördüğüm en nefes kesici güzellikteki yer. Tepede bir orman var, vahşi kuşlar çimlerde çöpleniyor ve şimdiden altı kelebek gördüm. Arcodas Grubu’nun Luke’un müşterisi olup olmaması umurumda bile değil. Bunların üstüne *nasıl* alışveriş merkezi inşa ederler? Özellikle de içinde Space NK bile olmayan, uyuz bir tane!

“Topraklarımızı rahat bırakın!”

“Defolun! Defolun! Defolun!” diye bağııyorum yırtınarak. Protesto hayatımda yaptığım en ama en havalı şey! Robin, Jim ve Jess ile birlikte dağın tepesindeyim ve önümüzdeki manzara nefes kesici. Yaklaşık üç yüz kişi katıldı eyle-

me! Bina yapılması düşünülen alana doğru rap rap yürüyorlar, ellerinde pankartlar, ıslıklar çalıyor, davullara vuruyorlar; aralarında yerel televizyon kanalından iki muhabir ve bir avuç gazeteci de yer alıyor.

Gözlerim çevreyi incelemeye devam ediyor ama Arcodas Grubu'ndan kimseden bir iz yok. Ya da Luke'tan. Bu da içime bir damla su serpiyor.

Yani, burada olmaktan utandığım falan yok tabii. Tam aksine. Ben, diğerlerinin ne düşüneceğine aldırmadan ayağa kalkıp inançlarını savunacak, ezilenlerin hakları için mücadele edecek biriyim.

Gerçi bunu diyorum ama gene de, Luke çıkagelirse her an başımı ve boynumu örten bir bere takıp çabucak birilerinin arkasına saklanabilirim. Kalabalıkta beni nereden görecektir. Bir şey olmaz.

“Topraklarımızı rahat bırakın!”

“Defolun! Defolun! Defolun!”

Jess elindeki ‘VAHŞİ HAYAT KATİLLERİ’ pankartını büyük bir enerjiyle sallıyor ve düdüğünü çalıyor. Edie ve Lorna’ysa parlak pembe peruk takmış ve ellerinde ‘TOPRAKLARIMIZI ÖLDÜRMEK, TOPLUMU ÖLDÜRMEKTİR’ yazan dev bir afiş tutuyorlar. Suze üstüne beyaz bir tişört ve Tarquin'den hacıladığı asker pantolonunu giymiş, o da elinde pankartlarından birini tutuyor. Güneş parıldıyor, herkes gaza gelmiş vaziyette.

“Topraklarımızı rahat bırakın!”

“Defolun! Defolun! Defolun!”

Kalabalık artıyor, benden bir kafa ilerideki Robin pankartını bırakıp kurduğumuz portatif merdivene tırmanıyor. Önünde bir mikrofon var ve Robin'in arkasındaki masmavi gökyüzü ve el değmemiş doğal güzellik nefes kesici. Bu

olay için tuttuğum fotoğrafçı çömelip fotoğraflar çekmeye başlıyor, yanına hemen televizyon ekibi ve gazeteciler üşüşüyor.

Kalabalık yavaş yavaş sessizleşiyor ve herkes beklentiyle dolu bir şekilde dönüp Robin'e bakıyor.

"Dostlar, bizi destekleyenler, doğal hayatı sevenler," diye başlıyor, sesi kalabalıkta yankılanıyor. "Hepinizden bir saniye durup içinde bulunduğumuz manzaranın tadını çıkarmanızı rica ediyorum. Güzellik burada. Vahşi hayat burada. İhtiyacımız olan her şey burada."

Etkiyi derinleştirmek için duruyor, tıpkı ona çalıştırdığım gibi ve çevreye bakıyor. Rüzgâr saçlarını kabartıyor, yüzü kanlı canlı.

"Bir alışveriş merkezine ihtiyacımız var mı?"

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırıyoruz var gücümüzle.

"Kirliliğe ihtiyacımız var mı?"

"Hayır! Hayır! Hayır!"

"Daha fazla anlamsız tüketme çılgınlığına ihtiyacımız var mı? Herkesin daha fazla..." Bir kelime arayarak etrafını inceliyor, "yastığa ihtiyacı var mı?"

"Hayır!" diye başlıyor ben de herkesle birlikte, sonra duruyorum. Yatağımıza birkaç yastık alabilirim ya. İşin aslı, dün dergide çok güzel kaşmir yastıklar gördüm.

Ama olsun. Herkes bilir ki, eylemciler bazen bazı küçük teknik konularda fikir ayrılığına düşebilir. Ayrıca da Robin'in diğer söylediklerinin hepsine katılıyorum. Yastıklar dışında.

"Topraklarımızda bir yaraya ihtiyacımız var mı?" diye bağırıyor Robin, kollarını iki yana açarak.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırıyorum mutlulukla ve Jess'e gülümsüyorum. Düdüğünü çalınca ben de ona kiska-

narak bakıyorum. Bir daha bir protesto eylemine katıldığında ben de düdüğü getireceğim.

"Şimdi de diğer eylemcilerimizi dinleyelim!" diye haykırıyor Robin. "Becky! Buraya gel!"

Kafam yana kaykılıyor.

"Bu gösteriyi bir arada tutan kız!" diyor. "Fikirleri ve ruhuyla bu organizasyona hayat veren kişi! Hadi bir de Becky'yi dinleyelim!"

Herkes beni izlemek üzere dönüyor, bakışlarında bir hayranlık, canlılık var. Robin alkışlamaya başlıyor ve herkes ona katılıyor.

"Hadi Becky," diyor Jess gürültünün içinde. "Seni istiyorlar işte!"

Çabucak gözümle insanları tarıyorum. Luke'tan eser yok.

Ah, dayanamayacağım.

Kalabalığın içinde kendime yer açar açar geniş basamaklı merdivene doğru ilerliyorum ve Robin'in yardımıyla dikkatlice üst basamağa çıkıyorum. Altımda heyecanlı yüzlerden bir deniz adeta, bütün kafalar güneşe dönmüş, bekliyor.

"Merhaba Piper's Tepesi!" diye sesleniyorum mikrofondan ve kalabalıktan kuvvetli bir alkış geliyor, ısıklar, düdükler, çılgınca vurulan davullar.

Tanrım, muhteşemmiş! Tıpkı bir pop yıldızı olmak gibi!

"Burası bizim ülkemiz!" diye haykırıyorum, çevremizdeki yemyeşil araziye işaret ederek. "Bunlar bizim topraklarımız! Buradan vazgeçmeyeceğiz!"

Kalabalıktan neşeli bir alkış daha kopuyor.

"Ve buradan vazgeçmek İSTEYEN insanlara..." diye bağırıyorum, deli gibi kollarımı sağa sola savurarak. "Buraya gelebileceğini zannedenlere, VE ADIMI BASARIM... şunu diyorum! EVİNİZE DÖNÜN!"

Üçüncü bir gümbürtümsü sevinç haykırışı yükseliyor ve elimde olmadan sırtıyorum. Tanrım, onları iyice ateşledim. Belki de siyasetçi olmalıymışım!

“Diyorum ki YOL YAKINKEN DÖNÜN!” diye bağıyorum. “Çünkü biz DİRENECEĞİZ! SAHİLLERDE! Ve de...”

Kalabalığı bölen bir şeyler oluyor, neler olduğunu anlamak için susuyorum.

“Geliyorlar!” diye bağıyor insanlar.

“Yuh!”

Kalabalıkta tıslamalar, yuhalamalar duyuluyor ve ne olduğunu göremediğim bir şeye bakmak için herkes arkasını dönüyor.

“Bu onlar!” diye çığırıyor Robin aşağıdaki çimenlikte. “Piçler! Alsınlar bakalım!”

Ve birdenbire donakalıyorum. Koyu renk takım elbiseli beş adam hızlı hızlı kalabalıkta ön taraflara doğru yürüyor. İçlerinden biri de Luke.

Tamam, bu merdivenden acilen inmeliyim. Hemen.

Sadece bu iş o kadar basit değil, özellikle de bacağınızın teki alçıdayken. Kıpırdayamıyorum bile.

“Eee... Robin, ben artık inmek istiyorum!” diye sesleniyorum.

“Orada kal!” diye bağıyor Robin de. “Konuşmana devam et! Harika gidiyorsun!”

Çılgınca alçımı tutup aşağıdan inmek üzere bir hamle yapmaya çalışırken Luke kafasını çeviriyor ve beni görüyor.

Onu hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim. Donakalıyor ve gözleri üzerimde sabitleniyor. Yüzüm yanıyor, bacaklarım tır tır titriyor.

“Seni korkutmalarına izin verme, Becky!” diye tıslıyor Robin aşağıdan. “Onlara aldırma! Konuşmana devam et! Devam et!”

Kapana kısıldım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Boğazımı temizliyorum, özenle Luke'un bakışlarından kaçıyorum.

"İı... Direneceğiz!" diye sesleniyorum, sesim biraz tizleşerek. "Diyorum ki... eee... EVİNİZE DÖNÜN!"

Şu anda beş adam sıraya dizilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. Tanımadığımı üç adam, artı Gary ve Luke.

İşin sırrı onlara bakmamakta.

"Topraklarımızı bize bırakın!" diye bağırıyorum, daha bir kendime güvenle. "Sizin BETON ORMANINIZI istemiyoruz!"

Dev bir alkış kopuyor ve Luke'a zafer dolu bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Yüz ifadesini tam olarak seçemiyorum. Alını kırıışmış ve öfkeli görünüyor.

Ama aynı zamanda dudağının kenarında yamuk bir gülüş de var. Neredeyse kahkaha atmak üzere gibi.

Göz göze geliyoruz ve içimde bir şey yırtılıyor. Utanmasam gülme krizine gireceğim.

"Pes edin!" diye sesleniyorum. "Çünkü KAZANAMAYACAKSINIZ!"

"Ben gidip sözcüleriyle konuşayım," diyor Luke tanımadığım adamlardan birine ağırbaşlılıkla. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Sakince çimenlerde yürüyüp merdivene yaklaşıyor ve benimle aynı seviyeye ulaşmak için üç basamak çıkıyor. Bir saniye hiç konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğsümün içinde bir piston gibi atıyor.

"Merhaba," diyor Luke nihayet.

"Ah! Eee... merhaba!" diyorum ben de elimden geldiğince doğal. "Nasılsın?"

“Burada epey bir toplanmışsınız.” Luke manzarayı inceliyor. “Tüm bunlar senin becerin mi?”

“Eee... Biraz yardımımı dokundu.” Boğazımı temizliyorum. “Nasıl olduğunu bilirsin...” Bakışım Luke’un lekesiz, ütülü gömleğinin manşetine takılınca nefesimi tutuyorum. Altından hafif yıpranmış, örgülü bir bilekliğin ucu azıcık görünüyor.

Serin duruşumu korumaya çalışarak bakışımı kaçırıyorum hemen. Burada karşı taraflardayız.

“Becky, bir alışveriş merkezini protesto ettiğinin farkındasın, değil mi?”

“Berbat mağazaları olan,” diye karşı çıkıyorum, hiç düşünmeden.

“Sakin uzlaşma, Becky!” diye bağıyor Robin aşağıdan.

“Suratına tükür!” diye araya giriyor Edie de yumruğunu sallayarak.

“Arcodas Grubu’nun en büyük müşterim olduğunun farkındasın,” diyor Luke. “Hiç aklından geçti mi bu?”

“Benim biraz daha Jess gibi olmamı istedin,” diye cevap veriyorum, biraz kendimi savunurca. “Öyle dedin, değil mi? ‘Ablan gibi ol.’ Evet, işte buradayız.” Mikrofona eğilip bağıyorum, “Tüm şatafatınızla Londra’ya geri dönün! Bizim huzurumuzu kaçırmayın!”

Kalabalık beni onaylayarak yine bağıp çağırıyor.

“Tüm şatafatımla Londra’ya mı döneyim?” diye tekrarlıyor Luke. “Ya *senin* şatafatına ne demeli?”

“Benim bir şatafatım yok,” diyorum böbürlenerek. “Bilmek istersin diye söylüyorum, ben değiştim. Gerçekten tumluyum. Ve de kırsal kesimi önemsiyorum. Bu tür doğal güzelliklere el sürüp bozan şeytani işletmecileri de.”

Luke öne eğilip kulağıma fısıldıyor, “Aslında bu araziye bir alışveriş merkezi inşa etmeyi planlamıyorlar.”

“Ne?” Kaşlarını çatıyorum. “Evet, planlıyorlar.”

“Hayır, planlamıyorlar. Haftalar önce değişti planları. Başka bir araziyi kullanıyorlar.”

Şüpheyi yüzüne bakıyorum. Yalan söylüyor gibi bir hali yok.

“Ama imar planları,” diyorum. “Planlar elimizde!”

“Eskileri.” Luke kaşlarını kaldırıyor. “Birisi araştırmasını düzgün yapmamış.” Robin’e çeviriyor gözlerini. “O olabilir mi dersin?”

Aman Tanrım. Doğru bir noktaya parmak bastı.

Beynimde düşünceler dönüyor. Hepsini bir anda algılayamıyorum. Sonuçta buraya bir alışveriş yapma planları yokmuş.

Bunca insan buradayız, bağırıp çağırıyoruz bir hiç uğruna.

“Eee,” Luke kollarını göğsünde kavuşturuyor, “son derece ikna edici toplum bilinçlendirme kampanyana rağmen, Arcodas Grubu aslında şeytan değil. Hiçbir şey yapmadılar.”

“Evet, doğru.” Yerimde kıpırdanıp Arcodas’tan üç adama bakıyorum. “O halde... bu durumdan hoşnut olduklarını söyleyemeyiz, değil mi?”

“Pek zevk almıyorlar,” diye katılıyor Luke.

“Eee... özür dilerim.” Kontrolden çıkma potansiyeline sahip grubu tarıyorum gözlerimle. “O halde sanırım onlara söylememi istiyorsun. Bu mudur?”

Luke’un gözünde minicik bir ışık çakıyor, kafasında bir plan varken hep böyle yapar.

“Şey,” diyor, “sanırım benim daha iyi bir fikrim var. Mademki bu kadar işimize yarayacak insanı ve basını bir araya getirdin...”

Mikrofonu eline alıyor, kalabalığa dönüyor ve dikkatleri çekmek için birkaç kez mikrofona parmağıyla vuruyor. Karşılığında yuhalama ve tıslama sesleriyle cevaplanıyor. Hatta suze bile ona elindeki pankartı savuruyor.

“Bayanlar ve baylar,” diyor Luke o derin, güven verici sesiyle. “Basın üyeleri. Arcodas Grubu adına bir duyuru yapacağım.”

Tüm gürültü dinene kadar sabırla bekliyor, sonra kalabalığa bakıyor.

“Arcodas Grubu olarak biz insanlara değer verimiz. Dinlemeye değer verimiz. Biz dikkat çeken bir şirketiz. Sözcünüzle görüştüm...” Beni gösteriyor. “Ve tartışmanızı dinledim.”

Beklenti dolu bir sessizlik yaşanıyor. Herkes ağzı açık Luke’u izliyor.

“Sonuç olarak Arcodas Grubu’nun bu alanın kullanımını yeniden düşündüğünü duyurabilirim.” Luke gülümsüyor. “Burada bir alışveriş merkezi olmayacak.”

Bir an çıt çıkmıyor sonra aşırı sevinç ve taşkınlık curcunası. Herkes birbirine sarılıyor, düdükler öttürülüyor, davullara ölümüne vuruluyor.

“Başardık!” diye bağırıyor Jess hayhuyun arasında.

“Onlara gösterdik!” diye cırtlıyor Kelly de.

“Aynı zamanda Arcodas Grubu’nun sponsorluk ettiği birçok büyük çevresel girişime de dikkatinizi çekmek isterim,” diyor Luke mikrofondan. “Şu anda broşürlerimiz dağıtılıyor. Ve basın paketlerimiz de. Tadını çıkarın.”

Bir dakika. Tüm bunları olumlu bir Hİ olayına çeviriyor. Direksiyona geçti!

“Seni yılan!” diyorum öfkeyle, elimle mikrofonu kapatıp tabii. “Onları tamamen yanlış yönlendirdin!”

"Arazi kurtarıldı ya." Omuz silkiyor. "Geri kalanlar ayrıntı zaten."

"Hayır! Durum bu değil..."

"Ekibin en başta araştırmasını eksiksiz yapsaydı, burada olmayacaktık ve ben durumu kurtarıyor olmayacaktım." Öne eğilip Gary'ye sesleniyor, o da insanlara broşür dağıtıyor. "Gary, Arcodas takımını arabalarına kadar geçirir misin? Onlara uzlaşma işi için biraz daha kalacağımı söyle."

Gary başıyla onaylıyor, bana da neşeyle el sallıyor, ki görmezden gelmeyi seçiyorum. İkisine de kızgınlığım hâlâ.

"Eee... Şu alışveriş merkezini nereye inşa edecekler?" diye bilmek istiyorum, keyfi yerine gelen kalabalığı seyrederken. Kelly ve Jess birbirlerine sarılıyor, Jim, Robin'in sırtına bir şaplak geçiriyor ve Edie ile Lorna pembe peruklarını havada sallıyorlar.

"Niye ki?"

"Belki gidip onun dışında kendi çapımda protesto yaparım. Belki Arcodas Grubu'nu her gittiği yerde takip edip sorun çıkarırım!"

"Belki yapmalısın," diyor Luke yamuk bir gülüşle. "Becky, bak üzgünüm. Ama işimi yapmak zorundayım."

"Biliyorum. Sanırım. Ama... Bir an bir fark yarattığımı düşündüm. Bir şey başardığımı sandım." İçim sıkılarak derin bir nefes alıyorum. "Hepsi de bir hiç içinmiş."

"Bir *hiç* için mi?" diyor Luke kulaklarına inanamayarak. "Becky, neler yaptığına bir bakar mısın?" Luke eliyle güruhu gösteriyor. "Şu kadar insana bir bak. Duyduğuma göre kampanyanın çehresini değiştirmiştin. Kasabadan da söz etmiyorum... Yaptığınız şu parti... Kendinle gurur duymalısın. Fırtına Becky, sana böyle diyorlar."

"Ne yani, gittiğim her yerde bir yıkım izi bırakıyorum."

Luke bana bakıyor, birden ciddileşiyor, bakışları sıcak ve karanlık. "İnsanları uçuruyorsun. Tanıştığın herkesi." Elimi alıp bir saniye inceliyor. "Jess gibi olma. Kendin gibi ol."

"Ama sen demiştin ki..." diye başlıyorum sonra kendime hâkim oluyorum.

"Ne?"

Aman Tanrım. Bundan böyle yetişkin ve olgun ve ağırbaşlı olacak, konuyu açmayacaktım. Ama elimde değil.

"Seni Jess'le konuşurken duydum," diye mırıldanıyorum. "Jess bizde kalırken. Diyordun ki, benimle yaşamak zormuş."

"Seninle yaşamak zor zaten," diyor Luke ciddiyetle.

Boğazımda gene bir şeyler hissederek ona bakıyorum.

"Aynı zamanda zenginleştiriyor. Heyecan veriyor. Eğlenceli. Yapmak istediğim tek şey. Kolay olsaydı, sıkıcı olurdu." Yanağıma dokunuyor. "Seninle hayat bir macera gibi, Becky."

"Becky!" diye sesleniyor Suze aşağıdan. "Parti başlayacak! Merhaba Luke!"

"Hadi gel," diyor Luke ve beni öpüyor. "Seni bu merdivenden indirelim." Güçlü parmakları benimkilere değiyor ve ben de elini yakalıyorum.

"Bu arada tutumlu olduğunu söylerken neyi kastediyordun?" diyor merdivenden inmeme yardım ederken. "Şaka mıydı?"

"Hayır! Tutumluyum artık! Jess bana öğretti. Yoda gibi."

"Sana tam olarak ne öğretti?" diyor Luke biraz huylanarak.

"Süt kutusundan nasıl çiçek sulama kovası yapılacağını," diyorum gururla. "Eski plastik torbalardan hediye paketi yapmayı. Ayrıca, doğum günü kartı her zaman kurşun ka-

lemle yazılmalıymış, böylece kartı alan notu silip kartı tekrar kullanabilirmiş. Doksan kuruş kâr ediyorsun!"

Luke bana uzunca bir süre hiç konuşmadan bakıyor.

"Bence seni Londra'ya geri götürmenin zamanı gelmiş," diyor sonunda. Geniş merdivenden dikkatlice inmeme yardım ediyor, alçımı kolunun altında tutuyor. "Bu arada Danny aradı."

"Danny mi aradı?" diyorum aşırı heyecan ve merakla ve merdivenin son basamağını kaçınıyorum. Çimlere düşünce her şey dönmeye başlıyor.

"Aaah!" Luke'a yapışıyorum. "Başım dönüyor."

"İyi misin?" diyor Luke telaşla. "Beyin sarsıntısından mı? Merdivenlere falan çıkman çok yanlış..."

"Önemli değil," diyorum nefes nefese. "Oturayım."

"Tanrım, ben de hep öyle olurdum!" diyor Suze yanımdan geçerken. "Hamileyken."

Her şey aklımdan siliniyor.

Luke'a şaşkın bir bakış fırlatıyorum. O da eşit derecede yerinden fırlıyor.

Hayır. Yani... Olamaz ki...

Olamam ki...

Birden beynim çılgınca hesaplamalar yapmaya başlıyor. Bu aklımdan bile *geçmiyordu*... Ama en son... Ne kadar geçti?.. En azından bir...

Aman Tanrım.

Aman... Tanrım.

"Becky?" diyor Luke garip bir sesle.

"Imm... Luke..."

Yutkunuyorum, sakın kalmaya çalışıyorum.

Tamam. Panik yok. Panik yok...

BATI CUMBRIA BANKASI

45 Sterndale Sokak

Coggenthwaite

Cumbria

Bayan Jessica Bertram

12 Hill Rise

Scully

Cumbria

22 Haziran 2003

Sayın Bayan Bertram,

Son mektubunuzun tarzı beni şoka uğrattı.

Benim de 'bir hayatım var' sizin deyişinizle.

Saygılarımla,

Howard Shawcross

430 ■ Sophie Kinsella

Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra

Yönetim

Harvey Nichols

109-125 Knightsbridge

Londra SW1X 7RJ

25 Haziran 2003

Sayın Bayım,

Bir araştırma yapıyorum. Harvey Nichols'da doğum yapıldığı takdirde (kazara tabii ki!) ömür boyu bedava giysi alınabildiğine dair söylenti doğru mu diye merak ediyorum.

Bu konuda beni bilgilendirirseniz çok memnun olurum.

Açıkçası, başta da belirttiğim gibi bu yalnızca varsayımsal bir araştırmadır.

Saygılarımla,

Rebecca Brandon (eski soyadıyla Bloomwood)

Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra

Yönetim
Harvey Nichols
109-125 Knightsbridge
Londra SW1X 7RJ

25 Haziran 2003

Sayın Bayım,

Bir araştırma yapıyorum. Harvey Nichols Yiyecek Reyonu'nda doğum yapıldığı takdirde (kazara tabii ki!) ömür boyu bedava yiyecek alınabildiğine dair söylenti doğru mu diye merak ediyorum.

Ayrıca bedava başka şeyler de veriliyor mu diye merak ediyorum. mesela giysi gibi.

Bu konuda beni bilgilendirirseniz çok memnun olurum.

Saygılarımla,

Rebecca Brandon (eski soyadıyla Bloomwood)

Rebecca Brandon
37 Maida Vale Konakları
Maida Vale
Londra

Sinyor Dolce ve Gabbana
Via Spiga
Milan

25 Haziran 2003

Chere Signores

Ciao!

Mi est İngiliz femma adoro votre moda.

Est wondoro küçük bir soru hipotetika: si je avais bambino
in votre mağaza (par yanlışıyla, naturellement!!) est alma
hakkı a les kıyafet gratuite pos la viva? E por la bambino
aussi?

Grazie' mille beaucoup por le cevap.

Con le en içten dileklerimle,

Rebecca Brandon (eski soyadıyla Bloomwood)